

உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக

சு.வில்வரத்தினம்

விடியல் பதிப்பகம்
கோயம்புத்தூர் - 641015

உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக • 1

உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக

கவிதைகள்

சு. வில்வரத்தினம்

பதிப்பு

: முதற்பதிப்பு, மே 2001.

பதிப்பகம்

: விடியல் பதிப்பகம்

11, பெரியார் நகர்

மசக்காளிபாளையம் (வடக்கு)

கோயம்புத்தூர் - 641 015

தொலைபேசி - 576 772

ஒளியச்சு

: விடியல் பதிப்பகம்

அச்சாக்கம்

: மணி ஆப்செட்

சென்னை - 5

முன் / பின் அட்டைப்

புகைப்படங்கள்

: இளவேனில், புதுவை

இடம்

: இந்தியவியல் துறை, பாண்டிச்சேரி

பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனம்

விலை

: ரூ. 200

Uyirttelum Kalattirkkaka

Collected Poems,

S. Vilvaratnam

Edition

: First Edition, May, 2001.

Publishers

: VIDYAL PATHIPPAGAM,

11, Periyar Nagar,

Masakkalipalayam (North)

Coimbatore, 641 015.

Ph : 576 772

Typeset at

: Vidiyal Pathippagam

Printed at

: Mani Offset, Chennai - 5

Front & Back Cover

Photographs

: Ilavenil, Pondicherry

Location Courtesy

: Indology Department,

French Institute of Pondicherry

Price

: Rs. 200

பதிப்புரை

இதுவரையில் சு.வில்வரத்தினத்தின் நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகள் இலங்கையிலிருந்து வெளிவந்துள்ளன. (அகங்களும் முகங்களும், 1985/ காலத்துயர், 1995 / காற்றுவழிக் கிராமம், 1995 / நெற்றிமண், 2000). இந்நான்கு தொகுப்புகளையும், இதுவரையில் தொகுப்பாக வெளிவராத 2000 வரையுள்ள பிற கவிதைகளையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான இத்தொகுப்பு முதன் முறையாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவருகிறது. ஏற்கனவே வெளிவந்த கவிதைகள் சு.வில்வரத்தினத்தாலேயே செழுமைப் படுத்தப் பட்டுள்ளன. கவிதைகள் காலவரிசைப்படி தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பு வெளிவருவதில் மிகவும் உதவியாக இருந்த Genevieve and Robert Dulau, Sonia and Raju Rajan, Chitra and Gopu, Dr. Francois Gros, Anand Krishnamurthy, Varalakshmi Krishnamurthy, Indology Department, French Institute of Pondicherry ஆகியோருக்கு விடியல் பதிப்பகம் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. மேலும் இத்தொகுப்பு வெளிவருவதற்கு ஒத்துழைத்த புதுவை இளவேனில், மதுசூதனன், சுசுமாரன், எஸ்.வி.ராஜதுரை, வ.கீதா, இரவிக்குமார், சுப்பிரமணியன் (திருநெல்வேலி), நந்தினிசேவியர், வசந்தகுமார், இரவி ரஞ்சி (சுவிட்சர் லாந்து) , பத்மநாப அய்யர் (லண்டன்), சுசீந்திரன் (ஜெர்மனி), செல்வம் அருளானந்தம் (கனடா) ஆகியோருக்கும் இதயப் பூர்வமான நன்றி.

என்னுரை

இது எனது கவிதைகளின் முழுத்திரட்டு. எனது முப்பத்தொரு வருட எழுத்துலக வாழ்வின் மொத்த அறுவடை. விடியல் பதிப்பகத்தினரின் நீண்டகால ஆவலினாலும், தளரா முயற்சியினாலும் வெளியாகும் இத்திரட்டில் ஏற்கனவே வெளிவந்த நான்கு தொகுப்புகளின் கவிதைகளும், 'நெற்றிப் பரப்பின் நிகழ்வுகள்' எனும் தலைப்பில் வெளியிடக் காத்திருந்த கவிதைகளும், இரண்டாயிரமாம் ஆண்டின் இறுதிவரை எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் உள்ளடங்குகின்றன. புத்தாயிரமாண்டில் இது வெளிவரும் இப்பொழுதில் எனது கவிதைகளின் மீதான மொத்த மதிப்பீடு செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும், நாளிதழ்களிலும் நான் எழுதிக் குவித்தவன் அல்லன். எழுதுகின்ற அளவிற்கு இதழ்களில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்புவதில் எனக்கொரு இயல்பான சோம்பேறித்தனம் உள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேதான் வேண்டும். கோப்புகளில் தூங்கிக் கிடந்தவற்றைத் தூசுதட்டி திருத்தி முடித்து ஒப்பேற்றுகையில் இத்தனை கவிதைகளை எழுதியுள்ளேனா என்ற வியப்பு மேலிடவே செய்தது. ஆயினும் எழுதப்பட்ட கவிதைகளின் எண்ணிக்கைக்கு வியக்காமல் கவிதைகளின் தகுதி நோக்கிய வியப்பு வாசகர்க்கு நேர்ந்தால்தான் எனது வியப்பு பொருட்படுத்தத் தக்கது என்பதும் நான் அறிவேன். எனவே தகுதி சார்ந்த மதிப்பீட்டை தகுதிவாய்ந்த வாசகர் கைத் தராசிற்கு விட்டு விடுதலே தக்கது.

எனது முழுக் கவிதைகளும் நூல் வடிவில் வெளிவரும் இத்தருணத்தில் என்னை இத்துறையில் ஈடுபடுத்த முன்னோடியாயிருந்தவர்களை நின்று நிதானித்து நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். எனது ஆசிரியரும், நல்வழிகாட்டியுமாயிருந்த அமரர் மு.தளையசிங்கம் அவர்கள் என் மனக்கண்ணில் தோன்றுகிறார்.

எனக்குரிய பார்வை வெளிச்சம் என்பது அவரின் அறிவாற்றலாலும், அர்ப்பணிப்பு நிறைந்த உதார வாழ்வாற்றலாலும் தூண்டப்பெற்றது. ஆத்மீகம், கலை, இலக்கியம், சமூகப்பணி எனப் பன்முகப்பட்ட அவரது ஈடுபாடு என்னிலும் சுவறியுள்ளதெனின் அவர் மீதென் கடப்பாடு மிகவும் பெரியது. அதுபோலவே மகாகவி, முருகையன், நீலாவணன், தான்தோன்றிக் கவிராயர், இராஜபாரதி, காசி ஆனந்தன் எனப் பலரது கவிதைகளையும் தொகுப்புகளையும் வாசிப்புக்குட்படுத்தத் தந்து என்னை ஆற்றுப்படுத்தவும் செய்த மு.பொ.வையும் நான் நன்றியுடன் நினைக்கிறேன்.

எனது முதற்கவிதை 1970 ல் ஜீவாவின் மல்லிகை இதழில் வெளிவந்தது. வேறுசில கவிதைகளும் அதிலே வெளிவந்தனவாயினும் ஒன்று நீங்கலாக ('வெறும் காற்றில் கலந்திடுமோ') மற்றவை எந்தத் தொகுப்பிலும் இடம் பெறாமல் போயிற்று. போர்ச்சூழலின் அனர்த்தங்கள், எரிப்புகள், பெயர்வுகள் காரணமாக பலவற்றைப் பத்திரப்படுத்த இயலவில்லை. 1989 இல் எனது வீடு எரியூட்டப்பட்டபோதில் எனது கவிதைகள் பலவற்றின் கையெழுத்துப் பிரதிகள், எனது கவிதைகள் வெளிவந்த இதழ்கள், இன்னும் பல்வேறு சேகரங்கள் யாவும் தீயின் வாய்ப்பட்டழிந்தன. இந்தவகையில் தமிழீழத்தின் ஒவ்வொரு இல்லிடங்களிலும் சிறுநூலகங்களிலும் இருந்த அபூர்வமான கலைச்சேகரங்கள், நூல்கள், ஆவணங்கள் யாவற்றையும் கணக்கிட்டால் அது யாழ்ப்பாணம் நூலகத்தின் இழப்பை விடவும் அதிகம்; மிக அதிகம். இதுபோலவே கணக்கிலெடுக்கப்படாமல், கவனிக்கப்படாமல் உள்ள வாழ்வனுபவங்கள் துயரங்கள் அதிகம்; மிக அதிகம். கைவிடப்பட்ட, தனித்து ஒதுக்கப்பட்ட, தீவாய்ச் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட எனது புங்குடு தீவில் நான் வாழக்கிடத்த போதில், உடைக்கப்பட்டுச் சின்னாபின்னமாகவும் களவாடப்பட்ட வீடுகளில் நான் புத்தகங்களைத் தேடித்திரிந்த போதில், மாடுகள் தின்று சாணி கழித்தும், கறையான் தின்று புற்றெடுத்தும் எஞ்சிக் கைக்கெடுத்தவற்றை கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு எடுத்துச் சென்றதை இன்று மீள நினைக்கிறேன். இதனூடாக எய்திய அநுபவம் போலவே வாழ்வழித்த எனது ஊரின் வெறுமையை நான் பாடிய 'காற்றுவழிக்கிராமம்' கவிதை நூலையும் நான் எனது கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்கிறேன், ஒரு வித்தியாசமான வாழ்வனுபவப் பதிவைக் கொண்டுவர முடிந்தமைக்காக. ஆக இவற்றுக்கு முதலாகி நின்ற கவிதையினைப் பிரசுரித்த ஜீவாவிற்கும் நன்றிகள்.

எனது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி 'அகங்களும் முகங்களும்' அலைவெளியீடாக, 1985 ல் வெளிவந்தது. எனது கவிதைகளில் பல 'அலை' இதழில்தான் வெளிவந்தன. தேசிய இனப்பிரச்னை சார்ந்த தெளிவான, திட்டமான கண்ணோட்டத்தை வரித்திருந்த 'அலை'யில் வெளிவந்த எனது கவிதைகள் பலவும் அத்தகைய பார்வையைப் புலப்படுத்துகின்றவைதான். தமிழீழ தேசியப் போராட்ட காலத்தில் கலை, இலக்கிய சக பயணித்துவத்தில் முக்கியப் பங்கு 'அலை'க்கு உண்டு. ஆயின் இன்றுவரை எனது கவிதைகளுக்கும் அது உண்டு. எனது கவிதைகளின் தொகுதி வெளிவந்த காலம் தொட்டு இந்தத் தொகுதி வரையுள்ள காலவரன்முறைப்படி கணிப்பீடு செய்தால் முதலாம் ஈழப்போர், இந்திய அமைதிப்படையின் யுத்தகாலம், இரண்டாம், மூன்றாம் ஈழப்போர் என ஒவ்வொரு காலத்தின் நிகழ்வுகள், அநுபவங்கள் சார்ந்ததான ஒரு போராட்ட வரலாற்றின் போக்கு, அதன் விளைவுகள், உபவிளைவுகள் எனப் பலவற்றையும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதுபோலவே 'அலை' வெளிவந்த இறுதிக்காலம் வரையும் (திசை நாளிதழையும் சேர்த்து) ஆய்வு செய்யின் அவ்வாறான வரலாற்று ஆவணத்தன்மை பல்வேறு படைப்புகளின்மூலமும், ஆசிரிய தலையங்கங்களின் மூலமும் காணலாம். இவ்வகையில் எனது பங்களிப்பை வலுப்படுத்தி நின்றிட உதவிய 'அலை' இதழின் ஆசிரியத்துவத்திற்கு எனது நன்றி உரியதாகட்டும். 'அலை' இதழின் ஆசிரியரான யேசுராஜவுடன் அதன் ஆரம்பகாலத்தில் ஆசிரிய குழுவில் அங்கம் வகித்தோருக்கும், இ. பத்மநாபன் ஐயருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இம்முழுத்திரட்டு வெளிவரும் பொருட்டு அயராது முயன்றுழைத்த எஸ்.வி.ஆர்., கீதா, அரசு, மங்கை உள்ளிட்ட சகலர்க்கும் எனது நன்றிகள். ஈழத்து அன்பர்கள் து. குலசிங்கம் கவிஞர். நுஃமான், சரவணன், புகலிட அன்பர் சுசீந்திரன் உள்ளிட்டவர்க்கெல்லாம் எனது அன்பு பாராட்டுதல்கள். எனது கையெழுத்துப் பிரதிதிகளை வாசிப்பிற்குட்படுத்தி விமர்சிக்கும் அன்பர் நந்தினி சேவியர், என்னைச் சார்ந்திருந்து ஊக்கிடும் உந்துசக்தியாக விளங்கும் என் துணைவி மேகலா, பிள்ளைகள் யாவரையும் நினைவில் கொள்வதுடன் எனது அன்பு வாசகர்க்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

இலங்கை
30.01.2001

க. வில்வரத்தினம்
திருக்கோணமலை.

உள்ளும் புறமும் வேர்கள்

– கண்ணன். எம்.

I

கல்லொன்று வீழ்ந்து
கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
பல்லோடு உதடு பறந்து சிதறுண்டு
சில்லெண்டு செந்நீர் தெறித்து
நிலம் சிவந்து
மல் லொன்று நேர்ந்து
மனிசர் கொலையுண்டார்.¹

நண்பனோடு நடக்கின்றேன்
ஞாயிறு நைந்த மாலை
முன்னே இருளின் மூச்சை
காற்றெடுத்துத் தும்மிச் சிதற
இருளின் தூவானம் எங்கும் பரவ
நண்பனோடு நடக்கின்றேன்

வேய் திரண்ட காட்டு வழி
என்னும்
மனித
வாய் தவறும் பேச்சொலிகள்-
ஓர் குக்கிஜாமம், மலையின்
கோபுரங்கள் அக்கம் பக்கம்
அவற்றைக் குடைந்து
கால்மிதந்து செல்கிறது, அந்தக்
கண் சுவறாப் பாதை வழியே.

ஹோ வென்ற இறைச்சல்
பாலம் ஒன்று, அதன் கீழ் உருவிக்
காடெடுத்த ஆற்றின் சிறிய
கைபிரிந்து செல்லும் கதறல்
கையொடிந்த காதல் நினைவா?
மெய் குலுங்கத் தளிகைத் தடவி
மெல்லழிந்த காற்றின் உருளல்!

பாதை இன்னும் வளர்கிறதா?
பாதை இருளில் புதைகிறது
ஆனால்
பிரிந்த கிளையின்
பாட்டோ இன்னும் கேட்கிறது.²

நீண்ட பயணம் போக வேண்டும்
விழிகள் மெல்லக் குருடாய் மாற
கிடறுங் கால்கள் வழியைத் தேடும்
நாளாகக் காலை விடியக் கூடும்
கால்கள் விழைவாய்ப் போகவுங் கூடும்
இருளை மீறி இரண்டு அடிதான்
முன்னே போக முடியினும் போவேன்
விடியலைக் காத்து நிற்குமோ காலம்?³

கடற்கரை இருந்து நீ
வீடு திரும்புவாய்
அல்லது
தியேட்டரில் நின்றும்
வீடு திரும்பலாம்.

தீடிரெனத்துவக்கு சத்தங் கேட்கும்
சப்பாத்துகள் விழையும் ஓசையும் தொடரும்
தெருவில் செத்து நீ
வீழ்ந்து கிடப்பாய்
உனது கழுத்தில் கத்தி முளைக்கும்:
துவக்கும் முளைக்கலாம்!
'பயங்கரவாதி' யாய்ப்

பட்டமும் பெறுவாய்,
யாரும் ஒன்றும் கேட்க ஒலாது.

மெளனம் உறையும்:
ஆனால்
மக்களின் மனங்களில்,
கொதிப்பு உயர்ந்து வரும். ⁴

தானாய் விடி வெள்ளி
தோன்றுகின்ற சங்கதிகள்
வானத்தில் மட்டும்தான்
வாழ்வில் இருள் தொடரும். ⁵

அன்னைக்குக் காற்றே இல்லை
அலைகளும் எழாது செத்துப் போயிற்று
கடல்.

மணலில் கால் புதைதல் என
நடந்து வருகையில்
மறுபடியும் ஒரு சூரிய உதயம்

இம்முறை தெற்கிலே

என்ன நிகழ்ந்தது?
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது:
எனது மக்கள் முகங்கள் இழந்தனர்,
எனது நிலம், எனது காற்று
எல்லாவற்றிலும்
அந்நியப் பதிவு.

கைகளைப் பின்புறம் இறுகக் கட்டி
யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்கள்?
முகில்களின் மீது
நெருப்பு,
தன் சேதியை எழுதியாயிற்று
இனியும் யார் காத்துள்ளனர்?

சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து
எழுந்து வருக.⁶

காலத்தின் மூச்சாக வாழ்விலக்கம் அசைகிறது. அந்தக்
காலத்தையும், அந்தக் காலமாக விரியும் வாழ்வையும்,
அந்த வாழ்வாக அவிமும் மனித இன்னல்களையும்,
விளைச்சல்களையும்....⁷

அன்று நாங்கள் மெளயமாய் இருந்தோம்
முதல் நாள் குதூகலமும்
இறுதி நாளின் இரத்தக் கண்ணீரும்
ஒட்டியிருந்த உங்கள் தெருக்களில்
மறுநாள் நரிகளைப் போல நாம் நுழைந்தோம்
உங்கள் வீட்டையே திருடிக் கொண்டோம்.
உங்கள் பிள்ளைகளின் உணவைப் புசித்தோம்
உங்கள் தொழுகைப் பாலில் புணர்ந்தோம்
மீசான் கட்டையில் அடுப்பு மூட்டினோம்
எச்சில் கைகளைத் தடைப்பதற்காக
உங்கள் புனித நூல்களைக் கிழித்தோம்.
பாங்கொலியின்றி விடிந்த அவ்விரவில்
தேவதைகள் தொலைந்து போயின
...
இது நமது கவிதையை அழித்து
ஒப்பாரிகளை காற்றில் எழுது முன்
இது நமது காவியப் பெருமையைப்
காலத்தின் குப்பைப் கூடையுள் வீசுமுன்
மன்றாடுகிறேன்....
எம் அயலதுரே எம் அயலதுரே
ஆறுவேளைப் பாங் கொலியோடு
திரும்பி வந்தெனமக் காப்பாற்றுங்கள்⁸

கணப்பொழுது நெஞ்செரியும்
நெஞ்சில் எழுகின்ற நினைவெரியும்
நினைவில் உயிர் பரவும் கதை எரியும்
இந்த நிலத்தில் தான் தூங்குகிறார் என்னவர்கள்.

...
எதை நினைத்தோம்?
எதை மறந்தோம்

நம்பாதே வார்த்தைகளை முற்றாக

வீரர்களுள்
மாற்றானின் படை வலியைச் சிதைத்தவர்கள் உள்ளார்கள்
அப்பாவி மக்களது சிரமரிந்து முலையரிந்த
குருதி முகம் நனைய இரவிரவாய் முகம் துடைத்து
வழி மாற்றி மொழி மாற்றி விழி மாற்றி
வெற்றியோடு மீண்டவரும் உள்ளார்கள்

மாவீரம், தியாகத்தின் மறுபக்கம் இது
இவை யெல்லாம்
காதோடு காதாக வாய்மொழியில்
வாழ்கின்ற சத்தியங்கள்

...
வரலாற்றில் வீரர்கள் இல்லை.

நம்பாதே வார்த்தைகளை முற்றாக
நம்பாதே வார்த்தைகளை

காலத்தின் சந்நிதியில் மாசுகற்றிய வீரத்தின்
கதை சொல்லக் காத்திருக்கிறேன்
நெருப்பையும் சிறப்பையும் இழப்பையும்
அப்போது பாடுவேன்.⁹

விளக்கின் அருகில்
ஈசல்கள் ஒவ்வொன்றாக விழுந்து இறந்து
கொண்டிருந்தன
எதை எண்ணுவது புத்திசாலித்தனம்-
பசல்களையா?
இறந்து போனவர்களின் கண்களைப் யோன்று
விளக்கமற்ற அர்த்தங்களை
விடுத்துக் கொண்டிருக்கும்
நட்சத்திரங்களையா?

...

வெளியே,
பதற்றமற்று மௌனமாய் நிற்கும்
மரங்களின் நிழல்கள்
கீழே கிழிந்து போயுள்ளன

...

இரவு எனக்க முக்கியமானது
நேற்றுப் போல்
மீண்டும் ஒரு நண்பன் தொலைந்து
போகக் கூடிய
இந்த இருட்டு
எனக்கு மிகவும் பெறுமதியானது.¹⁰

ஒரிரவில்
வெறுங்கையனாய் வெளியேறி
தெருவிலிறங்கினேன்
ஏதும் எடுக்கிலேன்
சூரிய தேசவே
என் ஊர்மேல் உலவில்
விட்டுப் பிரிந்த என் வீட்டு முற்றத்தில்
கட்டிய தலைவாசற் கூரைக்கிடுகின் கீழ்
எடுக்கத் தவறிய திறப்பிருக்கும்
கொண்டு வருக,
அது என் பூட்டனின் பெட்டகச்சாவி,
பரம்பரைக்குரிய காணி உறுதிகள்,
காளியம்மனின் மேனி நகைகள்
கலைவந்தாடிய போதில்
எம் பேத்தியெடுத்துப் பேய் விரட்டிய
வெள்ளிச் சிலம்பு,
தண்டையும்;வாளம்.
செஞ்சந்தனக் கைப்பிரம்பு
அந்திமகாலத்தில்
ஆத்தையேற்றிய பித்தனை விளக்கு,
மந்திரமெழுதிய ஒட்டுச்சுவடிகள்,
யந்திரத்தகடும்,நாகபடமும்
செப்புக் காசுகள் சிலவும்

வேண்டும் இவையெனுக்கு
இது உன் பூமியெனவும்
இவையுன் வேர்களெனவும்
நாளெயென் பேரனுக்கு
ஒப்புக் கொடுத்தென் உயிர்பிரிதல்
வேண்டும்.

சூரிய தேவே இவை கொணர்க
என்வேர்கள் எனக்கு வேண்டும்
நாளையான் யோவேனெனினும்
இன்றெனுக்கு வேண்டும்
எடுத்து வருக ¹¹

துயர்களின் மென் இடைவெளிகளுக்குகிடையே
அதுவும் நிகழ்ந்தாகி விட்டது
அழகிய கண்களின் வழியே
ஒரு செங்கால் நாகையாய்
இனி அதுவும் என் தோளில் அமர்தல் கூடும்.

...
உண்மையும் பொய்யும் மிக ஆழத்தில்
பிரிக்க முடியாத படி இணைந்திருப்பது குறித்தும்
துயர்களின் மென் இடைவெளிகளுக்கிடையே
கடவுளிடம் என் மனம் பாடிக்கொண்டேயருக்கும். ¹²

எறும்பின் அழகிய தொடர்நடையாய்
இதயத்தின் மொழியை வார்த்தையில்
அடுக்கினேன் ஒரு நேர் கோடாய்
வர்ணமற்றுப் பிறந்தது கவிதை. ¹³

...அடித்துச்சரித்து விட்டு
நிமிர்ந்து நிற்கும்
என்னுடைய வார்த்தைகள்

வார்த்தைகளில் தோற்றுவிட்டு
தேக வலிவைக் காட்டு தற்காய்த்

தடியோடு நீ வந்தால்
நான் என்ன சொல்ல? ¹⁴

...நெல்லி
சிலைக்காம்புதனை
ஒன்றொன்றாய் நீ பொறுக்கி
மடக்கென்று மொக்கொடிக்கும்
மெல்லொலியினும்
கேட்டது பார்
நம் சுற்றமெல்லாம்
உயிரொடியும் ஓசை... ¹⁵

...இன்னும் ஏன் இவள்
வானத்தைப் பார்த்திருக்கிறாள்
?
மண்ணைப் பார்த்திருக்கலாம்
மகன் தொலைந்த
இடமென்று
கடலைப் பார்த்திருக்கலாம்
உறவுகள் தொலைந்த
இடமென்று
பிறகேன் வான் பார்த்தாள்
தன் வாழ்வு தொலைந்த
இடமென்றா? ¹⁶

பெற்றவரை இழந்திட்டேன்
பிறந்த மண்ணை இழந்திட்டேன்
சுற்றத்தாரை இழந்திட்டேன்
சுதந்திரத்தை இழந்திட்டேன்
மாணவப்பருவத்தை இழந்திட்டேன்
மண்வாசனை மறந்திட்டேன்
பீரங்கிச் சத்தம் கேட்டவுடன்
என்னையுமே இழந்திட்டேன் ¹⁷

பனை வெளிகளுக்குள்
மீண்டும் புகவுள்ளேன்
காகங்கள் அங்கு
இப்போதும் இருக்கும்

...

நான் இறந்து போகலாம்
ஆதலால்
எதுவும் நிகழ வாய்ப்பில்லை
ஆனால்
ஒற்றை வெண் தாமரை தந்து
அவர்கள்
எனனை வரவேற்பார்கள்

எங்களுடலில் வடிந்த நிணம்
அதில் மனக்கும் 18.

...ஏன் வந்தாய்:என்றார்
அக்கிரமம் தலைதூக்கி
அன்பு தணிந்து போன காலத்தில்
பிறந்தவன் ஐயா, என்றேன்
கல்லாகிப் பொல்லாகி இரும்பாகிக்
கலிபர் ஐம்பதான காலத்தில் வாழ்ந்தவன்¹⁹.

...அளற்காற்று
கடலுக்கும், தரைக்குமாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது
ஒன்றோ இரண்டோ கடற்காக்கைகள்
நிர்மல வானிற் பறந்தன
காற்று பனை மரங்கள் உரசியவொலி
விவரிக்க முடியாத பதிலைக்கிளப்பிற்று

...

கரைக்கு வந்தோம்
அலை மட்டும் திரும்பிப் போயிற்று
சூரியன் கடனள் வீழ்ந்த போது
மண்டியிட்டழுதோம்

ஒரு கரிய ஊளை எழுந்து
இரவென ஆயிற்று

தொலைவில்
மயானவெளியில் ஒற்றைப்பிணமென
எரிந்து கொண்டிருந்து எங்களுர்.²⁰

...வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
கதிர்காமம் போகும் வழியில்
அவளையும் துணைக்கழைத்துப் போயின
(கோடையில் வன்னிப் பெரு நிலத்தில் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி அலையலையாக ஊர்வலம்
போகக்காணலாம். இதை பெருநிலவாசிகள் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
கதிர்காமம் போகின்றன என்று கூறுவர்)²¹.

II

இரத்தத்தில் எழுதியது

இனியும் எங்களால் தாங்க முடியாது. இனியும் எங்களால்
தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. எங்களுடைய குதிரைகளை தின்று
விட்டோம் எங்களுடைய பறவைகளையும் தின்று விட்டோம்;
எலிகளையும் பெண்களையும் தின்றவிட்டோம். இன்னும் எங்கள்
வயிறு

காய்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறது.

எங்கள் அரண்களை மொய்த்திருக்கிறார்கள் எதிரிகள். அவர்கள்
நாலாயிரம் பேர்களுக்கும் மேல்; நாங்கள் நானூறு பேர்

இனியும் வில்லிழுத்து, வசைகளால் அவர்களைத் தாக்க
வறு இல்லை எங்களிடம்; அவர்களைக் குதறத்
துடிக்கும் பற்களை கடித்துக்கொள்ள மட்டுமே வறு உள்ளது
எங்களிடம்.

இனியும் எங்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது.
இரத்தத்தில் வரையப்பட்டிருக்கும் இந்த வார்த்தைகளை
வாசிப்பது பேரரசருக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாக இருக்குமானால்
இழக்கற்றதாக கிடக்கட்டும் எங்கள் பிணங்கள்.

எங்கள் ஆத்மாக்களை அவர் அழைக்க வேண்டும்: பயங்கரமான
கொடூரமான பிசாசுகளாக மாற விரும்புகிறோம் நாங்கள்

அப்போதுதான் அவர்களை அந்த மனிதர்களை
என்றென்றும் கடித்துக் குதறி விழுங்க முடியும் எங்களால்!²²

என் சசோதரனே உயிர்த்தெழு என்னுடன்
உன் துக்கங்களின் விதைகளால் நீ புதையுண்டிருக்கும்
ஆழத்திலிருந்து உன் கையை எனக்குக் கொடு.
இறுகிய இந்தக் கற்பிண்ணைப்புகளிலிருந்து நீ திரும்பப் போவ
தில்லை.

புதையுண்ட காலத்திலிருந்து நீ எழப் போவதில்லை
உன் சீறும் குரல் திரும்பி வரப் போவதில்லை
ஊடுருவப்பட்ட உன் விழிகள் அவற்றின்
உறைவிடங்களிலிருந்து மலருப் போவதில்லை.

உழுபவனாக, நெய்பவனாக, தயங்கி நின்று மேய்ப்பவனாக
குலக்குறியின் மணமகனாக,
வஞ்சிக்கும் சாரத்தின் மீது நிற்கும் கொத்தனாக,
ஆந்திய மலைக் கண்ணீரில் உறையும் பனியானவனாக,
சிதைந்த விரல்களை உடைய பொற்கொல்லனாக,
நாற்றுக்களுக்கிடையே தவிக்கும் விவசாயியாக
மண்ணோடு தொலையும் குயவனாக
(இருக்கும்) நீ
மண்ணின் அடியற்ற சூழத்திலிருந்து என்னைப் பார்,
உன் தொன்மையான, புதைந்த துக்கங்களை
இந்தப் புதிய வாழ்க்கையின் பாத்திரத்திற்கு கொண்டு வா
உன் இரத்தத்தை, உன் தழும்புகளை எனக்குக் காட்டு;
என்னிடம் சொல்: இரத்தினமொன்று ஒளி இழந்து மங்கியதால்
உரிய கதிர்களையும் கற்களையும் தராமல்
நிலம் பொய்த்ததால்
இங்குதான் நான் அடிபட்டேன்

எனக்குக் காட்டு உன்னை இடறி விழ வைத்த அந்தப் பாறையை
உன்னை அறைய அவன் பயன்படுத்திய அந்த மரத்தை,
உன் இரத்தத்துடன் துலங்கும் கோடர்களும்
உன் காலங்களில் ஓட்டியிருக்கும் சவுக்குகளும்
ஒளிரும்படி
புராதன விளக்குகளைப் பற்றவைக்க
பழங் கற்களை உரசி

செத்துக்கிடக்கும் உங்கள் உதடுக்களுக்காக பேச வந்திருக்கிறேன் நான்

உலகம் முழுவதிலும்
ஆழ்ந்து சென்று இறந்துபோன இரவை எனக்கு நெய்து கொடு
உன்னோடு வந்து உன்னோடு இங்கு நிலை கொண்டவன்
உன்னை எனக்குச் சொல், ஒவ்வொரு சங்கிலியாக,
ஒவ்வொரு கண்ணியாக,
ஒவ்வொரு காலடியாக, படிப்படியாக,
ஒளித்து வைத்த கத்திகளை கூர்த்தீடு
வெடித்துச் சிதறி யெழும் சூரிய தாரைகளாக
புதையுண்ட வேங்கைகளின் பெரு நதியாக
அந்தக் கத்திகளைப் பாய்ச்சு
என் நெஞ்சினுள், என் கைகளுள்
நிமிடங்கள், நாட்கள், வருடங்கள்
குருட்டு யுகங்கள், நட்சத்திர நூற்றாண்டுகள் கடக்க
அழவிடு என்னை.

எனக்குக் கொடு மெளனத்தை, தண்ணீரை, நம்பிக்கையை,

எனக்குக் கொடு போராட்டத்தை, இரும்பை, எரிமலைகளை.

காந்தங்களாக என் உடலோடு ஒட்டட்டும் உடல்கள்.

விரைந்து வா என் நாளங்களுக்கு, என் நாவிற்கு.

பேசு, என் பேச்சினூடாக, என் இரத்தினூடாக. 23

III

1983 க்குப் பிறகு-

ஒடுக்குமுறை, எதிர்ப்பு, வன்முறை, போராட்டம், மரணம் முதலியவற்றினூடாக பெயர்ந்து எழுத்து மண்ணுடன் அலையும் 24. ஈழத்துக் கவிதைகள். தன்னளவில் கவிதைகளாக நிகழாமல், பெருமளவில் சூழலின் வேகத்தால், மொழியின் ரத்திசைவால் நிலை நிறுத்தப்படும் பெறம் வெளிப்பாடுகளாக மட்டும் அலையும் ஈழத்துக் கவிதைகள்.

தான் எதிர்கொள்ளும் ஈழத்தின் புவியியலையும், பண்பாட்டையும் அறியாமல், கற்பிக்கப்பட்ட மரமார்ந்த வீரத்திற்கான, மேன்மைக்கான ரக்கத்தின் அடிப்படையில் அல்லது இயலாமை, குற்ற உணர்வு, பயம், வெறுப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், சூழலை முன்வைத்து ஈழத்துக் கவிதைகளை கொண்டாடவோ, புறக்கணிக்கவோ செய்யும் எல்லைகளுக்குட்பட்ட தமிழகம். 'புண்பட்டவர்களிடமிருந்து பின்வாங்கி, அடிபட்டவர்களிடமிருந்து விலகி' நிற்கும் தமிழ். 25

எழுத்தைப் பேச்சின் தொனியில் இசையின் எல்லை வகை கொண்டு செல்லும் தமிழ்க்கவிதை மரபின் வழியில் வருபவை வில்வ ரத்தினத்தின் கவிதைகள். 'மரணத்திற்கு வாழ்வு கடன்பட்டிருக்கும்' 26 நிலையில் சில சமயங்களில் ஈழத்துக் கவிதைகளில் மிச்சமிருப்பது அல்லது காப்பாற்றப்படுவது ஒலிநயம் மட்டும் தான். வில்வ ரத்தினத்தின் கவிதைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

அகத்தையும் புறத்தையும் ஒருங்கிணைந்து இயல் கடந்து அலையும், சடங்குகள் தவிர்த்த தமிழ் மரபொன்றின் பின்னணியிலிருந்து எழுகிறது வில்வரத்தினத்தின் குரல். சூழலுக்கான எதிர்வினையாக, எதையும் இயல்பாக, உரக்க பாட முனையும் துணிவை மேற்குறிப்பிட்ட மரபிலிருந்து பெறுகிறது வில்வரத்தினத்தின் குரல். இயல் கடந்து அலையும் மரபின் போக்கில் எதையும் தன்னியல்பாக பாடும் துணிவின் விளைவாக, பல சமயங்களில் மிகச் சாதாரணமானவையாக வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள், குறிப்பிட்ட சமயங்களில் தன்னளவில் நிகழக்கூடிய தீவிரமும் வேட்கையும் கொண்டவையாக, தமிழ்க் கவிதை மரபின் தொடர்ச்சியில் இடைவெளியின்றி தங்களைப் பிணைத்துக் கொள்கின்றன வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள். வேறு சமயங்களில்

இயல் கடந்து அலையும் மரபின பாதுகாப்பையும், நம்பிக்கையையும், எல்லைகளையும் பெற்றவையாக, அம்மரபின் வெளிக்குள் முச்சிரைக்கின்றன வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள். கதைகளாக கடந்து வரும் முறை சாஜா, மற்றொரு தமிழ் மரபின் கண்ணிகளில் தெறிக்கும் கீற்றுக்களை தங்களுடைய படைப்பு மனநிலைக்கான கணங்களாக கொள்கின்றன வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள். வில்வரத்தினத்தின் உறுத்தும் ஆன்மீகம் வான் நோக்கியதல்ல, சக மனிதர்களையும் மண்ணையும் பற்றியது.

முனகல்களும் வெறும் வெளிப்பாடுகளும் கவிதைகளாக பாவனை செய்யும் தமிழ்ச் சூழலில், தமிழ்க் கவிதை மரபின் ஒலியையும் இயல் கடந்து அலையும் மற்றொரு தமிழ் மரபின் வெளியையும், கதைகளாக உலவும் வேறொரு தமிழ் மரபின் கணங்களையும் தங்களுடையவையாகக் கொண்டு விடுபடுதலுக்கான அலறல்களாக, 'மணித்துளிகள் மரணத்தின் வாயிலைச் சொல்லும்' 27 வாழ்நிலையில், போராட்டத்தில் நகர்கின்றன வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள். தீராத துயரத்திலிருந்து, தீராத நம்பிக்கையைத் தேடி, சகமனிதனை நோக்கி கடப்பாட்டுடன், உள்ளும் புறமும் வேர்களாக துடிக்கும் வில்வரத்தினத்தின் குரல், யாழ் காத்திருக்கிறது.

1. மகாகவி, பதினொரு ஈழத்துக்கவிஞர்கள், எம்.ர.நுஃமான், அ.யேசுராசா, மெட்ராஸ், க்ரியா, 1984, பக்கம்;27
2. மு. பொன்னம்பலம் காலிலீலை, சென்னை, த்வனி, 1997, பக்கம்;90-91.
3. சி. சிவசேகஜம். பதினொரு ஈழத்துக்கவிஞர்கள், எம்.ர. நுஃமான், அ.யேசுராசா, மெட்ராஸ், க்ரியா, 1984, பக்கம்;170.
4. அ.யேசுராசா. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம்;179.
5. வ.க.ர. ஜெயபாலன். மேற்குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம்191.
6. சேரன். நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு சேரன் கவிதைகள் ஒரு நூறு, நாகர்கோவில், காலச்சுவடு, 2000, பக்கம்;79.
7. வே. பிரபாகரன், வாழ்க்கை, நினைவழியா நாட்கள், புதுவை இரத்தினதுரை, யாழ்ப்பாணம், தமிழ்த்தாய், 1993, பக்கம்;1
8. வ.ர.ச. ஜெயபாலன், சரிநிகர், 135, கொழும்பு 1997.
9. சேரன். நீ இப்பொழுது இறங்கும் சேரன் கவிதைகள் ஒரு நூறு, நாகர்கோவில், காலச்சுவடு, 2000, பக்கம்182-184.
10. சிவரமணி. சிவரமணி கவிதைகள், மட்டகளப்பு, பெண்கள் ஆய்வுவட்டம், 1993, பக்கம்;40-41.
11. மாலிகா. எரிமலை, பிரான்ஸ், செப்.1996.
12. மஜீத். சரிநிகர், 162, கொழும்பு, 1998.

13. மஜீத். சரிநிகர், 152, கொழும்பு, 1998.
14. இளவாலை விஜயேந்திரன். நிறமற்றுப் போன கனவுகள், சென்னை, தேசிய இலக்கியப் பேரவை, சவுத்விஷன், 1999, பக்கம்; 56.
15. கி.பி. அரவிந்தன். கனவின் மீது, சென்னை, பொன்னி, 1999. பக்கம்:94.
16. ஆர். முரளிஸ்வரன். சரிநிகர், 155, கொழும்பு, 1998.
17. மு.தணிகைச்செல்வன். சரிநிகர், 155, கொழும்பு, 1997.
18. புவனசிங்காரன். எரிமலை, பிரான்ஸ், OCT 1999.
19. செல்வம் அருளானந்தம். தோற்றுத்தான் போவோமோ. பிரான்ஸ், சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம், 1999. பக்கம்; 44.
20. அகிலன், பதுங்கு குழி நாட்கள்-3. சரிநிகர், கொழும்பு, 1999.
21. நிலாந்தன், மண்பட்டினங்கள் கோயம்புத்தூர், விடியல், 2000. பக்கம்: 25.
22. Victor Seglen.Steles, Translated by Micheal Taglor, Santa Monica San Francisco, the Lapis press, 1997.
23. Pablo Neruda. The Heights of Macchn Picchu, Translated by Nathaniel Tara. Newyork, Farrar, Strans and Girour, 1999. (1967) PP.67 -71.
24. ஆத்மாநாம். ஆத்மாநாம் கவிதைகள். ஊட்டி, தன்யா & பிரம்மா, 1 1989. பக்கம்: 19.
25. Peter Brown. Angnstine of Hippo, A. Biograshy, new edition, with an epilogue, Bereeley, University fo Calitornic press ,2000, PP 448-449
26. George Steiner, Errata, an examined life, new aven and London, yale University press, 1997, PP.16-17.
27. வீரராகவ மூர்த்தி, பார்வை, 3, கோயம்புத்தூர், 1986, பக்கம்: 24.

சமர்ப்பணம்

உன்னைச் சரண் அடைந்தேன்
ஓம் குருதேவா
உயிர்த்தெழுகின்ற காலத்திற்காக
என்னைத் தருவதெனினும்
இசைவேன்; இ:து உனக்காக

உண்டென்ற வாசலுக்கு ஒளிவிளக்கே
உள்ளகத்தொளிர்கின்ற உயிர்விளக்கே
எங்கெங்குமியல்கின்ற பேரிருப்பே
இன்பமே தேடிடும் வாழ்விலக்கே
என்னிருப்பே! உன்னிருப்பே!
இனிதிருப்பே வாழ்கவே!
வாழ்கவே! வாழ்கவே!

அகங்களும் முகங்களும்

தியானம்

உலகமே
இருளினுள் மூழ்கித் துயிலும்
ஒரு கரிய பெரிய முட்டையாய்

உறங்காது
நானோ
உள்விழித்திருப்பேன்

உள்திரளும் பரிதிக் குஞ்சின்
உதயம்தியானித்து

விடுதலைப் பொழுது

எழுந்திரு பிள்ளாய்
இது விடுதலைப் பொழுது

இருளின் துயில் கலைகிறது
நீயோ
இழுத்துப் போர்த்தபடி
இன்னம் உறங்குதியோ?
எழுந்திரு.

இதோ
விடியலில் கீழ் வானம்
ஒளிமுடி தரிக்கும் உன்னதம்
உனக்குத் தரிசனமாகவில்லை.

குருகினங்களின்
உதயத்து இசை
உனக்குத் தேனிப்பதில்லை.

மெல்லிதழ் மலர்த்தி வரும் தென்றல்
உன்
மேனி வருடச் சிலிர்ப்பதில்லை.

சீ! நீ என்ன மனிதன்
இன்னந் துயில் புணர்வாய்

புலர் பொழுதை ஸ்பரிசிக்காத
நின் புலன்கள் பழுதுடைய.
இனியும் காலம் கடத்தாதே
புலன்கள் நறையுண்ணும்
பொழுதை மழிக்காதே

ஒளியேந்தவிரியும் விழிகொள்
விடியலின் குரலுக்குச் செவிகொடு.
நெஞ்சப்புலம் நெகிழ்ந்து அங்கு
புலரவிடு காலைப் பொழுதை

எழுந்திரு

சோம்பலை உதறிச்
சுருட்டிய பாயொடு தூரவீசு

வைகறை நீராடு
பொய்கறை இருள் கழுவிப்
புலரும் பொழுதை வரவேற்று
மனதில் ஒரு கும்பம் வை
நினைவுகளை ஒருங்குவி
திகழ் ஒளியைத் தியானி

அதோ
உன் வீட்டு வாசற்படியில்
ஒளிக்குழந்தை
தொற்றித் தவழ்கிறது
ஒற்றிக் கொள் கண்களில்

கதவிடுக்கின் ஊடாக
உட் செல்லத் துடிக்கிறது
திறந்து விடு கதவை முற்றாய்
உனதகம் ஒளி பெறட்டும்

கோடை

ஒரு கோடை நடுப்பகல்.
நடுப் பகலின்
வெக்கையின் தாக்கம்
விளைவிக்கும் வெறுமை.

எங்கோ இருந்தொரு காக்கை
வெறுமைக்குக் குரல் கொடுக்கும்.
கோடை உமிழும் குரல்.

எரிச்சல் பற்றி வர
எழுந்து போய்
காக்கையைக் கலைத்தால்
கலைகிறதா வெறுமை?

சுருதியறுந்த தந்தியின்
அதிர்வாய் அதே
வெறுமையின் மீட்டல்.

வலம்வந்தொருகால் மீண்டும்
கொல்லை அமர்ந்தது காக்கை.
மீட்டும் குரல் மாறிலது
அதே வெறுமை எடுத்தகுரல்.

வெளியில்
காற்றின் விழுக்காடு
சோர்ந்து வழிகின்ற தென்னைகள்
வெறிச் சோடிப் போன தெரு
கானல் அரவுகள் நெளிதரும்வயல் வெளி
மேய்தலிலாது வெறுமையை இரைமீட்டபடி
காய்தலுறும் மாடுகள்

இவற்றுக் கெல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாக
குத்தகை எடுத்தாய் ஓர் குரலில்
கோடை வறுக்கிறது காக்கை.

கானல் திரைவெளியில் வெறுமை
நிழல் விழுத்தி உலர
கண்கள் வெயில்கிறது.
மூடி விழித்தால் கானலின் ஓவியம்
கூடவே காக்கையின் குரலின்
பின்னணி ராகம்.

கல்லெறிந்து மீண்டும் அதைக்
கலைப் போமெனின் சாய்மனையோடு
மல்லுக்கட்டி மாழுகிறது மனம்.

சொல்லெறிந்து மீண்டும் காக்கை
சுற்றிச் சுற்றி எதையோ குத்திக் காட்டுவதாய்
முற்றும் இலையுதிர்ந்த வொரு
முள் முருக்கில் உலர் குரலில்.....

ஃ, சனியன், நரகம்.

நிச்சயமாக நான் வெறுக்கிறேன்
இந்தக் கோடையை
வெறுமை தின்னும் கோடை நடுப்பகலை
குரல் கறுத்த காக்கையை

நிச்சயமாக என்னையும்
நான் சாய்ந்து கிடக்கும் சாய்வு நாற்காலியையுங்கூடவே.

மழையின்பொழிவில் நனையும் பொழுதுகள்

வான் முலை சுரந்தது
வையம் அருந்திற்று
ஓ! வான் மழையே!
வையத் திருவே! வந்தனை நீ வாழி!

நீண்டெரிந்த கோடையில் தீக்குளித்த நிலமகளை
மழை முழுக்காட்ட வந்தனை! மாரி நீ வாழி!

வரண்டு வெடித்த வாய் பிளந்து பூமி
வருந்தி அழைத்த குரல் உனக் கெட்டிற்றோ?
இரங்கினை! அதனால் எம்மிதயங் குளிக்கிறது.

நின் வரவால் நிகழும்
அற்புதங்கள்தான் எத்தனை! எத்தனை!

மலை எழில் போர்க்கும்
துயிலும் நதியில் துரித விழிப்புப் பெருகும்.

செடிகொடிகள் குளிக்கும்
தென்றலின் அசைப்பில் மேனிகுலுங்கி
நீர்த் திவலைகள் சிலும்பும்.

மண்ணில் நின் சங்கமத்தால் எழும் மண்வாசனை
எங்கும் பரவும்! அது
உழைப்பைக் கோருவது. உறங்கும் மனிதரின்
நாசியின் உட்புகுந்து
'எழுங்கள் ஏர் எடுங்கள்' என
உழுதுழுது பூமித்தாயை தொழுகை செய
தூண்டி நடாத்தும் புனிதவாசனை!
உழைப்பின் வாசனை!
வான் மழையே மண்ணில் உயிர்
வாசனை கிளர்த்தினாய் வாழி
மழைத்தேவா வர்ஷித்தாய்
இந்த மண்ணில் உயிர் பெய்தாய்

ஓங்கிய பெரும் ஓசையுடன்
தாள பேத பாவங்களுடன்
துமிதுமி துமி என நின்
பாத துளிகள் இம் மண்ணில் பாவின்

பேதமிலாத நின் பெய்கையால்
வான் மழையே நினக்கு மறுபெயர்
ஞான மழை என்போம்

ஞான மழையே நனி பொழிக
இம்மண்ணின் பாவங்கள் கழுவுண்டோட,
பொறாமை பொச்சரிப்பு வெப்பு நோய்கள் தணிய
வரம்புகள் கடந்த வாழ் வொன்று செய்ய

விடியலில் மதியத்தில் அந்தியில் நள்ளிருளில்
நாளொலாம் பொழிக பொழுதுகள் நனைக

விண்ணின் றிழியும் அமிர்த தாரைகள்
வீட்டுமுன்றலில் மீட்டும் சங்கீதம்
உள்வாங்கி உள்வாங்கி உயிர் வீங்கி.....

“பொங்கு மடுவில் புகப் பாய்ந்து பாய்ந்து நம்
சங்கஞ் சிலம்ப சிலம்பு கலந்தார்ப்ப....”

நானே எனக்குள் மழையாய்ப் பொழிந்து
நனைந்து நனைந்துருகி - ஏலோரெம்பாவாய்.

அகங்களும் முகங்களும் -1

இடிந்து கிடந்த நினைவுத் தூண்களை¹
எழுப்பி வைத்தீர்
இடித்தவரை நினைவூட்ட.

எழுபத்தியேழு ஓகஸ்டில் தெற்கில்
இழந்த உயிர்களுக்கு
நினைவுத் தூண்கள் நிறுவுவீரா
உங்கள்
இழிமைகளை நினைவூட்ட?

மலர்வளையங்கள், மாலைகள் சாத்தல்
இவை உதவப் போவதில்லை,
எங்கள் நினைவுகளில் உங்களைச் செதுக்க.
மலர்வளையங்களும் மாலைகளும்
உதிர்ந்து விழும் உங்கள்
சொல்லலங்காரங்கள் போல.
மாலைசாத்திய கைகள்
மறுநாளே வாளெடுக்கும்
நிகழ்ச்சிகள் பல
நடப்பிலே கண்டோம்.

மலர் தூவிய கைகளாலேயே
துட்டகெழுநுவின் அஸ்தியும் தூவுவீர்
வகுப்புவாத மேகங்கள் இருண்டு
குருதி மழை பொழிய.

இரத்தச் சுவடுகள் பதிய
ஒழிந்தோடி ஓர்மூலையில் பதுங்கி
உடைமாற்றிவந்து
ஒப்புக்கழுவீர்.

உடை மாற்றலேன்?
உங்களை மாற்றுங்கள்.

இனவாதமணம் அறாதவாயால்
இன்னமுத மொழிகள்;
“இதயத்தை உங்களிடமே விட்டுவிட்டுச்
செல்கிறேன்”² இப்படிப் பலப்பல.

எடுத்துச் செல்லுங்கள்
உங்களிடயத்தை உங்களுடனேயே.
எங்கள் நினைவுகளில் உங்களைச் செதுக்குமுன்
உங்கள் இயத்தைச் செதுக்குங்கள்.

காலங் காலமாய் இரத்தக் கறைபடிந்து
துருப்பிடித்த இதயத்தை
துருவி ஆராயுங்கள்.
போலித் தார்மீகப் போர்வை களைந்து
உண்மை நிர்வாணம் பற்றுங்கள்.
மஞ்சள் அங்கிகளுக்கும்
மழித்த தலைகளுக்கும்
புலப்படாது புதைக்கப்பட்டுவிட்ட
புத்தரின் அன்பு துலங்கும்வரை
செதுக்குங்கள்! உங்கள் இதயத்தைச் செதுக்குங்கள்!

எடுத்துச் செல்லுங்கள்
எங்கள் உபதேசமிதே.

1. 1974 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் போது இழக்கப்பட்ட ஒன்பது உயிர்களுக்கான நினைவுச்சின்னம். அவற்றை முந்திய ஆட்சியினர் காலத்தில் பொலிசார் உடைத்து விட்டனர். யூ.என்.பி. பதவிக்கு வந்தபின் யாழ். விஜயம் மேற்கொண்ட ஸ்ரீலங்காப் பிரதமர் அத் தூண்களை எழுப்பி மலர் வளையம் சாத்தியது செய்தி.

2. யாழ். விஜயம் செய்து ஸ்ரீலங்கா திரும்புகையில் பிரதமர் சொன்னது.

அகங்களும் முகங்களும் -2

வெடிகள் சிதறும் ஒலிகள்
வேடிக்கை தெருவெல்லாம்
என்ன வெளியே?
எட்டிப் பார்த்தேன்.

தேர்தல் வெற்றித் திருவிழா ஊர்வலம்.

நம்மவர்
மேளங்கொட்டுறார், குதிக்கிறார், விழுகிறார்.
கோஷம் போடுவார்
நடுவே
கோடியுடுத்த மாப்பிள்ளையாக
மா. அ. சபைத் தலைவர் வருகிறார்
மாலை மரியாதையுடன்.
வெட்கம் கெட்டவர்கள்!
வேற்றார் இட்ட நெருப்பின்
வெக்கை தணிந்து இன்னும்
சாம்பல் அள்ளவில்லை.
தூர்ந்து போன தேசத்தை
தூக்கி நிறுத்தத் தோள் கொடுப்பாரில்லை
அதற்குள்
தேர்தல் வெற்றி ஊர்வலம் வருகிறார்.

58இல் தொடங்கி அடுத்தடுத்து
அடிவிழுந்த பின்னாலும்
என்ன செய்தார் இவர்கள்?
அடித்தாரைச் சொல்லி
அழுதழுது வாக்குப் பெற்றார்;
கூட்டுச் சேர்ந்தும் கொள்கை முழக்கி
வெற்றிகள் குவித்தார்.

தேர்தல் எனும் வேசி
விடுதலைக் குழந்தை ஈவாள் எனச் சொல்லி
பாராளுமன்றத்தில் 'கூடல்' செய்தார்.
மாவட்டந் தோறும் தங்கு மடங்கட்ட
முண்டு கொடுப்போம் என்றார்.

தேர்தல் பந்தல் சோடனைகள்
ஒருபுறம் நடக்க மறுபுறம்
தீண்டிற்றே நெருப்பு.

77இன் எரிதழற் காயங்கள் ஆறமுன்னம்
மீண்டும் எரிநெருப்பில் தமிழ்-ஈழம்

காக்கி உடைகளும் கடையர் கூட்டமும்
கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்ளி வைத்தார்
எரிமலைப் பிரதேசம் போல்
எல்லாமே நாசம்.
தற்காத்துக் கொள்ளத் தகுதியிலாத்
தமிழரெல்லாம் ஒப்பாரி வைக்கிறார்
விடுதலை பெற வியலாத
மலட்டுத் தலைவரெல்லாம் இன்னும்
பாராளுமன்ற ஓட்டுண்ணிகளாய்
பதவிகளை உதறாமல்
பகிஷ்கரிப்பு 'ஊடல்' செய்வார்.

பதவிகளை உதறி எறிந்திருந்தால்
உலகின் மனச்சாட்சியையே உலுப்பியிருக்காதா?
எமைச் சுற்றி நாமிட்ட
வேலிகள் தகர்ந்து
விடுதலைக்கு ஒரு வழி திறந்திருக்காதா?

ஆனால்,
எதை உதறினாலும் பதவிகளை உதறாமென
தோளிலிட்ட துண்டுகளை எடுத்து உதறியவாறு
இதோ வருகிறார் தலைவர்கள் ஊர்வலமாய்,
சவக்காட்டில் வெற்றிச் சங்கூதி.

அதிலென்ன?
இன்றைய இடிபாடுகளை நாளைய தேர்தலுக்கு
படிக்கற்களாக்கும் பயன் தெரிந்தவர்கள் அவர்கள்
பயணம் தொடரட்டும்!

1975ல் தான் வகுத்துக்கொண்ட வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்திற்கு எதிராக அமையும்
வகையில் 1977க்குப்பின் மாவட்ட விருத்திசபை தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக்
கூட்டணி கலந்து கொண்டு வெற்றி ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்த காலம்.

வெறும் இறக்கை

ரோட்டில் பலர் போவார் வருவார்
ஆயினும் ஓரம் கிடக்கிறதே
அக் காகத்தை யார் பார்ப்பார்?

மணலுள் தலை புதைத்து
கழுத்தைச் சவட்டியக் காகம் கிடக்கிறது.
கருநீல வண்ணனுக்கு ஒப்பிட்ட
கரிய நிறக் காகை; யார் பார்ப்பார்?
போவோர் வருவோர் யாரேனும்?

விண்ணளந்த வீரருக்கு விழாக் கோலம்.
விண்ணளந்ததோடு இது
மண்ணின் அழுக்குகளையும் தன்னுள் விழுங்கிவந்த
ஆகாயத் தோட்டியன்றோ.....
போவோர் வருவோர் யாரேனும்?

விமான இறக்கை விரிநிழலில்
அணுக்குண்டுத் தலையணை
சுகந்தர இருப்பார்க்கு
ரோட்டில் கிடக்கும்
காகை நினைப்பெதற்கு?
வெட்டுண்டு வீழ்ந்த இயற்கையதை
யார் நினைவார்?

வெளியுலக மேடையிலே
காகத்தைப் போற்றுவோம்
பெருஞ்சுவர் ரகசியத்துள்
வெள்ளை அன்னங்களோடு விருந்துண்டு
உலாவருவோம்

வெட்டுண்டு வீழ்ந்த இயற்கை
நினைவெதற்கு? அதைவிடுத்து
கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், கடமை
எனக் கோஷிப்போம்
காகம் கிடந்து
நாறிப் புழுக்கட்டும்.

வீழ்ச்சி

என்னுள் எழுந்து
பிளிறிற்று யானை

மதம் வழிய முகம் பிய்த்து
தும்பிக்கையாய் விகாரமாய்
பீறிற்று காமம்.

மூச்சிறைக்க மதநீர் நுரைத்திழிய
மோப்பம் பிடித்தலைந்தேன்
தும்பிக்கை நீட்டி.

வேலி மீறினேன்
கீறிய முட்கள்
தடித்த காமத் தோலில்
தைக்குமா என்ன?

வேகநடை.
வேலியினுள்விதைத்திருந்த
பண்பாட்டுப் பயிர்கள்
காலடியில் துவம்சமாச்சு.

குலைபோட்டிருந்த தெங்கின் இளநீர்மை
வளைத் தெடுத்துத் தழுவ
வழிந்த மதநீர்
வடிகால் தேடிக் கலந்தது.

தினவடங்கிற்றா?

தும்பிக்கை உட்சுருள
பூசி மெழுகிப் பண்பாடு காத்த
உருத்திராட்சப் பூனையாய் மெல்லப்
பதுங்கிப் பதுங்கி
வேலி ஓரமாய் ஓசைகாத்து
வீடு சேர்ந்து படுக்கையில் வீழவும்
கீறியது மீண்டும் முட்களா?

மனையாளின் கூரிய விழிகள்
குத்திக் குதறின
மனச் சாட்சியை ஊடுருவி.

அவள் முகத்தில்
வெடித்துச்சிதறின முன்னைநாள் ஒருத்தி
உடைத்த சிலம்பின் உக்கிர மணிகள்.

படைவீடிருந்த சிம்மாசனம்
குடை சாய
குப்புற வீழ்ந்தேன்
கூடவே குரல் ஒன்று
அதிர்கிறது.
“யானோ அரசன்? யானே கள்வன்.”

ஊடாக

எனக்கும் உனக்கும் ஊடாக
கட்புலனாகக் கயிறொன்றின்
பிணைப்புளது.

எங்கெங்கோ அலைந்தாலும்
சுண்டியிழுக்கும் அக்கயிற்றின்
அதிர்வு என்னுள்.

எனினும் அப் பிணைகயிறு
சில வேளைகளில்
இதோ அறுகிறேன் என
நுண் புரியில் பயமுறுத்தும்
கணங்களை நினைந்தால்.....

ஊடல் முற்றி
மன மூட்டம் கௌவிய
இருட்டறை மௌனத்துள்தான்
எத்துணை கனம்
உறைந்துபோய்நிற்கும் ஊமை இருளில்
புதைந்து போய்விட்ட கால ஊர்தி
வெறுமையின் கனம் தாளாமல்.

இருள் ஊர்ந்த மனமும்
முகூர்ந்த விழிகளும்-
சோர்ந்து போய்
துயிலில் மூழ்கியதும் தெரியாது போன
பின்னிரவில்.

நெஞ்சில் வீழ்ந்த மென் கரத்தால்
துயில் கலையும்; இருளில்
மினுங்குகிற பொன்வளைகள் செவியருகில்
மெல்லச் சிணுங்குகையில் சேர்த்தணைத்தேன்.

சிறுகச்சிறுக இறுகப் பிணைந்த
கணங்களின் உருளலில்

உறைந்து போயிருந்த ஊமை இருள்
நெகிழ்ந்து மூச்சுவிடும்.
மீண்டும்
உறவென்னும் ஒளிக்கயிற்றின்
அதிர்வு தொடங்கிற்றே!

கலப்பு

அன்பே எனையுடையாய்
காதல் இன்பமும் கனிவும்
கலந்தொன்றாய் வந்தவளே
நிச்சயமாய் நம்முறவு
முந்தைத் தொடர்வின்
புது முகிழ்ப்பு என்னல் பிழையன்று

வெண்ணெய் எனத் திரண்டிருந்த
பெண் மெய்யாய் நீ இருக்க
ஓட்டைப் பாத்திரம் ஏந்தி
ஊரெல்லாம் நெய்க்கலைந்தேன்.

நெய்க்கலைந்து நாயேன்
நீண்ட வழி நடந்து மீளுகையில்
நீண்ட வழி நெடுகிலும் அன்பு
நிழல் தழைய நின்றிருந்தாய்
நின்னிரு விழிகளிலும்
தேக்கியிருந்தாய் காதற் தேன்வதைகள்.

உட்குவிந்திருந்த காதல்
இதழவிழ்ந்ததோர் விடியல்
ஓ! இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது.
பளிச்செனப் புலர்ந்த வெண்முறுவலில்
என் இரவினை விழுங்கினை அன்று.

இன்றோ
எனது சுமைகள், அயர்வுகள், சோர்வுகள்
எல்லாம் உன்னிடம் கைமாறின.

நான் காலாற ஓர்
நிழல் கனிந்த தருவாய்,
கை நிறைய அள்ளிப் பருக
காலடியில் தெளிந்தோடும்
அன்பு ஓடையாய் நீ.

என் துயர் நிந்துயராய்
எனக்குற்ற அவமானம் நினக்குற்றதாய்
நெகிழ்ந்துருகி நீ விட்ட கண்ணீராலேயே
என் மாசுகள் கழுவுண்ண
நான் மனிதனாய் நிமிர்ந்தனன்.

என்னை மனிதனாய் நிமிர்த்த உன்னுள்
எல்லையற்ற துயர் சுமந்து நின்று
புன்னகைக்கும் பேடே
நினக்கு என்ன செய்தால் தகும்?

எதை வேண்டி நின்றாய் நீ ஏந்திழையாய்
எனினும் என்ன செய்தல் தகும் நினக்கே?
உன்னுட் பெருகும் உண்மை அன்புப் பெருக்குள்
என்னையே மூழ்கி இறும்புது எய்தலன்றி.

உராய்வு

கோளங்கள் நகரும் போது
ஒன்றோடொன்றுராய்ந்து
கீதம் ஒன்றெழுப்புகுதாம்.

மானுடரின் காதுகளை எட்டாத
கோளகீதம்
கடவுளர்க்கே கேட்கும் என்றார்
கிரேக்கர்.

ஞாலமே தூங்கும் ஓர் நள் யாமம்
தூங்காத நகூத்திரங்கள்
நான் முற்றத்தில் நிற்கிறேன்
மனமோ முகையவிழ்ந்து
பால் வழி முற்றத்தில் பவனிக்க.

திரென அதிர்ந்தன என்
உட் செவி நரம்புகள்
பேரண்ட ரீங்காரம்
உள்ளுராய்ந்ததே கோளகீதம்.

மனங்கிழிந்து போனேன்; அக்
கணங்களிலே நான்
மானுடன் அல்லன்
மானுடனே அல்லன்.

நீங்களும் நின்று பாருங்களேன்
ஓர் நகூத்ர ராவில்
மனங்கிழிந்து போக
உள்ளுருவிச் செல்லும்
கோள முட்டிகளின் கள்ளிரைச்சல்.

வெறுங் காற்றில் கலந்திடுமோ.....

முன்பு தமிழ்நாட்டில் ஒரு கீழ் வெண்மணி
இன்று பீகாரில் இன்னொன்று.

சாதி வெறிக்கேது திக்கு?
தெற்கிலே பற்றியது
வடக்கிலும் தீ நாக்குவளைத்தது.

பீகாரின் ஒரு கிராமத்தில்
சாதி வெறியர் எளியவர்களுக்கு
எரி கொள்ளிகளால் பதில் சொல்லியுள்ளார்.

கோயிலில் தீவட்டி ஏந்திய கைகள்
தாழ்த்தப் பட்டவரின் குடிசைகள் கொளுத்த
தீவட்டியோடு ஊர்வலம்போயின.

கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள் சுற்றிவர
குழுமி நின்று உமிழ்ந்த தீ
பற்றிப் பிடிக்க குடிசைகளுள் துயின்ற
பதினான்கு உயிர் வெண் மணிகள்-
பிஞ்சுப் பாலகர், நேற்றுத்தான்
மஞ்சம் நுகர்ந்த மணமக்கள், முதியவர்-
பச்சை உடம்போடு பஸ்மீகரமாயின.

ஹரிஜனங்களை அவிர்ப் பொருளாக்கி
சாதி வெறியர் வேள்விகள் செய்ய
சந்நிதானங்கள், கோயில்கள், பீடங்கள்
குத்துக் கல்லாய் குந்தியிருந்து
ஸ்லோகம் சொரிந்தன.

ஆட்சி பீடங்களில் மாறி மாறி ஆள்வோர்
அமர்ந்தனர் போயினர்
'கீழ் வெண்மணிகள்' போயாவிட்டன?
சாதுவெறியரின் ஏவலால்
மன்னுயிர் தின்ற தீயே நீயும்
விண்ணெழுந்து வெறுமனே போகுதியோ?

தீயே!
ஆதிவேடன் பண்டொருநாள்
கல்லோடு கல்லரசுக் கனன்றீயே,
உன்னை இங்கழைக்கிறோம்
மீள்க.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக
சாதி வெறியை ஊதிவளர்த்த
தீயவர்கையில் நீ சேரற்க.

அக்கினியே! இடம்மாறு.
அஞ்சி ஓடுங்கி அடங்கி வாழும் இந்த
ஏழை எளியவரிடம் வந்து குடியேறு.
அவர்கள் கண்களில் ஜுவாலி.
நெஞ்சங்களில் ஞான நெருப்பாய் எரி.
சொற்களில் சுடு சரமாகு.
செயல்களில் ஆலைக் கனல்பெருக்கு.
மெய்ந் நெருப்பாக மேதினி எங்கும் திரிக.

ஆதிஜோதியே! அனற் கொழுந்தே!
நின்னை வேண்டினோம்
இந்த எளியவர் வாழ்வு வெளிச்சமுறும் பொருட்டாக.

தீயே உன்னை அழைத்தனம்
தீயவரைச் சென்று தீண்டுதற்காக.

சாதி இன, மத நிற வெறி
எந்தெந்த மூலை முடக்கிலே காணினும்
அவற்றை
நீக்கமற எரித்து நீறாக்கும் பொருட்டாக.

இந்தியாவே நீ எங்கு செல்கிறாய்?

மீண்டும் மனிதன் இருண்ட குகையுட் புகுந்தான்
வில்லும் அம்புமாய் வேட்டை விழையும் குணத்தினனாய்.
ஒரு வித்தியாசம்
இப்போது அவன்குறி சுக மனிதனேதான்.

அஸ்ஸாமில் பாய்ந்த அம்புகள் அதற்குச் சாட்சி.
ஆயிரம் ஆயிரம் உயிர்களின் அவலக்குரல்
விண்ணை நிறைக்க மீண்டும் மீண்டும்
தொண்டைக் குழியைத் துளைத்துப் போன அம்புகள்.
துப்பாக்கிக் குண்டுகள்-

பிஞ்சுகள், முதிர்ந்தவை-
பேதமின்றி எல்லாமே உதிர்ந்தன.

பிணக்காடு, இரத்த வெள்ளப் பெருக்கு
இவற்றின் நடுவே கழுகுகள் வேறு.

பிணம்பொறுக்கிகளாய்,
பிணக்குவியலினிடையே உயிராடும் ஏதும்
தலைநீட்டாவோ என
வாக்குப் பொறுக்க நத்தி வட்டமிடும்
கழுகுகள் என்றவை இருகம்.

என்னே இவர் சிறுமை
பிணக் குவியலின் நடுவே சிம்மாசனமிட
விழையும் வேட்கை,
வேட்டையாடும் மனிதனின் உச்சம்.

இருபுறமும் ஈட்டியும் வாளும் ஏந்தியவர்
இடையே சமாதானம் வேண்டி நடந்த
காந்தியின் யாத்திரை எங்கே?
பிணக்காட்டில் தேர்தல் யாத்திரை செய்யும்
இவர்கள் எங்கே?

இந்தியாவே, நீ எங்கு செல்கிறாய்?
இமயமலை உச்சி எங்கே? இன்றைய உன்
வீழ்ச்சி எங்கே?
இமயத்தினின்றும் வழிந்தோடும் உன் புண்ணியநதிகள் இன்று
புலமை குளிக்கிறதே அவற்றில் ஏனிந்த இரத்தவெடில்?

குடில்கள் தோறும் வளர்த்த அக்னியில்
வாழ்வு சுடர்த்திய உன் பண்டையரிஷிகள்,
அண்மைக் காலம் வரை இருந்த
ரமணர், அரவிந்தர் போய் மறைய

போலிகளும் பொய்மைகளும் அன்னக் காவடிகளும்
பொய்க்கால் குதிரையாட்டப் புது மன்னர்களும்
வாழ்வு தருவார் என்று வறுமை கொண்டாயே.

“மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்று
செருக்கோடு பாடிய நின் கவிகள் கருதியது
வெறும் மலையைப்பற்றி மட்டுந்தானா?
இல்லையெனின்,
மாநிலமீதில் உன்னிலை இழிவதேன் இன்று?

உதறு! உன்சிறுமைகளை உதறிஎழு.
உன்னில் நீ உறுதி கொள்.

பண்டைய ஞானத்தை
இன்றைய காலத்தியல்புகளுட் பாய்ச்சும்
வித்தை பயில்! இருண்ட நின்
வீட்டுள் சுடரேற்று.

விடிகாலைக்கதிர் ஒளியெழுதச்சுடரும்
இமயத்தின் நெற்றியென
வாழ்வு சுடர்த்தும் வழியறிக இந்தியமே.

விடுதலைக் குருவியும்
வீட்டு முன்றிலும்

பாரதி,
விடுதலை அவாவிய நின்
சிட்டுக் குருவி
எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலும்
மேய்தல் கண்டேன்.

விடுதலைத் தாகத்தின் துடிப்புள் குரலென்றால்
அதன் இதழ்களிலும்
'விடு விடு' என்ற அதே துடிப்புத்தான்.

முற்றத்தில் மேயும் போதும்
திண்ணையில் திரியும் போதும்
வீட்டு வளையின் மேலும்
விண்ணை அளக்கும் போதும்
'விடு விடு' என்ற ஒரே ஜபம்தான்.

துயிலும் கட்டிலில் தொற்றியும்
தூங்கும் குழந்தையின் தொட்டில்
கயிற்றினைப் பற்றியும்
'விடு விடு' என்றே ஜபிக்கிறது.

தானியம் பொறுக்கும் போதும்,
'விடு விடு' என்ற ஜபத்தை அது விடவில்லை.
அதன் சிற்றுடலே
விடுதலைத்துடிப்பின் வேக இயக்கமாயிருக்கிறது.

தலையை உருட்டுதலில்,
சிறகைக் கோதுதலில்,
காற்று வெளியில் 'ஜிவ்' வென்ற சிறகுறைப்பில்
அதே துடிப்பு! சதா துடிப்பு!

நீ நேசித்த தேசத்திலும் அதன்
ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும்
பெண்மையில், ஆண்மையில், பிணைக்கின்ற காதலில்
மொழியில், இசையில், கவிதையில், உரைநடையில்
அரசியலில், தொழிலில், ஆன்மீகத்தில்-
இதே துடிப்பை நீ உடுக்கொலித்தாய்.

“குடு குடு குடு நல்லகாலம் வருகுது” என்று
நாட்டுக்கு நல்ல குறி சொல்ல
தூக்கிய நின் உடுக்கின் ஒவ்வொரு முழக்கிலும்
விடுதலைக் குருவியின் வீச்சு நிகழ்ந்தது.
'கொட்டு முரசு' வின் அதிர்விலும் அதே
விட்டு விடுதலையாகும் வீச்சேதான்.

தூக்கம் எங்கெங்கு கௌவிற்றோ அங்கெல்லாம்
துயிலெழுப்ப இந்தத்

துடிப்புக் குருவியை நீ தூதுவிட்டாய்.
உயிர்த்துடிப்பின் உன்னதபடிமம்,
நின் விடுதலைக்குருவி.

அந்த விடுதலைக்குருவி
எங்கள் வீட்டுமுற்றத்திலும்
மேய்தல் கண்டேன்.

சோம்பித் துயின்ற என்குழந்தைகளை எழுப்பி
'துரு துரு' வென்ற குருவியைக் காட்டினேன்.
சோம்பலை உதறிய அவர்களில்
தொற்றிய துடிப்பின் உயிரொளி கண்டேன்.
குருவியின் பின்னால் ஓர் கூட்டமே இயங்கிற்று.

விடுதலைக் குருவியோடு
'சடுகுடு' ஆடும் சிறுவரின் கூத்து.
'விட்டேன் விடுதலை விட்டேன் விடுதலை'
என்றந் நாளில்
'சடுகுடு' ஆடிய இளமையின் வேகம்
என்னுள்
புதுநடை பயிலும்.

விடுதலைக் குருவீ!
வீடுதேடி வந்தாய் நீ வாழி!
நின் அலகிதழ் முனையில் எம்
இருள்துயரெல்லாம் கிழிபடுகிறது.
மூலை முடக்குகள், நாடி நரம்புகள் தோறும்
விடுதலை வீச்சோட்டம் நிகழ்கிறது.

சிட்டுக்குருவீ!
எட்டுத்திக்கும் பறந்தொரு சேதிசொல்
விட்டு விடுதலையானோம் நம்
கட்டுகள் யாவும் அறுந்தனவாமென்று
குறி சொன்னானே அந்தக்
குடுகுடுப்பைக் காரன்!
அவன்
காதிலும் மெல்ல இச்சேதியைப் போடு!

விமர்சக விகடங்கள்

நூல் வெளியீடு ஒன்று நிகழ்ந்தது.
நூல்வகைக் கிரியைகளும் நடந்தேறியபின்
'நூலை இவர் விமர்சிப்பார்' என்னவும்
எழுந்தார் ஒருவர் எழுத்தாளர்.

வந்தார் அரங்கில் சபையை
வடிவாக நோட்டம் விட்டே
எங்கோ ஒரு மூலையில் இருப்போனை
இலக்கியத்தில் எளியோனாகச்
சிந்தையில் 'பாவம்' கொண்டு
சின்னச் செருமலோடு ஆரம்பித்தார்.

"...எளிமையாய் விளக்கப் போனால்
இதற்கொரு கதை சொல்வேன்" என்று
கதை சொல்லத் தொடங்கி மனுஷன் ஓர்
கழுதையின் மேலே தொற்றி
கழுதையை விட்டிறங்கிப் பின்னொரு
குதிரையின் பிடரி மயிர் பிடித்தேறிப்
பெருவெளிச்சவாரி செய்து பின்
குதிரை விட்டிறங்கி உடனே
குரங் கொன்றின் வாலைப் பற்றி.....
இப்படியே
கதை கதையாம் காரணமாம்
காரணத்துக்கோர் கதையாம் என்று
பலகுட்டி ஈன்றபன்றியைப் போல
குட்டிக்கதைகளை ஈன்ற களைப்பில்
குலைதள்ளி நின்றவேளை

குட்டிக் கதைகளின் கும்பலின் இடைநழுவி
விமர்சனம் மெல்ல எங்கோ விடையூர்ந்தேகிற்று.

விடை பெறுகிறேன் என்று இவரும்
விமர்சனம் அன்று தமது
'விகடனம்' முடித்துக் கொண்டே,
குதிரையில் அமர்ந்தார் அல்லர்
தமது
கைவாகனம் இவர்ந்தாரன்றே!

காற்றுள்ளபோதே.....

தூற்றிக்கொள் நண்ப,
காற்றோட்டம் சாதகமாய் உள்ள தருணமிது.

எத்தனை நாள்தான்
சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்ளேயே புரட்சிச்
சுலோகங்கள் விதைத்தபடி.....?

போக்கையும் மாற்றி புதுச் சுலோகங்களும்
விதைக்கக் கற்போம் இல்லையெனில்
நாளை நமக்கெல்லாம் நாற்காலி யார்தருவார்?

வர்க்கக் கடலில் தூண்டிலிட்டு இதுகாறும்
வயிற்றைக் கழுவிவந்தோம்.
பிச்சைப் பிழைப்புத்தான்
அண்மையில்
பேரினவாதப் புயல்களினால் காலநிலை
சீரற்றுப் போயிற்றே என் செயலாம்?
'செவ்வானம்' கருக்கலிலே செத்திருள
பொய்மானாய்ப் போயிற்றே நம் 'வர்க்கப் புரட்சி'
இனியும்,
'முற்போக்கில்' வீணாய்
முதலை முடக்கிவைத்து
என்ன பயன்?
சிந்தித்தாய்;
'நீண்டபயணம்' இடைநிறுத்தி வைத்துவிட்டு
முகமூடி வேறணிந்து முகாமினை மாற்றிக்கொண்டாய்.
'இரவல் தாய்நாடு' தான் இன்று,
எவர்க்கும் கை கொடுக்கிறதே!

காற்றுத் திசைமாறக் கடலோரம்
நீரோட்டம் பார்த்து
பாயிழுத்து விட்டீர் பக்குவமாய்;
உங்கள் போலித்தனங்கள், புனைகதைகள் சகிதம்.

இக்கணம்
கலம் சேர்ந்திருக்கும் அக்கரையில்.
திரைகடலோடியுந் திரவியம் தேடுகென்ற
பழந்தமிழர் வரிசையில் நீவிரெலாம்

இன்றைய வாரிசென நானறிவேன்.
நிச்சயமாய் ஒருகால்
வங்கக் கடல் முழுதும்
கப்பல் விடுவீர் காண்!

எப்படி வியாபாரம்?
எழுத்து விலை போகிறதா?

இங்குதான் எம்மவர் கொட்டிய
செங்குருதியெலாம் குடம்குடமாய்ச்
சேமித்திருப்பாயே நனவோடையிலே.
உத்திகளில் வல்லவர் நீர்
இனியென்ன? உங்கள்
'செம்பொருள்' நன்றாய்ச் செலவாகும்.
ஊற்றுப் பேனையின் உட்பெய் தெழுத
காலம் முழுதும் தான் காணுமே எங்கள்
கட்டிபடாப்பச்சைரத்தம்.

ஏதோ எங்கள் அயற்புலத்தில் குடியேறி
ஏர்பிடித்தீர் ஏலேலோ எங்கள் பிரச்சினையை
விதைத்துப் பயிராக்கிப் போரடித்து,
பொலிஎடுத்துப் போஷாக்கோடு இருங்கள்.

மற்றுங்கள்,
ஏர்உழவர் பாட்டாளி இவரெல்லாம்
பேரினவாதக் குருதிச் சகதியில்தான்
நிதமும் புரள்கின்றார்.
வாய்ஓயாமல் நீங்கள் எல்லாம்
பேசிய தேசியம் வர்க்கப்போராட்டம்
இவையெல்லாம்
திகைத்துப்போய் நிற்கிறது.

வேறென்ன?
முன் கழற்றிவைத்துப்போன முகமூடிகள் வீட்டுக்
கோடியுள் பக்குவமாய்க் கொழுவிக்கிடக்கிறது.
பின்னொருகால்
திரும்பியும் அணிந்து கொள்ளத்
தேவைப்படுமென்ற உங்கள்
தீர்க்கதரிசனம் வாழ்க... வாழ்க...!

மின்னியக்கம்

நான் சந்தித்த ஒரு மானுட நேயன்-
மாற்றத்தை விரும்பும் என் மனதுட் சுழியோடி
போர்த்திய பொய்ம் மேலோடுகள் பொடியுதிர்
'ஊற்றுக் கண் உனக்குள்ளே'
உற்றுப்பார் என்றவன்
இன்றென் புலனெதிர் இல்லையெனும் போது.....

மூச்சுடங்கிச் சாகிலும் முக்குளித்து ஆழ்கடலில்
முத்துக்களை முயல்வோம் எனக்
கத்தும் அலை கடலில் எனக்கோர்
கட்டுமரம் தாங்கியவன்
இன்றென் புலனெதிர் இல்லையெனும் போது.....

தொடுவானைத் தொடமுன்னம் படகின்
துடுப்புகளை இழந்ததென
நான் கொண்ட துயரின் நடுக்கடல்.....
நீந்த முடியா நெடுந் தொலைவு.....

நிரப்ப முடியா ஓர் இடைவெளி
நெஞ்சிலோர் பள்ளமாய்க் குழிய
ஏக்கம் ஒன்றெழுந்து என்னுள்
வெறுமை சுடும் காற்றாய் திரிந்தலைய.....

வான் கொண்ட நகூத்ரங்களொடும்
வயல் கொண்ட வெளியோடும்

கண் சோர நின்று

விண்ணிழியும் தாரை வீழ்துகளில்
வேதனையின் ஊசலிட்டு.....

விழுதுகளின் மேலுயரப் பழுத்திருந்த
அம் மானுடப் பழத்தை
நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் பிழிந்தது
சோகரசம்.

சோகம் பிழியவா அம்மானுடம் பழுத்தது?
நெஞ்சக் குழியில் வந்துதைத்தது ஒரு
மந்திரக் குரல் அதிர்வு.

‘அல்ல’ என்றடுத்த கணம்
ஞானந் தெறிக்க மனரேகைகள் பளிச்சிட
மேனிமுழுவதுமே ஓர் மின்னோட்டம் நிகழ்ந்ததென...

‘மின்னுயிர்ப்பை’ என்னுள் முடுக்கியதார்?
வெளிச்சமொன்று வெள்ளி வீதி கிழிக்க
பின் திரும்பினேன்
உலுக்கிற்று என்னை ஓர் உருவம்.

மீசை வருடியவாறு மின்னுயிர்க்கும்
தூய ஒளிவிகசிப்புக் கண்டேன்
கனவன்று;
நிதர்சனந்தான்.

(மு. தளைய சிங்கம் நினைவாக.)

எங்கள் வீதியை
எமக்கென மீட்போம்

வீதியில் போகும்போது விபத்து நேராதிருக்க
விதிமுறை உள்ளன; விதிமுறை உள்ளன.

விதிமுறை இருந்தும் விதிமுறை இருந்தும்
ஒதுங்கியே செல்லும் பாதசாரிகளின்
உயிர்களுக்கு ஏதும் உத்திரவாதமே இல்லை.

உறுமியே செல்லும் ராணுவ உந்துகளின்
உள்ளிருந்து இயங்கும் துவக்குகளாலே

எந்தநேரமும் இவர்தலை சிதறலாம்
எந்தச் சமயமும் எம்தலை உருளும்.

ஓதுங்கியே செல்லினும் ஓதுங்கியே செல்லினும்
எம்முயிர்க்கு இங்கு உத்தரவாதமே இல்லை.

சேதிகள் வருவன நாள் தோறும்
வீதியின் நடப்புகள் விபத்துகள் அல்லவே.

2

இப்போதெல்லாம்
எமது நகரத்து வீதிகள்
காவற் கருவிப் பேய்களுக்கென்றே
எழுதப் பட்டதாய்ப் போனதே போலும்.

‘எவரையும் சுடலாம் விசாரணையின்றியே
எரிக்கலாம் அன்றிப் புதைக்கலாம்’ என்று
இயற்றப்பட்ட புதிய விதிகளால்
குருதியில் தோயும் நிகழ்வுகள் இங்கே.

இருளுக்கும் இருட்புலையர்க்கும் என்றே
விடப்பட்டுப் போன எங்கள் வீதிகளில்
வெளிப்படுவோரெல்லாம்
சுடப்படலாம் தெருநாய்களைப்போல.
எக்கணமேனும் எக்கணமேனும்
எமக்கிது நிகழலாம்.

குருதியை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடித்தே
கொழுத்துப் போகும் இரவுகள் நீளலாம்;
கட்டித்த ரத்தமாய் இரவுகள் தடிக்கலாம்.

வீதிகளை இருளரக்கனே ஆள
மின்விளக்கு அணைத்தே வீட்டினுள்
கூடியிருந்து பீதி வளர்ப்பவர் மத்தியில்
எத்தனை இரவுகள் இப்படிக் கழியலாம்?

குருதியை உறிஞ்சிக் உறிஞ்சிக் குடித்தே
கொழுத்துக் கிடக்கும் இருளரக்கனைத் தறிக்க
கோடரி ஏந்தி யார் வெளிவருவார்?

வீட்டினுள் பதுங்கி இருந்தே பீதியில்
ஓரிரா ஈரிராக் கழியலாம்;
எத்தனை இரவுகள் இப்படிக்கழியலாம்?

எத்தனைக் காலம் எங்கள் பூமியை
இருளாக்கவிடமே ஒப்படைத்திருக்கலாம்?
அதோ
தூரத்தே வீழும் எரி நட்சத்திரமல்ல,
உன் அயலவன் வீட்டு முகட்டிலே அரக்கர்
வீசி எறியும் தீப்பந்தம்.

தூரத்து இடியல்ல
அதோ அடுத்த வீதி வளைவில்
அவன் தீர்க்கும் வேட்டொலி.

வீங்கிருள் நிகழ்வுகள் இவையே ஆக
வீட்டினுள் உயிரோடு எத்தனை நாட்கள்?
வீடு நிறைந்த பீதி விடுத்தே
கோடரி ஏந்தி அனைவரும் வருக.

எங்கள் இரவை எமக்கென மீட்போம்
எங்கள் வீதியை எமதே ஆக்குவோம்.

இன்றைய இரவை அவனிடம் இழந்தோம்,
இனிவரும் பகலும் எமதென்பதில்லை;
எங்கள் வீதியை அவனிடம் இழந்தபின்
எங்கள் முன்றிலும் எமதென்றில்லை.

எங்கள் முன்றிலும் எறித்த நிலவுமாய்
இன்புறு நாட்கள் எங்கோ தொலைந்தன
இருட்டுள் சீவியம் எத்தனை நாட்கள்?

வீடு நிறைந்த பீதி விடுத்தே
கோடரி ஏந்தியே யாவரும் வருக
விழுதுகள் ஊன்றிய இருளாக்கனைத் தறிப்போம்.

எங்கள் வீதியை எமக்கென மீட்போம்;
எங்கள் முன்றிலை நிச்சயம் செய்வோம்.

தூது

நண்ப,
நினக்காக நெகிழும் என் நெஞ்சு;
நின்னினிய துணைக்காகவுந்தான்.

துன்பமேசூழ முகாமிட்ட
துயர்வதைக் கூடத்துள்
நெடுந்தயருறும்
விடுதலைநேசரின் நிலையெண்ணி
நெகிழும் என் நெஞ்சே

யாரொடு நோகலாம்?
யார்க்கெடுத்துரைக்கலாம்?

வீதியில் கண்ணூறும் நண்பரொடு
உம் துயர் பேசவும் வாயெழாது
குசுகுசுக்கும் எமக்குள்
உணர்வின் நசுவே உறுத்தும் பெரிதாய்.

நீட்டிய துவக்குகளின் நெருக்குறலில்
மூட்டுகள் தேடி முடங்கும் பூச்சிகளாய்
மானிடவர் நாமிங்கு மரணத்துடன் சம்பாஷிக்கிறோம்.

கூனிப் போன கொள்கையர் சொல்கிறார்
“மழை காலத்தில் நுளம்புகளோடு
பழக்கப்படுகிறது போல
படையினரோடும் பழக்கப்படுவோம்” என்று,
ஏதோ பெரிய பகிடி ஒன்றை உதிர்த்தவர்
போல உரக்கச் சிரித்தபடி.

தெரியாமல் கேட்கிறேன் நண்ப,
நுளம்பின் கடியின் வலியா நுமக்கெலாம்?
கொன்று போடும் கொடுமைகள் இங்கெலாம்
கொசுக்கடி போல்வதொன்றா?
புகையிட்டு விரட்டினால் கலையுமோ
கொசுக்களைப்போல் இக்கொடுமைகள்?

தலைவரும் அவர்கள் சிறுமையும் சிறுமதியும்
இன்னும் இருந்தவாறே.

சிறையுளே வதைபடும்
விடுதலை நேசர் நிலை கண்டு
நெகிழாதார் இவர் செய்கை,
நெஞ்சுள் முள்ளாய் நெருடுமே.

நண்ப,
நினக்காக நெகிழும் என் நெஞ்சு;
நின்னினிய துணைக்காகவுந்தான்.

நின் துயர் நிகழ்வு என் செவியுறு
கணத்தில், நான்
துணுக்குற்றேன்
தொடர்ந்து நடுக்குறலாயிற்றென் நெஞ்சம்.

பேரினவாத ஒடுக்குமுறை அரசின்
இராட்சதக் கரம் இளைஞரில் தொடங்கி
மதகுருமார், கலைஞர், புத்திஜீவிகள் மேலும் வீழ்ந்தாயிற்று.
இனி என்ன?
“பத்துத் தலைகளும் இருபது கரங்களும்
திக்கெல்லாம் தேடிவரும்.”

என் செய்தோம்?
வெறும் வாய்ச் சொல்லில் வீரராய்
வந்துயர்களையும் வலிமை இல்லோமாய்
என்புதோல் போர்த்திருந்து
என் செய்தோம்?
கையில் வெறுமனே
எழுதுகோல்தரித்தோம்.

நண்ப,
நினக்காக நெகிழும் என் நெஞ்சு;
நின்னினிய துணைக்காகவுந்தான்.

அந்தநள்ளிரவில்,
நட்சத்திரங்களும் நடுங்கித் துயருறும் அந்த
நள்ளிரவில்
இருளின் புலையர்கள் வந்து
கதவைத்தட்டினார்.

கதவைத் திறந்த கணத்தினில்
நீட்டிய துவக்குகளின் கத்திமுனை உமது
நெஞ்சில் அழுத்தவும்,
அவர்கள் நையப் புடைக்கையில்
எலும்புகள் நறுக்கென்ற போதிலும்
நடுக்குற்றிருப்பாயோ நண்ப,
அந்த நள்ளிரவின் திரட்சியில்
நீயும் நின் துணையும்?

நானறிவேன் நீவிர்
யார்க்கும் அஞ்சா நெஞ்சரம் உடையீர்;
எதையும் எதிர்கொள்ளும் ஆளுமை பெற்றீர்.

எனினும்
நடுங்கா நாட்டத்து நண்ப,
இது கேள்
நினைக்கும் துயர் வதையுறும்
விடுதலை நேசர் எவர்க்கும் இது பொருந்தும்,
குளிரால் நடுங்குதலும் தீயால் சூடுறுதலும் இலாதது
ஆத்மா!
இருமைகள் அதற்கில்லை
என்பது வேதம்.

ஆதலின்
நடுங்குதல் தவிர்க ஆத்ம நண்பனே.

வேதம் அபினி என்று நீ வியாக்கியானிப்பாய்
எனினும் இங்கு
ஓதும் உண்மை உயிர்த்துணையாமே.

நடுங்குதல் வேண்டா.
நினது
சுயேச்சா வலுவின் கெட்டியால்
உடல்-மனத்தள வலி கடந்தவன் ஆகுக.

விலங்குகள் உமது கரங்களைப் பிணிக்கலாம்
விடுதலை மூச்சை விலங்குகள் என் செய்யும்?

வீறு கொள்!
வார்கடல் தாண்டிய ராமதூதனின்
ஓர்மமும் மூச்சும் உமக்குளும் எழுக!

விடுதலைப் பறவையின் தொலை நோக்கும்
வீச்சும் உள்வாங்குக விறலோய்.

நிர்மலாவும் மு.நித்தியானந்தனும் சிங்களப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு
சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த காலம் (1985)

சிறகடிப்புகள்
என்றும் சிறைப்படா

இருள் அதிர்ந்தது
வெலிக் கடைச் சிறையினுள்
கைவிலங்குகளும் கதறிவிழ
இருளதிர்ந்தது சிறையினுள்

இங்கோ எங்கள்
ஹிருதயம் அதிர்ந்தன.

கைவேறு கால் வேறாக
சிறகரிந்து கிடந்தவோ பறவைகள்
துடித்திருப்பீரே தோழரே.
நீங்கள் எழுப்பிய
தீனக்குரலொலி,
கேளாச் செவிடரின் மத்தியில்

மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து போக
மரணித்துக் கிடந்த மயான அமைதியில்
மூலையிருட்டில் முக்காடிட்டு
நீதி தேவதை தூக்கிலே தொங்கினாள்.

2

சொன்னார்கள்
வெலிக்கடைச்சிறையினுள்ளிருந்து
“ஐயோ அம்மா” என்றுதமிழில்
அலறும் குரல்கள் செவியைக் கிழித்ததாய்
ஊசி இழைகளாய் உயிர் நரம்பையே
ஊடுருவிய அக்குரல்கள்
கேட்டது சில நிமிடங்களே தான்.

அதற்குள்
சிறைக் கூடத்தின் மேலாய்ப் பறந்த
'ஹெலிகொப்டரின்' இரைச்சலில்
அவலக் குரல்கள் அமுக்கப்பட்டன.

காலந் தோறும் இப்படியேதான்
எங்கள் குரல்கள் நசுக்கப்பட்டன.
இன்றோ எமது குரல்வளைகளும்.

அரக்கன் விரித்த ஆயிரம் கரங்கள்
திக்குகள் தோறும் முளைக்கத் தொடங்கின
எங்கும் ஒடுக்கும் கரங்களின் இயக்கம்
எங்கள் முதுகின் மேலாய்
அதன் நிழல் இறக்கம்.

எங்கே திடீரென்று அவன் கரம் முளைக்கும்,
எப்போது எங்கள் குரல்வளை நெரியும்
என்பதை அறியோம்.

சந்தியில் சாலையில்
ஒழுங்கையில், முன்றலில்
எங்கும் முளைக்கலாம்
எங்கள் வீட்டினுள்ளும் முளைக்கலாம்.

துவக்கின் விசைகள் அழுத்தப் படுகையில்
வீடுகள் தோறும் பிணங்கள் விழலாம்
வீதிகள் சுடுகாடாய் மாறலாம்.

எங்கள் நாடே எமக்கு
சிறைக் கூடமாயிற்று
நாங்கள் கைதிகள்
விடுதலை கெட்டோம்.

கைகளில் மட்டும் விலங்குகள் இல்லை
ஆயினும்
எம்மைச் சுற்றிலும் விலங்குகள், விலங்குகள்.
விலங்குகள் என்பதும் தவறே;
“விலங்குகளும் கண் புதைக்கும்”
நிகழ்வுகள் எமக்கிங்கு நேர்ந்த பின்னாலும்
ஆட்சிபீடங்களை அலங்கரித்திருக்கும்
அலகைகள் ஆட்சியில்
இனியும் அடிமைச் சிறைப்படு வாழ்வா?
இனியும் நரகில் இடர்ப்படல் நன்றா?

இல்லை இல்லை இல்லை என்றெழுவோம்
இனிமேல் அடிமைகள் இல்லை என்றெழுவோம்
வீழ்ந்து கெட்டாலும் விடுதலை மண்ணின்
புழுதியில் அனைவரும் ஒன்றாய் வீழ்வோம்
இஃது உறுதி என்றெழுவோம்.

விடுதலை வானம் காணாது மடிந்த
சிறைப் பறவைகளே
உறுதிக் குன்றேறி நின்றிவை உரைத்தோம்
எம் குரல் கேளீரே.

விடுதலை நோக்கி உந்தி எழுந்த உம்
சிறகடிப்புகள் எமது உணர்வுகளில்
இன்னும் இன்னும் துடிப்பை ஏற்றும்,
விடுதலை வீச்சை உடுக்கொலித்தே நடக்கும்.

(1983 ஜூலைக் கலவரத்தின்போது சிறையுள் கொலையுண்ட போராளிகளின் நினைவாக.)

புத்தரின் மௌனம் எடுத்த பேச்சுக்குரல்

இதோ
எனது வெளிநடப்புக்கான பிரகடனம்

நெடுஞ் சாலைகள் தோறும் நிறுவிய எனது
சிலைகளின் முன்னே
மனிதரின் நிணமும் குருதியும் எலும்பும்
படையல் செய்தோரே

இதோ ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்
எனது வெளிநடப்புக்கான பிரகடனம்.

பௌத்தத்தின் பேரால் தோரணம் கட்டிய
வீதிகள் தோறும் நீங்கள் நிகழ்த்திய
இனசங்காரப் பெரஹராக்களின் பின்னரும்
இங்கே எனக்கு அலங்கார இருக்கையோ?

சூழவும் நெருப்பின் வெக்கை தாக்கவும்
போதிமரத்து நிழலும் எனை ஆற்றுமோ?
வெக்கை தாழவில்லை; வெளிநடக்கிறேன்.
புழுதி பறந்த வீதிகள் எங்கும்
குருதி தோய்ந்து புலைமையின் சுவடுகள்.

விலகிச் செல்கையில்
கால்விரல்களில் ஏதோ தட்டுப்படுகிறது.
பேரினவாதப் பசிக்கு மனிதக் குருதியை ஏந்திப்
பருகி எறிந்த பிஷா பாத்திரம்.

ஒருகணம்
அமுத சுரபி என் நெஞ்சில்
மிதந்து பின் அமிழ்கிறது.

எங்கும் வீதிகளில் இனசங்காரத்தின்
மங்காத அடையாளங்கள்
ஓ! என்மனதை நெருடுகிறது.

இன்னும் காற்றிலேறிய அந்தப்
படபடப்பும் பதகளிப்பும் அடங்கவேயில்லை.

எழும்பிய அவலக்குரல்களின் எதிரொலி
காற்றிலேறிக் கலந்தெங்கும்
ஏன்? ஏன்? இக்கொடுமை என்றறைகிறதே!

இவை கேட்டதில்லையா உமக்கெலாம்?

எனக்குள் கேட்டதே!
இதயம் முழுதையும் சாறாய்ப் பிழிந்ததே!
ஓ.....

இதயமே இல்லா உங்களை இந்த
எதிரொலி எங்கே உரசிச் செல்லும்?
சந்திகள் தோறும் என்னைக்
கல்லில் வடித்து வைத்துக்
கல்லாய் இருக்கக் கற்றவரீது
கருணையின் காற்று எப்படி உயிர்க்கும்?
மனச்சாட்சி உயிரோடிருந்தால் வீதியெலாம்
மனித இறைச்சிக் கடைகள் விரித்து
மானுடத்தை விலை கூறியிருப்பீரா?

வெலிக்கடை அழுக்குகள் உங்கள் வீரத்தின் பெயரா?
ஓ! எத்தனை குரூரம்.

இத்தனை குரூரங்களும் கொடுமைகளும்
எனதுபேரில்தான் அர்ச்சிக்கப்பட்டன; அரங்கேறி ஆடின.

எனது பெயரால்தான் ஆக்கிரமிப்பு, அடக்குமுறை.
எனது பெயரால்தான் இனப்படுகொலை
குருதி அபிஷேகம் இவை எல்லாமும்.

உங்கள் ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமாக
நான் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இழிநிலை.

நான் போதித்த அன்பு, கருணை எல்லாம்
கல்லறைக்குள் போக்கிய
புதைகுழி மேட்டில் நின்று என்சிலைகளைப்
பூசிக்கிறீர்
உங்கள் நெஞ்சில் உயிர்க்காத என்னை

கல்லில் உயிர்த்திருப்பதாய்க் காணும் உங்கள்
கற்பனையை என்னென்பேன்?
நானோ
கல்லல்ல; கல்லில் வடித்த சிலையுமல்ல.

கண்டதுண்டமாய் அவர்களை நீங்கள்
வெட்டியெறிந்த போதெல்லாம்
உதிரமாய் நானே பெருகிவழிந்தேன்
நீங்கள் அதனைக் காணவேயில்லை.
கைவேறு கால்வேறாய்க் காட்டிலே கிடந்து
'தாகமாயிருக்கிறேன்' என்று கதறியதும் நானே
அக் கதறல் உம் செவிகளில் விழவேயில்லை.

கல்லாய் இருந்தீர் அப்போதெல்லாம்.

ஆணவந்தடித்த உங்கள் பேரினவாதக் கூட்டுமனம்
எனக்குள் மறைந்து கொண்ட எத்தனிப்பே
என்னை வெறுங்கல்லில்மட்டும்
கண்டதன் விளைவன்றோ?

நானோ கல்லல்ல; கல்லில்வடித்த சிலையுமல்ல
மாறுதல் இயற்கை நியதி என்ற
உயிர்நிலை ஓட்டத்தின் உந்து சக்திநான்.
கல்லல்ல; கல்லே அல்ல.

எனது ராஜாங்கத்தையே உதறிநடந்த என்னைக்
கல்லாக்கிவிட்டு உங்கள்
சிங்கள பௌத்த ராஜாங்கத்துள்
சிம்மாசனம் தந்து சிறைவைக்கப் பார்க்கிறீர்.

யாருக்கு வேண்டும் உங்கள்
ஆக்கிரமிப்புக் குடைவிரிப்பின்கீழ் சிம்மாசனம்?

நான் விடுதலைக்குரியவன்.
நிர்வாணம் என் பிறப்புடன் கலந்தது.

சிங்கள பௌத்தத்துள் சிறையுண்ட உமக்கெலாம்
எனது நிர்வாண விடுதலை ராஜாங்கத்தின்

விஸ்தீரணம்
புரியாது அன்பரே
பிரபஞ்சம் மேவி இருந்த என்ராஜ்யம்
பேரன்பின் கொலுவிருப்பு என்பதறியீர்:
வழிவிடுங்கள் வெளிநடக்க.
நெஞ்சில் கருணைபூக்காத நீங்கள்
தூவிய பூக்களிலும் குருதிக்கறை;
சூழவும் காற்றிலே ஒரே குருதிநெடில்.

ஓ! என்னை விடுங்கள்
நான் வெளிநடக்கிறேன்-
என்னைப் பின்தொடராதீர் இரத்தம்தோய்ந்த சுவடுகளோடு.

நான் போகிறேன்,
காலொடிந்த ஆட்டுக்குட்டியும் நானுமாய்
கையொடிந்த மக்களின் தாழ்வாரம் நோக்கி,
அதுதான் இனி என் இருப்பிடம்.

வருந்தி அழைத்த பெரும் பிரபுக்களை விடுத்து
ஓர் ஏழைத்தாசியின் குடிலின் தாழ்வாரத்தில்
விருந்துண்டவன்நான்.

அத் தாழ்வாரத்தில் உள்ளவர்களிடந்தான்
எனக்கினி வேலையுண்டு.

நீங்கள் அறிவீர்
வரலாற்றில் என்மௌனம் பிரசித்திபெற்றது.
ஆனால், நான் மௌனித்திருந்த சந்தர்ப்பங்களோ வேறு.

இப்போதோ
என்மௌனத்துட் புயலின் கனம்.

ஒருநாட் தெரியும்

அடக்கப்பட்டவர்களின்நீதே எழுவர்
அப்போதென் மௌனம் உடைந்து சிதறும்;
அவர்களின் எழுச்சியில்
வெடித்தெழும் என்பேச்சு!

புது யுகச் சங்கொலி

ஊதடா சங்கு!
ஊதடா சங்கு!

கலைஞான யுகமின்று விடிகின்ற காலம்
கலிஎன்பான் அரசாட்சி மடிகின்ற காலம்
கலிசெய்த பேதங்கள் கலிசெய்த பாவம்
இனியில்லை எமக் கென்று ஊதடா சங்கு

ஊதடா சங்கு
ஊதடா சங்கு

எழுத்தோடு நடைமுறை வேறு வேறாக
தொழுகையும் வாழ்க்கையும் வேறு வேறாக
நடக்கிறார் அவர்போடும் வேஷங்களெல்லாம்
பொடிப் பொடியாகுதென் றூதடா சங்கு

ஊதடா சங்கு
ஊதடா சங்கு

வேதங்களைக் கூட சாட்சிக்கிழுத்து
சாதி இனமத பேதம் விளைக்கும்
சண்டாளரைத் தர்மம் சும்மா விடாதெனச்
சத்தியமூச்செடுத்த தூதடா சங்கு

ஊதடா சங்கு
ஊதடா சங்கு.

தர்ம அதர்மப் போர் வந்து மூள்கையில்
தர்மமே வெல்லும் எனப்பறை சாற்றியே
வலம்புரி தூக்கினான் குருக்ஷேத்திரத்திலே
வந்தனன் மீண்டு மென் றூதடா சங்கு
வந்ததே புதுயுகம் ஊதடா சங்கு.

ஊதடா சங்கு!
ஊதடா சங்கு!

இசைப்பா

நிலவும் நெகிழ்வும்

1

நிலாக் காலத்து வழிப்பயணங்கள்
எனக்கு மிகவும் இனிமையுடையன.

மணல் போர்த்த வீதிகள் தோறும்
நிழல் வீழ்த்தும் நெடு மரங்களுடே
வழியும் நிலவில் நனைந்தவாறு
நண்பர்களுடன் நடத்தல்
எனக்குப்பிடிக்கும்.

பஞ்சுபோல ஒற்றி ஒற்றித்
துன்பம் துடைக்கும் நிலவின் தூய்மை
நெஞ்சு கழுவ நெகிழ்ந்தே நடந்த
தனிவழிப்பயணங்கள்
இன்-துயர் இசையாய்
இன்னும் நெஞ்சில் எதையோ கிளர்த்தும்.

நிலவே
இன்பம் தருகிறாய்
துயரும் சொரிகிறாய்
இதனால்தான் நீ இனிமையுடையாயோ?

என்றோ ஒருநாள் சித்திக்கும்
நீள்வழிப் பயணங்களில்
நினது கூட்டு
ஓ! எவ்வளவு இனிது.

பாலத்தினூடே பேருந்தில் செல்லுகையில்
கடலில் இருமருங்கும் வழிந்தாரும்
வெள்ளி வார்ப்பில்தான் மனசு
என்னமாய் உருகிப் போகிறது.

நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து
நெக்கு நெக்குருக
துயரில் மொக்கு விடுமே
இன்பத்துளிர் நிலா.

2.

அந்நாளில்
கிராமியம் உயிர்த்துக் கிடந்த அந்நாளில்
இந்த நிலவுக்கும் எமக்குள்ளும் தான்
எவ்வளவு சொந்தம் கொண்டாடல்;
நிலாவொழுகும் முன்றல்களில்தான்
எத்தனை நிகழ்வுகள்.

நிலாச்சோறு உண்ணல்
நிலா ஊஞ்சல் ஆடல்
பாயிழைத்தல், கிடுகு பின்னல்
தோட்டத்துக் கிணற்றில்
துலாமிதித்து நிலா இறைப்பு
எல்லாமே நிலவின் குடை விரிப்பின்கீழ் நிகழ்ந்தவை
உழைப்பிலும் என்னவோர் உல்லாசம் இருந்தது.

அறுவடை முடிந்த நெல்வயல்களில்
நெற்போரடித்தல்
நிலவொளியின் கீழ்த்தான்
எவ்வளவு ரம்மியமானது,
வைக்கோற் போரின் மேலேறி நின்று பார்த்தால்
வயல்வெளி எங்கும்

பால்வார்த்துக்கிடக்கும் நிலவு
தாய்முலையின் நினைவு தரும்.

எல்லாம் முடிந்து
நெற்பொதிகளுடன் வைக்கோற் போருஞ்
சுமந்தபடி மெல்ல
அசைநடை போடும் மாட்டு வண்டிகள்;
வண்டிகளின் பின்னே நாங்கள்.
வயற்காற்று வந்து முதுகை வருடும்
பிரிவாற்றாக் காதலியின் தொடுமென் கரமாய்.
திரும்பிப் பார்த்தால்
பின்னிலவில்,
வளமெல்லாம் அள்ளித் தந்துவிட்ட
வயல்வெளி
வறிதே கிடக்கின்ற சோகம்
நெஞ்சைப் பிழியும்
துயர்- இன் இசையாய்
எதையோ கிளர்த்தும்.

3.

நிலவுக்கும் இசைக்கும்
ஏதும் அத்யந்த உறவு உண்டா என்ன?
நிலவிலே பாடலாம்;
நிலவும் பாடுமே!
எம்முள்ளே அது எதனையோ மீட்ட
அதன் வெளிப்பாடு இசையாய்க் கிளருமே;
உள்ளார்ந்த கீதத்தின் உருவெளிப்பாடு.

நிறை நிலா ஓர்
இசைப் பந்தாய்த் தெரிவதில்லையா?
எனக்கு அப்படித்தான் தோற்றும்
ஓர் இசைத்தேறல்
நிலவொழுக்கும் இசையொழுக்கே.
வேண்டுமென்றால் கேட்டுப் பாருங்களேன்
நிலவொழுக்குண்ணும் சாதகப் பறவையை,
நிறையச் சொல்லும்.

நிலவொழுக்குண்டு
இசையின்ற கதையை
நானும் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.
ஒருநாள் இரவு
நண்பர் மு.பொ.வும் நானும் ஒன்றாக
ரயிலில் பயணித்தோம்.
நதியோரமாக ரயில் சென்று கொண்டிருந்தது.
நதியோரமாக காய்ந்த மென்மணற் பரப்பென
நெளிதரு மேகத் திரைநீக்கி
நிலாகீற்று எட்டிப் பார்த்தது.
யன்னல் ஊடாக,
துயர்தோய்ந்த ஒரு தோற்றம்.

மு.பொ.¹ வுக்கு இது
நீலாவணனின் கவிதைக்² கீற்றொன்றை
நினைவு படுத்திற்று.

“பிணியில் தேயும் நிலவின் நிழல்நம்
பின்னால் தொடரும் முன்னே
ஓஓ வண்டிக் காரா
ஓட்டு வண்டியை ஓட்டு.”

நான்கேட்டேன்:
“இதற்கு இசை உருக்கொடுத்துப் பாடினால்.....?”
“பாடலாம்.”
பாடினோம்.
இசைபிறந்து எமைமறந்து பாடினோம்.
நிலவும் இசையும் ரயிலின் கதியும்
ஒன்றையொன்று
துயரில் தாலாட்ட
ரயிலும் ‘கோட்டை’ சேர்ந்தபின்னாலும்
இசையின் நிழல்எம் பின்னால் தொடர்ந்தது.

நிலவின் கீற்றுக் கிளர்த்திய அந்த இசை
நிலாக் காலங்களில் எல்லாம்
என்னுள் எழுவதும் நெகிழ்வதும்
இயல்பாயிற்று.

4.

இப்போதெல்லாம்
நிலவுக்கும் எமக்குள்ளும் இருந்த
உறவில் விரிசல்; ஓர் நெகிழ்வு.
இசைகுலைந்த வாழ்வு எமது.

நிலவு பொழிந்து கொண்டதான் உள்ளது
கூடவே துப்பாக்கி வேட்டுகளும்
பீரங்கிக் குண்டுகளும் பொழிகின்றனவே.
முன்றலில் நின்றபடி நாங்கள்
நிலவில் குளித்தே பலநாட்கள்.

நிலாக் காலப் பயணங்களும் நின்று போயிற்று,
வீதிகளில் எல்லாம்-ஒழுங்குகளில் கூட
இருளின் புலையர்கள்.
திடீரென்று
குண்டுகள் துப்பாக்கி வேட்டுகள்
கொட்டும் ஓசைகளில்
இரவின் சுருதி கலைகிறது.
இருந்தாற் போலெழும் தீயின் சுவலைகள்
விண்ணெழுந்து
நிலவைச்சுடுகிறது.
எங்கள் நெஞ்சையும்தான்.

ஒளிபோயிற்று; இருள்சூழ்ந்து
வாழ்வு குடி போயிற்று.
வீதிக்கு வரவும் விடுதலை கெட்டபின்
நிலவெங்கே பொழிந்தென்ன?

விடுதலைப் பூமியில் நின்றவாறே
மீண்டும்
நிலாவொழுக்குண்ணும்
நாளே எங்கள் திருநாளாகும்.
அதுவரையில் போய்த்துயிலாமல்
அந்தநாள் நோக்கி
நாம் நகர்வோம்,
ஒளிநிறை பூமி ஒன்றே குறியாக.

1. கவிஞர் மு. பொன்னம்பலம்.
2. ஈழத்து முன்னணிக் கவிஞர்களுள் ஒருவர்.

நிலவுக்கு எழுதல்

யாரிட்டார் சாபம் இந்த நிலவுக்கு?

கறையோடு உடல் பிறந்தும்
கண்ணை உறுத்தாது
காலமெலாம் பொழிந்த
நிலவுக்கு நேர்ந்த தென்ன?

காவிய காலக் கனவே சிதைந்ததென
இன்று வெறுங் குறுமதியாய்.....
யாரிட்ட சாபமோ?

காலங் காலமாய் கன்னியர்க்கு உதாரணித்தும்
“நிலவின் துகிலைக் கலை” யென்று
உடுத்தியும் உரிந்தும்
வேசையாடித் தீர்த்த கவிஞரின்
வெறித்தனம் ஓய
'காவிய நிலர்' வின் காலம் தேய்ந்தது.

கால வளர்ச்சியில்
காத்திருந்து,
இதோபாரென்று
கற்றை விரித்தது விஞ்ஞான நிலா
மனிதக் காலடிச்சுவடுகள் ஏந்தி.
“சுவடு பற்றி எழுக!” என்றார்த்தார்;
எழுந்தவர் என்ன கண்டோம்?

விண்ணிலும் வேலி போடத்
தொடங்கினர் விஞ்ஞானத்தார்.

நிலவின் குண்டு குழிகள் எங்கள்
நெஞ்சிலும் கொண்டேகி
நிலவுலாவிய நிகழ்வு என் செய்யும்?

அன்று ஆதி சிவன் சூடினான்
இன்று நாம் சூடுவோம் என்று
வல்லரசுகள் எழுந்து வல்லுறாய்ப் பறக்க
வாழுகின்ற பூமியிலே-

விஞ்ஞான யுத்த காண்டம்
விளைவித்த மனுச் சாம்பல்
புழுதி கண் மறைக்க
நிலவெங்கே தோற்றும்?

நிலவின் கிரகணமே
நித்திய தரிசனமாச்சு.

நிலவுக்கு எழுதலே இவரின்
நீசத்தனங்களை
மறைக்க எழுப்பும்
மாயையாச்சு.

மாயை முகில் திரைகிழித்து
கறையிலா நிலவினிக் காரிக்குமோ?
நாமெல்லாம்
தூவெண் மதி சூடும் நாளென்ன
வெகு தொலைவோ?

பொழிவு

புலன்கள் அதிர
மின்னி முழங்கிப் பொழிந்தாற்றான்
பொழிவா?

பொழிந்த பெருமழைக்குப் பின்னால்
காத்திருந்து மெல்ல எழுமே
ஓர் பேர் மௌனப் பெருக்கு.

அடை மழைக்குப் பின் முளைக்கும்
கதிர் விரி காலையில்
வழியுமே
ஓர் எல்லையற்ற பேரமைதி.

கழுவித் துடைத்த வானின்
நகூத்ர விழிகள்
சொரியுமே
ஓர் ஸ்ருதி சுத்தம்.

புலன்கள் உறைந்து போக
இவற்றின்
பொழிவில் நனைந்திலையா?

இலையுதிர்த்த நெடுமரமாய்
ஏகப் பெரு வெளியின்
சங்கீதம் குளித்திலையா?

எதிர்ப்பு

எதையும் எதிர்கொள்
முகந்திருப்பாதே;
மனஞ் சலிக்காதே.

தடைகள்;
புறத் தடைகள்
மடைத்தனம்,
வாமன ரூபம்
மூவுலகளந்தே!

ஆகாயம் மேவிய
பாய்ச்சலில்,
தடைகள் வெறுந் தோற்றம்.

“மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர்
கல்லையும் உருவிப் பாயும்,” -வெறும்
பாறைப் பழம் மொழி
தாமதத்தத்துவம்.

ஓடிவரும் கிளை நதிகள்
உட் தேக்கி
வேகமாய்ப் பாய்
வீச்சோடு.

மனஞ் சலிக்காதே.
முகந்திருப்பாதே,
எதிர் கொள் எதையும்,
எதிர்ப்பில் முளைகொள்.....

இடிபாடுகளின் மேல் ஒரு படைவீடு

கோபுரங்கள் எழும்பிய கோயில்களை விடவும்
இடிபாடுற்றவைகளில்
எனக்கு அதிகம் ஈடுபாடு.

இடிபாடுகளிடையேயும்
'இதோ நான் எழுந்தருளி' என்று
சிதிலங்களின் மேலாய்க் கூவும்குரலை
நான் கேட்பதிங்கேதான் ஆதலினால்,

இடிபாடுகளிடையேயும் இறை காணார்
எழுப்புவார் கோபுரம்.

எல்லாமே இடிந்த வெளியில்
திரு நடம் காண வேண்டும்.
பரந்தில்லை வெளியில் அந்த
நடம் காணாப் பேர்வழிகள்
இடிபாடுகள் நீக்க எழுகிறார் தூண்களாக,
தூக்கி நிறுத்தும் ஒவ்வொரு தூணிலும்
நாமம் பொறிக்கும் காமிகள் எழுகிறார்.
இடிந்து விழப் போகும் இந்த
நடமாடுந் தூண்கள்
எழுப்பிய தூண்கள் நிற்கவா போகுது?
கோபுரத்தை பொம்மைகளா தாங்கி நிற்குது?
இளிச்சவாய்ப்பொம்மைகள்.

எல்லாமே ஒருநாள் இடிவிழுந்த குண்டாகாதோ?
எழும்பிய கோயில் வேறு இடிவிழுந்தகுண்டு வேறா?
இடிவிழுந்த குண்டினுள்ளும்
நீரூற்று முகங்காட்டும்.

அழிவிலும் ஆக்கமுண்டு
தன்னின் அழிவு தரிசனம் காட்டும்
தன்னை எழுப்பினால் சூரனின் தலைமாற்றம்.

2.

சூரன் போர் நடந்தது
கோயில் ஒன்றில்.
கோபுரம் எழும்பிய கோயில்.

சூரன் வந்தான் வீதியெல்லாம்
சுற்றித்திரிந்து தலைகாட்டினான்.
தலைகழற்றி தலைமாற்றி
'கலை' யாடித் திரிந்தான்.
“உருவேறிய சூரனின் உடல் அற
சேவலும் மயிலும் வரும்” என்றார் ஒருவர்,

(சேவலுக்கும் மயிலுக்குமா சூரன்
உடல் கிழித்தான் முருகன்?)

'சூரன் யார்? யார் சூரன்?'
'சூரனைச் செய்தவன் சூரனா?'
'சூரனைக் காவியவன் சூரனா?'
சூரவிமர்சனங்களில் சுற்றி நின்றோர் ஈடுபட
சூரனைக் காவினோரும் முருகனைக் காவினோரும்
சுறுசுறுப்பாய் முன்பின்னாய்ச் சுழன்று வர
திடீரென்று
மோதுண்டு வீழ்ந்தார்
கோயில் முதலாளி, குருக்கள், நாரத வேடர்
பலரும் வீசுண்டு வீழ்ந்து முழங்காலில்
நோவுண்டு எழுந்து மெல்ல நொண்டிநடக்க.....

வானிலே என்ன அது?
சூறைக் காற்றுச் சுழன்றடிக்க
சூரனாய்ப் பருத்த மேகங்கள் கர்ஜிக்க
பீறிவரும் வேலாயுதங்களென மின்னல் பெருக்குதிர
பொழியும் மழைக்குருதி.

சூரன் போர் இப்போது வானில் இடமாற்றம்
சுற்றிநின்றோர் அஞ்சி கோயிலின் உட்பதுங்க
கோபுரமே தகர்ந்து கொட்டுவதாய்
இடிமுழக்கம்.

‘கோபுரத்தில் இடிவிழக் கூடுமோ?’ என்று
அஞ்சந் தொனிகள்; ஏக்கம் கௌவிய
முகங்கள் கற்சிலைகளாய் விறைத்துநிற்க-

இடிவிழுந்தால் தான் என்ன?
இடியும் இடி விழுந்த பள்ளமும்.....
கடலும் கரைகடந்த வெள்ளமும்.....
தீயும் தீக்கடைந்த ஊழியும்.....
ஊழிக்காற்றின் ‘ஹோ’ வென்ற இரைச்சலும்.....?

‘உலகழிந்து போகுமே!’

உலகழிந்து போனால் தான் என்ன?
சூரனாய்ப் பருத்துக் கிடக்கும் உலகு.
சூரனின் அழிவில் சுகம் இல்லையா?
சூரனின் கோட்டை சுக்கு நூறாய்ச்சிதற
இடிபாடுகளையே படைவீடாக்கி
இறை கொலுவிருக்காதா?

முப்புரங்கள் எரிந்த சாம்பரிடை
மூன்றாவது கண் ஜுவாலித்தே.

சருகுகள் ‘குபீரே’ன்று பற்றி எரிகையிலும்
ஓர் இசை எழல் உண்டன்றே.

எல்லாமே இடிந்த வெளியில் திருநடம்
இந்த இசையின் பின்னணி லயத்திலே அன்றோ!

இதனால்தான்
கோபுரங்கள் எழும்பிய கோயில்களைவிடவும்
இடிபாடுகளில் எனக்குப் பிரியம் அதிகம்.

இடிபாடுகளிடையே எழும்
புழுதியிடைத் தோயாச் சுவடுகளின்
தூரத்துச்சிலம்பொலி
காதில் விழுவது இங்கேதான்.

காது கொடுங்கள் அக்கழலொலிக்கு.
எல்லாமே இடிந்த பரவெளியில்
திருநடம் காண வாரும்.

தூரக் கடல் தாண்டி.....

ஓடத்தில் ஏறிச் செல்வோமே
தொடுவானம் குறியாக
நீல நெடுங் கனவாய் விரிகடலில்
ஓலமிடும் அலைகள் நடுவே.

பிரிந்து செல்லும் துறைமுகத்தில்- துயர்
சொரிந்தெரியும் விளக்குகளில்
எங்கள் நெஞ்சங்கள் ஏங்குவதோ?
எங்குமே துன்பங்கள்தான் சொந்தமோ?

விடிவை நோக்கிய பயணமிது
விடிவதெப்போ? பயணம் முடிவதெப்போ?
ஒளியின் கீற்றுகள் வெளிப்படுமோ?
இருளின் பாறைதான் தொடர் இருப்போ?

விடியும் விடியும் என்றெவரோ சொன்னார்
இருளின் பாழில் எழுந்த குரல்களோ?
மயங்கும் மனங்களின் மாயங்கள் தாண்டி
துயிலும் நம்பிக்கைச் சுடர் தூண்டிப் போவோம்.

ஒளியும் இருளும் உலகின் விதி என்ற
இருளின் வலையில் விழுந்து படாமல்
துயிலும் நம்பிக்கைச் சுடர் தூண்டிப் போவோம்
தோணி எடுத்தோம் துடுப்பை வலிப்போம்.

ஒளிக்கும் ஒளியாக உற்ற துயருக்கு விடிவாக
வெளிக்கும் வெளியாக வெளிச்சமே வாழ்வாக
உன்னதம் ஒன்றின் இருப்புளது
துன்பக் கடல் தாண்டிப் போவோமே
துன்பக் கடல் தாண்டிப் போவோமே.

இசைப்பா

சுழலின் மையம் தேடி.....

அம்மா ஒவ்வொரு நாளும்
முற்றம் பெருக்குவாள்
குப்பைகள் சேரும் கொளுத்தி எரிப்பாள்.

கொளுத்தக் கொளுத்தக் குப்பைகள் சேரும்
குப்பைகள் சேர்ச்சேர்க்கொளுத்தலும் தொடரும்
கொளுத்திய பின் எஞ்சிய சாம்பலை
காற்றெடுத்துத் தூவ
விழுந்த தூசிகள் விழிகளை உறுத்தும்.

பக்கத்து வீட்டில் குப்பைகள் சேர்ந்தால்
வெட்டித் தாழ்ப்பார் பசளையாய் மாறும்

பசளையின் மேலே பச்சை கொடி விடும்
கொடிவிட்டுத் தளிர்ந்தவை
நாட்செல நாட்செல சருகுகள் உதிர்க்கும்.
தளிர்ப்பதும் உதிர்ப்பதும் உதிர்ப்பதும் தளிர்ப்பதும்
ஒரே சுழல் வட்டம்.

2.

எப்போதிருந்து இவ்வலகம்
குப்பை கொட்ட ஆரம்பித்திருக்கும்?
உலகங்கள் தானென்ன ஒன்றா இரண்டா?
அவையும்
கொட்டிக் கிடக்குதே குப்பைக் கணக்கில்

வான மண்டலத்தில் தூசிகள் திரண்டு
திணிந்து பெருந்து ஊதி
வெடித்த ஒரு கணந் தொட்டு
பருத்திக் கொட்டைப் பஞ்சுகளாய்
இருட்டில் விழிக்கும் உலகங்கள்தான்
எத்தனை! எத்தனை!

பால் வழிப் பயணிகள்,
உடுக் கொத்து ஊர்வல
மத்தாப்பூச் சிதறல்கள்,
எண்ணுதற்கு எட்டாப் பெருவெளியில்
பின்னிப் பின்னிக் கண்ணைச் சிமிட்டும்
அரைவிழிப்பு, கால்விழிப்பு தூக்கக் கலக்கங்கள்,
ஒளிவருடத் திரைமறைப்புள்
குறாவிக் கிடக்கும் ரஹஸ்யங்கள்
இன்னும்
எம்மையே ஆளும் இயல்பினராய்
உன்னத நாகரீகத்து ஒளி விளக்குகள்.

இப்படி இப்படி
எத்தனை உலகம் சித்துகள் போல.

எல்லையறு விண்வெளியின் ஏகாந்தத் தாலாட்டில்
கண்ணயர்வன போல் காணும் அண்டமெலாம்

அள்ளுண்ட வானப் பேராறாய்
எங்கோ எங்கோ எங்கோவாய்
முடிவிலி என்னும் பரவையுட் பாய்ந்தபடி.....
ஒரே பிரபஞ்ச ஓட்டம்.

3

இங்கேயும்
எமதகத்துள் எத்தனை நகர்வுகள்.

மனவெளியில் குரவையிடும்
எண்ணத் துணுக்குகள்
சிறுச் சிறு கணங்களின்
சேர்க்கை வலங்கள்-
லய மெல்லொழுக்குகளாய்
உடைப் பெடுத் தோடல்களாய்.....

மனதின் ஓரவிழி நோக்கில்
ஆழப் புதைகுழி நீத்துக் கிளர்வுறும்
உணர்வுகளின் முளை மீறல்கள்,
கிளைத்துப் படர்ந்து
பூச்சொரியும் இன் கனவுகள்,
துயர் சுமந்து கசியும் மென்பனித் தூறல்கள்,
சடைத்த இருட் தோப்புள்
ஆழ்துயிலும் மர்மங்கள்,
இருட் தோப்பை ஊடுருவி நின்ற நிசப்தத்தின் பேரிரைச்சல்

மூச்சின் நரம்பதிரும் மின்வெட்டுகள்.

இருளிடை மின்மினி வலங்களாய், இப்படி
ஒன்றையொன்று விழுங்கியும் உமிழ்ந்தும்
துரத்திக் கொண்டோடும் எண்ணத் துணுக்குகளின்
ஓட்டம் இடையறா ஓட்டம்.

ஜீவன் அறுந்த பின்னும் காற்று வெளியில்
தூவிய கருத்தின் துகள்களாய்
மனோசூக்குமத்தின் மாயப் பந்தயம்.

4.

அகவெளி முற்றந் தொட்டு
அண்டவெளி முற்றம் வரையும்
எத்தனை நிகழ்வுகள்! எத்தனை நகர்வுகள்!
அத்தனை நிகழ்வுப் புயல்களும் வாரிக்
குப்பை கொட்ட
தொங்கும் தொட்டிகளா இவ்வுலகங்கள்?
பிரபஞ்சமே குப்பைமயம் தூசிமயமா?
எனின் இந்தத்
தூசிகள் அகல்வதெப்போ?
குப்பைகள் ஒழிவதெப்போ?

அத்தனை உலகும் தீப்பட்டழிந்த
ஊழியின் முடிவில் ஒழியுமா
நெஞ்சின் விழியுறு தூசி?
பிரச்சனையின் முடிவு
பிரபஞ்சத்தின் பிடிசாம்பரில் கிடைக்குமா?

பிடிசாம்பரிடையும் பிரபஞ்ச அணுவிலிருந்து
அடைகாத்து முடுகி முறுகி பெருத்தாதி
மீண்டும் கோளங்கள் பொரித்தால்.....?
குப்பைகள் மீண்டும் சேர்ந்தால்.....?

உதிர்ந்தலும் தளிர்ந்தலும்
உள்ளிழுத்தலும் உமிழ்ந்தலும்
ஒரே சுழல் வட்டத் தொடர் நிகழ்லீலையாம்.
தொடர்நிகழ் லீலையில்
எனது இருப்பு எங்கே?

சுழல்வட்ட நகர்வில் எனதும்
ஓர் சிறுத்துளி நகர்வே.
எனின்
நகர்விலா எனது இருப்பு?
அன்றி
துளி நகர்வெனும் துண் அணுப்புரைய
விரியும் பேர் வெளியிலா?
ஓயாது உழலும் பிரபஞ்சத்தின்
உள் மௌனத் தொனியிலா?

ஸ்தல புராணம்

1. ஸ்தல வரலாறும் மகிமையும்

கோயில் கும்பிடுவதில் எங்கள் சைவத் தமிழரை
குறை சொல்ல ஏலாது நீறிட்ட நெற்றியில்
சந்தனப் பொட்டும்,
மிஞ்சின சந்தனம் மேனிமுழுவதும்
பூசின கோலமும் சரிகைச்சால்வை யொடு
நீளவே தொங்கும் தங்கச்சங்கிலியும்
ஆடவரும் அழகோ அப்பப்பா இப்புலியில்
தேவரும் கால் பதியார் திகைத்து.
காசி கதிர்காமம் சேதிசிதம்பரமும்
திருப்பதியும் சென்று திருப்பாற் கடல்
கடைந்து வருவரன்றே.

கோயில் கட்டுவதிலும் என்ன குறைவோ?
ஆதித் தமிழ் மன்னர் மூட்டுதிருப் பணியின்
மீதியை எம்முதலாளி மார்தான் தொடருகிறார்
ஆளுக்கொரு கோயில்! அரசின் கீழும்
ஆலின் கீழும் இருந்த வயிரவர் சூலங்கள்
கோயில் கொண்டது இவர் கொள்கையால் அன்றோ.
அய்யனார் கோயில் வயிரவர் கோயில்
அம்மன் கோயில் பிள்ளையார் கோயில்
எத்தனை எத்தனை எண்ணில் அடங்கா
கறையான் புற்றுகள் கட்டினாற்போல
முழுத்துக் கொருகோயில் முன்னின்று கட்டினார்.

சுரண்டிய பணத்தில் பொதுப் பணிக்கென்று
செப்புச் சல்லியும் செலவிட்டறியார்
நானொரு கோயில் முதலாளி என்று
நாலு பேர் மத்தியில் 'நாளை' எழுப்பவும்
பிஸினெஸில் விழுந்த கறுப்பை மறைக்கவும்
பிராயச்சித்தம் தேடும் வகையிலும்

கோயில் கட்டினார் கோயில் கட்டினார்
கட்டிய கோயிலில் என்னதான் கண்டார்?
எண் சாண் உடம்பிற்கு ஓர் இருப்பிடம் தேடி
பஞ்சாயத்தில் பதவி கொண்டமர்ந்ததும்,

கோயில் காசை றோளில் விட்டதும்
குருக்கள் மாரை பெருச்சாளியாக்கியதும்
குறைகளை மறைக்கக் கோபுரம் எழுப்பி
கோபுரத்திலே பாதியை விழுங்கும்
கும்பிடுகளளரைக் கொண்டு திரிந்ததும்
கூஜா காவிகளுக்குத் 'தம்பிடி' ஈந்ததும் -
இப்படியான
சரியை கிரியைகள் சகலதும் கண்டார்.

திருவிழாக்களுக்கும் ஏதும் பஞ்சமா என்ன?
முதலாளிமார் தம்
சொந்தப் பெருமைத் தொந்திகள் நிமிர்த்த
வந்து போகும் வருஷங்கள் தோறும்.

முதலாந் திருவிழா உபயகாரரோ
மல்லாகத்துச் சிகரம் அமைத்தால்
இரண்டாந் திருவிழா உபயகாரரோ
அளவெட்டிச் சிகரம் அமையாது உறங்கார்.

சின்னமேள, நாட்டியக் கச்சேரி என்ன குறைவோ?
ஒருநாள்
'கன்னிகா' குழு வந்து கலக்கியெறிய
மறுநாள்
மல்லிகா குழுவோ புழுதி கிளப்பும்.

காவடி, கரகம், ஏறுபடி யோடு
சீனடி சிலம்படி மோசடி எல்லாம்
ஆலய முன்றலின் அரங்கெழுந்து ஆடும்.

கண்கொள்ளா இக் காட்சிகள் கண்டு
இறைவனின் இஷ்ட சித்தி பெற்றுய்ய
சாரிசாரியாய் சனம்வந்து கூடும்.

கூத்தாட்டு அவைக் குழாம் கலைந்தேகி
தாமஸ குணத்தில் அழுந்திக் குறட்டை இழுக்கும்.

2. ஸ்தலக் குழப்பமும்
சத்தியாக்கிரகமும்

இப்படியாக நம் வேளாண் மரபுச்
சைவத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள்
ஆலய வழிபாடு செய்து வருகையில்
ஆலயச் சுவர்களின் அடைப்புக்கு வெளியில்
ஊர்மனையெங்கும் ஒலித்தன குரல்கள்
உரிமை கோரும் விழித்தோர் குரல்கள்!

“உள்ளே விடுங்கள் உரிமை கொடுங்கள்”
உரிமை இழந்தோர் உரத்துக் கேட்டார்
எழுந்த குரல்களில் ஏறிய ஞானம்
ஆணவச் சுவர்களில் அறைந்து ஒலித்தன.

மாவிட்டபுரத்துக் கந்தன் கோயில்
பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோயில்
வல்லிபுரத்து ஆழ்வார் கோயில்
எங்கும் உரிமைக் குரல்கள் கேட்டன
“உள்ளே விடுங்கள் உரிமை கொடுங்கள்”
இழிசனர் என்று இவரால் நசுக்கப்பட்டோர்
வழிபாட்டுரிமை கோரி எழுந்தார்.
“எங்களையுந் தண்ணீர் அள்ளவிடுங்கள்”
“பொதுக் கிணறுகளில் சமத்துவம் வேண்டும்”
சின்னஞ் சிறிய தீவுகளில் கூட
உரிமைக் குரல்கள் உரத்தே கேட்டன.

உரிமைக் குரல்கள் கேட்கக் கேட்க
உறங்கிக் கிடந்த சைவ மரபு
சடுதியாய் விழித்தது சன்னதம் கொண்டது
சன்னதம் கொண்டதும் ‘சைவாசாரம்’
தன்னிலை மறந்து ஆடத் தொடங்கிற்று.

சின்னமேளக் ‘கூத்தை’ மறந்தது
உண்டியல் காசில் பிழைத்ததை மறந்தது

வேஷம் விளம்பரம் யாவும் மறந்தது
வேதாகமங்களைச் சான்றுக் கிழுத்து
ஆசார விதிகளை அலசிக் காட்டிற்று.

‘பேசாமல் போனால் சாமியும் பொறுக்கும்
நாமும் பொறுப்போம் பிறகு மெல்ல
காலம் செல்லப் பார்க்கலாம்’ என்று
பூசி மெழுகியும் பார்த்தது
ஆயினும்
போராட்டமோ மேலும் தொடர்ந்தது.

ஒடுக்கப் பட்டோர், முற்போக்காளர்
ஒன்று திரண்டார்
கோயில்கள் முன்பும் கிணறுகள் முன்பும்
உரிமை கோரி உட்கார்ந்தார்கள்

சத்யாக்கிரகம்.

சத்யாக்கிரகம் என்றதும் உடனே
சைவாசாரம் கொண்டதே கோபம்
பஞ்சாயத்தும் பரிபாலன சபையும்
ஒன்றாய்க்கூடி சமிக்ஞைகள் செய்தன.

முதலாளிமார்கள், முழுசாய் விழுங்கும்
குருக்கள்மார்கள், கொண்டைக்காரர்
குறுகல் புத்தி ஆசாரசீலர்கள்
கொடுக்கை வரிந்து பணியில் இறங்கினார்

சன்னதம் கொண்ட அன்புச் சைவம்
சண்டித்தனங்கள் செய்ய எழுந்தது.

கோயிற் செலவிலே ‘தீர்த்தம்’ வார்க்கவும்
குடித்த வெறியரோ துள்ளி எழும்பினார்
கொண்டைக்காரர் தடி கொண்டு ஆடினார்
குருக்கள்மார் யாகஅடுப்பை ஊதினர்.

விரதகாரப் பெண்டுகள் எல்லாம்
சிரசுகள் ஆட்டிச் சிலுப்பத் தொடங்கினார்

ஆசார சீலரோ இவற்றுக் கெல்லாம்
ஆதாரமாய் நின்று தேவாரம் பாடினார்

கோயிலை அடைத்தும் கிணறுகள் சுற்றி
வேலிகள் போட்டும் காத்தனர் சிலபேர்

முதலாளிமாரோ மேலிடம் வரையும்
முழுமூச்சோடு 'காரியம்' பார்த்தனர்
காக்கிச் சட்டைக்காரர் வந்தார்
தாழ்த்தப்பட்டோர், முற்போக்காளர்
தாக்கப்பட்டார் அமைதியோடிருந்து
உரிமை கேட்டோர் உதைக்கப்பட்டார்
சிறையினுள்ளும் தள்ளப்பட்டார்.

இறைவனின் பேரால் இத்தனை நடந்தும்
சைவத்தின் பேரால் சண்டித்தனங்கள்,
சதிகள் நடந்தும் எங்கள் சித்தாந்தச்
செம்மல்கள், மணிகள் எல்லாம்
அன்பே சிவம் என்று அமர்ந்தே இருந்தார்;
நந்திகளாகவே குந்தியிருந்தார்.

விழாக்களில் பேசிய களைப்பு மேலீட்டால்
விழுந்து படுத்த நம் தமிழ்த்தலைவர்களோ
வீட்டை இறுக்கிப் பூட்டியே படுத்தார்
சத்தியம் கதவிலே தட்டிக் கேட்கவும்
புரண்டும் படுத்திலார்! பிரச்சினையிலிருந்து
தப்புதற்காகவோ
'தமிழ் தமிழ்' என்று இவர் பிதற்றுவார் ஏதோ
கனவிலுந் தமிழைக் காப்பவர் போல.

கனவுலகத்தில் எவர்தான் உறங்கினும்
சத்தியம் மட்டும் உறங்குவதில்லை.
விழித்தபடியே சலியாதியங்கும்
விழிப்பு சத்தியம் இயக்கம் சத்தியம்.
சத்திய இயக்கச் சுழற்சியின் போக்கே
சமூக வரலாறு.
வரலாற்று வளர்ச்சியில் வந்ததோர் சட்டம்
சட்டத்துக்கான திருத்தங்களும் வந்தன.

சட்டத்தையும் ஒருகை பார்க்கிறேன் என்று
 சைவாசாரத்தை கிறீஸ்தவர் முன்னே
 பிறிவிக் கவுன்சிலில் நிரூபிக்கப் போனவரின்
 'கயிறி'ன் புரிகளும் அறுபடலானது.
 சாமியைத் தூக்கி உள்ளே அடைத்தும்
 சாதியைத் தூக்கித் தலையிலே வைத்தும்
 சன்னதம் ஆடியவர் விறைத்துப் போக
 சத்தியம் கதவை அடித்துத் திறந்தது.
 தேனீர்க் கடைகளும் சில திறந்து கொண்டன.
 சிற்றூர் ஒன்றில்
 தண்ணீர்க் கிணறும் சகலர்க்கும் திறந்தது.
 இவ்வாறாக
 ஊருக்கொவ்வொரு உதாரணம் விளைந்தது.

ஆயினும்
 சாதி இன்னும் ஒழிந்த பாடில்லை
 நீதி முற்றாய் நிமிரவே இல்லை.
 சட்டத்தையும் மீறிச் சுழித்து
 சாதித் தடிப்பு வாழவே செய்யுது

சட்டத்தைக் காக்கும் அமைப்புக்களே
 முட்டுக்கட்டைப்பிற் போக்காயின.
 அமைப்பின் கட்டுகள் அறுபடாதவரை
 சட்டம் வெறும் சடலமே
 அதனால்
 அமைப்பை மாற்றி அமைத்தல் அவசியம்.

3. ஸ்தல மாற்றம்

அமைப்பில் மாற்றம் என்பது
 புறத்தை மட்டும் கருதுவதன்று
 சத்தியவிரோதமாய்
 சாதிகள் ஆயிரம் அகத்திலே உள்ளன.

அகத்தை ஆளும் அறியாமை அமைப்பு
 அமைப்பைக் காக்கும் முக்குணக் கூட்டு
 கூட்டில் விளைந்த சாதிகள்.

அவற்றையும் தகர்த்தல் வேண்டும்
அகத்தை நீக்கிய புறம்
புறத்தை நீக்கிய அகம்
இரண்டும் அறியாமையின் அடுத்தபக்கம்

அகமும் புறமும் ஒருங்கே மாற்றம்
அதுவே ஞானம்.
அகத்தில் சாதி மனோபாவம் வீங்கியவன்
புறத்தில் மாற்றம் விளைப்பன் என்பது பொய்.

அதனால் இன்று
அகப்பிரவேசம் அவசியமாகும்.
சாதிகள் தேங்கிய காயங்களாக
கோயில்கள் இருக்கையில்
ஆலயங்களோடு ஆலயப் பிரவேசமும்
அவசியமற்றே போவதுண்மையே.

காயங்கள் இனிமேல் காய்ந்து உதிரும்
அகமும் உடலும் ஆலயம் ஆகும்
வாழும் மனிதர் தெய்வங்கள் ஆவர்
வாழ்க்கையே கலையும் வழிபாடுமாகும்.

வாழ்க்கையே கலையும் வழிபாடுமாகி
வாழும் மனிதர் தெய்வங்களாக
சாதி வர்க்கங்கள் இவை தாண்டப்படுமே
சாதி வர்க்கங்கள் தாண்டுத லென்பது
சத்தியத்தோடு ஒன்றுதல்தானே.

சமூகம் முழுமையும்
சத்தியத்தோடு ஒன்றுதல் நிகழ
சத்திய ஞானம் பொது உடைமை ஆகும்;
பொருளாதாரப் பொதுவுடைமைப் போக்கின்
பூரணத் தோற்றமும் அங்கே பிறக்கும்.

1971ல் புங்குடுதீவில் நிகழ்ந்த சாதிஎதிர்ப்பு போராட்டத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டது.

மீண்டும் உயிர்த்தல்

கல்லறைகள் ஒரு நாட் பெயரும்
அன்று
புதைகுழி நீத்து எம் உணர்வுகள்
உயிர்பெறும்.

சமாதி கட்டியாயிற்று என
ஒருகணம் சந்தோஷத்தோடு
சுகபானம் அருந்திக் களித்திருப்பீர்
சிறு பொழுதே.
அதற்குள் மீண்டும்
உயிர்பெற்றெழுவோம்.

எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டீர்
எம் உயிர்த்தெழலை
உம் திகைப்புகள்
கல்லறையாய் மாற.
முன்னொருகால்
சிலுவை தாங்கிய நாயகனின்
சுவடுகள் இன்னும் அழிந்துபடவில்லை
இதோ மீண்டும் அவன்
உயிர்ச் சுவடுகளின் அரவம்
காற்றில் உயிர்க்கும்
ஆடை அசைவின் தொனி.

சிலுவையின் கீழ் அவன்
சிந்திய குருதித் துளிகள்

என்றுமே காய்ந்திலது
இதோ
இன்னும் பச்சையாக
இன்றைக்கும் சத்தியமாய்.

சிலுவையில் அறைந்தவர்களும்
எங்கேயுமல்ல
இங்கேதான் இன்னும்
உயர் பீடங்களில் இருக்கை போட்டுள்ளார்.

முள் முடி சூட்டியவர்
சவுக்கால் அடித்தவர்கள்
ஆணி அறைந்தவர்கள்
இன்னும் உள்ளார்;
இன்னும் உள்ளார்.
ஆட்சி பீடங்களில்
அதிகாரத்தோடு உள்ளார்.

அவர்களின் கொடுமையில்
சிலுவை தாங்குவோர்
சிந்தும் குருதித்துளிகள்
இன்னும் இந்தப்
பூமியை நனைக்கிறது.
ஒடுக்கு முறைக்குள்ளானோரின்
ஒவ்வொரு கல்லறையிலும்
அவர்கள் நினைப்பது போல்
உதிரம் உறைந்து விடுவதில்லை,
உட்கனன்று கொதிக்கும் அது
புதிய உருவெடுக்கும்.

2

சிலுவை ஏற்றுவோர்க்கும்
சிலுவை சுமப்பவர்க்கும்
இடையிலுள்ள முரண்பாடு
இன்று நேற்று எழுந்ததன்று.

மோதி மோதி முரண்பட்டுப் புதிது
குதிர்வது உண்மையே.
ஞானம்-அஞ்ஞானம்
தர்மம் - அதர்மம் என
ஓதிற்றே வேதம் அன்று,
அதுவேதான்.

அந்த வரலாற்றின் ஓட்டம்
என்றும் உறைந்து போவதில்லை
சிந்தும் ஒவ்வொரு வியர்வைத்துளியிலும்
குருதித்துளியிலும் உறைந்து படாமல்
உந்தி எழும் உயிரோட்டம் அதன் இயல்பு.
ஒவ்வொரு புதுத்தளமாய் அது
களம் விரிக்கும்.
தளம் உயர்த்தும்.

இன்றைக்கும் அதன்
இயல்பு உந்தல் நிகழ்வேதான்
உண்மையைப் புதைகுழிக் குட்படுத்திப்
புறம் வீற்றிருக்கும் பொய்மையின் பூச்சுகள்
பொடி உதிர இதோ
உண்மை உயிர்த்தெழுகிறது.
அஞ்ஞான இருட்பாறை
அடைப்புக்குள் அதிர்வுறவரும்
உண்மையின் வெளிப்பாடு சிலவேளை
அசிங்கமாய்ப் படலாம்,
அருவருப்பாய்த் தெரியலாம்.
அவையெலாம் பொய்மை சார்ந்த
பூச்சுகள் போலிமதிப்பீடுகள்.

தூண் பிளந்தெழுந்த
நரசிங்க அவதாரத்தின்
பிறாண்டல்களால் பிளவுற்று
உதிரம் வழியும் அசுரனின் வீழ்ச்சி
எழுதப்படுகிறது.
அதன் இன்றைய சாட்சியாய்
இங்கும் நிகழ்வன
புத்தெழுச்சியின் கோலமே!

விடுதலை ஒன்றே உடைமையாய்.....

விடுதலை
ஆத்மார்த்தமானது.

என்னிடமிருந்து யாரும் அதைப் பறித்துவிட முடியாது,
எனக்குள்ளே ஒரே ஒரு உடைமை
விடுதலையுடைமையே.

கைவிலங்கு, சிறைக்காவல், முள்வேலி
சித்திரவதைகள், தூக்குக்கயிறு இவையெல்லாம்
விடுதலையைச் சிறையிடா, மாறாக
சிறையுண்டிருந்த என் குறுகிய உணர்வு வட்டத்தினின்றும்
என்னை விடுவித்து
விடுதலையின் ஸ்பரிசித்தலை நோக்கி விரைவுபடுத்தும்;
விடுதலை நாட்டத்தை வேகப்படுத்தும்.

என்னக விடுதலையை விபரிக்க இயலாது இதுகாறும்
தூங்கிக் கிடந்த மாயைத் தளங்கள்
தூங்கும் அப்பிரதேசங்களில்
அடக்குமுறை ஆணவக்காரரின் படைகளின் ஊடுருவலால்
விடுதலை உணர்வுகள் விழிப்பெய்துகின்றன.

ஒடுக்குமுறையின் உக்கிரகத்தால்
விழிப்பெய்தல் நிகழ
விடுதலை வீர்யம் விகசித்து எழுகிறது
ஆன்ம வீர்யம்,

அதன் எழுச்சியில்,
வேலி கட்டி நின்ற
சிறுவட்டம் தகர்வுற
விடுதலை உணர்வுப் பெருந்தளம் விரிகிறது.
இப்போது
நான் போருக்கு எழுகிறேன்;
என் விடுதலைப் பிரதேசங்களின் மீதான ஆக்கிரமிப்புக்கு
எதிராக.

ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டம்
ஆணவத்திற்கு எதிரான போராட்டம்
அதர்மத்திற்கு எதிரான போராட்டம்
ஆரம்பமாகி வளர வளர
விடுதலையின் ஸ்பரிசம் சித்திக்கிறது.

விடுதலை ஒன்றே இலக்காயிருக்க
சதா அகமும் புறமும் போராடுதல் ஒன்றே
என் தொழில்.
ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகப் போராடும் அதேதருணம்
ஒருங்கே நிகழும் தியாகம், சுயநலமறுப்பு என்பவற்றின்
விளைவான அகச் சுத்திகரிப்பு.

சுத்திகரிக்கப்பட்ட இப் பெருந்தள உணர்வுநிலையில்
பொருளார்ந்த சுமை இல்லை
போலிமதிப்பீடுகள் இல்லை
சிறுவட்டச் சேமிப்புகள் இல்லை
சாதி, சமயப் பேத வீக்கங்கள் இல்லை.
எனக்கு நானே பூட்டிக் கொண்ட
இவ்விலங்குகளை உதறி எழுந்து
விடுதலைப் பிராந்தியத்துள் இதோ நான்
காலடி வைக்கிறேன்.

சுமைகளில்லாதவன் வழிப்பயணம் மிக இலகுவானது.
இனிமை நிறைந்தது.
மன வீக்கங்கள் கழன்று போக
விடுதலைத் தென்றலை நுகர்ந்து
மனசு நிரம்பி வழிய
விடுதலை ஒன்றே உடைமையாய்.....

காலத்துயர்

சூரிய நமஸ்காரம்

ஒளிக் குருதி வீச்சோடு
எழுகின்ற சூரியனே பார்
இரத்தப்பிடிப்பின்றி சோகையற்றோம்
உன்குருதியை எமக்குள் பாய்ச்சு

குந்தியின்ற புத்திரனைப் போல
எம்மைத் தள்ளி விடாதே
சொல்
பேர்சொல்லியழைக்கவும்
பிள்ளைகளற்றுப் போவாளா எம் தாய்?

தன் உதிரக் கனிகளின்
ஊர் கொள்ளா விளைச்சல்
வீடுவந்து சேர்கவென
ஓயாது புலம்புகிறாள்

கூவிக்கூவி பரவெளியெங்கும்
அலையும் அவள் குரல்
உனது கதிர்களில் ஊடறுத்து
அதிரவில்லையா?

ஒளிக்கனி நாடி
சிறகடித்த பறவைகளின் சங்கீதத்தை
எரிந்த சாம்பரினின்றும் மீட்டுத் தா
இருள் படிந்த புதைவுகளினின்றும்
புதிய குருதிப் பொலிவோடு
இவள் பிள்ளைகளை எழுப்பித் தா

வீரியரின் பூமியாக இது விளங்கட்டும்

சோகையற்ற வாழ் நிலத்திலும்
சுதந்திரம் வறண்ட தேசத்திலும்
வலம்வருதல் உனக்கு வெட்கமாயிருந்தால்
ஒளிநிறை வாழ்வின்
உன்னதத்தை எமக்குத் தா!

12-02-92

துளிமுகத்துள் கங்கை

உலகம் இன்று வறுமையுற்றுள்ளது
அன்பிலேவறிய
வன்பாலை உலகு செய்தோம்
அன்பகத்தீர்
தயவுசெய்து ஒரு பிடி அன்பு செய்வீரா?

பானையில் இருந்தால்தான்
அகப்பையில் வரும்

உனது பாத்திரத்தின் உள்ளே
ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்
அன்பின் அவிழ்பதம் கண்டாயா?
ஆயின் நீ பாக்கியசாலி
அன்பின் வறிய அயலான் ஒருவனுக்கு
அதைவழங்கு
ஒருதுளி நேசிப்பில் தொடங்குகிறது
அன்பின் இதழ்விழல்

அன்பின் அவிழ்பதம் அளித்தாயா?
அதன் எதிர்வரவு காத்திருக்காதே
வரவை எதிர்வு காத்திருப்போன்
வாழ்க்கையை கடைவிரிப்பாக்குகிறான்
வாழ்க்கையோ ஓர் தன்மலர்வின்
வெளியகம்....

காவ்ய மேகலையாள்
தன் மலர்ந்த வாழ்வின் பாத்திரமாகியபோது
அன்பின் குழைவை அள்ளி அள்ளி
வழங்கிக் கொண்டேயிருந்தாள்
வற்றாத அன்பின் வாழ்வுடைமையில்
இது ஒன்றும் அதிசயமில்லை
ஆதலால் அன்பின் ஊற்று முகத்தை
திறந்து வை மானுடனே
தன்மலர்ந்த வாழ்வு உனதாகும்

துன்புறுவோரின் காந்தாசியையும் கழுவி விடும்
அன்பின் ஊற்று
இன்பெருக்காய் எங்கும் அவிழ
அங்கழியும்
தான், தனதென்ற சிறு வட்டம்

சிறுவட்டம் தாண்டி எழுகின்ற பேரன்பு
ஆகாய கங்கையையும் பூமிக்கு இறக்கிவரும்

தூயன்பின் துளி போதும் தொடங்கு.

14. 02.1992

பிடுங்கப்பட்ட ஒரு
சூர்யகாந்திக்கான கவிதை

பிடுங்கப்பட்ட ஓர் இதயத்தின்
பிரிவாற்றாது புண்ணுண்ட
இந்தப் பூந்தண்டைப் பார்

பார்த்தாயா?
விழியிருந்தால் பார்

யார் பிடுங்கினார்கள்?

சூர்யமே இலக்காய் சூல்கொள்ளும்
ஓர் இதயகாந்தியை
பிடுங்கிப்போட
ஒரு பிசாசுக்கே கை நீளும்

பிய்த்தெறிந்த அல்லிகளாய்
சிதறுண்ட எனதகத்துள்
பிடுங்குண்ட அந்த
இதயத்தின் துடிப்பைப்பார்.

பூத்திருப்பைப் பறிகொடுத்த
நினைவுகளின் காம்புகுக்கும்
நெகிழ்வுருகல்
நீயறிய மாட்டாய்!

சிதறுண்ட அகத்தைச் சேர்த்தெடுத்து
உறவின் கொடியோட்டப் பந்தலில்
படரவிடும் வரை-பார்
என் கையும் முள்கொள்ளும்

தள்ளி நில்
பிய்த்துப் பிடுங்குதற்கு நகங்கொண்ட
பிசாசே உன் கையை எடு!
எம் உயிர்கொண்ட பிணைப்பின்
வலயத்துள் ஏன் நுழைந்தாய்?
உந்திக் கமலத்தின்
உடனிருப்பை ஏன் பறித்தாய்?

குறுநகை மலர்வுகளை
குழந்தைகளின் கழுத்தைத் திருகியெறிந்ததெனக்
காலடிக்கீழ் போட்டாயே பாவி!
பால் குடியின் மென் கதறல்
கேளாச் செவி படைத்தாய்

காலையெனக்கமழும்
கிராமத்தின் இதயத்தை
பெயர்த்துப் பிடுங்குகிற
கோரக் கொடுங்கையே
தூரப் போ!

எமது உயிர்ப்பு வலயத்தின்
எல்லைக்கு அப்பாற்போ!

பிசாசுகளுக்கல்ல
எங்கள் பூந்தோப்பு
பெயர்த்து எறிவதற்கல்ல
உயிர் மலர்வு

அதனை அதனதன் கண் மலர விடு!
எல்லையின்மை ஏந்த
இதழ்விரி தேன்சுரபிகளின்
இனிதிருப்பைப் பிடுங்காதே

விலங்குகள் பிசாசுகளே
வேர்கொண்ட வாழ்தோப்பில்
விருட்சங்கள் பூத்திருக்க.

15-02-1992

அது ஒரு காலம்

அது ஒரு காலம்

ஆமாம்

எங்கள் மண்ணில் நாங்கள் இராசாக்கள்
எங்கள் வழியில் குறுக்கிட எவருமில்லை
வாழ்வில் இனிமை வழியும் கனவை
வறுமை கூடத் தடுக்கவில்லை.

ஆமாம்

அது ஒரு காலம்

வறண்ட மண்ணில் வாழ்வை விளைத்தோம்
வாய்க்கால் ஓரப் புல்லுக்கும்
வாழும் முறைமை காத்தோம்
வியர்வை சொரிந்த உழைப்பின்
விளைச்சல் முன்றலில் அனைவர்க்கும்
காலம் வண்டிமாட்டின் சதங்கைகளாய்
கலகலவென்னக் குலுங்க நடந்த
அது ஒரு காலம்

ஆமாம்

எங்கள் வயல்கள் எங்களுடையவை
எங்கள் தெருக்கள் எங்களுடையன
இனியது இரவு இனியது நிலவு
இனியன எங்கள் காலை ஒவ்வொன்றும்
வாழ்வொரு காதற் தேன்வதையாக
சுவைத்த

அது ஒரு காலம்

இன்றோ எங்கள் மண்
கைம்மை பூண்ட பெண்ணாக
பட்ட காயங்கள் எழுப்பும் ஓலங்களோடு

ஆமாம்

இது ஒரு காலம்

குருதி சுவறிய தெருக்களின் மீதில்
அடிமைகளாக.....

இசைப்பா

25-03-92

காலத்துயர்

என்னுயிர்ப் பங்கி
நாம் பிரிவுற்றோம்

பிரிவின் துயரில் நெகிழ்வுறும் போதெல்லாம்
உணர்வின் திரண்ட கொடியாய் நீ
எவ்விதம் தழீஇக்கிடக்கிறாய் என்பதுணர்கிறேன்
நினைவில் விலக்க முயல்கையில்
படரும் உணர்கொம்பின் மென்முனை
முறிந்து போவது போன்ற வேதனை என்னுள்.

துயர்க் கொட
உணர்வின் மென்தண்டாகிப் போனேன் நான்
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து
உருகும் வெண்பனியின் இதயம் படைத்தேனா?
இல்லையெனில் ஏன்
சிறு தூசியின் அலைவும் என்னைத்
துன்புறுத்துகின்றது
சிற்பெறும்பின் நசிவும் நோகிறது
காற்றில் முனை நடுங்கும் தளிரும்
உறைபனியின் தோய்வில்
இமை நெகிழ்த்த இயலாச்சிறுபூவும்
காணில் உயிர் வேகிறது.

என்ன இது? ஏனிந்தத் துயர்?
என்னைப் பிரிந்ததிலா?
எல்லாவற்றினதும் உள்ளோடி நின்ற
உயிர்ப்பைப் பிரிந்ததிலா?

இன்னும் கேள் தளிர்
என்னைப் போலவே
வாழ்வகத்தைப் பிரிந்த மாந்தர் பலர்
ஊரகத்தே உணர்வுகளைக் கைநீட்டி
கொண்டும் கொடுத்தும் குலவிய என்புலத்தார்
உணர்வின் இழையறுந்து ஊமையராய்
உலைகின்றார் வீதியெல்லாம்.....

பனி உறைந்த இன்றைக் காலைப் பொழுது
அதிரவந்ததொரு பேருந்து
அகதிமுகாம் வாசலிற்கு
பொருக்குலர்ந்தபுலராழகங்களுடன்
இடுக்கிய குழந்தைகளும்
சிறுச்சிறு முடிச்சுகளுமாய்
இழுபறிப்பட்டு ஏறுகிறார்
மீண்டும் ஒரு வேர்கிளம்பல்

விழுதுவிட்டுக் கிளையெறிந்து
வேர்கொண்ட வாழ்வு
வேறுவேறாய்ப் பெயர இருப்பிழந்தார்
இப்போது எந்தக் காடோ கரம்பையோ
முள்விளையும் பாலையோ
போக்கறியாவாழ்வின் பொறிதளத்தை நோக்கியோ
போகின்றார் அவரின் உள்பொருமலை ஆரறிவார்?

காலம் இவரை எக்கரையில் சேர்க்குமோ?
யாருக்கு யாரை உறவாக மீதம் விடுமோ?
பாரெல்லாம் இந்தப் படரும் துயர்தானோ?

பாழும் மனிதப் பிறவி படும் பாடெல்லாம்
என் நெஞ்சின் படுகையிலே
காலத்துயர் நெய்தல் காணடியோ
ஊரும் உறவும் ஊர்வன பேர்வனவும்
உணர்வற்றனவும்
என் வாழ்நிலையில் உராய்ந்துராய்ந்து
உணர்வெளியில் உயிரொன்றக் கரைந்துருகி
சொரிவாய்ச் சொரியுதடி துயர்ப் பெய்கை
தொல்லுணர்வின் மென் கசியோ?

தூரத்தே தொடுவானை
நீலக் கடல் நனைக்கும்
ஈரவளைவில் விழிதோய்வாய்
பாரட
உன் காலடிக் கீழ்
பூமிப்பரப்பெங்கும் புல்லிதழ் நுனியெல்லாம்
ஆவிஉயிர்க்கிறது என் இதயம்

30-02-1992

உயிர்ப்பின் கணங்கள்

பேரிருப்பினின்றும்
எனைப் பிரித்த மனம் போல
இடைமறித்த திரைகடல்
காலாதிகாலத்துயர்ப் பரப்பை
தாண்டவாபிறப்பெடுத்தோம்?

மூன்றாம் பிறைகண்டு
உன் முறுவல் கண்டு
கடவுளை வேண்டி நடந்த பயணம்தான்
வழியெல்லாம்
நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும்
மண் பெயர்ந்து ஏகுகிறார் மக்கள்

மணலுட்புதை தேரின் வடமிழுத்து
மாள்கின்ற துயர்ப்பயணம்
தேரூர்ந்த தடமாய்
நெஞ்செல்லாம் ஏதோ நெருடல்
போகின்றேன்
புலர்வோடு மீள்வனென

இடைமறித்த கடல்தாண்டி
இக்கரை வந்து சேர்ந்ததன் பின்
திரும்பிப் பார்க்கிறேன்
தொலைவில் இருளின் புகாருள்
புதைவுறுகின்றன எம் தீவுகள்

துயரப் பெருமூச்சிழைய
மெல்ல இசைக்கின்றேன்
மிதியுருளி உருள்கிறது
உறவின் சுவடறியாத் தெருவழியே
விடிகிறது
காலையா விடிகிறது இங்கெல்லாம்?
மனதின் ஓலம் தொலையா நீள்வில்
துயரின் மற்றுமோர் படிவம் புரள்கிறது

துயிலற்றுப்போன இரவின்
சுமை சுமந்த விழிகளும்
கல்லாய்க் கனக்கின்ற நெஞ்சுமாய்
எழுந்து நகர்கின்றேன்....

தெருவெல்லாம்
துயர்ப் பறவைகளாய்
கையலைத்துப் பதறும் மனிதர்
காலப் பெருமூச்சு இழையக் கனக்கின்ற
காற்றை எதிருந்திப் பாலத்தின்
வாசலை அணுகவும் சொன்னார்கள் சேதி

“எம் தீவும் பிறர் கொண்டார்”
“பயணம்”
“பயணமோ? பாலம் பிளந்தல்லோ போச்சு”
“போச்சுதா?” “போச்சு”

போச்சுது கைகோத்த
சங்கலிப் பாலம் அறுப்புண்டு போச்சுதடி
கூறுண்டு துடிக்குதெல்லோ ஒரு கூட்டுப் பறவையடி
உறவு பிளந்தெல்லோ உயிரலகு இரண்டாச்சு.

பாலம் பிளந்து கிடந்தது கிடந்ததேதான்
ஒரு பூச்சி நகரவில்லை
பிளவுண்ட எதிரெதிர் முனைகளிலே
பகை மூட்டம் அரண் கொள்ளும்

பாளமாய்ப் பிளந்தது என் நெஞ்சகம்
கரைகொள்ளாத் துயர் திரண்டு
பெயர்ந்து வந்து மோதுகுது
தொலைவிலே வானின்துயர் வளைவில்
புதைந்த விழி மீளாமல்
கைவிளந்து நிற்கின்றேன்

பிளவுற்ற கைகளிடைக்
காலம் தன் முகம் புதைத்து கதறியமும் குரலை
காற்றெடுத்துச் சென்று ககனவெளியலைப்ப
திசையின் சுவர்களதை எதிரறையப் புவியின்
செவிப்பறைகள் அதிர்ந்தனவோ?
திகைத்துப்போய் நிற்கின்றேன்!
திசையின் கணங்களைத் திருடிப்
புகுந்ததோடி தொல்லிருள் தான்
தொல்லிருளின் சூழ்வில்
வழி மறிக்கப்பட்டதடி எம் வாழ்முழுமை

நீயும் நானும் தனித்தனித் தீவுகளின் திட்டுகளில்
சூழவும் குரைகடல்.
பனிமூட்ட நெய்தற் பரப்பெங்கும் துயர்.
பெருமூச்செறிகை சுடுகிறது
இருளில் பெயர்ந்தலையும் நிழல்களென
யார் யாரோ போகின்றார் வருகின்றார்
பாலத்தின் பிளவை
ஊடறுத்தோடும் உப்புக்கடல்நீரில்
தொல்லிருளின் வீழ்படிவம் கண்டோ
விலகி இவர் போகின்றார்

போக்கென்ன வரவென்ன?
புறப்பாடில்லாது இருப்புற்ற
தேராக நான் காத்திருக்கின்றேன்
பிளவைமேடுறுத்தி
இணைவின் முழுமைக்காய்
பயணிக்கும் நாள் நோக்கி
நான் காத்திருக்கின்றேன்.

தெரியுமடி
நீய்ம்தான் காத்திருப்பாய்
நெருஞ்சி பூத்த வழியெல்லாம் விழிநோக.
ஒற்றைக்குருவி உன் உயிர்ச்சிறகின்
பதகளிப்பை இந்த
காற்றெனக்கு சொல்கிறது
தீக்குள் தகிக்கின்ற தேவதையுன் துன்புறுதல்
எலும்பின் குருத்தையெல்லாம் உருக்குதடி

என் செய்ய?
இதோ பிளவின் வாசலிலே
காலமகள் நின்று தன் கையைப் பிசைகின்றாள்
ஓலம், துயரம் உனக்கு மட்டுமா பெண்ணே
மனவாசற்படியெல்லாம் குமுறலடி.

வாராதிருப்பதுவும் வழியடைத்துப் போனதுவும்
காலம் பிளவுண்டு கண்ணெதிரே நிற்பதுவும்
கண்டு துயரில் அழிதல் விதியாமோ?
காலத்தை வென்றெழுதல் கைகூடாதோ?

கால முதிர்வின் கனிவிற்காய்
காத்திருக்கின்றேன் நான்
வாழும் கணங்களுக்கு உயிரேற்றி

ஆழ்துயரில் வீழ்ந்த அதிர்ச்சி
அகத்தின் அடியோட்டத்தைத் திறந்து விட
பேருணர்வில் நீருறிஞ்ச விழையும் நீள்புலனின்
வேராகக் காத்திருக்கின்றேன்
வாழும் கணங்களுக்கு உயிர்பாய்ச்சி!

கூருற்ற உள்ளுணர்வு
நீர் மொண்டு வீங்கியெழுந்து
நெடுந்தாரைப் பனிப்பின் நுண்துளியாய்
காத்திருப்பின் நாசி நுனியில் நறுக்கென்ன
மோனப்பெருக்கில் முக்குளித்த கணங்கள்....
பேரிருப்பின் சிறு பருக்கையைப்
பிய்த்துண்டேனோடி பேதாய் கேள்
பிரிவின் துயரழிந்த கணங்களவை.

நீயறிக
தொல்லிருளும் துயரும் வேர்கொள்ள
சுயமழிந்து வீழ்தல் தகுமோ?
உன்னதத்தை நாடும் உயிர்க்குருத்தை
துயர்தின்ன விடலாமோ துயாய்
வாழ்வெடுத்தோம்
ஆழ்தளத்தை அறியாது அழிவதற்கோ?

என் உணர்வின் வளமார்ந்த பாதியே
நானறிவேன்
எரிகனலை உள்வளர்த்தபடி
அசோகவனத் தவமிருப்பாய்
காலத்தீ உன்னுள் கனன்றெரியும்
எனதுள்ளும்தான்
வழியடைத்த தொல்லிருள் விழுங்கி
வளர்கிறது ஆதி நெருப்பின் கொழுந்து.

அசோகவனத்துயரின்
தகன மோனத்தினூடே தெரியுதடி
பிளவின் தடமழிந்த மேம்பாலம்

சுதந்திர மேம்பாலத்தில்
எம் சுகித்திருப்பின் உயிர்த்தளத்தில்
பாதிகள் அல்லடி நாம்
முழுமைச்சுயமடியோ
என் மூன்றாம் பிறை நகையே!

31-01-1992

தனித்து விடப்பட்ட
தீவின் புதல்வனுக்கு

உலகின் கண்ணாய சூரியன்
தனித்துப் போன
அந்தத் தீவிலும் எழுகிறான்.

அருமைப் புதல்வனே
நீயும் எழுந்திருப்பாய்
கைவிடப்பட்ட கிராமத்தின் கண்மலர்வாய்.

முன்பெல்லாம்
நிலா மலர்ந்த முற்றத்திலே
மார்பிலேசார்த்தியுன்
தலைமுடி கோதிய விரல்கள்
இன்று வெறுமனே நெஞ்சை வருட
நனைகின்ற விழியோரம்
என்
கிராமத்தின் கனவுகள் தடுமாறும்.

எட்டாத் தொலைவில்
இங்கேயுன் தந்தை
எனினும்
நீ தனித்துப் போனவன் அல்ல.

ஊரெல்லாம் உழுது வரும்
உன் செயலின் விளைவேந்த
மடிவிரித்துக் காத்திருப்பாள்
கிராமத்தின் தாயினியாள்

அண்ணாந்து பார் அங்கே
வானமெனும் தந்தை
உன் நிமிர்வை
கூவி அழைக்கிறான்.

உனக்கென்றோர் காற்று வெளி
உனக்கெனவும் சிறகுகள்
உனக்குள்ளும் வானெட்டும் உந்தல்
சூடிக்கொள்ள ஒரு சூரியன்

காற்றிலேறி
கிராமத்தின் குட்டி இளவரசனாய்
வலம் வா
அன்னையின் ஏந்துகரமாய் விரிந்த
வீதியெல்லாம் உனதேதான்.

10-03-92

வாழி நீ திங்காள்

தென்கடலின் ஓரம்
திகழும் நிலாக்கொழுந்தே
தூரத்தே எம் தீவு இன்று
துயராடும் தனித்திடல்

தீவுத்திடலின்
சிறியதொரு முற்றத்திலே
என் வாழ்முதலின் வித்துக்கள்
வளர்முளைகள்
உனை நோக்கிக் கை நீட்டும்.

வாடியிருக்கும் இளவதனங்களில்
வழித்தெடுத்த
பச்சைவெண்ணெயினால் தடவி
உச்சி முகர்ந்து வருவாயா?
ஓ நிலவம்மா
அவரை முத்தித்த அடையாளம்
உன் முகத்தில் நான் காணநிலு

பிரிவாற்றள் என் மனையாள்
ஒற்றைக்குருவியென
உயிர் இழந்த குரலினாள்
உண்ணும் கவளம் ஒவ்வொன்றிலும்
நீர் உருகிச் சொரியும் விழியாளின்
கன்னங்களை
மென்கரம் நீட்டித் துடைப்பாயா?

புண்ணுண்டிருக்கும் என் புனிதைக்கு
அன்பொன்றே அருமருந்தாம்
அதை வழங்கு தேன்பிறையே.

இன்னும்
எம் தீவில்
வேறா வாழ்வின் மிடுக்குடையார்,

அன்பகலாத அருந்தவத்தார்,
துன்பின் விளிம்பில் துயராடும் முதியவர்,
குஞ்சு குருமார்களை
தம் சிறகுள் தழுவுகிற தாய்மார்,

மற்றாங்கே
சுற்றத்தின் வரவும் சுகதுக்கமும்
முன்னுரைக்கும் காக்கைகள்,
வெளியைக் காதலிக்கும் குருவிகள்,
முள்முருக்கில் தம் மூக்கேபோல் பூத்த
செவ்விதழ்கள்கோதி
செல்லம் பொழியும் பசங்கிளிகள்,
முற்றத்தே
“குறுகுறு” நடக்கும் புறவுகள்,

உறவு சூழன்பின் துணையிழந்து
கதறியழுகின்ற மாடுகள், கன்றுகள்,
ஓயாமல் ஊளையிட்டு அழுகின்ற நாய்கள்,

கைவிட்டுப்போனவரின் காலடியை
பொத்திவைத்து காத்திருக்கும்
புழுதி மணல் தெருக்கள்,

ஆரும் அறியாமல்
போனவழிக் காதலுக்காய்
பனிநீர் பொசியும் நிழல் தருக்கள்,

இன்னுமொரு மாரிக்காய்
இதயம் பிளந்து கிடக்கின்ற
ஏரிகள், குளங்கள்,
இவைக்கெல்லாம்
வாரி அருள் சொரியாயோ
வள்ளல் பிறைத் திங்காள்,
எம்புலத்து மக்கள் எய்தும் இருள்நீங்க
தொன்மெய்ச்சுடரே
துணையிருப்பாய் வாழியவே.

10-02-1992

குருதிக்காட்டின் ஓலங்கள்

“உளையிலிடுவாளை”
ஆத்ம உக்கிரத்தோடு
ஓங்கி ஆணையிட வல்ல
ஒருகுரல்தானும் இன்றில்லை.

என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது?
இந்த
அழகிய சொர்க்கத் தீவில்
ஏனிப்படி நரகத்தின் கூக்குரல்கள்?
சிந்திய முத்தின் துளியாம் இதனுள்
உப்புப் பேர்ந்த குருதிக்கடல்
மறிந்து மோதலென்ன?

ஒருமொழிபேசும் இனங்களே
இணைவின்றி எதிர் எதிராய்
கிராமத்தின் மேல் கிராமங்கள்
பட்டணங்களின் மேல் பட்டணங்களென
வெகுண்டெழுந்து
பட்டயங்களை உருவியாயிற்று.

இலக்குகள் மாறிய மோதல்கள்
எங்கும்
இரத்தங்களின் கூப்பிடல்கள்.
நள்ளிரவு.

துயில்கின்ற ஊர்மனையின்
நெற்றி விளக்கு துடிக்கத் துடிக்க
விழுந்த அடியைத் தொடர்ந்து
மின்வீச்சு வெட்டுக்கள்
தாறுமாறாய்
தாறுமாறாய்.

இரவுக்கன்னியின்
இரத்தப்பெருக்குள் துவண்டன
துண்டாடப்பட்ட உயிர்மத் துடிப்புகள்.
வீசிய வாள்களின்
குருதிவிளிம்பில்
குரரத்தின் வெட்டுமுகங்கள்.

தொழுகைக்கு குனிந்த தலைகளை,
கூப்பிய கையோடு மன்றாடிகளை,
பூக்கலையாத கூந்தலுடைப் புனிதங்களை
அவர்களுந்தான்
இவர்களுந்தான்
முடிவற்று வெட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்
கைசலிக்காமல்
பூமித்தாயின் இருதயத்தில்
பெரிய குழி
குருதி தேக்கிக் குளியலிட

குளியலிட்டு
குளியலிட்டு
எழுந்தலைகின்றார் யாவருமே
புனிதயுத்தப் போர்வை போர்த்தி.
எவருடைய வாள்களும்
உறைகளுக்குள் இல்லை.

முட்களை வெட்ட எந்தியவாள்
மலர்களை,
தளிர்களை,
பிஞ்சுகளை
குலுங்கக் குலுங்க
கனிய நின்ற தோப்புகளை

வெட்டி எறிந்த குருதிக்காட்டில்
எதுபூக்கும்?

தளிரின் குருதி
கணுவைக்கூப்பிடுகிறது
பூவின் குருதி
பூங்காம்பை இரங்கிறது
காம்பின் குருதி
பூந்தண்டை ஏங்கிறது
புடுங்குண்ட வாழ்வின் வேர்க்குருதி
பூமாதை அழைக்கிறது.

மண்ணவளே மாதோ
உன்குருதி ஊற்றை
உறிஞ்சித் தழைத்தவர் நாம்

இதழ் இதழாய் பிய்ந்தோம்
பிடுங்குண்டோம்
பிடுங்குப்படுகின்றோம்

காற்று வெளியில் வாழ்வியற்றும்
கனவின் தலைகளைக் கொய்து
நிதம் உருட்டுகிறோம் உன்மடியில்.

இருளின் போர்வையினுள்ளிருந்து
இழுத்தெடுத்தபட்டயங்களால்
துயிலினிய நரம்புகளை
சோரி சிந்தச் செய்கின்ற
நாமெல்லாம்
நாளைக் காலை
முளைத்துவரும் சூரியர்க்கு
கண் முழிக்கத் தகுமோட
தாய் நல்லாள் நீயே சொல்.

23-04-1992

(1992 சித்திரை இறுதியில் கிழக்கில் முஸ்லீம்-தமிழ் கிராமங்கள் மோதிக்
கொண்டபோது)

நிமிர்வு

விழித்திரு
இன்றையத் தியான அமர்வில்
எல்லையின்மை
தன்குரலை
ஓங்கிமுரசறையலாம்.

உயர்மலையின்
சமிக்ஞைவாங்கியாய்
அகம் திறந்திரு
பிரபஞ்சப் பேருணர்வின்
மீட்டல் நிகழலாம்.

எய்தும் பெரும்பிறப்பில்
சிறுமை கழன்று
உதிர
எழுந்துநில்
செயலாண்மை பொதியநட
நிமிர்வின்
செங்கோன்மை நினதாகலாம்.

இதோ
நிமிர்வின் தேவபாட்டையில்
உன்பின்னால்
ஆயிரம் காலடிகள் சப்திக்காமல்.

18-02-1992

தொல்லிருப்பு

நாகரிகம் தொட்டிலிடும் முன்னால்
தொல்லாற்றங் கரையொன்றில்
பாசிப் பழுப்பேறிய
பாறை மீது அமர்ந்திருக்கும்
ஆதிநிர்வாணியாய் எனை உணர்கிறேன்.

கவச குண்டலங்களை இழந்தவனாய்
ஒட்டியிருந்த அங்கிகள்
பிடுங்கப்பட்ட நிலையில்
நானும் என் தீவும்.

சோகச்சுருதி மாறாக் குரைகடல்,
வெட்டுப்போகங்கள் தப்பிச்
சடைத்திருக்கும் விருட்சங்கள்,
ஒற்றையடிப்பாதை உயிரின் சுவடுகளை
நறும்பித் தின்னுகின்ற முட்புதர்கள்,
தொல்பழங்குடிகளென முதியவர்

கைவிடப்பட்ட தீவகம் முழுவதுமே
காலத்தின் மூப்பேறல்,
தொன்மையின் அடையாளங்கள்.

வேர்கிளம்பிய தொல்விருட்சம்
குடைசாய்ந்த ஓசை அதிர்வினை
உள்வாங்கி வீங்கியதென்ன
கிராமம் முழுவதையும்
தொன்மை உறைபோட்டிருந்தது.

தொன்மையின் உறைவினாள்
தொக்கிருந்த காற்று
கடற்பாசிப் பூங்கறை நாற்றத்தை
எற்றிவிட்டுக் கடந்துசெல்கையில்
தூவெனக்காறித்துப்பி
நிமிர்கிறேன்

காலவெளியில்
கதிர்த்தெழும் தொல்பிழம்பெனச் சூரியன்
ஏறுமுகம் மேலும் மேலும் கடுப்புற
காலத்தால் தடித்த தோலிலும்
தொல் சூட்டின் வெக்கையை உணர்கிறேன்.

கடலாடு தொல்விளிம்பில்
தன் வெக்கைக்கே தானாற்றச் சூரியன்
மூழ்குகையில் உமிழும் சாமுச்சை
குழைத்து எங்கும் அப்பினாற் போல
இருள்
தொல்இருள்.

பன்முகப்பாடு அழிந்து
இருளில்
தன்முக(மு)ம் அழிகிறது புவித்தலம்.

என்முகம் தேடுகிறேன் நான்.

காலத்திரை எறிவின்
துளியகத்துள் கலங்கும்
யுகங்களின் திணிவென
கப்பியிருக்கும் தொல்லிருளில்

என் முகம் தேடுகிறேன் நான்.

என் இருப்பு எங்கே
என் இருப்பு எங்கே

தேள்வியின் சூக்கும அதிர்வின் கிளர்வென்ன
எழுகிற திங்களின் திரள்வுருகி
யுகங்களின் இருளில் வழிகிறது.

களங்கமுற்றனவெலாம் கழுவித்துடைக்கப்பட்டு
ஒளியேற்றம் கொள்வதென ஓரழகு
நிலாரித்து எங்கும் நிறைகிறது.

நான் அமர்ந்திருக்கும் பெரியகிராய்
பாற்கடலோ எனப்பளிங்குற
நண்டுகளும் நெட்டுரிகளும்
நழுவித் தழுவுகிற கரையில்

பறையாமை ஒன்று
ஐந்தும் ஒடுக்கியதாய்
அசைவின்றி.

கழுவித் துடைத்த பார்வை மதியத்தால்
காண்கிறேன்
நான் வீற்றிருந்த பாறை
சிறுத்துச் சிறுத்து
தொல்லுலகைத்தாங்கியிருக்கின்ற
ஆமையாய் மாற்றமுறுகிறது.

நானும்
நான் சார்ந்திருந்த உலகும்
தொல்கூர்மத்தின்
உள்ளொடுங்க
தன்முனைப்புறும் என்முகமும் அழிகிறது.

ஆதி இருப்பாய் அமைந்தோன் காண்க.

19-09-1994

தோப்பிழந்த குயிலின்துயர்

திருக்கோணமலை வீதியொன்றில்
விலைப்பட்டிருந்தது நுங்கு

வியப்பால்
குமிழ்திறந்தென விழிகள்
மூடாமலேயேநின்றிருக்க
நீள நடந்தன நினைவுகள்
நிமிர் பனங்கூடலாம்
தீவினைநோக்கி.

நுங்குக்காலம்

அணில் கொறித்து வீழ்ந்தவை தேடி
பிள்ளைகள் வெட்டி உணக்கண்ட
மனையாள்
பார்வையாலேயே எனைத்தாண்ட
மறுநாளே
நூறு நூறென நுங்குகள்
முன்றலில்.

குதாகலந்தான்.

குமிழ் நீக்கி
ஒவ்வொன்றாய் வெட்டிய நுங்கின் கண்கள்
இனிதூறத் திறந்து உண்டால் அம்ம, அமிழ்தம்.

மனையாளும் மக்களும்
மகிழினிய சுற்றமுமாய்
சூழவிருந்துண்டசுகம்
இன்னும் நினைவின் கண்

தெறிக்கும் நுங்கின் அமிழ்தாய்
உரைசலிடும்.

உரைசலிட உரைசலிட
மெல்ல மெல்ல
தித்திப்பின் அடியில்
இற்றைநாட் துயரின் சுயர் பிரளம்.

தொலைதீவின் அவலம்
தொண்டைக்குழிவரை
திரண்டு வரும்.

திரண்டிருந்தோம் பனந்தோப்பாய்
தொலைதீவின் மக்கள் நாம்
இந்நாள்
நுங்கின் குலைபோல்
சிதறுண்டு போனோம்
தெறித்தோடிய ஒன்றின் சிதைவாய்
திருக்கோணமலையில் நான்
திக்குக்கு ஒருவராய் எம்மவர்கள்.

ஒக்க இருந்து உயிர்வளர்த்தோமே
எப்ப வரும் இனிய எம் நாட்கள்?

கூரையின் தாழ்வார நீர்கோப்பாய்
தொடர் நினைவுகள் துயர்கோர்க்க
நின்றிருந்தேன்
விழிகளில்
திரண்டு
சுட்ட பழம் போல்
தொப்பென்று வீழ்ந்தன
நீர்த்துளிகள்.

துடைத்தபடி நடக்கின்றேன்
தொப்பிழந்த குயிலின் தூரத்துக் கசுவோ
தொடர்ந்தபடி.

23-06-1995

குருதி உறைந்த
மௌனத்தினின்றும்

இதயமே
ஏன் கிடந்து புலம்புகிறாய்

உடைந்த சிலம்பின் கதறலாய்
தனித்து விடப்பட்ட தீவின் குமுறலாய்
புலம்பெயர்ந்து அலைகிற
குரல்களின் பாடலாய்
பொழுதெலாம் துயரெடுத்து
நீள்கிறது உன் புலம்பல்.

என்ன நேர்ந்தது?
எந்த ஈட்டிமுனையின்
குற்றுயிர்த்துடிப்பானாய்?
இதயத்து மென்சவ்வில்
கோல்கொண்டு அறையும்
கொடுங்கோன் யார்?
சொல்
சொல்லியழு.
அழுவதற்கான உன் சுதந்திரத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லி அழு.

எதை இழந்தாய்?
எதனின்றும் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டாய்?
பச்சையாய் தோண்டி உனை
துடிக்கத் துடிக்க தொங்கவிட்டவரார்?
குருதி உறைந்த மௌனங்களின்
குரலெடுத்தோ புலம்புகிறாய்?

காலமே நில்
இரக்கமற்றுச் செல்லாதே.
குருதிசொட்டும் இதயத்துக்குயிலின்
சுருதியைக் கேள்
அறுபட்ட நரம்புகளின்
தொலைந்தலையும் கீதத்தைக் கேள்
அகண்டத்தின் செவிமடுப்பை
நமஸ்கரித்துக் காத்திருக்கும்
இதன் பாடல் உனக்குச் சமர்ப்பணம்.

05-03-1992

முடிவது எங்கு?

(1)

விண்ணிருந்தும்
கைவிடப்பட்டவரின் குரல்.
விஞ்ஞானம் உந்திய விண்கலத்திலிருந்து
விண்ணோடிகளின்
மண்ணோக்கி விழுதிறங்கும்
நாடப்பட்ட கதறல்.

“ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்
ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்”

மண்ணின் பெயர்வில்
வேற்றுப்போன குரல்களில்
இதுவும் ஒன்று.
வானக் கடலில்
கைவிடப்பட்ட தீவாய் மிதக்கின்ற
செய்மதியில் அறையப்பட்டவரின்
குரல்

ஆய்வுக் கூடத்தில்
விஞ்ஞானிகள்
ஆருமில்லை கேட்பதற்கு

(2)

வல்லரசுகளின் பனிப்போரின்
இன்னொரு தறமாய் மாறிய
விண்வெளி அறை கூவல்கள்,
மண்ணகத்தில்
நாறும் சேரிகளையும் கணக்கில் எடுக்காமல்
நிகழ்த்திய பாய்ச்சல்கள்,
விண்ணகத்தையும்
யுத்த களமாக்குவதில் போய் முடிய
“பால் வழி” யில்
“மரணவெள்ளி” களை விதைக்கும்
போர்த்திட்டமும் ஆயிற்று.

இரும்புத்திரை அகல
பனிப்போர்த்திரையும் விலக
திரை நீக்கத்தோடே எல்லாமும்
அரங்கேறத் தொடங்கின.

திறந்தவெளிக் கலகலப்பில்
மறக்கப்பட்டவற்றுள்
மனிதனை ஏந்திய விண்கலமும் ஒன்றாகியது.

விண்கல மனிதன்
துண்டுபட்ட ஒன்றியத்தின்
சேதியறிந்தானா?
சித்தம் கலங்கினான்.

“இறங்குதளம் எங்கே?”
“மீர்” ரோடு தொடர்பு கொண்டான்
“மீட்பர்” யாரென்றான்.
“மீர்” ஆய்வகத்தின் கணணிகள்
“உர்உர்” ரென்று கூவிக் கொண்டேயிருந்தன.

மீட்பதற்கு யாருமில்லை
விட்டெறிந்த தொங்குகலம்
அலறும் குரலோடு பிரபஞ்ச வலம் வரும்.

“ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்
ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்”

மீட்பதற்கு யாருமில்லை
விஞ்ஞான மீட்பருக்கோ
வேறுண்டு பலசோலி
ஆயுத வியாபாரச் சந்தை அமார்க்களம்.

ஆயுதங்கள் ஏலம்விடும்
கூச்சல் களேபரம்

எப்படிக்கேட்கும்
கைவிடப்பட்ட குரல்கள்.

(3)

“வாங்கோ வாங்கோ
வாங்கிக் கொல்லுங்கோ
அணுகுண்டு ஆக்கிகள், சாதனங்கள்,
ஊக்கிகள்
விலை மலிவு விலை மலிவு”

“சிவப்பு முலாம் பூசாத
பச்சையூரேனியம்
மிக மலிவு மிக மலிவு”

பூமிக்கு அடியிலே புதைத்து வைத்ததெலாம்
வெளியரங்கமாக
வேஷங்கலைந்தாடும் சுலோகங்கள்
வியாபாரம் அமளி துமளி

ஆப்கானிஸ்தானிலே
தாய்ச்சி மறித்தாடியவர் தரைவிலக
கோழிச்சண்டைக்கும்
கூரைபிளக்கின்ற உந்துகணை.

வளருது வளருது ஆயுதச்சந்தைகள்
வளர்முக நாடுகளில்
யுத்த முகம் வீங்குது.

வளருது வளருது
வளர்முக நாடுகளில்
வயிற்றுப்பசி வீங்குது.
பெருங்குடல் சிறுகுடல்களை தின்னுகுது
மூன்றாம் உலகம் எங்கும்
எழுந்து படர்கிறது
சிலுவைக்குரல்

“ஏன் எம்மைக் கைவிட்டீர்
“ஏன் எம்மைக் கைவிட்டீர்”

மண்ணிலும் விண்ணிலும்
மாறி மாறி
வல்லரசுகளைக்கூவும்
வாளாவெட்டிக் குரல்கள்

வளர்முக நாடுகளின்
எலும்புக் கூடுகள் ஏந்திய
கபால ஓடுகளுக்குள் வந்துவிழுகின்றன
இரத்தத்தை பிழிந்தெடுத்த வங்கிகளின்
கடன் பத்திரங்கள்.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட மூன்றாம் மனிதனின்
குரல்களும் பசியில் அறையப்பட்டனவாய்.
ஆவி அகத்ததா? புறத்ததா?
ஆய்வார் எவருமில்லை.
கேட்பாரும் இல்லை.
கிளர்வாரும் இல்லை.

செவிட்டு விஞ்ஞான வல்லாண்மை உந்திய
விண்ணோடியே
கேட்கப்படாத எம் வாழ்வும்
தொங்குகலம்தான்.

விஞ்ஞானத்தோர்க்கோ
இன்று வேறு பலசோலி
ஒருபெரும் பாய்ச்சலென

சந்திரனில் அடிபதித்த சுவடுகளிலும்
பூமியின் குருதிக்கறை.

அறஞ்செயவிரும்பென்ற
ஒளவையின் இருப்பிடத்தை
சுவீகரித்த காலடிச்சுவடுகள்
தஞ்சமென கூவியழைத்தென்ன?
கும்பிட்டென்ன?

நாட்பட்டு அழுகி உலரும் குரலாக
விண்கலமும் வீழ்ந்தழிய
காற்றுவெளியில் இடம் தாராளம்.

பூமியே நாளை
ஒரு கோளப் போலியாய் மிதந்துருள
பாழ்வெளியில் பரப்பதிகம்
நாமறிவோம்.

புவிஈர்ப்புள் வாராத
திரு. மனிதா
திக்கற்று விண்கடலில் அலையும்
உன்குரலோடு
ஏக்கம் தொனிக்கும் எம்குரல்களும் சங்கமிக்கும்.
ஆயினும் என்ன?
ஒரு மீட்பின் குரலையே குருதிகொட்டச்
சிலுவையில் அறைந்தவர் யுகம் இதிலே
எங்களின் கதறல் எதைச்சாதிக்கும்?

சிலுவையில் அறைந்தவரின் சந்ததிகளின்
சிதைவினை முன்னிரங்கி அழுத குரலையே
கேலியாடி கேள்வி கொண்டறைபவர்
இன்றுமிகக் கவல்கின்றார்.

ஓசோன் படலத்தில் ஓட்டையாம்
ஓட்டை யார் போட்டது?
விஞ்ஞானத்தின் விபரீத
நகம் பிறாண்டிய திக்கெல்லாம்தான் ஓட்டை
உள்ளுணர்விலோபெருங்கோறை.

பூமித்தாயின் கருப்பையுள் கதிர்வீச்சு,
இரத்தப்போக்கு
எவரறிவார்?
விஞ்ஞானக்காந்தாரி பெற்ற
இயந்திர நூற்றுவரின் இரும்புக்கரங்களிடை
நெருக்குறும் ஆன்மாவின் ஈனக்குரல்
எவர் கேட்பார்?

இயற்கையை சவாரிக்க முனைந்தவரின்
எறிகயிற்றில் சிக்குண்டு
இரும்புச் சிலுவையிலே தொக்கிற்று ஞாயிறு
எவர் கேட்பார்?

திக்கிருண்டது
திறவுகோலுக்குப் பதிலாய்
ஆய்வாளர் கையில் இன்று
ஆணிகளும் சுத்தியலும்.

இயற்கையின் குருதிப்போக்கில்
நனைத்தெடுத்த அங்கிகளை
ஏலம் போடுவோர்
சுலோகங்கள் எங்கெங்கும்.

விண்உயரஇவர்வகுத்த
எல்லைவரைப் பறந்தாலும்
மண்ணில் பிணம் நாடும்
கீழ்நோக்கு.

மனிதா
உன் இலக்கு எது?
கரியமிலப்புகையிருட்டில்
இலக்கு முகம் தேடிக்களைத்தாயா?

இரு! சற்றே ஏகாந்தியாய்
புலன் வழித்தரவுகளில்
பொய் முலாம்களில்
நெறியழிந்திட்டவரிடம்
சற்றே விலகியிருந்து

உள்ளோக்கு
உயிர் இருக்கும் இடம் நாடு.
நீறு தங்கிய நினைவுகளைத் தேய்த்துப்பார்
பிரக்ஞையின் இலக்குமுகம்
தெரிகிறதா?
இன்னும்
ஆழப்போ
பரிதிக்கனி பறிக்க
உந்திய வாயு புத்திரனாய்
உள்வெளித்தாவு.

ஒளிகூரத்
தெளிவேற
உள்ளுணர்வு மீதார
பேர் இருப்பில் உயிர் தரிப்பு

அறிக
உனதிருப்பில் இமயத்தின் வலுவேற்றம்
உச்சியிலே
விடுதலை ஞாயிற்றின் சிரசுதயம்
மீட்டெடு! மீட்டெடு!
புவியெங்கும்
உயிர்க்குருதிச்சுற்றோட்டம் நிகழவிடு.

வாழ்வின் ஒளித்தொகுப்பு
வையம் முழுமைக்கும் ஆகுக.

இலக்கற்று அலைபவைகள்
கைவிடப்பட்டவைகள்
பேரா இயற்கைப் பெருவாழ்வில் நிலைபெறட்டும்
பேரா இயற்கை என்பது
பேரிருப்பில் நிலைபெறுதல்.

15-05-1992

(1992இன் முற்பகுதியில் ரஷ்யவின்கலம் ஒன்றின் விண்ணோடிகள் இறங்குதளமற்றவராய்
அலைந்தமை குறித்த பாதிப்பில் எழுந்த கவிதை)

காற்றுவழிக் கிராமம்

காற்றுக்கு வந்த சோகம்

முழுவியளத்துக்கு
ஒரு மனுவறியாச் சூனியத்தைக்கண்டு
சூரியனே திகைத்துப்போன காலையிலிருந்து
இப்படித்தான்
உயிர்ப்பிழந்து விறைத்த கடடையெனக்
கிடக்கிறது இக்கிராமம்.

கிராமத்தின் கொல்லைப்புறமாய்
உறங்கிய காற்று
சோம்பல் முறித்தபடியே
எழும்பி மெல்ல வருகிறது.
வெறிச்சோடிய புழுதித்தெரு,
குழம்பிக் கிடக்கும் சுவடுகள் மேலாய்
சப்பாத்துக் கால்களின் அழுத்தம்,
காற்றுக்கு குழப்பமாயிருந்தது.

முற்றங்கள் பெருக்கும் ஓசையம்
பாத்திரங்களோடு தேய்படும் வளையல் ஒலி,
ஆச்சி, அப்பு, அம்மோயென
அன்பொழுகும் குரல்கள்-
ஒன்றையுமே காணோம்.

என்ன நடந்தது?
ஏனிந்தக் கிராமம் குரலிழந்து போயிற்று?
திகைத்து நின்றது காற்று
தேரடியில் துயின்ற சிறுவன்
திருவிழாச் சந்தடி கலைந்திருந்தமை கண்டு
மலங்க விழித்ததுபோல.

திறந்த வாசலினூடே வீட்டுச் சொந்தக்காரனென
சுதந்திரமாய் நுழைகிற காற்று
இப்போதயங்கியது.
தயங்கித் தயங்கி மெல்ல
ஓர் வீட்டுவாசலை எட்டிப் பார்த்தது.
ஆளரவமே இல்லை.

இன்னுமொரு வாசல்; இல்லை.
இன்னும் ஒன்று; இல்லை.
இன்னும் ஒன்றை எட்டிப் பார்க்கையில்
இழுத்துப் பறிக்கும் மூச்சின் ஓசை.
சற்றே கிட்டப் போனது.
வாசற் படியிலே
வழுக்கிக் கிடந்தது ஓர் முதுமை.
ஊன்றுகோல் கையெட்டாத் தொலைவிலே.
இழுத்துப் பறிக்கும் மூச்சினிடையே
எதையோ சொல்ல வாயெடுக்கவும்
பறிபோயின சொற்கள்.
பறியுண்ட மூச்சு
மடியைப் பிடித்து உலுக்குவதாய்
காற்று ஒருகால் நடுங்கிற்று.

பதற்றத்தோடே
படலையைத் தாண்டிப் பார்த்தது
தூக்க எடுக்க துணை கிடைக்குமாவென்று.
ஆருமே இல்லை.

காற்றென்ன செய்யும்?
ஓப்பாரி எழுந்தால் ஏந்தியெடுத்து
ஊரின் காதிலே போடும்.

ஒரு குரலின் உரைசலும் இல்லையே.
உண்மையிலேயே
காற்றிற்கு அழகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

பக்கத்திருந்து உறவுகள்
பால் பருக்க,
கால் பிடிக்க,
கை பிடிக்க,
தேவாரம் ஓத,
கோலாகலமாய் பிரிகின்ற உயிர்
அநாதரவாய்,
அருகெரியும் கூடர் விளக்கின்றி
பறை முழக்கமின்றி, பாடையின்றி....
அட, சாவிலும் கூட ஒரு வாழ்விருந்த கிராமம் இது.
காற்று பரிதவித்தது.
“எங்கே போயின இதன் உறவுகள்?”
ஒன்றும் விளங்காமல் அந்தரித்தது.
அதற்கெங்கே தெரியும்?
காற்றுறங்கும் அகாலத்தில்தான்
மூட்டை முடிச்சுக்களோடு மக்கள்
கிராமத்தை ஊமையாய் விட்டுப்போன கதை.

ஒரு பெருமூச்சை உதிர்த்தபடி
மீண்டும் உள்ளே நுழைந்தது.
முதுமையினருகில் குந்தியிருக்கும்
இன்னொரு கூனற்கிழமாய் தன்னைப் பாவித்திருந்து
பிறகெழுந்து
சேலைத் தலைப்புள் வாயைப்புதைத்தபடி
வந்தது வெளியே.

வீதியில் தலைநீட்டிய முட்செடியொன்றை
வேலியோரமாய் விலக்கியபடியே
மெல்ல நடந்து காற்று
சொல்லிக் கொள்ளாமல் போன புதல்வரைத் தேடும்
சோகந்தாளாத தாயைப்போல.

28.07.1993

புள்வாய்த்தூது

இம் முறை

பெருங்குடமுழுக்காட்டுவது போல கொட்டிற்று வானம்
புலம் பெயர்ந்து வந்த பறவைகள்
நிரம்பி வழிந்த நீர்த்துறையெங்கும்
முங்கிக் குளித்தன; முத்தெடுத்துதறின
கூரலகால் பிறகெடுத்துக் கோப்பன போல்வன.

எடுத்துதிய வெண்சங்கென எழுகின்ற கொக்குகள்
அசை நடை நாரைகள்,
கன்னங்கரேலென நீர்க்காகங்கள் என
வண்ணம் பலப்பல-
இயற்கையெடுத்த விழாக்கோலம்போல.

இனிய பறவைகள்
உங்களைப் போலவே வண்ணம் பலவுடைய மக்களின்

விழாக் கோலம் வாழ்விருந்த கிராமம்தான் இதுவும்.
எதற்கோவியூகம் வகுத்தவர்க்கஞ்சியவர்
வேற விட்டுப் போய் நாளாயிற்று.

நவராத்திரியின் கும்பச்சரிவோடு போனவர்கள்தான்
மீளக் கொலுவேறவில்லை
கொலுவிருந்த வாழ்வு குலைந்துபோய்க் கிடக்கிறது.
கூடி வாழ்தல் என்பது அழகிய கொலுநேர்த்தியல்லவா?
எத்தனை நவராத்திரிகள் வந்தேகின.
கும்பப் பொலிவும், கூட்டுகளியும், விழாக்கோலமும்தான்
இல்லையாயிற்று.

மார்கழி எம்பாவை வந்தாள்
மழைக்கண் திறந்து பொழிந்தவாரே.
வந்தவளை பட்டுக் குடையெடுத்து வரவேற்று
“ஏலோரெம்பாவாய்” என ஊர்கோலமாய்ப் போகவும்
ஆளணியற்ற தவக்குறைவு எமக்காச்சு.
பாவம் எம் பாவை போயினாள்
பண்ணிழந்த தெருவழியே.

மாரி வந்தென்ன?
ஏரழகின்றிக் கிடந்தன வயல்கள்
தை மகள் வந்தாள்.
கைநிரம்ப வெறுமையுடன் கந்தலுடை பூண்டிருந்தது கிராமம்.
பொங்கல், படையலென பூரிப்பின் ஓரவிழும்
உண்டிலள் போனாள் ஒளியிழந்த முகத்தினளாய்.

“ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை”
வெண்தாடிப் புலவனது பாட்டோசை
“கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழும் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே”
என் செயலாம்
கூழை நினைத்தாலே வாயூறத்தான் செய்கிறது.
ஊதிக் குடிக்க உதும் குவிகிறது.
ஓடியலுக்கும் ஏது குறை?
போனவரியத்தானும் கிடந்துளுத்துக் கொட்டுது.
கூடிக்கலந்துண்ணச் சாதிசனம்?
இந்த ஆடிப் பிறப்பிற்கும் விடுதலை ஆனந்தம் இல்லையாச்சு.

விழாக்காலத் தேதி விவரங்களே
மறந்துபோய்க் கிடக்கும் கிராமமிதில்
ஓசை, ஒலியெலாமாகி நிறைந்த பறவைகள்
உங்கள் உயிர்த்துடிப்புகள் இனியவை.

வயல்வெளி நடப்புகள், சிறகடிப்புகள்,
வெளிநிரம்பிடும் சங்கீதம், யாவுமே
இனியவை என்பேன் எனினும்
சிறுதுயரம்
நீரம்பலெனத் தலைநீட்டும்.

மாரிகழிய மறுபடியும் வருகின்ற
கோடை வறள்வில் இக் குதூகலங்கள்
சிறகை மடக்கி விடைபெறுதல் கூடும் அல்லவோ,
நினைகையில் சிறுதுயர்எழும்
எனினும் உமை நோகேன்
அற்ற குளத்து அறுநீர்ப்பறவையென
கேலியாடும் எண்ணம் சிறிதுமிலை.
நானறிவேன்
தாயக மீள்வில் இருக்கும் தனிச்சுகம்.

பெரு வெளியில் தலைநீட்டும்
உயர்மரக் கொம்பரித்தானே உங்கள் கூடுகள் உள்ளன.
அறிவேன்
குஞ்சு பொரித்தலும், குதலைகட்கு உவந்து
ஊட்டலும், காத்தலும், இங்காகலாம்
சிறகு முளைத்தவற்றை
கூட்டிச்செல்வதாய குதூகல நிகழ்வெலாம்
தாயக வெளிநோக்கியல்லவோ
நானறிவேன்

நீரறிவீரோ
என் நெஞ்சிலும்
கூடு கட்டி வாழும் குருவிகட்கு வாசலுண்டு
கூடிழந்து போனவரின்
நேசம் விட்டுப் போகாத நெஞ்சகத்தில் சோகமுண்டு
நீரறிய மாட்டீர்.

நீரறிதல்கூடுமெனில்
கோடைவழிப் போக்கில்
குளிர்ந்தி வற்றிப்போன எங்கள் வாழ்நிலையின் சோகத்தை
எம்மவரைக் கண்டு இயம்புதல் கூடுமோ?
சற்றெமக்கு இரங்குங்கள்
நாளைய நாளையெனக் காத்திருந்த நம்பிக்கை
முளைகருகிப் போகுமுன்னே வரவுண்டோ கேளுங்கள்.

“கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி
காலது கொண்டு மேலது தழீசிக்”
கதியிற் கலங்கிய புலவரென கைவிடப்பட்ட முதியவர்
கிழித்துப் போட்ட ஓடியல் கிழங்கென
வாடிச்சுருங்கி மனம் மெலிந்து
கடைசி ஒரு சொல்லாடலில் விடைபெறக்
காத்திருப்பதை சொல்லுங்கள்.

மாண்டோரும் மற்றும் தென்புலத்தோரும்
தாழ்வாரத் தவமியற்றிக் காத்திருந்தும்
திவசச் சோறுமின்றி, பரிந்துவக்கும் படையலுமின்றி
வெற்றுப் பாத்திரராய் மீளுவதைச் சொல்லுங்கள்.

காலப்புற்றெழுந்து படர்ந்தாலும்
உட்கனலவியாத் தவ முனிவரென
ஒளியேற்றக் காத்திருக்கின்றன வீடுகள் ஒவ்வொன்றுமென
உரக்கவே அழுத்துங்கள்.

வேறென்ன விளம்ப இருக்கிறது
நீங்கள்மீளுகையில்
விட்டு விட்டுச் செல்லுகின்ற ஆனந்த வித்துகள்
முளை கொள்ளும் நாள்வரையும்
நாங்கள் இருப்போமா
நன்னிலத்தின் காவலராம்
எங்களுடைச் சந்ததிக்கேனும் இதன்
வேரடியில் வாழ்வு சிலிர்த்துக்கும்.

19.09.1993

காற்றே.....

வழமையைப் போலவே
பிசினேறிய வார்த்தை தானுமில்லை பிச்சையிட
பிறகேன் அலைகிறாய்
வெறுமை குலுங்கும் பாத்திரத்தோடு.

இடிந்துபோய்க்கிடக்கிற கோயிலின் சிலையாய்
திசைமுகம்நோக்கி இந்தக் கிராமமே
இருகையேந்தி நிற்கிறது.
இந்தலட்சணத்தில்
வாசல்தோறும் வந்திரந்து திரிகிறாய்
வரவேற்பு உபசாரம் அல்ல
வல்லடிவசைகூட உனக்கில்லை.

வாயைமூடிக்கட்டியவாறே
மாரிக்கிணற்றில் ஓசைப்படாதிறங்கி
தற்கொன்ற முதியவர்க்கும்
உன்மீதிருந்த வன்மத்தைப் பார்த்தாயா?
என்னதான் இரந்தும்
ஒருஓப்பாரிதன்னும் பெறமுடியாமற்போனமுன்றலில்
அந்திரெட்டி சடங்கெனும் ஆரவாரங்களும்
அற்றுப்போன பின்னாலும் ஏன் வளையவருகிறாய்

ஓர் அந்நியன்போல விலகிச்செல்ல முடியாமல்?

பருக்கைகளுக்கு ஆலாய்ப்பு பறக்கிற காக்கைகளும்
நக்குத்தீனுக்குச்சண்டையிடும் நாய்களும்
சீந்தாத முற்றத்தில்
பூனைவால் மிருது காட்டிப் புகுந்து தடவுகிறாய்
“சூய்”யென்று விரட்டுகிற சொல்லும் தெறிக்காத
சூனியத்திலிருந்து தொட்டெடுத்துப் பாத்திரப்படுத்தக் கூடியதாய்
ஒரு பருக்கையும் இல்லாது போனமை சோகம்தான்
என் செயலாம்?

இந்த சந்தி விருட்சத்தைப் பார்த்தாயா
முந்தியெல்லாம் நிழலுக்கு ஒதுங்கவரும் மனிசரிடம்
நேசபாவத்தோடு விசிறிக் கொடுத்தவாறே
குசலம் விசாரிக்கும்,
வித்துயிர்த்த காலத்திலிருந்து வேரூன்றிப் பந்தலாய்
வியாபித்த நாள் வரைய வரலாற்றை விபரிக்கும்,
இன்றோ நிழலுக்கு ஒதுங்கவும்
நேச பாவத்துறவு கொள்ளவும் மனுவின்றிப் போக
நினைவுகளைச்சருகுதிர்க்கும்
வெற்று வெளியில் விரல் கிளைத்திட தற்புலம்பும்
மொட்டைக் கனவுகளை முணுமுணுக்கும்.

காற்றே நீயும் போ
நெடுநாள் நினைவுகளைக் கோதிக் கோதி
முடியைப் பிய்த்துக் கொள்ளும் மனிசரைப் போல
சருகுதிர்த்த நினைவுகளைக் கிளறிப்பார்
உருவெழுந்தால் கொடுக்கை வரிந்துகட்டியந்த
ஒற்றைப் பனையின் சிரசைப் பிடித்துலுப்பு
உன்மத்தம் குறைந்ததென்றால் கீழிறங்கி வா
போக்கிழந்து கிடக்கின்ற தெருவின்
புழுதியை ஊதி ஊதி
உறவுகளின் சுவடிருந்தால் தேடுவோம்
நீயும் நானுமாய்.

9. 10.1993

இலையுதிர்காலத் தேய்பொழுதில்

முற்றத்து வேம்பின்
முறுகப் பிணைந்த வேர்கள்
மேலெழத் திரண்ட மிடுக்கில் அமர்ந்தபடி
எடுத்துவிடுகிறான் எந்தை ஒருபாட்டு.

முழுநிலாகாய்ந்தபடி
நீள விரித்த களப்பாயில்
சூட்டித்த நெல்லின்னும் தூற்றாமல்.

காற்றெழுட்டுமெனக் காத்திருந்த இடைவெளியே
பாட்டெழவும் அதைப் பண்ணோடு வாங்கியவர்
தம்பங்குக்கு வாய்திறந்து
கூட்டுக்களி இசைக்கையிலே காற்றுவரும்.

“குல்லத்தை எடுங்கள்” குரல் கேட்டதும்
கோலியெடுத்தநெல்லை
காற்று வளமாய் நின்று தூற்றத் தொடங்கினார்
கொட்டும் பொன்னருவியென
குதாகலநெல்மணிகள் ஓசையிட
நிறைமணிச் சொல்லெடுத்து
தூக்கிய தமிழின் பாட்டும் தொடர்ந்திசைய
கூட்டிசைந்த வாழ்வின் கொள்கலமாய்
நேற்றெலாம் நிரம்பி வழிந்ததும்முற்றம்.

பொலியோ பொலியெனப் பொலிந்த
பூமித்தாயின் பூரிப்பை பொங்கலிட்டு
பகிர்ந்துண்ட வாழ்வின் முதிசக்காரரான எம் முந்தையோர்
ஆனந்தத்தை குடியமர்த்தி வைத்துப்போன
அதே முற்றத்திலேதான்
இன்றும் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.
ஆயினும்,
ஒற்றையாய்
உறவிலியாய்,
சுற்றஞ் சூழவிருந்த வாழ்வை
தொலைத்துவிட்ட வறியனாய்.

என்னைப் போலவே தான்
கைவிடப்பட்ட இக்கிராமமும்
முதுமையின்பாலையில் பெருமூச்செறிந்தபடி.

நெற்றிப்புருவத்தின் நெருக்கம்போல்
இன்னும் அந்நாளின் நிகழ்வுகள்
நினைவுகள் இன்னும் காய்கின்ற
நெல்மணிகளெனச் சூடாறாமல்

எனினும் கண்காள் காண்மின்களோ
முந்தைப் பொலிவெலாம் இழந்த முற்றம்
கூட்டிசைந்த வாழ்வின்
கொள்கலமாய் இன்றில்லை.

கொள்ள, கொடுக்க, குலுங்க, கலகலக்க
வாழ்வின் சுவையை மொள்ள முடியாத
ஒட்டுவிட்ட பாத்திரனாய்
நானிங்கு
எதனுடை முதிசக்காரன்?
வாழ்வுதிர்ந்த வற்றல்மரம்
முற்றுஞ் சருகுதிர்க்க
இன்றெங்கள் முற்றத்திலே இலையுதிர்காலம்.

இதோ காற்று வருகிறது
இலையுதிர்காலக்காற்று
சருகுகளின் உலர்ந்தமொழிபேசி.

முன்னைப்போல் பதந்துக்கிய பாட்டோசை,
ஏற்ற இறக்கங்களோடு இசைக்கூப்பாடாய்
குழைகின்ற குரல்கள்,
குத்தல், இடித்தல், கொழித்தல், புடைத்தலென
கிராமத்து வாழ்வின் படைப்போசை எவையுமின்றி
பசையற்ற பாலையின் புடைபெயர்வாய் அலைகிறது.

பூமியைப் பிணமெரியும் காடாய் தகிக்கவிட்ட
கொள்ளிக்கண் சூரியனார்
நீரினுள்மூழ்கி நினைப்பொழிய
சுடலைப் பொடியெடுத்துத் தூவினாற் போலெங்கும்

நரையிருள் மேவ
அடிவானின்
புதைகுழிக் கீழ்
கரீய படையெடுப்பிற்குக் காத்திருக்கும் இருள்.

தூரத்தே
புலம்பெயர்ந்து வரும் அகதியின்
நெற்றிச்சுருக்காய் நெரியும் நிலாச்சோகை
பணையிடுக்கிடை எதையோ எட்டிப் பார்க்கும்

உடைந்து கிடக்கிறது கொள்ளிக் குடம்
உமியின் கரிச்சட்டி ஒருபுறம்
ஒரு நெல்லுப்பொரியும் விடாமல் பேய்கள்
கொறித்து முடிக்க கிடந்ததொரு வெற்றுப்பெட்டி.

வாழ்வின் கொள்கலங்களும் இவ்வாறு
சுடலைக்கே பாத்திரமாய்ப் போக
நானிங்கு எதனுடை முதிசம் காக்க?

யாரும் பிச்சையிடமாட்டாததொரு மலட்டுத் தெருவில்
எல்லாவழிகளும் மயானத்திற்கே
இட்டுச் செல்வதாய ஒரு சந்தியில்
உயிர்வழிந்தோடும் பாத்திரமொன்றைக் கையளித்துவிட்டு
காலம் நகர்கிறது ஊன்றுகோலையும் பறித்துக்கொண்டு.

அரைக்கசைத்திருக்கும் கந்தல் நழுவவும்
பதறாது நொய்ந்துபோன கையனாய்
கைதவறிய சாவிக்கொத்து கதறியபோதும்
கேளாச் செவியனாய் நானிங்கு.

ஆயினும்,
வரண்டு போன உதடுகளை ஈரப்படுத்த
நாவெழாநிலையிலும்
வாழ்வூற்றின் அடி ஆழத்தில் எங்கோ,
நீருறிஞ்சத்துடிக்குமென்
உயிரின் வேர்முனைகள்.

நீருறிஞ்ச நீருறிஞ்ச
செவியுதறும் இலைதழைகளென
எனதுணர் விழிகள் பரபரக்கும்.

யாரங்கே-
ஊடுபத்திப் போகுதொரு உயிர்
ஒரு கணம் சுடர்தழைய
தேவாரம் மொழி பாடுக-

வாழ்வற்றின் கேணிப்படிக்கட்டிருந்து
கேவிக் கேவி
கேட்கும் ஒரு பாடுகுரல்.

“தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர்
தூ வெண் மதி சூடி....”

இதோ காண்மின்
கடுக்கன்சிரிப்போடு எந்தை கால்மாட்டில்
பாம்படச்செவியாட என்னம்மை தலைமாட்டில்
மாண்டு போன சுற்றம் புடைசூழ.....

“ஏடுடைய மலரான் உனை நாட் பணிந்து
ஏத்த அருள் செய்த....”

ஏட்டைப் புரட்டி என் கணக்கைப் பார்த்த
காலக்கணிதன்
முனைமடித்த பக்கத்தை மூடிவைக்க

“பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய....”

தோணிபுரத் தீர்த்தங்கரையில்
சிறுவிரல் சுட்டிய திசையைப்பார்த்தவாறே
பனித்த கண்ணிமைகள் மூட
சிறுவிக்கல் - அவ்வளவே

“காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்....”

08. 05. 1994

காயப்படுத்தப்பட்ட தேவதைக்கு

கண்முன்னாலேயே
கொள்ளைபோகிறது கிராமம்.
விழிகளை இறுக மூடிக்கொண்டிருப்பதாய்
பாவனை செய்தாக வேண்டும்.

இன்று மாலையும்
படையினன் ஒருவன் வீசிச்செல்கிறான்

உடைத்தபெட்டகம் ஒன்றின்
ஒடிந்தகாலை.

கிராமதேவதையின் அணிகலன்கள் யாவுமே
களவாடப்பட்டு விட்டன.
ஒற்றைச்சிலம்பும் இவள் உடைமையாயில்லை.
பறிபோயின
பேச்சொலியும், கைவளையோசை வீச்சு நடையும்
பிறைநுதற் திலகமும்
அந்நியன் கைபட்டழிந்ததெனவாயிற்று.

சந்திவிருட்சங்களின் கீழே
இவளின் இதயஒளிர்வாய விளக்குகள் எரிவதில்லை
குந்தியிருந்தழுகிறாள் குமையும் இருள் நடுவே.
வல்லிருளின் ஆட்சி,
வழிப்போக்கிலும் இருள்தான்
வாழ்விடங்கள் எங்கும் இருள்.

பில்லிசூனியத்தில் பீடழிந்தனவாய் மனைகள்
எங்காவது ஓர் இடுக்கிடை
எட்டிப் பார்க்கின்ற ஆவிகள் போல
வாழ்வுறிஞ்சப்பட்ட வற்றல்மனிதர்.

எப்போதாவது
வீதிக்கு வருவார்கள்
கட்புலனாகா விலங்குகளுடன் இழுபடுபவர்களாய்.
ஒவ்வோர்சனிக்கிழமையும்
நிவாரணத்திற்காகக் கூடும் இவர்களைக் காணின்
விரத காலத்துக் காக்கைகளின் நினைவெழும்
ஆயினும்
கரைதல் இலாது
பொதிசுமந்து செல்வார்கள்
இன்னும் பிரதோஷம் நீங்கப்பெறாத விரதகாரராகவே.

வாசலிலே
பரபரத்தவாறே வரவேற்கக் குரல்இராது
பொதி இறக்கி வைக்கையிலே
பிதுங்கி விழிகின்ற துயரப்பெருமூச்சை ஆர்கேட்பார்?

பொங்கி வைத்தாறிய சோற்றின் பருக்கைகளுள்
தொலைந்துபோன வாழ்வினைத் தேடிடும் விரல்களிலோ
பிசைபடும் பழைய நினைவுகள்.

எடுத்திட்ட கவளமும் முட்களாய் இறங்க
நெஞ்சு நிரம்பவும் கீறல்கள், கிழியல்கள்
காயப்படுத்தப்பட்ட நினைவுகளில்
கண்பிளக்கும் புண்கள்
புண் உமிழ் கசிவுகள்.
கட்டிபட்ட ரணமாய்
உள்ளே அனல் கொதிக்கும்.

கொதித்தென்ன? குமுறியென்ன?
பட்டகாயங்களின் குருதிவாடையும் தெறிக்காத
வார்த்தைகளோடு குரல்வளையை
காத்தாக வேண்டும்.

தாயே கிராமதேவதா,
கொலுவிழந்தாய்
கொலுசின் குரலிழந்தாய்.
முள்ளில் அழுந்தும் நின்பாதநோவுகள்
எனது மெல்லிதயத்துள் விம்மும்.

எனினும் என் விசனமெல்லாம்
முட்கள் குறித்தோ
முட்களை விதைத்தவர் குறித்தோ அன்று.

பாவனைகளின்றி
நோவுண்டபாதங்களில்
எதைக் காணிக்கையாக்குதல் என்பது பற்றியது.
மௌனமாய்
வார்த்தைகள் அலம்பாத எம் வாசலருகே
வந்து போயேன்
கண் நீரலித்த மண்
நின் காலடிகளுக்கு ஒத்தடமாய் இருக்குமெனின்.

10.08.1994

இறக்கையால் எழுதியது

சொல்லித்தானாக வேண்டும்
தத்தெடுப்பாரின்றி தனித்துப் போய்விட்ட எம் தீவுகளைப்பற்றி.

சஞ்சீவி மலையை அனுமன் காவிச்செல்கையில்
கடலிடைச்சிந்திய துண்டங்களாம்
இத்தீவுகளைக்கவனியாமலேக
கரைசேராத் திட்டுகளாய் தனித்திருந்தமுதனவாம்.

கைவிடப்பட்ட துண்டங்களை கரைசேர்க்க யாருமில்லை.
சஞ்சீவிமலையின்றும் தூரித்தீவுகளானோம் நாம்.
சஞ்சீவி மலையின் துண்டங்கள் நம் தீவுகள் என்றால்
விண்ணெழுந்து ராவணனைப் பொருதிய ஜடாயுவின்
துண்டாடப்பட்ட இறக்கைகளாய் நாம்

வெட்டுண்டோம்; வீழ்ந்தோம்
கடல்வெளித் தனித்தலைகிற மிதவைகளாய்
எக்கரையுமற்று எற்றுப்படுகின்றோம்.
ஆயினும்
வீழுமுன் விண்ணெழுந்து பொருதிய ஞாபகம்
வெட்டுண்ட இறக்கைகளுக்கு இல்லையெனலாமோ?

சஞ்சீவி மூலிக்காற்றே வா
வெட்டுண்ட இறக்கைகளுக்கு உணர்வின் தைலமிடு
எழுந்து பறந்தாக வேண்டும்
எம் முந்தைப் புலம் நோக்கி
வெட்டுண்டு வீழுமுன் வீடிருந்த உச்சிப்புலம் அது.

இறந்தாரை எழுப்பும் சஞ்சீவி கொணர
அனுமனும் இங்கில்லை.
இராமர் அணையும் கடலுள் அமிழ்ந்தாச்சு
எம்முயிர்த்துவமே சஞ்சீவியாக
எழுந்து பறந்தாகத்தான் வேண்டும்.

19.09.1994

கிழிந்ததன் நகலாய்

கடிதம்கண்டேன்.
கிழிந்துபோன வாழ்க்கையின் நகலாய்.

எண்ணெய்ப்பிசுக்கேறிய காகிதத் துண்டில்
பழைய பற்றுவரவேட்டில் கிழித்தெடுத்தாயிருக்க வேண்டும்-
பாதி பேனையாலும், பாதி பென்சிலாலும் எழுதப்பட்டிருந்த
நலம் விசாரிக்கும் வரிகள்
என் கைகளில் நடுங்கின.

பிசுக்கில் பதிந்திருந்த பெருவிரல் ரேகையை
உருப்பெருக்கிப் பார்ப்பதென
எழுதப்படாத துயரங்களை வரைபடம் போடுகிறது மனம்.

பிரச்சினைகளின் பூதாகாரத்துள்
கீச்சிடலுமின்றி சிறுபூச்சிகளாய் நசித்துக் கிடக்கும்
துயரங்கள் உங்களுக்குள்ளும்தான்; எங்களுக்குள்ளும்தான்

நாலுதிக்குக்கொரு உடைவாகிப்போயின நம் உறவுகள்
ஆயினும் அதிசயம்தான்
நாமும் உயிர்கொண்டு ஊர்கின்றோம்
காலொடிந்த நண்டினைப் போல்.
கரைதான் தென்படவில்லை.
தென்படுவதாய் தெளியும் பொழுதெல்லாம்
திசைமுகத்தில் பீச்சியடிக்கும்
கணவாய்மைபோலும் கறை.
கறைபடிந்த துயரத்தின் நடுவே
நாளும் நாளும் காணாமல் போகிறோம்;
இல்லையா?

இருகரையும் துயரெறிகை
உங்களைப் போலவேதான் எங்களதும்
எங்களைப் போலவேதான் உங்களதும்
திரையெறியும் துயரம் இருகரையிலும்தான்.

அன்றோர் காலை
நாவெண்டாமுனையில் மீன்வாங்க நின்றுருந்தோம்
அக்கரையின் வான்பரப்பில் இரைச்சலோடு எழுந்து பறந்தன
இயந்திரப் பறவைகள்; குண்டு பீச்சிகள்.

கொட்டடிப் பக்கமாய்
கொழுந்துவிட்டெரியுதென்றார்
பக்கத்தில் நின்றுருந்த முதியவர்
திசைமுகம் புகைமண்டலமாய்த் தெரிந்தது எமக்கு.
குருதிபடிந்த காலையாயிருந்திருக்கும் உங்களுக்கு.

பதறியவாறே வீட்டிற்கு வந்து
“குரலை” முறுக்கினேன்
சற்றுமுந்திய செய்திகளின்படி கொட்டடியிலும், கச்சேரியடியிலும்
குண்டு வீச்சென்றார்
சேத விபரம் தெரிந்தபின்னால்தான்
சிறிது மூச்சுவிட்டேன்

இப்பாலிருந்து
மண்டைத்தீவின் பீரங்கிகள் முழங்கும் போதெல்லாம்
எங்கள் நெஞ்சு பதறும்
குண்டுவீச்சின் போதெல்லாம்
எங்கள் வீட்டின் நிலைக்கதவுகள், சன்னல்கள் மட்டுமல்ல
கூடவே எமது உணர்வுகளும் அதிர்வுறும்.

உற்றதுயர் சொல்லியழ
உரத்துப் பேச
ஒரு மனுவில்லாத் தனிக்காட்டில்
சிறகொடுக்கி குரலொடுக்கி
சீவியத்தைச் சிறைப்படுத்தி
பாடாய்ப்படுத்துகிற பாழும் மனத்தோடு போராடி
கிழிந்துபோன வாழ்வின்
இக்கரை நகலாய் நாங்கள்

எங்களதைப்போலவேதான் உங்களதும்
உங்களதைப்போலவேதான் எங்களதும்

யுத்தமுனைகளால் கிழிக்கப்பட்டு
குருதிப் பிசுக்கேறிப்போன வாழ்வின் பக்கங்களில்
எழுதப்படுமா ஒரு நற்செய்தி?

தெளிவற்றதாயிருக்கும் உங்கள் கடிதத்தின் வாசகங்கள்
மீண்டும் ஒருமுறை குரல்வழியாய் நடுங்குகின்றன.

எல்லாமே தெளிவற்றிருக்கிறது
ஆயினும்
ஒரு தீக்குச்சி உரசலின்
சிறு நம்பிக்கைத் துளியில் தெரியவரும் நற்செய்திக்காய்
காத்திருத்தல் மட்டும் தொடரும்.

காத்திருப்போம்
எல்லாத்துயரங்களின் நடுவிலேயும்.
தீக்குச்சியிலும் ஈரம்படிந்துவிடாதவாறு காப்போம்.

12.10.1994

வேற்றாகி நின்ற வெளி

வெளியாரின்வருகையோடு
வேர்கொண்டவாழ்வையும் பிடுங்கிக் கொண்டு
மக்களெல்லாம் வெளியேறிய ஓரிரவிற்குப்பின்
விடியப் பார்த்தால்
வாழ்வெனும் வெள்ளம் வற்றிக்கிடந்த திடலாய்
கிராமம்.

முற்றத்துச்சூரியன்
முற்றத்து நிலா,
முற்றத்துக்காற்றென
வீட்டுமுற்றங்களுக்கே உரித்தான
வாழ்வனுபவங்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டன.

வேலிகளை வெளியார் வெட்டிப் போட்டார்கள்.
வாசல் கதவுகளை உடைத்துப் போட்டார்கள்.
உள்ளதையெல்லாம் கொள்ளையடித்தார்கள்
வீடுகள் திறந்தபடியே கிடந்தன.

திறந்த வாசல்களுடே நுழைந்த காற்று
கதவுகளை சாத்தியும், திறந்தும், தள்ளியும்
உள்ளோடியோடி எதையெதையோ முயன்று
உறவின்மை கண்டபின் தோற்றோடி
வேற்றாகி நின்ற வெளியிடைத் தோய்கிறது.

வெளிகொண்ட காற்று
வெளிக்கொண்ட நிலா
வெளியை வெறிக்கின்ற சூரியன்.

வெளியிடை வெறித்த பார்வையொடு நிற்கிறேன்
ஏதோ மோப்பம் பிடிக்குமாப்போல்
மெல்லெனவந்த காற்று
விலகிச் செல்கிறது ஒரு வேற்றானைப் போல.

விழிகளைப் பெயர்க்கிறேன்
வேற்றாம்பார்வை என்னிலும் தொற்றியதோ?
விலகல்
மெல்ல விலகல்; மேலும் விலகல்.
விட்டு நீங்கும் கப்பந்துறை வரையும்
விலகி வந்தாயிற்று கடைசியாய்.

காற்று மோப்பம் பிடித்தது சரிதான்

இதோ கப்பல் நகர்கிறது
கனத்துக் கிடக்கும் இதயச்சுமையையும் தாங்கியவாறே.

விலகிச் செல்லும் துறைமுகம்
வழியனுப்பவும் வாராதிருந்த முதியவரின் சோகத்தை
அப்பிக் கிடந்ததென.

தூரத்தே
புகார் மூட்டமெனத் தெரியும் பனைகளுக்கு அப்பால்
வேற்றாகி விண்ணாகி நின்ற வெளியுள்
குமைகிறது காற்று.

3.2.1995

நெற்றி மண்

1

அம்மா
விழாக் காலங்களிலும்
விரத நாள்களிலும்
கோயில்களில்
அடியழித்துத் தொழுவது
ஓர் அழகு.

கோயில் வீதிகளை சுற்றிச் சுற்றி
நெற்றிப் பிறை மண்ணில்
ஒற்றிடத் தொழுது எழுவாள்.
வியர்வையில் ஒட்டியிருக்கும்
மண்துகள்கள்
மின்னும்
புடமிட்ட பொன்னாக
பூமிப் பிறையாக.

என் அம்மை,
ஒற்றியெடுத்த
நெற்றிமண் அழகே
வழிவழி நினதடி தொழுவார்,
உழுதவர், விதைத்தவர்,
வியர்த்தவர்க்கெல்லாம்
நிறைமணி தந்தவளே,
உனக்குப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு;
பல்லாயிரத்தாண்டு.

1.12.1998

2.

கர்ப்பத்தில் இருக்கும்போதே
தன் கவனக் குவிப்பினால்
பட்டுப் போல் செதுக்கி செதுக்கி
தாயென்னை ஈன்றெடுத்தாள்.

ஈன்றெடுத்த பின்னும் விட்டாளா?
'மூக்குவா முழியும்வா' வென
எண்ணெயிட்டு
அங்கங்களை
கைநேர்த்தி செய்து
காலை இளவெயிலில்
உலரவிடுவாள்
களிமண் சிற்பம் போல.

இவ்வாறாக,
என் தாயொரு சிற்பியானாள்.
அவளின் கைநேர்த்தி செதுக்கலில்
நானொரு நடைசிற்பம் ஆனேன்.
கால நடையினில் நானே
என் வாழ்வைச் செதுக்கத் தொடங்கினேன்.

வாழ்வைச் செதுக்கும் வலிமை
தாயின் பாலூட்டலிற் சுரந்தது.
வாழ்வின் லயம் அவளின்
தாலாட்டைத்தழுவியது.

அம்மா,
என் இரத்தோட்டத்தில்
இன்னுமுன் பாலூட்ட மூலவளம்;
காற்றிலுன் தாலாட்டுச் சங்கீதம்.

எண்ணிறந்த காயங்கள்பட்ட
எம் தேசத்துக் காற்றில்
தாயே உன் தெள்ளிய தாலாட்டை
என்னால் தனிபிரித்துக் கேட்க முடிகிறது.
என் உணர் வெளிப் பரப்பெங்கும்
அதன் உயிரோட்டம் ஒலித்து நடக்கிறது
தாய்மையின் நித்தியத்துவத்தை ஒதியபடி.

2.1.1998

3

நீண்ட நாட் பெயர்வு

தேங்கியிருந்த நினைவுகளைச்
சுருளவிழ்த்து
நீள்கயிற்றில் விடுப்பதென
ஊர் சுற்றப் போனேன்.

பிறந்து, வளர்ந்து,
பின்னாளில் என் பெரியக்காளுக்கு
சிதனமாய்ப் போன வீடென்னை
சுண்டி இழுத்தது;
இழுபட்டேன்.

கோலங்குலைந்து கிடந்தது வீடு;
வரவேற்க ஆருமில்லை;
ஆனாலும்,
அந்நாளில் கூடி இரைந்த
குரல்களெலாம் எனை வாவென்று
அழைப்பன போல்.

உள்நுழைந்தேன்.

சாமி அறை;
முன்னாட் பாடிய தேவாரப் பண்கள்
எனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றன.
பக்கத்தில் கன்னறை;
கன்னறையின் மூலையிலே
முடங்கிக் கிடந்தது நான் கண் வளர்ந்த
தொட்டில்.
தொட்டேன்;
தொடுகயிற்றின் புரியிழையுள்
மின் பாய்ந்தாற் போலோர் உணர்வின்
தொடுகை எனை மீட்டி
காற்றின் நரம்புகளில் கறந்தெடுக்கும்
தாலாட்டாய் மெல்லிசைகிறது.

அம்மை!
அவளிசைத்த தாலாட்டு!
தொட்டில் தொடுகயிற்றின் ஓசையுடன்
ஓத்திசைத்த ஒவ்வோர் வார்த்தைகளும்
புரியவிழும்.

'மண்ணீன்ற முத்தே! மாதவனே...!'
என்னுள் விசும்பல்!
மண்ணின் ஆதிக்குழந்தை வீரிட்டழுகிறது.
தூரத்தே இரைகின்ற கடலோதம்;
ஓயாத கடலம்மை தாலாட்டு
வந்து தழுவுகிற இக்கணத்தில்,
என் விழியரும்பும் இக்கணத்தில்,
தாயே,
நீயின்று இல்லை.
நீயிசைத்த தாலாட்டோ,
இம்மண்ணின் நெடிலோசையாக
பூமித்தாயின் சுற்றுகைப் பாதையெலாம்
பின் தொடரும்;
பிரபஞ்ச வலம் வரும்.
சேவிக்கும் என் தமிழும்
அதன்சேர்மதியாகட்டும்.

10-2-1998

சங்கப் பலகையிலே
 சரிக்கட்டி வைத்த தொட்டில்.
 தொட்டிலிலே கண் வளர்ந்திருந்தவை
 குழலும்தான்; யாமும்தான்; முழுவும் தான்;
 மனித முயல்வின் திறன் முழுதுந்தான்.

தொட்டிலுக்குக்காவலாய்
 ஆயகலைகளின் தாய்.
 மடியிலே மழலையென வீணை.
 வீணையை மெலிதாய் மீட்டியதென்ன
 மேவும் மாலைப் பொழுதும் சாய,
 பிறை வெண் குருத்தைச் சப்பியபடி
 பிளிறியெழும் கரிய இருள்.

இருளின் அடர்வு;
 ஊடுபத்தி அவியும் சுடரின்
 புகை; குமைச்சல்;
 தூர்வாடையின் அடைவு;
 துட்டாத்மாக்களினதேதான்.

உள்ளக் கமலங்களை ஒங்கி மிதித்தபடி
 கொள்ளிக் கண் பரிகலங்கள்
 கலை வளரும் தொட்டிலுக்குத்
 தீ மூட்டி விட்டு
 கோட்டையின் கபாடங்களினுள் மறைந்துகொள
 தீ மூண்டெரிகிறது.

ளிகின்ற தீயிடை குழலும்தான்; யாமும்தான்;
 முழுவும் தான்; மனித முயல்வின்
 திறன் முழுதும்தான்.

பிள்ளைத் தமிழின் பிடிசாம்பரள்ளிப்போய்ப்
 மாவலியில்கரைப்பென
 வாடி போட்டிருந்தவரின் வஞ்சமனத்தகத்ததே
 போலும் தீ மூண்டெரிகிறது.

தீயின் வீச்சம் திசைகளைச் சுட்டது;
வீசு தென்றலைச் சுட்டது;
வீங்கிள வேனிலைச் சுட்டது;
வீணை மீட்டியிருந்த தாயின்
நாத மணித்தளிர் விரல்களைச்
சுட்டபோதங்கு
மாசில் வீணை நரம்புகள் கேவின;
குழலும் குழல்வழிப் பல்லியமும் தேம்பின;
முழுவின் ஏங்கின மனிதமுயல்வின் திறனெலாம்.

தாயவள்,
தமிழ்தம் உணத்தந்த கலைத்தெய்வதம்,
பூண்டிருந்த வெள்ளைப் பணியெலாம் புகை படர,
ஆயகலைகளெலாம் அவளைச் சூழநின்று
பாலுக் கிரந்தமுத பரிபாடலை நான்
எப்படிப் பாடுவேன்?

பாடத்தான் வேண்டும்!
காற்றிலேறி, கனைகடலை, நெருப்பாற்றை,
மலை முகடுகளைக் கடந்து
செல் எனச் செல்லுமோர் பாடலை.

கபாட புரங்களைக் காவு கொண்டபின்னும்
காலத்தால் சாகாத தொல் கனிமங்களின்
உரமெலாம் சேரப் பாடத்தான் வேண்டும்.

ஏடு தொடக்கிவைத்து என்னம்மை
மண்ணிலே தீட்டித் தீட்டி எழுதுவித்த
விரல் முனையை தீயிலே தோய்த்து
திசைகளின் சுவரெலாம் எழுதத்தான் வேண்டும்
எழுகின்ற யுகத்தினோர் பாடலை.

6-11-1994

(யாழ் பொதுநூலக எரிப்புக் குறித்து விசாரணை வேண்டுமெனக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்ட பொழுது என்னுள் நீறு பூத்துக் கிடந்த உணர்வுகள் கிளறப்பட்ட எழுதப்பட்டது)

5

மண்ணில்
விழுந்த துளி வித்தினுள்
தொக்கிருந்த இரகசியம்
வெடிப்புற எழுந்து வியாபித்த பந்தல்.

பல் துலக்கக் குச்சியொன்று
ஒடிக்க வந்தவன் பந்தலிடை

பரிதியின் ஒளி வேலைப்பாடுகளில்
எனை இழந்து நின்றேன்.

ஒளியின் தோரணங்களென
வந்திறங்கும் விழுதுகளில்
காதற்கரம் போலொன்று எனைச் சீண்டிற்று.

எட்டிப் பிடித்தேன்;
அதுவோர் பிள்ளை விழுது.
பிஞ்சு விரல் கொண்டு மண்ணில்
எதையோ எழுத விழைவதென...

எதை?
செழுங்கிளை தாங்கும் நிமிர்வையா?

விந்தைதான்!
துளி வித்தில் தொடங்கிய வியாபகம்
செழுங்கிளை தாங்கும் விழுதீன்று
எழுந்து நிற்கிற நிமிர்வு
வியப்பும்தான்.

நானும் துளிவித்துள் தொக்கிருந்தவன்தான்
என்புதோல் போர்த்தி இருகை விழுதிறக்கி...
இதுவுமோர் விந்தைதானே!
வியந்து கொண்டேன் மனிதப் பிறப்பை.

‘மண்ணில் ஊன்றினையா?’
செல்லமாய் தலையிலே குட்டி
சிரித்தது பிள்ளை விழுது
பல் துலக்க குச்சி ஈந்தபடிக்கு.

சீண்டல் உறைத்தது;
வழி நடந்தேன்.
கையிலே குச்சி வாழ்வின்
எழுதுகோல் போலத் தெரிந்தது.

துலக்கத் தொடங்கினேன்.

3-4-1998

6

மண் விளையாடிக் கொண்டிருந்த
எனது மகன்
ஓடிவந்தென் கையைப் பிடித்து,
மண்ணில் ஒருபிடி அள்ளி வைத்து,
பிறகொரு புன்னகையின் பூவெறிந்து போனான்.

ஈரங்குழைந்த மண் சில்லிடச்
சிலிர்த்த கை இன்னும் விரிந்தபடியிருக்க
மலர்ந்திருந்த கைப்பிடிமண்ணில்
ஓர் உலகே விரிந்தது;
செட்டை கட்டிப் பறந்த என்
சிறுவம் அதில் நடந்தது.

குட்டி ராஜாங்கம்.
எம்முன்றிலிலே நான் கொடிகட்டி

அப்பன் முதுகிலேறிக் குதிரைவிட்டு
திக்குவலம் வந்து குரலோச்சி
அரசாண்ட பீடும் பெருமையும்,
முந்தையோரின் கூடியிருப்பும், குதூகலிப்பும்,
நல்லிரத்தம் சுவறிய நாகரிகத்து வாழ்வும்,
கால் கொண்டு நடந்தன கைப்பிடிமண்ணிலே.

இன்றோ,
எம்கண் முன்னே
எல்லாம் சிதற,
இருந்த நிலம் குழிபெயர,
அந்தரத்தில் தொங்கும் அவலங்கள் எமதாக,
தொண்டைக் குழியின் தொடுமுடிச்சில்
போயிறுகி நிற்கும் வாழ்வும் ஒருகேடா?

கண நினைவின் நெகிழ்விலே
கைப் பிடிமண் வழவி விழும்.

கைதவறிப் போமா எல்லாம்...?
கவலையுறும் என்பார்வை
மண் விளையாட்டில் லயித்திருக்கும்
மகன் மீதிற் போய்க் கனிகையிலே
என் விழிகள் மீண்டும் சிலிர்க்கும்.

புதிது தளிரீன்ற மாவின் கீழ்,
காதலொடு மண்ணைக் குழைத்து
கலை செய்த வாழ்விற்கோர்
கோயில் எடுத்து, சும்பிடுகள் போட்டு,
குனிந்து ஓர் பிடிமண் அள்ளி,
நெத்தியிலே பூசி நிமிர்ந்தவென்
நேச மகன் நான் பாடும்
தேவாரத்தில் சிலபதங்கள் தெளித்தான்,
'மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்.'

ஈரங்குழைய நின்றேன் நான்
காலம் அவனுடைக் கை பார்த்து நிற்பதென.

புரட்டாதி - 1999

7

ஈரமற்றுப் போனதடா
இந்நிலம்
அட மானுடனே
காதல் செய்.

பிறந்ததும்,
தவழ்ந்ததும்,
மண்தின்று வளர்ந்ததுமாய்
இந்தப்பூமி
சுடலைப் பொடியாகிப் போதல்
உனக்குச் சம்மதமா?

மண்ணவளின் பொன்மேனி
தீயில் அகப்பட்ட
பிள்ளைத் தாய்ச்சியைப் போல்
எரிந்தும், கரிந்தும்
கொப்புளங்கள் போட்டுடைந்த
புண்ணாகிப்போதல்
உன் நெஞ்சைப் பிழியலையா?

அநாதரவான சிறிசுகளாலும்,
அபலைப் பெண்களாலும்,
காதல்முளை கருகி வாடும் கன்னியராலும்,
கலங்கித்துயருறும்
உன் தாய்பூமியை
ஒரு குழந்தையைப் போல
மடிகிடத்திக் கொஞ்ச
உனது மனம் கனிந்திலையா?

தாய் முன்றலில் தவழ்ந்தவன் அல்லவா?
அட மானுடனே காதல் செய்.

காதற்பெருக்கின் வசமாகி இசைவுற
இங்கு எல்லாமே காத்திருக்கின்றன.
கண்ணில் நீர்மல்கிப் புரளும் காதற் பெருக்கு
சாம்பல் பூத்துக் கிடக்கும் மண்ணிலெங்கும்
ஓடிப்பரவி வெக்கை தணிக்கட்டும்.
வரண்டுபோன மண்ணின்
பாளம் பாளமான பிளவுகளில்
காதலின் ஜீவ ஊற்று
கண் திறந்து பாயட்டும்.
பற்றிப்படரும் அன்பின் கொடியோடலில்
காதல் அரும்புகள் கன்னி கட்டட்டும்.

அட காதல் செய் மானுடனே!
காதல் இம்மண்ணின் உயிர்நிலை!
கண்டுகொள்.

வைகாசி - 1990

8

காதலைப் பாடுவேன்
கண்மலர்கின்ற
காதலைப் பாடுவேன்

பூமிதன் வாசல் திறந்து
புதுமணம் கிளர்த்துகின்ற
காதலைப் பாடுவேன்

சூரியன் இன்னொளிக் கூரிய ஈட்டிகள்
வீசிடத் தாக்குண்டு
உயிர்க் குருதித் தேன் சொரிந்து
பூட்டவழிகின்ற புதிய காலையின்
காதலைப் பாடுவேன்

வாழ்வுளது நம் வாசலில்
தனது வழக்களுடனும், வடுக்களுடனும்
இன்னும் ஆறாத காயங்களுடனும்
ஆயினும் எழுந்து நில்லென்று
அகத்துள் உந்தும் உயிர்ப்பின் உணர்வு என்பதால்
உயிர் மெய்க் காதலைப் பாடுவேன்

பாடும் காதல் பறவைகள் வாருங்கள்!
காதலிழந்தவெம் கண்களின் வாசலில்
கூடுகட்டிக் குடியமருங்கள்!
கூடிப்புணர்ந்து காதல் முட்டைகள் இடுங்கள்!
குஞ்சு பொரிக்கும் காதல் உணர்வு
கண் மலர்கின்ற பொழுது
ஜீவித மலர்வின் பொழுதெனக் கூவுங்கள்!

உயிர் மெய்க் காதலைப் பாடுங்கள்

இசைப்பா
9.7.1990

9

மாரி பொய்த்தது இம்முறையும்.
இளகாத நெஞ்சம் போல
இறுகிக் கிடந்த தரையில்
இறங்க மறுத்தது ஏர்.

பசிவயிற்றை உழுகிறது.
கிடப்பில் இருக்கும் விதை தானியம்
ஒருமுறை குலுங்கிக் காட்டியதில்
இன்றைய வாட்டம் தீரும்தான்.
விதைப்புக்கு நாளை?
பசினோக்கான்
மண்ணின் உழவன்
இன்னும் காத்திருப்பான்.

இருண்டு வந்தது வானம்;
படை திரண்டு வந்ததென்னக்
கார்முகில்கள்;
பாட்டம் பொழியும் என்றிருக்க
எலி முக்கிப் பெய்த சிறுநீராட்டம்
சிந்தின சிலதுளிகள்.

வயல்களில் தூங்கிய களைகளுக்கு
இது வாய்ப்பாய்ப் போச்சு;
எழும்பி ஆடின ஆட்டம்;
பூத்திருந்த விழிகளில்
விரல் புகுத்தி ஆடின.

என்னும்,
ஏர் பிடிக்க, விதை விதைக்க,
களை பிடுங்க,
இன்னும் கையில் வலுவிருக்குதென்ன
காத்திருப்பான் எங்கள் மண்ணின் உழவன்
முளைத்திறன் மிக்க தானியம் போல.

28.1.1989

10

கோடை தகிக்கிறது நெடுநாளாய்

ஆழக் கிணற்றிலும்
நீர் வத்திப் போச்சு
அள்ளப் போட்ட வாளி
வெறுமனே வருகிறது!

கோடை தகிக்கிறது நெடுநாளாய்

வானில் ஒரு பொட்டுமேகம் கிடையாது.
பாலை வெளியில் விரல் நீட்டி
பரிதவிக்கின்றன மொட்டைமரங்கள்
கனவுகள் உதிர்ந்த மனிதரைப் போல.

கோடை தகிக்கிறது நெடுநாளாய்

நிழலற்று அலையும் மனிதர்
இதோ சுவடிழந்து செல்கிறார்
எனது இமைத் தெரு கடந்து.
விழியெறியும் திசையெங்கும்

கானல் நீரள்ளி நீள்கின்ற கைகள்.
ஒருகையும் இவர்க்கென்று
உயிர்த் தண்ணி ஏந்தவில்லை.

கோடை தகிக்கிறது நெடுநாளாய்

சுற்றிலும் நெருப்பெரிவு
மானுடர்கள் தீக்குளிப்பு
பச்சையாய் உடம்புகள்
பச்சையாய் உணர்வுகள்
பச்சையாய் கனவுகள்
எரிகின்றன கரிகின்றன
பூமியே கானலில் எரிகின்ற பிணமாகி
தீ நிழல் விழுத்த எதிர்காலம்
பாம்புதிர்த்துப் போன செட்டை மினுங்கலென.....

கோடை தகிக்கிறது நெடுநாளாய்

தகிக்கிற கோடையில்
பறவையின் நிழலும் பரிதவிக்க
மொட்டை மரத்தடியில்
கூன் விழுந்த மானுடம் குந்தியிருக்கிறது;
பூதாகரமாய் நீளுகிற பாலையின்
நெடுமூச்சாய் அலைகாற்று
அதன் ஜீவனைச் சூடுகிறது.

யாரேனும்,
யாரேனும்
இதயத்தைப் பிழிந்தெனினும்
உயிர்த்தண்ணி வார்க்கும் வரை,
முதுகுபிளந்தெனினும் முள்ளெலும்பை
ஊன்றுகோலாய் வழங்கும் வரை,
இந்த நீண்ட நெடும் பாலைவழிக்
காத்திருக்கும்.

யாரேனும், யாரேனும்.....

30.6.1989

11

ஓ மனிதா,
நிழலற்றுத் தவிக்கின்றாயா!

பூமாதேவிக்கும் நிழல் தந்த
நேசமரங்கள் நின்ற வாழ்விடம்
நீள் பாலை வெளியாகிப் போமா
நீ இதைச் சிந்தை செய்தாயா!

ஓ மனிதா! நிழலற்றுத் தவிக்கின்றாயா!

பாதை நெடுகிலும்,
நேசத்துளிர் விடும் இரவில் விருட்சங்களில்
பாலாய்ச் சொரிகின்ற நிலவின்று
பாழில் பொழிகின்றதே
பால் பீச்சினால் பருகித் தழைக்கப்
பச்சைக் குழந்தை இல்லாமலா?
பயிர் பச்சையம் இல்லாமலா?

ஓ மனிதா, நிழலற்றுத் தவிக்கின்றாயா!

அதோ பரிதிக்குஞ்சு எழுகின்றதே!
பக்குவமாயதை கைகொடுத்து ஏத்தி
பயணம் அனுப்புதல் போல
நின்றனவே நெடுங்கையெடுத்த பனைகள்!
வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டனவே
அவற்றின் ஒப்பாரி கேட்டு
வெறித்த பாழ்வெளிச் சூரியனும் நடுங்கினனே!
நீயதைக் கேட்டதுண்டா?

ஓ மனிதா! நிழலற்றுத் தவிக்கின்றாயா!

நேசமரங்களை நட்டுவளர்த்தவர்தான்
நெடுமரங்களாய்க் கிளைத்தவர்கள்;
தேசம் ஆறியிருக்க நிழல் தந்தவர்கள்.
நேசமரங்களைத் தறித்தாலும்
நீரற்றி வளர்த்தவரைத் தறித்தாலும்
தேசத்தை வேரோடு தறிப்பது ஆகாதா!
தேசம் அழிகின்றது ஒரு
நேசமரத்தையேனும் நீ நடுவாயா!

ஓ மனிதா! நிழலற்றுத் தவிக்கின்றாயா!
நீ நின்ற இடம் வெயிலாடும் சூழியாகிப் போகலாமா

ஒரு நேச மரத்தையேனும் நீ நடுவாயா!

இசைப்பா
10-12-1999

விட்டுவிடாதே!
காலத்தின் உதடுகள்
சாவையே உச்சரிக்க
வாழ்வின் கனவுகளென்ன
கருகிப் போய் விடுமா.

விட்டு விடாதே!
வாழ்தலின் அடிக்குருத்து
கருக விட்டு விடாதே!
கனவுகள் கலையட்டும்.
வாழ்வு தரிக்கட்டும்.
மரணத்தின் கொடிய ஆட்சியிலே
மண்ணக வாழ்வின் ஈரம்
வற்றிப் போக விட்டு விடாதே!

ஆழத் தோண்டு.
அகழ்ந்து நீர் மொண்டு,
வரண்டு போகும் மண்ணின்
வாழ்விற்குப் பாய்ச்சு.
மனிதமுயல்வு குருத்தினும்.

குருத்துக்கக்கும் நாற்றுகளில்
குஞ்சுப் பூஞ்சிரிப்புகளில்
தடவிச் செல்லும் தென்றல்
தழுவிக் கொண்ட காதல்
கொடியில் பூ மலரும்.
திசையின் கதவு திறந்து
செவ்வொளி உதடுகள் முத்தமிடும்
வாழ்வில் உயிர்த் தேன் சுவறும்.

இசைப்பா
10-10-1999

நெற்றிப் பொட்டில் அடிபட்டு
 ரத்தம் கசிகிற காயத்தைப் போல
 இன்று நினைத்தாலும்
 சுண்டி வலிக்கிறது.
 எங்கள் வீட்டின் நெற்றிப் பரப்பு
 இப்படிக்காயப்படுத்தப்படுமென்று
 நாம் நினைத்திருந்தோமா என்ன?

என்னமாய் இருந்த முற்றம்.
 காலைப் பெண்ணாள் கைவீசி
 ஒளி நடை பயில்கிற அரங்கத்தைப்போல,
 நீள விரித்த களப் பாயில்
 புதுநெல்லுக் காய்வது போல,
 இளங்காலை பொன்பரப்ப
 இனிதாயிருந்தது நேற்று.

கூந்தலெனப் படர்ந்த
 கொடிகள் அலைபாய,
 தூங்குசெவ்வரத்தைகள்
 தொங்கட்டான்களெனக் குலுங்க
 மல்லிகை வெண் முறுவலோடு
 இன்முகம் காட்டி இனிய காலைப் பொழுதை
 வரவேற்க நீள்கின்ற என்னம்மையின்
 உள்ளங்கை போல
 பளிச்சென்றிருந்த சிறுமுற்றம்.

முற்றத்துத் தேவதைக்கு
 குடை பிடித்து நிற்கின்ற வாகை,
 தோகை இலை வீசி குழந்தை குட்டிகளை
 அரவணைத்தபடி
 குலை தள்ளி நிற்கின்ற வாழை,

‘பாட்டி பாட்டி சுட்ட பழம் வேணுமா
சுடாத பழம் வேணுமா?’ என்றெனது மகன்
ஏறி நின்றுலுப்ப குலைகுலையாய்
பழங்கள் உதிர்க்கின்ற நெல்லி,
ஊஞ்சலாடத் தோதாய் கிளை தாழ்த்திய வேம்பு,
எல்லாமும் நிழல் கனிய
இனிதாய் இருந்தது நேற்று.

வேம்பின் கிளையில் ஊஞ்சல் தொங்கும்.
ஊரெல்லாம் ஒருமுகமாகக்
கூடுகிற ராவெல்லாம் நிலாப் பொழிய
எங்கள் வீட்டின் நெற்றிப் பரப்பே
விழாக்கோலம்பூண்டதென....

ஊஞ்சல் வலிப்பவர் பாட்டோடு உயரேபோய்
வெண்ணிலவைத் தொட்டு மீளுகையில்
நிலவொளியின் விழுதில் ஆடுவதாய்
பிரமை கொண்ட நினைவின் முகங்கள்
நெஞ்சக்குளத்தில் தாமரை மொட்டுகளாய்
தலை நீட்டி நீராட
இனிதிருந்தோம் நேற்றெல்லாம்.

நேற்றையப் பொழுதுகள் போயின.
நேற்றையப் பொழுதின் இனிமை
தேக்கியிருந்த நினைவின் முகங்கள் இன்று
இப்படிக்காயப்படுத்தப்படுமென்று
நாம் கண்டோமா என்ன?
ஆனால் அப்படித்தான் ஆயிற்று.
அந்திப் பொழுதின் வண்ண முகங்கள்
கருக்கிருளின் பெருக்கெடுப்பில்
முற்றிலும் நக்கி விழுங்கப்பட்டதைப் போல.

ஊரெல்லாம் கூடி விழாக்கண்ட ஒரு முகம்,
நெற்றிப்பரப்பின் பிறை வளைவு,
நெருக்குவாரம் மிகுந்த ஒருராவில்
காயப்பட்டு, பிளவுண்டு
சிதறுமுகம் காணுமென்று

நாம் கண்டோமா என்ன?
ஆனால் அப்படியேதான் ஆயிற்று.

வழமையை விடவும் இருள் அன்று
அடர்த்தியான கரித்தோல் போர்த்தி வந்தது
வெள்ளித் துணுக்குகளுமற்று.
முற்றத்தையே இறுக்கி வளைத்து
சிறையிடுகின்ற பயங்கரத்தோடு.

அந்நியமான ஒலிகள் கேட்டன.
அமைதியை முறித்துக் கொறிப்பது போன்ற ஓசைகள்;
ஆக்கிரமிக்க வருகின்ற சப்பாத்து நெரிவுகள்;
இருளின் அடர்த்திக்குள்
பேய்கள், பிசாசுகள் வாசலை
மோப்பம் பிடிப்பதைப் போலிருந்தது.
பேய்களின் உடனிருப்பை அஞ்சி
நாங்கள் இடம் பெயர்ந்தோம்.

இந்தப் பேயிருளில்தான் அந்தப்
பொல்லாப்பு நிகழ்ந்தது.
எங்களுடைய சிறிய வீடு,
என்னம்மை முற்றத்தில் கால் நீட்டி
ஆற அமர இருந்தபடி தலை வாரிக்
கொண்டையிட்ட அழகே போலிருந்த வீடு,
விழாக் காலங்களில் அவள் தரை மெழுகி
ஏற்றிவைக்கின்ற கும்பப் பொலிவே போல
அழகாக அடக்கமாக இருந்த எங்களது வீடு
குண்டு வீசித் தகர்க்கப்பட்டது;
கொள்ளிவால் பிசாசுகளின் தீக்கிரையானது.

விடியப் பிறம் சென்றுபார்த்தோம்.
அயோக்கியன் ஒருவன் காலால் ஏற்றிவிட
சரிந்துருண்டு முடியிழந்த கும்பம் போலக்
கிடந்ததெம் வீடு.
தலைவாழை இலை கிழியச்
சிதறிய நெல் மணிகளென கருகிக் கிடந்தன
என் கண்மணியாள்
சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்தவை யெல்லாம்.

நாலுகரையும் வேலிகள் பாறிக்கிடந்தன;
 தோப்பினுள் தென்னம் நாற்றுகளை
 மாடுகள் சப்பியிருந்தன;
 சூப்பியெறித்து கிடந்தன இள நீர்க்கோம்பைகள்;
 கொழுகொம்பற்றலைந்தன முற்றத்துக்கொடிகள்;
 காற்றில் உலைந்தன கருகிய மலர்கள்;
 செடிகொடிகளின் அடிவேர்களில் கறையான் படர்ந்தன.

நாட்செலப் புற்றெழுந்து முட்புதர் மண்டி....
 நாட் செல நாட்செல,
 சீந்துவாரற்றுப் போனதாய்...
 எங்கள் வீட்டின் நெற்றிப் பரப்பே
 எமக்கு அந்நியமானதாய்...
 நினைவின் முகங்களும் காயம் பட்டதாய்...

மீளவும் வருமா ஒரு நாள் எங்கள்
 நெற்றிப் பரப்பின் காயங்கள் ஆறிப்போக;
 கட்டிபற்றிப் போன நினைவுகள்
 நெஞ்சுள் ரத்தோட்டம் பெற.

முட்செடிகளை வெட்டி நெருப்பிலே போடவும்
 எங்கள் முற்றத்தில் நாங்கள்
 பயமின்றிக்கால் பதிக்கவும்,
 தலைப்பாக் கட்டியபடி
 மண்வெட்டி பிடித்து
 கொல்லை திருத்தி
 நாலுகரையும் வேலி நிமிர்த்தவும்,
 வீடுமனை விளங்க விளக்கேற்றி வைக்கவும்
 ஒருநாள் வாராதா?
 பொட்டிடக் குவியும்
 கண்மணியாளின் கைவிரல்களென
 எங்கள் வீட்டின் நெற்றிப்பரப்பில்
 ஒளி விரல்கள் விழுதிறக்கிக்
 கோலமிடும்
 விடிபொழுது வாராதா?

வைகாசி - 1990

14

மீறி
எல்லாவற்றையும் மீறி
எங்கும் கவிகிறது இருள்.

புதைகுழியின் மீட்டதாய் கொணர்ந்த
அட்சய பாத்திரம்,
பருக்கை தேறாத வாக்குறுதிகள்,
தூக்கி நிறுத்திய சோடனைப் பந்தல்கள்,
தொங்கவிடப்பட்ட வார்த்தை தோரணங்கள்,
போலியாய் புனைந்த வெண்தாமரைகள்,
யாவற்றையும் மீறி
வேடன் வீசிய வலையெனக் கவிகிறது
வல்லிருள்.

வலையைக் களைய முடியவில்லை.
இருளையே பிசைகின்றன கைகள்.
என்னுடைய கை எது?
இனங்காணமுடியவில்லை.
வெள்ளை கட்டிய பகலிலும்
சாவீட்டின் இருண்மை.

இந்த லட்சணத்தில்,
ஒளியோனின் வரவை எதிர்வுரைக்கும்
குடுகுடுப்பைக்காரனின் குரலை
எங்கிருந்து நான் இரவல் பெறுவது?
இரவல் குரலிலே என் சுயம் வெளிக்குமா?
இருளின் கூச்சலில் ஒளி கூருமா?

இல்லை; இல்லை;
மறுதலித்து எழுகிறேன்.
எதிர்ப்புக் குரலில்
என் சுயத்தின் ஊடுருவல்.

ஒடுக்கு முறையின் நெருக்கடிக்குள்ளும்
வாழ்தலின் உக்கிரம் தொனிக்க
என் கவி வலக்கையில்
ஏந்தி எடுத்தனன் வெண்சங்கு.
எழுப்ப முயன்றது சுயத்தின் குரல்.

என் சொல்வேன்!
காயம்பட்ட புறாவின் கசிவென,
வெண்சங்கினூடே வழிந்ததென் இரத்தம்.
பள்ளியெழுச்சிக்கான என் பாடல்
இரத்தப் பரல்களாய் எங்கும் தெறித்தன.
இன்றையப் புலர்வும் வெண்முகம் கெட்டது.
எனது சுயம்பு காயம் பட்டது.

என்னுடை வாழ்நிலம்,
என்னுடைய வாழ்வு,
வாழ்வெளிக் கனவுகள்,
வாழ்வை கோஷித்த குரல்கள்,
சிதறிக் கெட்டன
சேர்த்தெடுத்துக் கோர்க்க முடியாத சொற்களாய்.

எல்லாச் சொற்களும் பொருள் குறித்தனவாம்.
உடைந்து சிதறிய வாழ்வின் சொற்சிதிலங்கள்
எப்பொருள் குறித்தன?
ஒடிந்து கிடக்கிற கை விரலெது சுட்டிற்று?
உடைந்து கிடக்கிற கால் எச்சவடு குறித்தது?
எரிந்தழிந்த நட்சத்திரக் கனவின்
சாம்பர் பூத்துக் கிடக்கிற விழிகள்
சுட்டுவது எதனை?

உள் பொருட் சுட்டா?
இல் பொருட் சுட்டா?

தேசம் என்கிறோம்
மனிதம் என்கிறோம்
வாழ்வு என்கிறோம்
விடுதலை என்கிறோம்
உட்பொருளிழந்த வெற்றினச் சுட்டாய்
இவை வீழ்ந்தழிந்ததேன்?

உயிர்வேறு மெய் வேறாய்
உருப்படியாக எதையும் சுட்டாது
சுட்டும் விழிச் சுடரிழந்த சொற்கள்!
துப்பாக்கி உமிழ்ந்த வெற்றுரவைகள்!

கோக்கவா? பொறுக்கவா?

என்ன செய்குவேன்?
உடைந்து போய்க் கிடக்கிற வாழ்வின்
ஒலிக்கூறுகளை எங்ஙனம்
உயிர் மணிக்கோர்வை செய்வேன்?

எனது நிலம் சூறையிடப்பட்டது.
எனது வாழ்வு சிதறடிக்கப்பட்டது.
எனது வேளாண்மை எரியூட்டப்பட்டது.
எண்ணிக் கணக்கிட்டால்
ஏதேனும் உயிர்மணிகள் எஞ்சியிருப்பினும்
எங்கு விதைப்பேன்?
எங்கே எனது வாழ்விருந்த செம்புலம்?

நெல் மணிகள் சிந்தச் சிந்த,
நெல்மூடைகள் சுமந்த மாட்டுவண்டிகள்
நெடிதூர்ந்த வீதியெல்லாம் அம்மவோ
செங்குருதித் துணிக்கைகள் சிந்திக் கிடந்தனவே!
என்தேசத்தின் சிதைவை
எந்த வம்சத்தின் காதையில் விரிப்பேன்?

நிலமெனும் நல்லாளே!
நேசப் பயிர் வளர்த்தவளே
உன் நிறை முலையுண்ட தெல்லாம்
செங்குருதியாய்ப் பாய்ந்தோட
அள்ளுண்டு போகுதடி
அருமந்த வெள்ளை உயிர்கள்.
அன்றலர்ந்த வெண்தாமரைகள்.

மனுக்குருதி வெள்ளம்.
என் குருதிக் கிளை இதுவென்று
இனம் பிரித்துக் காண்பதுண்டோ?
வெள்ளை உயிர்களிடையே
பேதித்துக் காண்பதுண்டோ?

இயலேன்!
என் சுயம் பிரித்துக் காணல் இயலேன்!
சுருங்கிச் சிறுத்ததன்று என் சுயம்.
உந்திக் கொடி பூத்த
பிரபஞ்சப் பேர்மஞ்சம்.

எல்லாமும் இதன்பால் படுகையுறும்.
எல்லார் துடிப்புகளும் இங்கிசைவுறும்.
காலம் தன் துடிப்பை இனங்காணும்.
கவிதை தன் லயம் கோக்கும்.
உடைந்து போன சொற்களெல்லாம்
உயிர்மெய்ப்புணர்ச்சியுறும்.

கூத்தன் கழல் ஒலிக்கும் பதத்துடிப்பில்
தண்டை, உடுக்கை, சல்லரி, மத்தளம்,
கங்கை, அங்கைக் கனல், விரிசடை
துண்டப்பிறை பாம்பெலாம்
ஒரே சுழல் கோட்டு ஒத்திசைவில் வருவதென
எனது அகத்துடிப்பில் எல்லாம் இசைகிறது.

தூரவெளிவானில் துவள்கின்ற மின்கோடென்
ஈர விழி விளிம்பில் வில் வளைக்கும்.
வெட்டுண்டு வீசண்ட அங்கமெலாம்
என்னில் ஒட்டி உறவாடும்.
உயிர்த்துடிப்பில் மண்ணின் துணிக்கை
ஒவ்வொன்றும் ஒலியெழுப்பும்.

இதோ,
எனது மண்குடுவையுள் குலுங்கி ஓசையிடுகின்றன
முன்னோர் விதைத்தறுத்த தானியங்கள்.
எனது மனக்குடுவையுள்
முளைதிறன் கொள்கின்றன புது நினைவுகள்.
எனது சுயம்புலத்தில் இன்று புதுச் சூரியன்
ஒளிக் கதிர் விதைக்கிறான்.

நானும் சூரியனைப் போலொரு
ஒளி விதைப்போனாகி விட்டேன்.
சுடரீனும் சொற்தானியங்களை மண்ணின்
இதயப் பரப்பெங்கும் விதைக்கின்றேன்.

வரண்ட நிலமெங்கும் வளநீர்ப்பாய்ச்சி
உழுவோர் உழுக!
விதைப்போர் விதைக்குக!
எழுவோர் எழுக!

இது மண்ணின் அழைப்பு!
மண்ணின் ஒலிக்கின்ற பேரோசை!
எல்லையற்ற வெளிநாடி
எழுகின்ற மண்பாட்டு!
மண்ணின் ஆழ்புலத்து சுயம் தொட்டு
எழும் பாடல்!

கேட்கிறதா?

எனின் எழுந்து நில்லுங்கள்!
இந்தக் கணத்தினில் சாவில்லை!
சாவற்ற வெளி;
சாவற்ற சுயம்;
சுயப்பிரக்ஞை ஒளிவீசும்
இந்தப் பொழுது அதற்கே
சொந்தமான இருப்பின் சுகவெளி.

சுயப்பிரக்ஞை
வாழ்வின் வற்றாத சுடர்
விடுதலையின் ஒளிநிலம்
நாமெல்லாம் ஒளி நிலத்தோர்
ஒளியோர்
சுயப்பிரக்ஞை எனும் சுடர்மணிக்
கிரீடத்தை எடுத்தணிவோம்.

வண்ணமுறக்காப்போம்
மண்ணின் சுயத்தை,
வாழ்தலின் வல்லமையை.
சாவை மறுதலித்து
சுகல வல்லமைகளோடும்
எழுக மானிடரே
வண்ணம் அழகியதாய வாழ்வு
செய்வோம்.

ஆவணி-1996

15

1

எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
கை விரல்கள்
வேர்களின் துண்டங்கள் போல்கின்றன.
விரல்களின் இடுக்கிடை அகப்பட்ட
எழுதுகோல்
அறுபட்ட ஆணிவேர் போல்கிறது.
நகக் கண்களில்
வாழ்வின் பிழிவெனப் பீறிடுகிறது
மண்ணின் குருதி நிறம்.

மண்ணின் குருதி நகக் கண்களில்.
கவனியுங்கள்,
உங்களதும் நகக்கண்களில்,
அதன் நிறத்துகள் காண்கையில்
என்ன உணர்வு மேலிடுகிறது?

விரல்கள் வேரீன்று நீண்டு
நெடும் பயணித்து
மண்ணில் ஊன்றிடப் பரபரக்கின்றன!

அல்லவா!

உணர்வின் கிளைத்த விரல்கள்
ஊன்றியான பின்
ஊடுபாவி மேலெழுவது என்ன?

ஆதிவாழ்வின் அடிநாட் சிலிர்ப்பு!
மடை திறந்து தாவும் வண்டல் நீரூற்று!
விண்டு தெறிக்கும்
வெண்முத்துத் திவலையின் தீண்டுதலில்
நெஞ்சொரு தெப்பக்குளமாய் நிறைந்து
நீரலைகள் நெளிக்கிறது.

2.

கொல்லை விரிகிறது.
சங்கிலியன் தோப்பிலிருந்தொரு
குயில் கூப்பிடுகுது.
வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் போலும்
ஓர் விடியல்.
வையம் முழுமையும் முயங்கும் அதன் மூச்சோசை.
வாசலிலே நெக்குவிடும் பூமொட்டும்
அதன் இதழ் விரிப்பேயாக,
கண் விழிக்கும் என் கன்னிநிலம்.

எங்கோ ஓர் இசைஞன் எடுத்த நாகேனம்
பூபாளத்தில் முங்கியெழ
நட்டுவனார் சொட்டுகிற தாளகதிக்கு
இசைவாகப் போவோர், வருவோர்,
பூச்சுமந்து மருங்கசைவோர்
புன்னகையின் சுடரேந்தி
கவிதையின் இடைப்பெய்த படிமங்களாய் இயங்க
தேர்வலம் போல் ஓயில்கொள்ளும் தெரு.
தெறித்துருளும் வெள்ளிமணிப் பேச்சொலிகள்.

ஊர் உருளத் தொடங்கிறது.

ஊருருளத் தேருருளும்;
உச்சியிலே முடி மினுங்கும்;

அந்தியிலே மையல் மிகும்;
அகமுருகி செம்பரத்தை இதழ் சோரும்.

தோம்பின்துலாக் கிணற்றில்
நீரலம்பும் ஓசைக்குச்
செவி கூர்ந்த காதல் விழிமலர்த்தும்.

களைப்பயரக் குந்தியிருந்து
அமுதின் குழைவுண்டு பரிமாற
வாசலிலே தேன்சுளையாய்
வந்து விழும் நிலாத்துண்டு.
மெல்லமாய் கதை பேசிக் கண்ணயர
பின்னணியில் இசையின்ப மெட்டுருளும்.

சல்லாரி, மத்தளம், உடுக்கை
தப்பட்டை ஒலிக்க
கூத்து முயல்கின்றார் கூத்தர்.

நாத்துகள் மட்டுமா நட்டோம்
யாத்த கலைகளெலாம் மண்ணில்
யார் நட்டார் செம்பாங்கி.

கூடிவரும் நிலவிலெல்லாம்
கூத்து முயல்கின்றார் கூத்தர்.

அண்ணாவியாரின் ஏச்சுகள், பேச்சுகள்,
பாத்திர எடுப்புகள், நடப்புகள் எனக் கூத்தின்
ஓத்திகை ஓர் ஓத்திசைவில் நிகழ்வதுபோல்
ஓத்தும், முரண்பட்டும், சண்டையிட்டும்
ஒரு பொல்லாப்புமில்லையென
ஊரிரண்டுபடாத வாழ்வு
எம் வசப்பட்டிருந்தது;
வடமிழுப்பிற்கு ஏற்ப
தோதாய் அசைந்து வரும் தேராய்,
தோளிலேறிய காவடியாய்.

மறத்தல் கூடுமா
மண்ணியல் சிறுதேரின் சிற்றசைவு நெளிவுகளை,
வாழ்வின் வழித்தடங்களை,
தடந்தொறும் தழைத்த உயிரோட்டவாசனையை...

கோதிவிடக் கோதிவிடக் குலைந்து படர்கின்ற
காதலியாள் கூந்தலிடை முகம் புதைத்து
மோகமுறல் போல மண்ணின்
முகர்விற்கு அலைகிறது மனசு.

மண்ணார்ந்த நினைவுகளின்
உள்தோய்ந்து தோய்ந்து
உயிருக்கு நீர் வார்க்கும் பாசனமாய்
உள்ளிசைகிறது
சுகமான சங்கீத ஸ்வரக் கோர்வைகளாய்
மனவிருட்சக்குடைவிரிப்பில்
வழிகின்ற மென்சாரலாய்....

3

பாசனம் ஆயிற்று.
பாசனத்தில்
இலை தழை சிலுப்பிய உயிர் விருட்சங்கள்
உணர்கிளைகள் தாழ
சற்று உறக்கம் கொள்ளுதல் நியாயம்.

தொந்தரவு செய்யாதிருப்போம்
சுகவிருட்சங்கள் தூங்கட்டும்.
துயிலறாத இன்பச்சுகமீட்டல் செய்யட்டும்.
என் அம்மா சொல்வாள்,
விருட்சங்கள் தூங்குகையில்
இலை ஒடித்தல் கூடாதாம்.
காற்றம்மையும் இதை அறிவாள் போலும்;
கிள்ளி முகராமல்
ஒவ்வோர் இலைகளையும் ஓராட்டிவிட்டு
கிளைகளின் மீது முந்தானையை விரித்தபடி
தானும் உறங்கிப் போகிறாள்.
தோப்பு நிறைந்த துயில்.

தல விருட்சங்கள்,
தாய் விருட்சங்கள், தந்தை விருட்சங்கள்,
பூ விருட்சங்கள், புருஷ விருட்சங்கள்

யாவுமே துயின்றன
பிள்ளை விருட்சங்களை கையணைத்தபடி.

கிளை தாழ்ந்த நல்ல உறக்கம்.

இருந்தாற் போல்
கிளைகளில் உறங்கிய காற்று
வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டெழுந்தது.
கெட்டகனவு கண்டு அலமலந்ததென
கைகாலடித்துத் திமிறியது தோப்பு.
தொண்டைக்குள் முள் சிக்கினாற்போல்
குழறியது குரல்.
குரல் வளையை அறுப்பதெனக்
கூவிப் பறந்தன ராட்சதக் கணைகள்.

துயிலறுந்தது;
இமையுதறின தூங்கிலைகள்;
இலை நரம்புகளில்
இழைபிரிந்தோடின அச்சமின்னல்;
மண்ணிடை வேர்மயிர்களிலும் மின்நடுக்கம்;
பறவைகளின் கிளை அலறல்;
காற்றின் சிறகுகளில் பீதிவலம்.

பீதியின் காடு; பிடுங்குப்பாடு வேறு!
பிடுங்கிப் பெயர்கெனப் பணிக்கப்பட்டன
பிறப்பு விருட்சங்கள்.
மண்ணின் முதுகில் செடில் பாய்ச்சியாடிய
காற்றுவெளி விருட்சக் காவடிகள்
தாமே தம் வேர்களை உன்னியறுப்பதென்றால்....
உயிர்த்தலத்தில் நோகாதா?
நொந்தது;
நொந்தன;
நோக நோகத் தம் வேர்கள் பிடுங்கின;
நூறு நூறாயிரம் வேர்க்கண்களால் அழுதன.

எந்தையும் தாயும்
போகம் புணர்ந்த மண்;
பாரம்பரியப் பாத்தியில் வேரோடிய

ஆதிவிருட்சங்களின்கூடல்;
பிடுங்குவதென்ன
பனங் கிழங்கு பிடுங்குதல் போலவா?

வேரொடியாதா?
விரல் கொண்டிறங்கும் விழுதொடியாவா?
ஒடிந்தன;
நொடிந்தன;
முறிந்தன;
பூங்கனவுதிர்ந்திடப் பெயர்ந்தன;

சிலுவைப் பெயர்வுகள்;

மழையில் கரைந்துருகும் மண்ணோவிய நகர்வுகள்;
அறுபட்ட வேர்கள் உந்திக் கொடியென
இழுபட இழுபட நடந்தன.
விட்டுப் பெயர்ந்த மண்ணிலோ
வேறுந்த குழிகளே எஞ்சின.
முன்னரும் சிலுவை சுமந்திடப் பணிக்கப்பட்டவர்
கண்ணீர் சிந்திச் சென்ற அதே வழி!
சிந்தை நொந்தமுதன.
கனத்தபெருமூச்சுகளப்பிய அதே காற்று வெளி!
கடந்து சென்றன;
காணிநிலம் அறுதியாகிப் போன
கையறு நிலைக் கலங்கல்;
போவதும் வருவதாயும்
மண்ணின் வாழ்வைக் கடைந்த மத்தென
மனநிலை திரிதர உழன்றன.

திரும்பிப் பார்த்தால்
தூரத்தே துயராடு வெளி!
வெளியை நிரப்புகிற சாம்பர்ப் புழுதி!
புழுதியிடை,
பூச்சுதிர்ந்த புராதனத்துப் பாழ்வீடாய்,
வாழ்வின் வண்ணம் அழிகின்றதென் தேசம்.
என் பார்வையிலும் சாம்பர்ப் படிவா
மண்ணின் நிறமேன் மங்கித் தேய்கிறது?

ஆக்கிரமிக்கும் அதிகார அழுத்தம்,
ஓங்கி மிதித்துத் திரிகிற சப்பாத்துக்கள்,
தேசத்தைச் சூழ்ந்து கவிகின்ற மரணபீதி,
யாவையும் விகாரம் கொண்டு
விரிகின்ற பேய் நிழலின் கீழ்
மண்ணின் நிறமோ மங்கலாய்,
மேலும் மங்கலாய்,
மேலும் மேலும் மங்கலாய்.

மண்ணில் எழுதிய ஞாபகங்களைப் பிசைகிறேன்.
ஞாபக இடுக்குகளிலிருந்து வழிகிறது குருதி.
செரிமானமாகாத்துயரம்
தொண்டைக் குழியூடாய் விழுதிறக்க
ஊன்றுதற்கு மண்ணின் நிறம் காணேன்.

தன் நிறம் இழந்ததென் மண்.

தாழ்ந்து போனது சூரியன்;
வீழ்ந்து பட்டது நிலவு;
தம்முள் மயங்கித் தயங்கின தாரகை;
இந்நிறத்தது இவ்வண்ணத்தது
என்றெழுதிக் காட்டொணாததாய்
எரிவெள்ளிகள் நிறைய்ய வீழ்ந்தழிந்த
சாம்பர்ப் பிட்டியாய்
தன்நிறம் இழிந்ததென் மண்.

எம்மவர் உழைப்பின் உன்னதம்,
இயல்திறன், எழில்நலம், வியன்கலையென
பன்முக வண்ணமும் சிதைந்த கன்னிநிலமே,
என்னுடைக் கன்னி நிலமே!

மீளவும்
நீ புதுவது புணரும்
மணவாட்டி ஆவையோ!
புலர்வின் பொன்வண்ணம் கொள்வையோ!
உச்சியிலே முடிமினுங்க ஒளிருவையோ!
மஞ்சள் அந்தியின் மையலி ஆவையோ!

நானுனது மணவாளன்.
நீயெனது மணவாட்டி.
மாலை சூடி நின்னொடும்
காதலின்பக் களி கூர்ந்திடவும்,
நல்ல சந்ததிகளைப் பெருகப் பண்ணவும் கூடுமோ!
காதலின்புறக் களித்தல் கைகூடுமேல்
வாழ்தலென்பதன் வண்ணம் கைகூடுமே!

நீ எழுக!
முதிர் கன்னியாகி இலையுதிர் மூச்சுமிழாமல்
இளங்கன்னி நீராடி
வேற்று விகார முகம் நீங்கி எழுக!
மாருதப்புரவல்லி¹ யென நீ எழுக!

நீ எழுக!
காற்றுவெளியின் ஆடகசௌந்தரி² யென
நீ எழுக!
இழந்து போன கண்தழைக்க³
காலத் தேரேறி நீ வருக!

மண்ணின் நிறம் மறுபடியும் புலரட்டும்!
வாழ்வு வேரோடிப் புணரட்டும்!
வீழ்ந்துபட்ட பள்ளங்களினின்றும்
சூரியரும், சந்திரரும்,
மேலெழுந்து வாழ்வு தர
ஆள்புலத்து நாச்சியரே⁴
நீ எழுக!

21-1-1997

-
1. மாருதப்புரவல்லி - மாவிட்டபுரத்தில் தீர்த்தமாடி குதிரை முகம் நீங்கிய இளவரசி
 2. ஆடக சௌந்தரி - குளக்கோட்டனின் ஆள்புல நாயகி
 3. கண் தழைத்த தீர்த்தம் - கந்தளாய்
 4. வன்னி நாச்சியார்.

பிறகு அந்தப் பனைகள் தலையசைக்க
நான் விடைபெற்றேன்.
என்னுள் கேட்ட விசும்பலை
காற்றெடுத்துச் சென்று,
ஓலமிட்டமுத ஓலித்துணிக்கைகள்
ஓவ்வொன்றிலும் என் மனக் குமுறல்.

கால்களில் மண் புழுதி
காலாற நடந்த தெருக்களை ஞாபகமூட்டும்;
மூட்டிய ஞாபகத்தீயினில்
முன்னோர் வாழ்க்கை ஒளிரும்.
உயிருறத் தழுவி இருந்தோமே!
எங்கள் உன்னத நாட்களை இழந்தோமே!
ஓவ்வோர் நினைவின் துளிகளிலும்
என் மனக் குமுறல்.

காலம் எற்றிய திசைகளெலாம்
அலைந்தேன் அலைந்தேன் துயராலே;
கழுவித்துடைத்துயிரேற்றி,
என் காதல் பூமியிலுதிக்கும்
வானச்சுடருக் கிணையான
வையச்சுடராய் என மாற்ற
வல்லவன் ஆவேனோ!
வெட்டித் தறித்த பனைகளின் இடையே
விடுதலை நிமிர்வாய் எழுவேனோ!

இசைப்பா
15-7-1999

நீள நடக்கின்றேன்!
 நீள நடக்கின்றேன்!
 கீற்றுநிலா பொன்விளக்கேற்றிய பொழுதில்,
 கிளர்வுற எங்கள் தெருக்களின் மீதில்,
 காதல் உலா வந்த காலமதில்,
 நீள நடக்கின்றேன்.

தேரசைகின்றது போலே
 இளந்தென்றல் நடக்கையிலே,
 இதயக் கூடல் நரம்புகளில்
 தேன்பிழி யாழினை மீட்டியதார்
 தேறல் பருகி நின்றேன்;
 அட்டா! தித்திப்பின் சுகமென்ன சொல்வேன்;

இளங்கீற்று நிலா
 பொன்விளக்கேற்றிய பொழுதில்
 நீள நடக்கின்றேன்.

மெல்லிது மெல்லிது காதல்!
 இசைவுற மீட்டிவிட்டால்
 இன்பக் கூடல்!
 கூடல் வெளியினிலே,
 நிமிர்ந்த பனைகளின் கூந்தலிலே,
 காற்றின் விரல்கள் கோதும்
 கனவுகள் குருத்தீனும்;

இளங்கீற்று நிலா
 பொன்விளக்கேற்றிய பொழுதில்
 நீள நடக்கின்றேன்.

முன்னாளின் நினைவுகள் கிளர,
 மண்ணில் காதல் உலா வந்த காலமதில்,
 நீள நடக்கின்றேன்.

இசைப்பா
 19-6-1999

18

பூமியம்மா பூமியம்மா உன்
புன்னகையை எங்கொளிச்சாய்
நீ சிரிச்ச வயல்களெல்லாம்
நீறுபூத்துக் கிடக்குதம்மா

பொன்னா விளைஞ்ச பூமி
பொலியாய்ப் பொலிஞ்ச நிலம்
போகம் தொறும் நிறைவாய்
ஈன்றளிச்ச அன்னவையல்
தரிசு பத்திக் கிடக்குதம்மா எங்க
வயிறு போலக் காயுதம்மா
சூட்டிச்சுப் பொலிஞ்ச களம்
சுடுகாடாய்ப் போச்சுதம்மா

புத்தாம் புதிரெடுத்தோம்
புதுப்பானைப் பொங்கலிட்டோம்
எழுவான் கதிரவர்க்கு
இலை போட்டு மடை விரிச்சோம்
பழுதில்லா வாழ்வெமக்கு அந்த
பச்சை வயல் அம்மை தந்தாள்
தொழுதடிமை செய்யலாமோ
தூயவளே கண் பாருமம்மா!

இசைப்பா
19-7-1999

தூரத் தொடுவானம் பனியில் உறைகிறது.
 ஈரப் பிறைநிலவோ இதயம் கசிகிறது.
 நீலக் கடலே, ஓ ஓ நீலக் கடலே,
 உனது நெஞ்சின் அலைகள் எங்கே!
 ஆழப் புதைந்தனவோ,
 அமைதியின் மர்மம் எனக்குச் சொல்.

காற்றில்லை! காதல் கொண்டது கோதிவிடும்
 தென்னங் கீற்றுக் கூந்தலும்
 தொங்கிச் சோர்கிறது!
 கைவிடப்பட்ட வாடி ஒன்றில்
 கிழிந்த வலையின் கந்தல் காய்கிறது!
 கடற்பறவைகள் ஒன்றுமில்லை;
 அவை காற்றில் எழுதும் பாட்டில்லை;
 ஒற்றைப் பனையே,
 ஓ ஓ ஒற்றைப் பனையே,
 ஓடம் வலித்துச் சென்றாரே,
 என் உயிரானவர் மீண்டு வருவாரோ சொல்!

எத்தனைநாள்!
 எங்கள் காலடியில் தழுவும்
 கடலில் மீன் பிடித்துண்டு எத்தனை நாள்!
 வெற்று முலையைச் சப்புகிறான்
 என் வேந்தன் பெற்ற வீரன்.
 செத்த கடலிலே உயிர்கொண்டு சென்றாரே
 எம் சீவன் பிழைக்கவென்று
 எப்ப வருவாரோ,
 என்னிதயக்கடல் ஓயாதிரைந்து அழுகிறதே!
 ஒற்றைப் பனையே!
 ஓ ஓ ஒற்றைப் பனையே!
 ஓடம் வலித்துச் சென்றாரே என்னவர்
 உயிர் கொண்டு வருவாரோ சொல்.

இசைப்பா
 12-6-1999

நிலவின் பொழிவில் நீள்கடல்பரப்பு
 ஒளியில் மேலும் நனையுது;
 ஓடம் விட்டுச் செல்வாரே சுதந்திரராய்
 உழைப்பாளிகளாம் எங்கள் மேன்மக்கள்.

நிலவும் எங்களது.
 நீள் கடலும் எங்களது.
 ஒளியை நக்கும் அலைகளின் மேலே
 ஓடம் சுதந்திரமாக மிதந்தது.
 உணவுகள் தந்தது கடலாழி;
 உயிர்க் கனவுகள் தந்தது நிலவாழி.

இன்றும் நிலவு பொழியுது!
 எங்கள் கடல் பரப்பில்
 ஏனோ வெறுமைதானே நிரம்பி வழிகிறது.
 கரையில் ஓடங்கள் காயப்பட்டுக் கிடக்கிறது.
 உழைப்பாளிகளாம் எங்கள் மேன்மக்கள்
 வயிறோ காயுது.

அம்மாகடலம்மா!,
 உனது அலைகளின் அன்புக் கரங்களினாலே
 அவர்களுக்கெப்போ சோறிடுவாய்;
 ஆடும் உனது அலைகளின்மேலே
 அவர்களுக்கெப்போ சுதந்திரமளிப்பாய்;
 காதல் கொண்ட தங்கமணற் கரையின்
 கால விளக்கே! எப்போது கண் திறப்பாய்!
 அம்மாகடலம்மா! அம்மாகடலம்மா!

இசைப்பா
 14-6-1999

21

தேவதையின் நகரம் சிதைந்து கிடக்கிறது.
சிதைவுகளின் மீதமர்ந்த பறவை
இழந்துபோன பாடலை நினைகிறது.

தேவதை தன் யாழிலதை மீட்டுகிறாளா
நொந்து போன நரம்புகளில்
எல்லையற்ற துயரம் பீறிடுகிறது.

இடிபாடுகளின் மீது வழிந்தோடும் இசை
தெருவில் இறங்கி நடந்தது
பாலை வழிப் பெயர்கின்ற பாதங்களாக.

பறவை இதைக் கண்டு பதைபதைத்தது.
தானுமதன் வழியிலிறங்கிப்
பதுங்கி பதுங்கி மெல்ல நடக்கிறது.
நடந்து செல்கையில்
குறுக்கிட்டது ஒரு படைவீடு.
கடந்து செல்ல முடியவில்லை.

காத்திருந்த வேடுவர்கள் அதன்
கழுத்தைப் பிடித்துத் திருகி,
சிறகுகளை உருவி,
குரல்வளையை முறித்து,
உயிர் முழுதும் உறிஞ்சிக் குடித்து,
பின் புதைகுழியில் இட்டார்.
உதிர்ந்த சிறகொன்று காற்றிலெழுந்து
இதன் கதையைக் குருதியால் எழுதியது.

தேவதையின் நகரமெங்கும்
செம்மணியின் துயரம்!
செம்மணியின் மேலாகச்
சிறகிழந்த ஓலம்.

ஓலங்களொரு தேசத்தின் பாட்டாகலாமா?
உலகே நீ இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றாயா?

ஓ! எங்கள் வசந்தத்தின் நாட்களே!
உலாப் போன பறவைகளே!
உதிர்ந்து போனகனவுகளே!
தொலைந்து போன உங்களின் பாடலெங்கே
தேவதை தன்யாழிலதை மீள இசைப்பளா?
உயிர்த்தெழுந்த சிறகோசை உலக வலம் வருமா?

இசைப்பா
19-5-1999

அகால வேளையில்
 திடீர் விழித்து அழுகிறது
 என்னுட் துயில்கின்ற குழந்தைமை.
 புழுங்கி அவிகின்ற பயணங்களின் போது
 ஓயாமல் அழுகிற குழந்தையென
 பெயர்வுற்ற இடமெல்லாம்
 தொட்டில் மண்ணைச் சட்டி அழுகிறது.

இன்றிரவேணும்
 அமைதியாய்த்துயில்வோமென
 பாயை விரித்துப் படுக்கிறேன்.
 ராணுவ முகாமின்
 பாய்ச்சொளி படுகிற வேம்பின்
 உச்சியைப் பிடித்துலுப்புகிற
 காத்தணைவுற்றதோ,
 வேப்பிலை அடிக்கு
 உருவெழும்பிய அனுமார்போல்
 மண்ணின் மோப்பம் பிடித்தலைகிறது.

'சாமிக்கு என்ன வேணும்'
 மெதுவாய்த்தான் கேட்டேன்.
 'வேணும் எனது வீடும் வெளியும்'
 சத்தம் போட்டுச் சொன்னது.

என்ன செய்யட்டும்!
 பெயர்வின் புண்கள் ஆறாத பிள்ளைமை
 தாய்முலைக்கு அழுகிறது.

பிறகும் பிறகும் திணிக்கிற
றப்பர் சூப்பியை எகிறிவிட்டு.

‘பேதை மடப்பிள்ளாய்’
எனவிளித்து
மண்ணின் பாடுகள் விரித்தேன்.
எல்லை வேலிகள் தொப்பியணிந்து
துப்பாக்கி ஏந்தி முறைப்பதை சொன்னேன்.
காவல் நகங்கள்
பால்கட்டும் குடலைப்பருவத்தை
உருவிக் கிழித்து உண்பதைச் சொன்னேன்.
நியாயம் கேட்டவர்க்கு செம்மணிச்சுடலையில்
நீதி வழங்கப்பட்டதும் விளம்பி
‘கிட உன்பாட்டில்’ என்று அதட்டினேன்.
அடங்க மறுத்து அழிச்சாட்டியம் பண்ணுகிறது.

‘எனக்கு வேண்டும் எனது தொட்டில் மண்!
தோட்டத்துக் கிணத்துத் தண்ணி!
முத்தத்து வேம்பின் நிழல்!
கொல்லைக் காத்து!
அது கிள்ளி மோந்து
எறிகின்ற பூக்களாய்
மண்ணை அர்ச்சித்து விழுகிறேன்
என்னைப் போக விடு’ என்கிறது.

என்ன செய்யலாம்
மண்ணின் தாலாட்டெல்லாம்
பாடிக்காட்டினேன்
எனக்கு நானே இசைக்கின்றதாக.
எனக்காக நான் பாடக்கூடாதா?
பாடினேன்.
மெல்ல மெல்லக் காத்தொடுங்குமாப்போல்
குமுறல் சற்று ஓடுங்கிற்று.
எனினும்
நெஞ்சின் கருப்பையுள்
இன்னும் அதன் கால்கள் உதைத்தபடி!

1-2-1996

எங்கள் மண்ணின் சுதந்திரப் பண்ணைப்
பாடவிடு!
எங்களின் இனிய நாட்களை
வாழ விடு!

எங்கள் குரல் வளையை ஏன்
ஏறி மிதிக்கின்றாய்;
நேற்றென் தம்பி கறுக்கிய
ஏடுகளைக் கிழித்தாய்;
என்னுயிர்த் தங்கை நல்லாள்
இனிய வீணையின் வடிவை
வேகும் வெயிலில் புழுதியில்
வீசி எறிந்தாய்;
அட வேட்டைக்காடா உனக்கெம் தேசமடா
வீரம் விளைக்கும் விடுதலை வளர்க்கும் பூமியடா!

எங்கள் முன்றலில் மலர்ந்த பூக்களின்
புன்னகையைப் பறித்தாய்;
வாசம் ஏந்திய தென்றலிலே
வெடி மருந்தின் நெடி கலந்தாய்;
குடிசைகளை எரித்தாய்;
கோடரியால் உயிர் பிளந்தாய்;
குண்டுகள் வீசியெம் தேசத்தையே கிழித்தாய்;
கிழித்து போவோமா?
உறுதி குலைந்து போவோமா?
எரிந்த சாம்பலிலிருந்தும் மீண்டெழும்
விடுதலைப் பறவையடா!
நாங்கள் விடுதலைப் பறவையடா!

இசைப்பா
வைகாசி 1990

தீராப்பிணி அழுத்தச் சிறுவயதில்
 ஊருச் சிவன் கோயிலுக்கெனை
 என்னம்மை விற்றெடுத்தாள்.
 பிழைத்தேன் பிணி நீங்கி.
 எனினும் இற்றைநாளில்
 பிறவி பிணியுடையதென்று
 வருத்தமுற நேர்கிறது.

காலம் கடும் பிடியாய்
 பிடரி பிடித்து தெருவிலே தள்ளி விட
 வாழ்வை ஒரு கந்தல் பாயாய்ச்
 சுருட்டிக்கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டோடி
 தட்டுமுட்டுகளோடு கடைவிரிப்பதாய்
 தேசமெலாம் பரந்து கெட்டோம்.

பேசாமல் வீட்டுக் கோடியிலேயே
 கிடந்திருக்கலாம் வாலைச் சுற்றித்
 தின்ன முயன்று தோற்குமொரு நாயாய்.
 சீவன் பிழைக்கவென ஓடித்திரிந்தும்
 வெற்று ரவைகளுள் வெடிமருந்தின் நெடிலாய்
 தேறியது யுத்தவெடிலேதான்.

பேசப்பட முடியாத் துயர்களுடன்
 நீளுகிற யுத்தத்தின் அகோர
 நிழலாய் நெளிகின்ற வாழ்வில் மெலிந்தோம்;
 மிக மெலிந்தோம் என்பது உண்மைதான்.
 எனினும்
 மெலிந்தமை பற்றியே பேசியிருந்தால்
 வலிமையுடன் வாழ்வை
 எதிர்கொள்வது எப்படி?

மெலிந்தமை பற்றிப் பேசுகையில்
 என் நண்பன் கீறியனுப்புகிற
 'பிள்ளையார்கள்' என் நினைவில் வருகிறார்.
 பிள்ளையார்தம் தொப்பை சுருங்கியது
 நியாயம் தான்; வரவரத்தன்
 தும்பிக்கையும் சுருங்கிச்சிறுத்து
 நத்தைக் கொம்பாகிப் போனதேன்
 எனதன்ப;
 வன்னிக்குப் பெயர்ந்த போது
 வாழ்வை எதிர்க்கொள்ளும் உரனோடு
 வெண் கூரொடித்து எழுதிய
 வீறுடைக்கோடுகள் இன்று
 மெலிந்தமை கண்டு வருந்துகிறேன்.
 தகுமா உள்மெலிவே

பிறவி பிணியுடையதென வருத்தமுற
 நேர்கின்ற இற்றை நாளில்
 எம் மெலிவு கண்டிரங்குவார் எவருமிலை.
 மெலிவு கண்டு நாம் எதைத்தான் பொருதலாம்?
 மெலிதல் வாழ்வின் தேய்மானமாகிப் போக
 நாம் அனுமதிக்கலாமா?

மெலிந்த பிறை வெண்கோடு
 தியானித்திருக்கும் ஒளிநிறைவு
 எம் முட்திரளாதா?
 பிள்ளையார் சுழியிலிருந்து
 எழாதா
 காடுகொள்ளாப் பெரும் பிளிறல்?

எழும்!
 எழுவோம்!
 எமைப் பிணித்த தளையறப் பொருதுவோம்.
 எம்கை ஏந்திய எழுதுகோல்
 வலிவெழுதும்
 வெண்கூர்க்கொம்பே ஆகுசு.

5-02-1998

25

வலிமையைப் பாடு.
வாழ்வின்
வலிமையைப் பாடு.
புலம்பலிலிருந்தும் விடுபட்டு
புதுநாத்தளிரின் குரலெடுத்து
வலிமையைப் பாடு.

வாழ்வோ வலியது.
மெல்லிதயம் கொண்டோமாயினும்
அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப்
போராடித்தானாக வேண்டும்.
ஏனெனில் ஏனெனில்
வாழ்வோ வலியது.
எனவே வாழ்வின் வலிமையைப் பாடு.

வேர்கள் வலியன பாடு.
மண்ணிடை வேர்களின்
மென்முனை இயக்கம் வலியது.
பாறை பிளந்து நீரை உறிஞ்சுது
வலிமையின் வேரோட்டம்.
கிளைகள் நிறையப் பூக்களின் அழகு
கீழிருந்து மேலெழுகிற வலிமையின் இதழ் விரிவு.
காற்றில் வீசும் நறுமணம்
வலிமையின் மென்னுயிர் வாசம்.
எனவே காற்றில் கலந்தும்
கனமலை கடந்தும்
வாழ்வின் உள்ளான்ம வலிமையைப் பாடு.

ஏனெனில் ஏனெனில் வாழ்வோ வலியது.
வலிமையோடதை எதிர்கொள்வோம் பாடு.
வாழ்வின் வலிமையைப் பாடு.

இசைப்பா
9-7-1999

26

மண்ணிடை உயிர்கள் நாங்கள்
மானுடர் நல் விருட்சம் போல்வோம்;
வெளியிடைக் கிளை விரிப்போம்;
ஆயினும்
வேர்களினூடு இயக்கமுறும்
மண்ணிடை உயிர்கள் நாங்கள்.

மண்ணிடை உயிர்கள் நாங்கள்
மானுடர் என்னப்படுவதனாலே
மனித உரிமைகள் யாவும் எய்திடத்
திண்ணியராதலும் தீதோ?
வெண்மதிக் குடையாய் விரிந்து
தண் நிழல் பரப்பவும்,
இருளைத் தள்ளவும் எழுவதில்
பிழையுண்டோ? பீடையுண்டோ?

மழைக்கு முளைத்த காளானும்
மண்ணிற்குக் குடைபிடிக்கும்.
விருட்சக் குடைநிழலாய் நாமேன்
வேர்கொண்டெழல் கூடாது?
பிழையன்று; பீடையுமன்று.
எழுந்தோம்.
எல்லை விருட்சங்களாய் கிளை விரித்தோம்.
வேரூடியக்கம் கொண்டோம்.
எமது வெளியினைக் காதல் செய்தோம்.

வேர்களின் மீதிற் கோடரி வீழ
குறுகத் தறிபடலாவது எம் விதியா?
கோடரி நாண மறுதலித்தால் தவறா?
வெட்ட வெட்டத் தழைப்பது பிழையா?
இழையறா வேர்கள் இயங்குதல் கொண்டன.
பாறை பிளந்து ஆதி ஊற்றினைத் தொட்டன.
புதிய திசைகளில் கிளைகள் நீட்டின.
செழுங்கிளை தாங்கும் விழுதுகளின்றன.

மனிதர்கள் விருட்சம் போல்வோம்.
வேர்களோடும் கிளைகளோடும்
விழுதுகளோடும் கூடிய விருட்சங்கள்.
எங்கெங்குப் பெயர்ந்தாலும்
வேரடிக்கே மீள்கின்ற
வேர்க்கால்களையுடைய விருட்சங்கள்.
வேரடி மண்ணில்
வெண் கொற்றக் குடைநிழல் காண
விழைதலில் ஏதும்
பிழையுண்டோ? பீடையுண்டோ?

பிழைகள் யாவும் கோடரிகள் மீதே.
வன்முறைக் கோடரிகள் வாய் பிளந்து
மானுட வேரில் பாய்கின்றதென்றால்
நானுடன்படுவனோ? நீ உடன்படுவையோ?
வேரூடியங்குமுறை வெட்டுப்படுவதோ?
விடுதலைக் குடைநிழல் தறிக்கப்படுவதோ?
வேருடன்படுமோ? விழுதுடன்படுமோ?
நாருரிக்கப்படுவதோ மானுடம்?

பார்!

உனது கோடரியில் வேர்களின் இரத்தம்.
விழுதுகள் சிந்திடும் வெண்பாலமுதம்.

வேர் உடன்படுமோ? விழுது உடன்படுமோ?
மானுடம் படுமோ? மதிநலம் கெடுமோ?
தானுடன்படுமோ தள்ளரிய பெருநீதி?
நாமுடம்பெடுத்தது நாதியற்றலையவோ?
ஊனுடம்பு ஆலயம் எனும் மொழி பொய்யோ?
ஒளி வளர் விடுதலை உயிர் தீபமல்லவோ!

மண்ணிடை உயிர்கள் நாங்கள்
மானுடம் கோயில் கொண்டோம்.
விருட்சமாயெழுந்து மண்ணின்
விரி குடைநிழலே ஆவோம்.
நாமே நமது விடுதலை வீற்றிருப்பாவோம்.
யாருடைக் குடையின் கீழும்
ஒண்டுதல் செய்யோம்.

அதுவோர் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிறையிருப்பு.
உடனிருத்தல் வேண்டுமெனின்
உருமறைப்பை நீக்கிவிட்டு
அரசவன்முறையே வெளியே வா!
இன்முறை கொள்!
மானுடம் மையம் கொள்ளும் தோப்பின்
முன்றலிலே மேடையிடு!
பேச்சுக் கலந்திடுவோம்!
திறந்த வெளி மனசுகளில்
நல்ல காற்று வந்து பாடுதும் காண்!

வன்முறையின் களங்கமிலா
வளி மண்டலத்தினூடு
வானம் உடன்படும்!
நல்ல மழை பொழியும்!
நாம் உடன்படுவோம்!
புது நாத்து நட உகந்த காலமிது.

நீ உனது புலத்தை உழு!
நான் எனது புலத்தை உழுகிறேன்.
போருழுத நிலத்தின் புழுதியடங்கட்டும்.
நன்செய் புலங்களில் நல்ல
நாகரிகம் விளையட்டும்.
நாகரிக விளைச்சலை இருபேருமாகப்
பரிமாறிக் கொள்ளலாம்.
வையகமே உய்யுமாறு
அன்பிலே இன்பூறும் சூழல்
ஆருக்கு வெறுக்கும்?

உடன்போக்கு சம்மதந்தான்;
அவரவர் உழுபுலங்களின்
ஆட்சியரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்ட
இருப்புநிலை உண்டென்னில்;
பெருவிருட்சமும், படரும் சிறுகொடியுமென்ற
பேய்க் கதைகள் இல்லையெனில்.

நாம் யார்?
மானுட நல்விருட்சங்கள்.

தொல் விருட்சங்கள் என்றால் என்ன
நேற்றுத்தான் துளிர் விட்ட
பூஞ்செடியென்றால் என்ன
பூமித்தாயின் இதயத்தில் வேருன்றி
அவள் புகட்டிய கனிமப் பாலுறிஞ்சிப்
பூத்தெழுந்த மானுடத் தோப்புகள்.
மண்ணின் விழுமியங்களை
மனித குலத்திற்குச் சுரந்தளிக்கும்
கடப்பாடுடைய சமபங்காளிகள்;
சதா முட்களால் கீறிக்கொள்ளும்
பகையாளிகளல்ல.
நாளையைக் கருத்தரிக்கும்
அகப் பைகள் நம் எல்லோரினுள்ளும்.

எட்டியொரு கவடு வைத்தால்
இடை நொந்து

புதுயுகத்தை ஈன்றளிக்கப் போகிறவர்.
என்ன செய்கின்றோம்?
இழுபறிப்படுகிறோம்.
தளையுறுத்தும் பகை விலங்குகளோடு
புதிய பிரசவத்தின் நோக்காடுணராமல்
பூர்வீகம் பற்றி கேள்வி எழுப்புகிறோம்.

பாதிவழி தாண்டவில்லை;
பாரவண்டி குடை சாய,
பன்னீர்க் குடமுடைந்து,
பெரும்பாடிறைத்து,
காலத்தின் கடப்படியில்
கையறு நிலைப் புலம்பல்;
யாரைக் கரை சேர்க்கும்?

முட்டி, மோதி, முறிவு தறிவுற்றவரை
முச்சக்கர வண்டி காலத்தின்
முன் தள்ளிச் செல்லுமா?
சிதைவுற்ற கருப்பையுள்
எதிர்காலம் கருவுறுமா?

கருவுறுதல் வேண்டுமெனின்,
திரள் கருவின் சிரசுதயம் வேண்டுமெனின்,
கோடரியை வீசியெறிந்து விட்டு வாருங்கள்
மானுடத்தின் கருப்பையைக் காப்போம்.
காலத்தின் கைத்தல நிறைகனி
திரள்வது அங்கேதான்.
மானுடத்தின் வேரடியைக் காப்போம்;
நாளையெனும் நல்விருட்சம்
குடை விரித்தெழுவது அங்கிருந்தேதான்.
குடை விரித்த விருட்சங்களின்
கூடல்
எம் கனவு!
நனவாகட்டும்.
மானுடத்தின் கூடலிலே மலரட்டும்
மாதோட்டம்.

மார்கழி-1998

27

போர் நிகழ்கின்ற களம்
எனது மண்.
உன்னதோ என்னதோ
எண்ணற்ற உயிர்கள் உதிர்வதும்
எனது மண்ணிடைதான்.
குருதி கொப்பளித்துப் பாய்வதும்
எனது கொல்லையுள்தான்
பற்றி எரிகிறதே காடு
அதுவும் எனது
வாழ்வு சூழ் அழகுவனம்தான்.

எரிகிறது என்னுயிர்ச்சோலை.
 தீய்ந்து கருகுகிற உயிரின் நெடில்
 தென்றலின் வாசமல்ல.
 ஆனாலும்
 என்னுயிர்க்காட்டினிடையேதான்
 காதல் கொண்டலையும் எனது ஆவி.
 காடு!
 என்னுயிர் வசந்தன் காடு!
 விருட்சங்கள் அரண் சூழ நின்ற
 வீரங்காடு!
 ஒவ்வோர் இலைகளும் தளிர்களும்
 உயிர்ப்பேறி நின்றனவே
 ஓடி வரும் காற்றின் கிளுகிளுப்பில்.
 இப்போதோ
 உயிருதிர்ந்து சருகான வெட்டைக்காடு.

ஆனாலும்
 உயிரிளங்குமாரர்களை
 குருதி சொரியச் சொரியத் தாங்கியது
 இந்தக் காட்டு நிலம்தானே!
 எனது காதல் மண்தானே!
 உயிர்களனைத்தினதும் இளைப்பாறுதலுக்காகவும்
 சாம்பராகிப்போன
 உயிரிளங்கனவுகளின் மீள் தளிர்ந்தலுக்காகவும்
 இங்கொரு கங்கையை நாம் இறக்கியாக வேண்டும்.
 உனது கங்கைதான் திசைதிரும்பாதே;
 காதலாகிக் கசிந்த கண்ணீர் கங்கையினாலேனும்
 கடன் செய்தாக வேண்டும்.

ஏனெனில் இந்த மண் என்னுடைய
 காதல் சூழ அழகு வனம்.
 மீளமைத்தாக வேண்டும்
 எல்லாமும் விடுதலையில்
 எழுச்சியுறும் பொருட்டாக.
 புல்லும் பூண்டும் புதுமலரும் பொருட்டாக.

4-1-1999

உயிர்த்தெழுவலுக்கான ஜபங்களுடன்
நானொரு சிலுவை போலானேன்.
நான் பட்ட காயங்களை திருக்காயங்களென
யாரும் சொல்ல மாட்டாரெனினும்,
எனதும் பாடுகளை திருப்பாடுகளின்
வரிசையில் யாரும் சேர்க்காவிடினும்
உண்மையாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்
உயிர்த்தெழுவலுக்காக ஜபித்திருக்கும் சிலுவை நான்.

இன்று இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த நாள்.
நாளைய அரங்க நிகழ்வொன்றிற்காக
சொற்களைக் கவியாய் கோத்துக் கொண்டிருந்தேன்.
நள்ளிரவாயிற்று! சிலுவைக் குறியிட்டு
மனமுருகித் தொழுதேன்!
யாரோ என் சொற்களைத் தனக்கெனக் கேட்கிறார்.
சிலுவையில் அறையப்பட்ட குரல்
எனது செபமணி மாலைச் சொற்களைக் கேட்கிறது.
சொற்கள் உனக்கே என்றேன்.

நானே சிலுவையாய் மாறி நிற்க,
என்னில் ஊன்றி அறையப்பட்ட
இயேசுவின் திருக்காயங்களிலிருந்தும்
சொட்டுச் சொட்டாய் விழும்

குருதித் துளிகளைச் சொற்களாய் மாற்றிச் செபித்தேன்;
குருதிச் சொற்களின் ஜபம்.

உள்மௌனமணிமாலையை
உருட்டி உருட்டிப் பிரார்த்தித்தபடியிருக்கிறேன்;
உயிர்த்தெழுலுக்கான
உருவெளிப் பிரார்த்தனை.

2

காயங்கள் கண் விழித்திருக்கின்றன.
ஜெப மணிமாலைக் கண்கள்.
கண் விழித்திருக்கும் ஜபங்களின் மெல்லோசை
சிலுவையின் சூழலை, காயங்களை
வருடி வருடி மேலெழுந்து தழுவுகிறது.

சிலுவை சுமந்து நடந்தவரின் சுவடுகளை
கண் விழித்து நோக்கியது;
இயேசுவின் சிலுவைப்பாடுகளை நினைந்து நினைந்து
செந்நீர்வடித்தது.

மேன்மை மிக்கவரின் மென்மையான
தோள்களில் சுமையாய் அழுத்தினேனேயெனத்
துயர் கொண்டது; எனினும்
ஒரு குழந்தை போலத் தாங்கப்பட்டேனேயெனத்
துயரிடைமென் சுகமும் கொண்டது.

சிலுவை இப்போது மல்லாக்கக் கிடத்தப்படுகிறது.

மறுப்பேதுமின்றி
இயேசு தன்னை ஒப்புக் கொடுக்க
ஆணிகள் அறையப்படுகையில்
இரத்தமும் சதையுமாய் ஐக்கியப்பட்ட சிலுவை
தன்னையும் இயேசுவின் திருவுருவாகப்
பாவனை செய்தது.

ஐம்பொறி வாயில்கள் போலும் காயங்களில்
வழிந்த உலகவாதையின் குருதியை

தாரை வார்த்து இயேசு
தந்தையின் சித்தத்துள்
தன்னை ஒடுக்கினாற் போல சிலுவையும்
தானொடுங்கி இயேசுவின் திருவுருவை
முன்நிலைப்படுத்திற்று.

சிலுவை இப்போது நிமிர்த்தப்படுகிறது.

நாற்றிசைப் பரிமாணத்தில் கைவிரித்த
சிலுவையின்நடுவிருப்பாய்
திருமுன்நிலைப்படுத்தப்பட்ட
இயேசுவின் இதயத் துடிப்பு
சிலுவையின் உட்செவியில் ஒலித்தது.

இதயத்தின் துடிப்போசை சிலுவை ஜபங்களாகின.

தனக்காகவன்றி இச்செபங்கள்
மண்ணில் நடப்பட்ட சிலுவைகளின் பொருட்டாக
என்பதால் சிலுவை தானும் செபிக்கலானது.
தன்னில் அறையப்பட்டவரின் குரலெடுத்துப்
பிரார்த்திக்கலானது.
இயேசுவின் திருப்பாடுகளைத் தியானிக்கலானது.
திருக்காயங்களைத் தியானிக்கலானது.
இயேசுவின் நெற்றி விழிப்பொட்டில்
நிலைத்தது அதன் தியானம்.

திசை வெளிப் பிரார்த்தனை.
திசை நடுத்தியானம்.
திசைவெளி ஜபங்கள்.

ஒடுங்கிய உயிர்மூச்சின் உள்ளதைப்பில்
நெகிழ்ந்து நெக்குவிட்டன ஆணிகள்.
உயிர் இலகு ஆயிற்று;
உடல் சிலுவையாய்த் தனித்தது.

உயிர் மூச்சின் இலகு ஒலியைக் கோட்டில்
ஒளிர்ந்தது சிலுவையின் வெளிவட்டம்.
ஒருகணந்தான்;
ஒப்புக் கொடுத்து உயிர்விடும் தறுவாயில்

உதிர்த்த இறுதி வார்த்தைகள் மட்டும்
முள்முடியில் தரித்துக் கொண்டன.

சிலுவை தடுமாறியது.
இயேசுவை நீங்கிய தனிமரமாகத் தன்னை
உணர உணர முட்களில் தரித்துக் கொண்ட
வார்த்தைகளை மீளவும்
ஓதுகையில் தான் ஓர் உண்மை துலங்கிற்று.
ஏடன் தோட்டத்தை இழந்த வார்த்தைகள்.

தெளியத் தெளிய
திசை வெளியெங்கும் கைநீட்டியழுதது.
கண்ணீர் பெருக்கிய காய விழிகளுள்
இயேசுவின் திருச்சுவடுகளை
தியானித்திருந்தது
தன் உயிர்த்தெழுலுக்காக.

புயலடித்தது; புழுதிவாரியிறைத்தது
கல்லும் மண்ணும் பெயர்ந்து பொழிந்தன;
கூரைகள் சிதறின; குடில்கள் சிதைந்தன;
காதல் இழந்த தேசங்கள்
சாம்பர்ப்பிட்டியாகிக் கிடந்தன;
சிலுவையோ எலும்புகள் துருத்த
தியானித்திருந்தது
உயிர்த்தெழுலுக்காக.

வெயிலடித்தது பகலிலும் இரவிலும்.
பாலை வெளியிடை மீந்திருந்த
பச்சையங்களும் கருகிப் போயின.
ஊனமுற்றவர் போல மரங்கள்
அங்கங்கள் வெட்டுண்டனவாக.
உச்சியில் நிலவு வெண்கபால ஓட்டைக் கவிழ்த்ததென.
பாழும் சிலுவைக்காட்டிடையே
தியானித்திருந்தது தவக்காலச் சிலுவை
தனைச் சூழ்ந்த
தேசத்தினதும் உயிர்த்தெழுலுக்காக.

2-4-1998

யதேச்சையாய்த்தான் கேட்டேன்;
அந்த நெற்றிவடு பற்றி.

நெற்றியை வருடியவாறே
கண்களில் ஒளியூறப் பெரியவர்
'இது தொழுகை வடு' என்றார்.

'அட்டா'
நொந்து கொண்டேன்
என் அறியாமைக்காக.

அல்லாஹ்வைக் கூவியழைத்து
தான் பிறந்த மண்ணில் தலை பணித்து
தொழுததால் தங்கிக் கொண்டதுதானே
அந்த அழகிய வடு.

எப்படி முடிந்தது என்னால்
தொழுகை வடுப்பூத்த நெத்திப் பொட்டில்
சுத்தியலால் ஓங்கி அடித்தது போல்
அவர்களை பிறந்த மண்ணினின்றும் துரத்தி
என்னை நானே காயப்படுத்திக்கொள்ள.

என் மனசுள் புடைத்து நிற்கும்
குற்றவடுவைத் துளைக்கின்ற
நெற்றிக்கண்ணாக மாறியது
அவர்களின் தொழுகை வடு.
விழுப்புண்களையும்
விசாரிக்கின்றனவாய்த் துளைத்து.

எப்போது நீங்கும் என் வடு?
அவர்களின் நெற்றிக்கு மிகவும் நெருக்கமான
தொழுகை வடுவாய் நிலைத்த மண்ணின் அழகை
சிதைத்த பழியினின்றும் நீங்குவது எப்போது?

அவர்களும் தமது இல்லிடம் மீண்டு
'அல்லா'வெனக் கூவ
யாசித்திருக்கிறேன்,
அல்லாஹ்விடம் அவ்வினிய நல்கூர்வேளைக்காக.

30

கடல்.
சுவடுகளை
காவு கொண்டேகும் அலைகள்.
அதோ
அலை வாய்ப்பு பற்களுள்
அடையாளமற்றுப் போகின்றன,
என்னதும் சுவடுகள்.

சுவடுகள் பதிக்கப் பதிக்க
காவுகொள்ளும் அலைகள்
கரைமீண்டெனது
காலடித் திமிர்ப்பன.
நுரையெழ நகைப்பன.

மெதுவாய், மெலிதாய்
கோடுகள் வரைவன.

கரையெலாம் அலைகளின்
கை எழுத்துகளை
விளங்கியும் விளங்காமலுமாக
வாசித்தபடி நான்.
கடல்கொண்ட
எண்ணிறந்த தொல் நாகரிகங்களின்
ஏடுகள் கண்முன் விரிந்தபடி.

விழுங்கிய புராதனங்களின்
செரிமானத்தில் தோய்த்தெடுத்த தூரிகையால்
எழுதுகிற பேராழி.
இழை இழை நெளியல்கள்.
வாசித்துத் தெளிய முன்பே
அழித்தெழுதி அழித்தெழுதி மேற்செல்லும்.

எனது சுவடுகளை காவு கொடுத்த
பின்னும் காத்திருக்கிறேன்
மண்ணின் மாபெரும் கரையில்
ஒரு புதுமொழிக்காக.

எனது வலை விரிப்பிற்கும்,
தூண்டல் எறிகைக்கும்,
கிளர்வேதுமற்று
சும்மா கிடந்தது கடல்
எல்லாச் செறிமானங்களுடனும்.

எடுத்து விழுங்கி நடந்தேன்,
கிளர்வேறிய
தமிழ்க் குறுமுனியாக.
கமண்டலத்துள்
சிற்றலை நெளிக்கிறது
எனது மண்ணில்
புதிய கோடு கிழித்துப் பாயவிருக்கும்
யுகநதி.

29-12-1997

31

சாபம் நீங்கியதும்
ஞாபகம் கண் விழிப்பெய்திய
துஷ்யந்தனைப் போல
நானின்று என்
கன்னி வயல் பக்கம் போயிருந்தேன்.

முந்தியைப் போலல்ல.
இரத்தம் சிந்தச் சிந்த
மன்னுயிர்களைப் பலிகொண்ட
வேட்டைப் புலமாக அல்ல.
அஞ்சிப் பதறி அதனருகே
சொந்தம் பாராட்டிப் போக மறுத்த
மன வெடில் நீங்கிட
ஒரு புது வாசனை வருகிறது.

புத்துழவு நடக்கிறது;
புரட்டிப் புரட்டி உழ உழ
உள்ளடங்கிய உயிர்க்கனவுகளின்
வாசம் கிளர்ந்து வருகிறது.
புத்துருவாக்கச் சிந்தை கொண்டாள்
என் கன்னி நிலத்தாள்.

ஏரேறிப்புணர்கிறது;
புதுப் புணர்வு;
புது உழவு;
புது விதைப்பு;
சூரியனே நேரில் இறங்கிவந்து
ஏழு வண்ணக் குதிரைகள் பூட்டி
உழவு நடத்துகிறான்.
ஒளிமகள் உஷை சுடர்க்கை ஏந்தி
புத்துயிர் விதைக்கிறாள்.

கண்காள் காண்மின்களோ!

கன்னிமைப் புணர்வு காண
இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம்
வந்துளர் சடங்கு ஆசாரமெல்லாம் நீத்து.
சப்தரிஷி மண்டலரும்,
சுதந்திரப் பூ மண்டலம் வேட்கும்
சுத்ததர்ம மண்டலத் துறவியரும் வந்துளர்.

என்ன ஆச்சரியம்!
கண் முன்னால்
புத்துயிர்கள் பயிராச்சு!

கொத்துக் கொத்தாய்
சுட்டும் விழிச் சுடர்கள்!
அத்தனையும்
நட்சத்திர விளைச்சல்.

ஒளி பூத்த கனவுகளோடு
உறங்கிப் போனவை
புது மலர்ந்துள்ளன.
தளையவிழ்கின்றன
ஒளி மலர்கள்.

வரம்பு கடந்தும் சொரியும்
வாழ்புலத்தின் ஒளிமணிகள்
வையம் முழுமைக்குமாம்.
அள்ளிச் செல்லுங்கள்
குடலை குலுங்கக் குலுங்க
ஒளி நட்சத்திரங்கள்.

இருண்டு போன இல்லிடங்களை
ஒளியுறச் செய்யுங்கள்.
உங்கள் இருண்ட வீதிகளை
ஒளியுடையதாக்குங்கள்.
உங்கள் ஊர்கள் ஒளி பெறட்டும்.
நகரங்கள் ஒளியுறட்டும்.
ஒளி பூத்த உலகம் உங்களுடையதாகட்டும்.
வீட்டுத் தோட்டங்களில்
ஒளி நட்சத்திரங்களை பயிர் செய்யும்
ஒளியிணக்க முயற்சி உங்களதாகட்டும்.
ஓ என் கன்னி நிலத்தாளே
இன்றையப் புதுப் புலர்வில்
ஒளி மண்டலத்தின்
மறு நடுகை மையமாகினாய்.
விடுதலை பெற்ற மகளிரெல்லாம்
உனைச் சுற்றி ஒளிக் குரவை ஆடுகிறார்.
உனக்கென் ஒளியுடை வாழ்த்துகள்
உன் சந்ததிகள் ஒளிப்பெருக்கம் உடையன வாசுக.

1-1-2000

ஈரப்பதன்

இந்தமண்
எனது கால்களின் கீழுள்ள
தூசிப் படலம் அல்ல.
உணர்வார்ந்த பிடிப்பின்
தூர்ந்து போகாத
உயிர்த்தளம்.

வேலியடைப்பிற்குள்ளும்,
வெறும் பற்றுக்களின் சுற்றுகைக்குள்ளும்
இது இல்லை
பண்பாடென்னும் வாழ்வூட்டம்
பருகப் பெற்றோமே
அந்தப் பச்சைக் கடனுக்கான
உறுதிப்பத்திரமாய்
வாழ்விற்தான் உள்ளது.

வாழ்வில் பேணப்படும் ஈரப்பதன்தான்
இம்மண்ணினது
குருதிச்சூட்டை தக்கவைத்திருக்கும்.
மண்ணின் ஒவ்வோர் உயிர்முளைக்கும்
இந்த ஈரப்பதனே காப்பு.

ஈசா
எனக்கோர் வரமருள்
என் சிந்தைச் சுயம்புலத்தில்
காலவிதைப்புக்கான
ஈரப்பதனும்
உயிர்ச்சூடும்
எப்போதும் சுவறியிருப்பதாக.

31-02-1992

உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக

குறி

குறிதப்பியதுன் அம்பென்றாய்
கோணிப்போனது யாரின் கை?
கோணிப் போனதுன் கையென்றால்
குவிய மறுத்த உன் மனதைத்தை.

28-1-89

கண்ணற்ற வீதிவழியே

நாகரிகத்தின் விழிகளிலே குத்தீட்டி
திசைமுகத்தில் வழிகிறது குருதி.
இற்றை யுகமிருண்டு போயிற்று.

இன்றைய எங்கள் நாகரிகத்து வீதியிலே
கொல்லிப் பேய் மட்டும் சுதந்திரமாய்;
குத்தீட்டிப் பரிவாரங்களும் கூடவே.
மானுடத்தின் சிதறல்கள் மலிவாக,
மிகவும் மலிவாக.

சூனியக்காரன் திருகி எறிந்த
கோழித்தலைகளாய்,
கழிப்புக்கு வெட்டிய நீற்றுக்காய்களாய்,
குருதியிலே புரள்கின்றன மனிதத் தலைகள்.
கடலலைகளில் குறை உயிராய்
வயல் வெளிகளில் உடல் கருகி
தசைவேறு எலும்புவேறு
தலைவேறு சிதைவுகளாய்
கூறுவிலை போகிறது நாகரிகம்.

நடுகல் வழிபாட்டில் முளை கொண்டதாம்
இன்றோ நடுத்தெருவில்
நாயினுங்கும் பிண்டமெனச் சீரழிய
மீந்தவற்றை இனங்கண்டு
இவை மனிதனவை எனப் பரிந்துரைக்கத்
தேவை நிபுணர்கள்.

வந்தான் ஒருவன்.
சிதைவுகளைச் சீராய்ந்து
'இவை மனிதனவைதான்' என்றுரைக்க,
நின்றோர்வியந்தார்;
அட இவன் 'நிபுணன் தான்' என்றார்.

அடையாள அட்டையைக் கண்டெடுத்து
படிந்த குருதிதுடைத்து
முகவரியும் கண்டு சொன்னான்.
சிதைவுகளிற்கும் செட்டை முளைத்ததெனச்
சேதிகள் பறந்தன;
உறவுகள் ஓடோடியும் வந்தார்
அடையாள அட்டையை பரிசீலித்த பின்னால்
சிதைவுகளைச் சேகரித்து

பொலித்தின்பையொன்றினுள்
போட்டார் சென்றார்.

துண்டங்களாய்ச் சிதைந்து
பொலித்தின் பையினுள்
அடைபடும் பண்டமாகினான் மனிதன்.

ஊர் நின்று பார்த்தது.
உறைந்து போய்க்கிடந்த குருதி
உற்று முறைப்பது போலிருந்த
மண்தள்ளி மூடும்
மாபெரும் பணி முடித்துக் கலைந்தது.

சாப்பறையில் கம்புபட்டும்
அதிராது ஒரு காலை விடிந்தது.
இரத்தம் உறைந்த நிலத்தை
சூரியன் வெறித்துப் பார்த்தது.
காற்றில் குருதி வாடை மணத்தது.
கண் விழித்தது ஊர்
ஆற அமரக் காலைக் கடன்
கழித்தபின்
சாவீட்டில் கூடி சப்பாணி போட்டமர்ந்தது.
வெற்றிலைத் தட்டம் மெதுவாய் நகர்ந்தது.
சாவதானமாய்க் காம்பை நீவியெடுத்து
வெத்திலை மெல்கையில்
தொட்டுக் கொண்டது ஊர்ப் புதினங்களையும்
சுண்ணாம்பாக
சுவைத்துக்
காறித்துப்பவும் செய்தது அவ்வப்போது.
பிய்த்தெழுந்த ஒப்பாரி பிலாக்கணம் யாரையும்
பாதிக்காமலே காற்றிலே சென்றது.
கொட்டு பறை
கொல்லிப் பேயின் கொக்கரிப்பாக
விட்டுவிட்டு இடை வீங்கி எழுந்தது.
'பொற்சுண்ணம் இடித்து நாமே'
பந்தலில் இருந்து பாட்டுக் கேட்டது.
அரப்பெண்ணெய் வாய்க்கரிசியென
ஆலாய்ப் பறக்கிறார் பலரும்

அவரவர் பங்குக்கு மீந்தவற்றை
பிய்த்துத் தின்னுவார் போல.
தனக்குரிய பங்கை எடைபோட்டவாறு
கொல்லிப் பேயும் நின்று பல்லை இளிக்கிறது
பச்சை ஊன் நாறும் வாயோடு.

ஊதுபத்தி கர்ப்பூரம் சாம்பிராணி
வாசனாதிகளெல்லாம் பிணவாடைக்கு
கனபரிமாணங் கூட்டிவீசிச் சுழிக்க,
கர்ப்பநாளின் நச்சு நீரெல்லாம்
வெளித் தட்டுமாப் போல் குமட்டுதெனக்
கூட நின்றோர் அகல,
மூடுண்ட பெட்டிக்குள் மூளி பெற்ற
பொய்த் தோற்றத்தின் மீது புரண்டமுதாரின்
போலி எதிர்ப்பை புறங்கையால்
தள்ளிவிட்டுப் பாடை எழுகிறது;
வீட்டு மூலையினை மூணுதரம் முட்டி விலகுகிறது.

காலப்பறையோ கைகொட்டி முன் நகரும்.
சவந்தூக்க முன்னுரிமை கோரிச்
சாம்பிணங்கள் சண்டையிட
சச்சரவு மூண்டு
ஆள்மாறித் தோள்மாறி
தடுமாறித் தள்ளாடி
செத்தகலாச்சார ஊர்வலம் நகர்கிறது;

காலப்பறையோ கைகொட்டி முன் நகரும்.

கூலிக்குத் தேவாரம் பாடிகள் முன் ஏக,
கொள்ளிக்குடம்பின்ஏக
நாவிதனும் நெல்லுப்பொரி எரிந்தபடி செல்ல
பொரியைக் கொறித்தபடி
பாடை நிழலோரமாய்,
யாருமேகாணாமல்
கொல்லிப் பேயும் நகர்கிறது.
காலப்பறையோ கை கொட்டிமுன் நகரும்

முன்நகர்ந்த காலம்
மேலை அடிவானில் தீமுட்டிச்

சிதை இறங்கும் வேளை
ஈமத்தி மானுடத்தின் மீதியையும்
தின்னத் தொடங்கிறது.

தீவெக்கை தீண்டாதத் தொலைவில்,
இருந்தபடி சுடலை ஞானங்கள் பேசியவர்
சப்பிய வெற்றிலைச்சாரோடு துப்பிவிட்டு
எழுந்து நடக்கின்றார் தமக்கெல்லாம்
ஏதோ ஆயுசு நீண்டதென.

சுடலை வெளிதாண்டிச் செல்கின்றார்;
குறுக்காலே குச்சொழுங்கை ஒன்றில்
விழுகின்றார்; பெருந்தெருவில் ஏறி
மிதக்கையிலே 'அப்பாடர்' என்று
விடுகின்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சை
கூரலகால்கொத்திக் கொண்டேகும் கொல்லியின்
நிழல் விழுந்து நெளிவதனுள்
மின்கம்பமொன்றில் வெடிதீரும்.
குருதி வாய் வழிய
தலை கீழ் வெளவாலாய்
தொங்கிற்றோர் மனித உயிர்.

ஆயுள் அங்குலப் புழுவாய் குறண்டிற்றா?
திடுக்குற்றார்.
நரம்பு முடிச்சுள் நறுக்கென்றது
வாழ்வா? சாவின் முனையா?
நெற்றிப் பொட்டில்
மரணத்தின் கூரீட்டி
குத்திக்கிழிக்க
விழி வெளித் தெறித்ததும்
கொல்லிப் பேயதைக் கொறித்ததும் கண்டிலர்;
கண்டார் மின்கம்ப மனிதன்
முகத்திரண்டு புண்கள்.

கோறை விழுந்த முகம்.
புண்ணுமிழ் குருதி.
கூனி வளைந்த கை ஏந்தி
மனித நாகரிகமே

எதையோ இறைஞ்சியாசிக்குமாப் போலிருத்தல்
கண்டு தலை கவிழ்ந்தார்.
பிறகும் விடுப்பார்வம் உட்குடைய
சுடரவிந்த கண்களால் ஓர்
அரைகுறைப் பார்வை.
மின்கம்ப மனிதனவன் கை நீண்டு
இதயம் வரை நீண்டு
பிசையத் தொடங்கவும்
எறிந்தார்பார்வையை
எங்கோ பாழில் வெறிச்சோட
எம்மிடம் சில்லறை இல்லை எனும் பாங்கில்.

பாழில் எறிந்த பார்வை திரும்பவில்லை.
சுருங்கிய இதயம் விரியவில்லை
நாடி நரம்புகளில் இரத்தோட்டம் நிகழவில்லை.
வாழ்தலின்துடிப்புறைந்து
செத்தபிணத்தின் அடிபெயர்த்து நகர்கின்றார்
இவரும் மனிதரென.

போகின்றார்;
வீடென்னும் பொந்துள் நுழைவதன் முன்
பொய்யாசாரம் வழிமறிக்கும்;
நீரள்ளி மூழ்கி நினைப்பொழிவார்;
நீரள்ளிப் பூசிச் 'சிவ சிவா' என்பார்
நீண்டது தம் ஆயுளென நினைந்தபடி.

வயிற்றுக்குத்தானே இத்தனை பாடுமென
வயிற்றைத் திறந்துள்ளே தள்ளுவார்.
சாப்பாடு தேகத்தைச் சரிக்கும்;
பிரேதம் சயனிக்கும்; பின் எழும்;
பின்நேரம் ஒரு தேநீர் அருந்திப் பின்
சந்திக்கு வரும்;
மின் கம்பத்தின் கீழே
எஞ்சிக் கிடக்கும் ரத்தத்துளிகள்
மனிதக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் பொறாமல்
மண்தள்ளி மூடும்;
பிறகென்ன

செத்த கலாசாரத்துச் சிதைவுகளை மெல்லும்.
முட்டுக் கொடுத்தால்
தேமணிகள் குலுங்கி அதிரும்
சிறிதேனும் உணர்வின்
குலுங்கல் அதிர்வின்றி
கால நிகழ்வுகளின் உணர்வோட்டம் தீண்டாது
பிணத்தின் மேல் வார்த்த நீராய் வழியவிட்டு
நாளாந்த வாழ்வில் நடைப் பிணங்கள் நகருது
கட்டைக்கு வைத்த தீட்சைகதிமோட்சம் தருமென்று
செத்தகலாசாரத்தின் செயலிழந்த கூறாக
ரத்தோட்டம் அகச் சூடு, சுரணை, அரிப்பற்று
நாளாந்த வாழ்வில் நடைப் பிணங்கள் நகருது.

குத்தீட்டி மனிதத்தைக் குறிவைத்துத் திரிந்தாலும்
ஏனென்றொரு கேள்வி, ஓர் உட்துண்டல்
எதிர்ப்புக் குரல், கிளர்வற்று
குனித்த பார்வை நிமிர்த்தா இவரெல்லாம்
மனிதப்பிறவியென.....

புற்களும் நாணிப் புலன் கசியும்
கற்களும் உரசில் கனல் கொள்ளும்
இவரோ வெற்றுப் பிண நுகர்வே
வாழ்வென்று இச்சித்து..... சிச்சீ
ரத்தச் சூடற்றவர் காண்.

ரத்தச் சூடில்லாப்பிரேத மனிதரிவர்.
நாளும் நகர்கின்ற இந்தச்
செத்த கலாசாரத்து வீதியிலே காணீர்
புண்ணுண்ட விழிகளுடன்
மின் கம்பத்தில் அறையுண்ட நாகரிகம்
இன்னும் கை நீட்டி எதையோ யாசித்தபடிக்கு.....

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர்
கண்ணிடந்து அப்பவல்லான் ஒருவன்
வரவை எதிர்பார்த்தா காத்திருக்கும்
இந்தக் கண்ணற்ற வீதி வழியே.

11-06-1989

ஒருதுளி மனிதம்

சிதறிக் கிடக்கும்
மனிதத்தசைகள்
தெருவெங்கும்
குருதிப் பெருக்கு

நேற்று
கை வீசி நடந்த
சகஜவிகள் தான்
இன்று
தசைத் துண்டுகளாய்.

கவனம்
செருப்புக் காலால்
மிதித்து விடாதே
உருச் சிதைந்த மனிதத்திற்கு
உன்னுள் உருவம் கொடு.

போலி அஞ்சலிகள்
கண்ணீர்த் துளிகள்
வேண்டா
பொதிந்து வை உன்னுள்
ஒருதுளி மனிதம்

இன்றில்லாவிடினும் நாளை
எழுகின்ற மெய்ப் புரட்சியின்
ஊற்றுக் கண்ணாக அந்த
ஒருதுளி நம்பிக்கை
புது மனிதக்
குருதிச் சுற்றோட்டத்தை
தொடங்கிவைக்கும்

12-06-1989

இருளும் ஒளியும்

அரக்கிருள் கௌவிற்று
அட்டதிக்கு பாலகரும்
திசையற்று வீழ
எங்கணும் இராக்கதம்
இருளின் ஆட்சி.

இருளையும் ஊடுருவும்
ஒளியுடைக் கண்ணன்

ஒருவன் உளனேல்
அனைவர்க்கும் ஒளியாவானே
ஆதலால் அசுரம் சட்டமொன்றிட்டது
அனைவரின் கண்களும் புண்ணெய்யுமாறு.

இட்டது சட்டமாச்சு,
அசுர கணங்களோ கையில்
கோல் கொண்டு திரியலானார்
அனைவர் கண்களும் குருடுசெய்ய.

கண்ணற்றார் யாபேரும் என்ற
சேதியை அரக்கன் கேட்டான்
இடியெழ நகைக்கும் போதில்
பிறக்கலாம் மின்னலென்று
கண்களை மூடிக் கொண்டான்

அரக்கனும் கண்ணை மூடும்
காலம் வந்துற்றால் பெரும்
பிறப் பொன்று நேர்வதுண்டு
மண்ணின் பீடைகள் ஒழியுமாறு

ஆதலால் கண்ணன் வந்தான்
அகவொளி பாய்ச்சி நின்றான்

அகத்திலே ஒளிபெருக்கின்
திரட்சியை கூர்மை செய்து
ஈட்டியாய் பாய்ச்ச ஈரற்
குலைபிளந்திற்றான் அசுரன்

இருளதன்பிளவையூடே
ஒளி நகையேந்தி
எட்டுத் திக்கு பாலகரும் வந்தார்
சாகும் போதரக்கன் கேட்ட
வரம் தீபாவளி என்றாச்சு

அரக்கனின் வரத்தின் பேறாம்
சடங்கினுள் மூழ்கிப் போனார்
இற்றை நாள் வரையும்

அசுர கணங்களாய் மாறி
அடர் இருளையே துழாவி நின்றார்

உலகையே மேயும் கண்கள்
உறங்கிடும் போதில்
கனவுலகையே மீண்டும் மேயும்
பழசையே பிசைந்து தின்னும்
எச்சில் நுகர்வதே வாழ்க்கையாகும்
விடுதலை இருத்தல் இன்றி
இழுபடும் சடங்கில் வீழும்

சடங்காசாரத்தில் வீழ்ந்தார்
அகக்கண்ணினை மறந்தாராக
கோர்வை வெடியெனச் சிரித்தான்
வல்லசுரன்வாய்விட்டு.

விளம்பரம் செய்வான்
'சடங்கினுள் வாழும் நானே
சர்வவல்லபன் ஆவேன்
வரங்களும் ஈவேன்' என்று
பட்டியல் வாசிக்கின்றான்

'புத்தாடை, புலால், குடிவகை
மத்தாப்பு, வாணம், மின்சாரம்
உத்தியோகம் இத்யாதி, இத்யாதி'

இடைமறித் தொருவன் கேட்டான்
'இவைக்கெல்லாம்
விலையாக எங்கள் கண்ணையா
கேட்பாய்' என்றதும்
திடுமென்று கண்ணைப் பொத்தி
அறைந்தனன் அசுரன்
அவ்வளவே அகக்குருடர் யாவரும்
கூட்டுக் சேர்ந்து சும்மினார் வளைத்துப் போட்டு

கேள்விக் குறியென வளைந்தவன்
கும்பலின் கீழாக நழுவிச் சென்றான்
கிடைக்காத விடையைப் போல

எங்குற்றான் என்றவனை
இதுவரை எவரும் கேளார்
தங்கிய சடங்கு வாழ்வின்
வசதிகள் பேணலானார்.

அசுரனைத் தொழுது நின்று
வரங்களை வாங்கிச் சென்றார்
பதவியில் அமர்ந்து கொண்டார்
பவிசுக்குக் குடை பிடித்தார்
சலுகைகள் உடன்பாடென்றார்
விடுதலை தவறிக் கெட்டதென்று
விற்றல் வாங்கலில் ஈடுபட்டார்
கண்களைத் தோண்டிவிற்றுச்
சித்திரம் வாங்கி வந்து
கண்ணற்றார் சபையிலே மாட்டிவைத்தார்

காலம் கைகொட்டிச் சிரித்தது

கொழுக்கி போட்ட கேள்வி இன்னும்
விழிப்போடிருந்தது;
விடுதலையில் கண்ணாயிருந்தது.
இருளுடைப் புதரிடையும் அதன்
ஒளியுமிழும் கண்கள் மின்னின
ஈட்டியின் கூர் முனையாக

எண்ணற்ற ஈட்டிமுனைகள் ஒளிர்கின்ற
கதிரெறிகையில்
இனிக் கிழிபடும் அரக்கிருள்
புலரும் பொழுதின் புதிய
யுகக் கண் ஒளிதரும்
தெளிவுறும் திசைகளில் மீளவும்
திக்கு பாலகர் ஒளிச் சடரேந்தி வலம் வர
ஓ அதோ எம்முடையவும் நாட்கள்
ஒளியுடையனவாக

29-10-1989.

கொக்கட்டிச் சோலை ¹க் காற்றிடம் சொன்னது

காற்றைக் குறித்த பயம் எப்போதும்
தூரத்தே காற்றின் மெல்லவிழ்தலும்
இனந்தெரியாப் பயங்கரத்தின்
சூக்கும முனகல்களாய் மனசைப் பிறாண்டும்
பசிகிடக்கும் பூனையின் பாதங்களாக.

கொல்லை வேலியில் காற்றின் உரசல்களும்
பனையின் காவோலைக் கீற்றொலிகளும்
பற்றையினுள் ஓணானோ உடும்போ
விழுந்தோடுவதும் மனசின் பதுங்கு குழியில்
விபரீதங்களாய் பறையதிரும்

காற்றில் இந்தப் பயங்கரத்தை விதைத்தவர் ஆர்
தென்றலின் வாசம் முகர்ந்திருக்க
தீயிடைக் கூந்தல் கருகுகிற நெடில் எங்கிருந்து?

இதோ காற்றிலந்த கருகல் நெடில்
கையறு நிலைப் புலம்பல்
எங்கோ தீயிழுத்த கோடுகள்
இங்கும் பாவுகிறதா?
காற்றின் மேனியில் கரும்புள்ளி செம்புள்ளிகளாய்
குருதித் தெறிப்புகள், தீப்பட்ட
புண்கள், கொப்புளங்கள்
தீய்ந்து போன நாத்தளிர் நீட்டி
தாகமெடுத்தலைகின்ற குரல்கள்.

தண்ணீர் தண்ணீர்

கருகிவாடுகிற கற்பகச் சோலையின்
காற்றுக்கு வார்க்க ஏது தண்ணீர்?
வெக்கையை விழுந்தாற்றிச் செல்ல
ஏதிங்கு நீர்ச்சனை?

கைகளைவிரிக்கிறேன்
காற்று வந்ததனுள் முகம் புதைத்துக்
கதறியழுதது.
காலடியில் விழுந்து ஓவென்று
ஒப்பாரிவைத்தது.

ஆற்றாமை மீதூர
கைக் குழந்தையெனத் தழுவியதை
ஆதரிக்கவேணும் போலிருந்தது.

‘ஆரடிச்சுநீயமுதாய்
அடித்தாரைச் சொல்லியழு’

‘கொக்கட்டிச் சோலையிலே
குலை குலையாய் பெண்களும்
பிஞ்சுகளும், வாலிபரும், வயோதிபமும்....’

மேலுஞ் சொல்லியழ மாட்டாமல்
குரல் விக்கிப் போகக் காற்றில்
கொப்புளங்கள் குருதிவிழிகளாய்
உடைப்பெடுக்க
என் குதிகால் நரம்புகளை
குறடு கொண்டிழுப்பது ஆர்
உயிரிழை நரம்புகளில்
செடில்பூறி ஆரிழுத்தார்?

நிலை தளர்ந்து குந்துகிறேன்
தழுவியமும் காற்றில் குருதிவெடில்
குருதிக்காற்றே விலகிச் செல்லென்று கூறுவனோ?
நீ பட்ட காயங்கள்
ஆற்றுகிற வல்லமை எனக்கில்லை
ஆனாலும் காற்றே கேள்
தாயின் முந்தானை போல் இம்மண்முழுதும் தழுவியழு
தேசம்பட்ட காயங்களும்
ஆறுதல் கூடும்
விடுதலைக் காற்றாக மாறி
வீசுகிற நாளில்.
ஆறக் கூடும் எம்
விழுப்புண்களும் கூடவே.

19-12-1990

1. கொக்கட்டிச்சோலை: மட்டக்களப்பின் அழகிய கிராமம். இங்கு வாழும் தமிழ் மக்கள்மீது இரண்டுதடவை அரசு பயங்கரவாதத்தின் கொடுமைகள் நிகழ்ந்தேறின. இதன் இரண்டாவது நிகழ்வையொட்டி எழுதப்பட்ட கவிதை

நதி மூலம்

1

காற்றில் இதழவிழும்
கண் மலர்ந்த
காதல் உயிர்கமழும்
போதின் மலர்வுள்
நாதச் சிறகுகள் நடுங்க
பொறிவண்டு கண்படுக்கும்

பூவினுட் தேனருகும்
கொடியின் நாளங்களெல்லாம்
போய்ச் சுவறு சுகம்
வேரடியில் தீண்ட
மென் நடுங்கிப் பாதாள கங்கை புரள்கிறாள்

படுகை வெளி முனகல்கள்
கால் கொலுசின் சிணுங்கல்கள்
கழல்கள் உரசுகிற காதலின்
ஆவேசத்தழுவல்கள்

காடுகள் ஆர்ப்பரிக்கின்றன.
கங்கை இப்போது மெது நகர்கிறாள்
ஆர்ப்பரிப்பு அடங்கிய அமைதி
பூப்பெய்திய பெண்ணின் புது நாணம்.

யாவரும் வருகிறார்கள்
முனிவர்கள் வந்து முக்குளித்து எழுகின்றார்
சூரிய சந்திரர்தம் சுடர் முகம் கழுவுகிறார்
களவு சுவைத்த இந்திரன்
வாய்கழுவிச் செல்கின்றான்

எல்லோர்க்கும் தன்னை ஈந்தும்
கன்னிமை மாறாத கங்கையின் ஓட்டம்

காதலின் பாய்கை
தன்னுடை மூலத்தைத் தானே
தேடியலையும் தணியாப் பேரியக்கம்

2

திரிவேணிசங்கம தீரம்

தவத்தீ வளர்க்கிறாள் பார்வதி

ஓம குண்டத்துட் சிவக் கொழுந்து
அனலெறியும்

உருவொழிந்த மன்மதம் எய்த மலர்கள்
லிங்கேச்வரனின் பாதகமலங்களில்
கண் நிறைந்த நகைப்போடு.

திரிசடை கங்கையாளின் திவலைத்தெறிப்புகள்
ஓமத் தீயில் உரசிக் காதல் மணக்கும்
இமையவிழ்கிறாள் பார்வதி
தீயிடைத் தென்றலின் காதல் குசுகுசுப்பு.

'கொழுந்தி'
'கொழுந்தீ'
சிவக்கொழுந்தீ
தீ தீ தீம் தீம் தீம்
தாம் தாம் தாம் தீந்ததீம் தாமென
கழல்கள் அழைத்தன குலுங்கி

நாதப் பறை முழங்க
நடனித்துக் கழல்கள் குரைசலிட
பாதத் திறம்பாடி எழுகின்ற பார்வதீ
கொலுசின் பவித்திரம் தொனிக்க
மெல்ல நடக்கின்றாள்
மேனி குலுங்காத் தவமுயல்வு
சிறிதும் சிந்தாமல்
சிவதர்ப்பணமாக
பங்கைப் புணர்கின்றாள் பேதமற.

லிங்கோற்பவம்.
பொங்கு நீர்க்கங்கை புதுப் புனலாட்ட
சங்கோற்பவம்.
கங்கை இப்போதொரு கன்னிப்
பிள்ளைத்தாய்ச்சியென
தளர் நடை பயில்கின்றாள்

3

காவிரியின் சோலை
தேனுக்ர்ந்து வண்டறையும்
விடிமுன்காலை

கைகோத்தபடி
தந்தையுடன் ஞானசம்பந்தன்
கேணியுட் புகுந்து நீராடிய
தந்தையை தேடியமுகின்ற தீனக்குரல்
தோடுடைய செவியில் வீழுகிறது
துண்டப்பிறை எட்டிப் பார்க்கிறது

ஈரமுலை சுரந்து என்னம்மை
நீட்டிய பாற் கலசத்துள்
கங்கை துளும்புகிறாள்

தோடுடைய செவியன் விடையேற
தோணிபுரத் தீர்த்தக் கேணியின்
வெளியேறி வருகிறார் தந்தை
மைந்தன் இதழோரம் பால் முறுவல் கண்டு
ஏதென்று மிரட்ட
நேர் நிமிர்ந்த சுட்டுவிரல்
நீட்டிய திசையில்
“உண்ணாமுலை உமையாளொடும்
உடனாகிய ஒருவன்” திகழ
மழலை வாய்க் கரையில்
பண்ணார்ந்த பாடல் கரைபுரள
கங்கை படை திரண்டாள்.

12-10-1991

ஊனம்

பயணம் வெளிப்பட்டேன்
முழுவியளம்
காலில்லான் ஒருவன்
முகத்திலடித்தாற்போல்
என் காலைப் பின்னிழுத்த
கணத்தில்,
சாட்டை சொடுக்கிய உள்வெளியில்
வெட்டுண்டு துடித்தது
என் உயிரின் ஓரங்கம்

10-09-1993.

என்பிலிகளுக்கு?

என்பிலிகளுக்கு வாழ்தல் இலகு
கூனல், குனிதல்,
நாலாய் வளைந்து நமஸ்கரித்தல்
நாய் வாலாய்க் குழைதலென
எல்லா வகையிலும்

இசைவாக்கம்! சமரசங்கள்.
என்பிலிகளுக்கு வாழ்தல் இலகு.

வளையாமை உண்டா வாழ்புவியில்?
வானவில்லிற்கு வளைவழகு;
கூனல் பிறைக்கழகு;
கும்பிட்டு வாழ்தல் அழகிலையா?

வாளேந்திய வயல்காட்டுப்
பொம்மைக்கும் உண்டே வடிவழகும் பொலிவும்
ஆயின் அதன் பொய்யுருவுள்
கைவிட்டிழுத்தால்
தேய்ந்த தும்பை அதன் மீசைக்கு
வழங்கியது போக தும்புத்தடிதான் மீதப்படும்.
பொ(ய்)ம்மைகளுள் முதுகெலும்பை
தேடுதல் பிழையுடைத்து.

ஆதலால் நாலாய் வளைவோம்
வளைவதனாலாகும் வல்ல புகழெனில்
வளைதல் நன்றே! வளைதல் நன்றே
கற்றுண் போல்
பிளந்திறுவதற்கல்லவே பெருவாழ்வு?
ஆதலால் முதுகை வளைப்போம்
ஏறி வலம் வருவதற்கு அதைப்
பிரமுகர்க்கு ஈவோம்.
ஏந்திச் சமந்த
பென்னாம் பெரிய விழாக்களில்
பொன்னாடை அவர்போர்த்த
எம் முதுகெலும்பில் பூச்சி ஊர,
மன்னிக்கவும், புளகம் ஊர
மெய்ம்மறக்க... அட்டா
என்ன சுகம் என்ன சுகம்...
இது போலெவருக்கு வாய்க்கும்
என்பிலிகளாய் வாழும் இலகுசுகம்
அம்புவியில் வாய்த்தல் அரிது!
மிக அரிது!

14-12-1993.

துப்பல்

வலிந்து இழுத்து இதழில்
பதியனிடக் குனிந்தேன்!
வெட்டித் திரும்பினள்.

விற்புருவத்துளதிர்ந்த விழிகள்
சுட்டன;
மனசின் அடிக்குருத்து
சுருண்டு கருகுகிற நெடில்
சுற்றிச் சுற்றி வந்து துளைத்தது
கொட்டும் பெருங்குழவிக்
கூடாயிற்றென் மனசு.

முழுஞ் சறுக்கி வீழ்ந்த
குழிநரகின் வாசலிலே
மோதி மோதி நகையாடின
எள்ளல்கள், கேலிகள்
எல்லாமே பிறர் மீது
நானெறிந்த
ஈட்டிகளின் நேர்திரும்பல்.

தானே எனக்கு எதிராய்
நானே பறித்த குழி
நரகமுந்தும் எனைமீட்க
வல்லவர் ஆர்?

ஓ அகண்டாகாரமே!
உன் முன்னே முழந்தாளிட்டேன்
பெருங்கருணை விழுதெனும்
கை இறக்கி முடிபற்றி
மலை முகடுகளில் அடித்துத் துவைத்து
வெள்ளாடை மேகமென
வெளிவானில் எனை உலரவிடு.
தும்புதும்பாய் கிழித்து
மீந்தவொரு துண்டெடுத்து
ஞானியின் கோவணமாய் உடுத்திவிடு.

அதற்கும் பாத்திரன் அல்லேன் ஆயின்
முழுசாய் விழுங்கியெனை
இருள் வெளியில் கணம் சுடரும்
எரிகல்லாய் காறித்துப்பிவிடு.

14-1-1994

வரலாற்றின் மையப்புள்ளியும் நாமும்

சிறையுண்ட தீவின்
தெருவோரம்
வெட்டுண்டு கிடந்த
என் சிறகுகள்
ஒருமுறை சிலிர்த்துக் கொண்டன

வேறு வேறாய்
கால்களும் கைகளும்
பொருந்திய முழுமையில்
சுதந்திர வீச்சொடு நடந்தது மனிதம்

முன்னூறுகளின் பின்னர்
சுதந்தரிக்கப்பட்ட
தென்னாப்பிரிக்கத் தெருக்களில்
குதியங் கூத்திடுவோரின்
நடுவே நானும் ஒருவனாய்.

வரலாற்று நடப்பில்
வாழ்விடம் ஒன்றான மையப்புள்ளியில்
நான் நிற்கிறேன்;
தென்னாபிரிக்கா என்
தெருமுனைக்கு வந்ததில்
என்ன அதிசயம்?

திறந்த வீதியில்
வாக்களித்து மீண்ட முதல்வியின்
கரம்பற்றிக் குலுக்கிட நேர்ந்த
மின்பாய்வில்
முன் நூறு ஆண்டுகளை நானும்
எகிறித் தாண்டினேன்

கறுப்பு முந்தையோனின்
சிலிர்ப்பைத் தீண்டினேன்.

தீண்டிய கணத்தில்,
என் புண்களை மறந்தேன்;
புன்மைகள்கடந்தேன்;

வலிகள் போயின;
வாதனை போயிற்று.

நெற்றிப் பொட்டிலிருந்து
நேராய் வெளிப்பட்டொரு நட்சத்திரம்
ஒளித்துள்ளலோடு
என்முன்னே நடந்தது
நொறுங்கிய
தளைகளை எற்றிநடந்த சுதந்திரனாக
நானும் நடந்தேன்
எனது வழியினில் இடறிய
கற்களை எற்றினேன்

தடைதாண்டும் என் கால்களை
எந்தியெடுத்து புழுதிகழிவி
முத்தம் சொரிந்து
புலர்வெண் முறுவலொடும் நிமிர்கிறான்
தென்னாபிரிக்கத்தின் விடுதலைவன்

நூற்றாண்டுகளின் அடிமை நீள்வை
சிறையுண்டிருந்த இருபத்தேழில்
துல்லியமாய்த் தேய்த்து விட்ட
தியாகம் விடுதலித்த தேசத்தை
சிறகுகள் பொருந்தக் கைதொழுதேன்
குறித்துக் கொள்ளுங்கள் மானிடரே
தொழத் தகுந்தது சுதந்திரம் ஒன்றே

எங்கோவொரு தேசம் தன்
தொழும்பின் நீங்கினால்
வரலாற்றின் ஓர் இடர்கல்
புரட்டப்படுகிறது என்பது பொருள்.

யாரும் யார்க்கும் அடிமைகள் அல்லோம்
யாம் சுதந்திரர்
எமது தெருவில் சுதந்திரச்
செருக்குடன் நடப்போம்
வழியினை இடறும் கல்லினை எற்றுவோம்

13.05.1994

(தென்னாபிரிக்கா சுதந்திரம் எய்திய பொழுதில் எழுதியது)

வாதை

வெளி!
சுழலும் வாள் நுனியில்
குதறப்படுகுது பறவை

அதனுயிரின் வாதை
வெளியும் அறியாது
வாளும் அறியாது.

அறியப் படாத வாதை குறித்து
உழலும் என் மனமும்
அப்பறவை போலத்தான்
வாளின் நுனியில்.

20-10-1994

யாவாரம்

மாற்றும் படி பண்ணு
எல்லாம் தான்
விற்றல் வாங்கல்
வியாபாரமாச்சே.

வாழ்வை அடித்துச்சாத்தி
ஒருக்களிச்ச பார்வையென
ஒற்றைக் கதவில் வை
இல்லையெனில்
கொல்லைப் புறம்
இருக்கவே இருக்கிறது
நெருக்கடிகால யாவாரம்
நிரம்ப உண்டு.

சந்து பொந்தெல்லாம்
ஊடாடல் என்றான பின்
எந்த வழியானால் என்ன?
எத்தொழிலென்றாலுமென்ன?
மொத்தமாய்
கசிப்பில் இருந்தும் காசைவடித்தெடு.

ஆயினும் கவனம் வை
விபசாரி வாயில் தொங்கும்
உபசார வார்த்தைகள் போல்
வாசலிலே வேண்டும்
மாவிலை தோரணம்
மஞ்சள் நீர்த்தெளித்தல்
ஊதுபத்தி சாம்பிராணி
வாசனாதிகள் கமழல்
தேசமெங்கும் இனி
பண்ணுனது யாவாரம்.

இன்னுமொன்று
இளிச்சவாய்ப் பொம்மையொன்றும்
மாட்டி வை முன்கடை வாசலில்
கண்ணாறு படாதிருக்க வேணும் பார்
மாற்றும் படி பண்ணு
வாழ்வையும் சேர்த்து.

13-12-1994

தில்லாலெங்கடி தில்லாலே

பள்ளிக்கூட நாட்களில்
மாய வித்தைக்காரன்
ஒருவன் வந்திருந்தான்.
கோட்டும் சூட்டும் தொப்பியும் ரையும்
மிடுக்கோ மிடுக்கு.
வெள்ளைக்காரன் பேச்சும்
கைவீச்சும் வேகமோ வேகம்

வீசியெடுத்து கருந்துணியொன்றை
மேசையில் விரித்தான்
தொப்பியை கோலால் வாங்கிச்
சுழற்றினான்
வெறுமைகாட்டி அதையும்
மேசை விரிப்பில் வைத்தான்
கடதாசிகளைக் கிழித்து
தொப்பியுள் திணித்து
துணியால் மூடி விலக்கவும்
துடித்துப் பறந்தன வெள்ளைப் புறாக்கள்.

கணப்பொழுதே தான்;
கனவா? கண்களின் மருட்சியா?
மாயக்காரன் கை வினைத்திறனா?
கணப்பொழுதில் புறாக்கள்
மறைந்த திக்குத் தெரியாமல் முழித்தோம்
திகைப்பு அடங்க முன்
மறுகாட்சிக்கு ஆயத்தமானவனின்
மாயா வேகமிடுக்கில்
மறுபடியும் மயங்கினோம்

பள்ளிக்கூட வயசல்ல இப்போது
என்னும் மாயாவித்தைக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை
மாயக்காரன் இம்முறை

வேஷத்தை மாற்றியிருந்தான்
வெண்பட்டுச் சேலைப் பெண்மணியமாக
வெண்மைக்குள் மறைந்திருந்த
வேட்டைமையை யார்கண்டோம்?
மயங்கினோம் மறுபடியும்
மாயா மிடுக்கில், மினுக்கில்,
சொல் வீச்சில்

பள்ளிக் கூடத்திற்குப் பதிலாக
பகிரங்க மேடை
தொப்பிக்குப் பதிலாக தோண்டி
எடுத்த கபாலத்திருவோடு
கடதாசிகளுக்குப் பதிலாக
பழைய ஒப்பந்தப்பத்திரக்
கிழிசல்கள்
வெண்பட்டால் மூடிச்சற்றே விலக்கவும்
வெளிப்பறந்தன வெண்பட்சி ஜாலங்கள்
விழிமூடித் திறக்கும்பொழுதேதான்
வெண்புறாக்கள் தொலைந்த
திக்குத் தெரியாமல் இப்போதும் முழிக்கிறோம்!

வேடுவம் மட்டும் நிற்கிறது
வீதியெல்லாம் வில்லம்பு கையராய்
விரித்த வலைக்குள்
வாக்களிக்கப்பட்ட தானியங்கள்

வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசிய
பாத்திரம் என்னாயிற்று?
அதனுட்தான்
பாவப்பட்ட பட்சிகளின் குருதி
பானம் பண்ணப்படுவதாய் சேதி.

பட்சியாவது பாத்திரமாவது
போங்காணும்
எல்லாமே மாயவித்தை மகுடி வித்தை
தில்லாலெங்கடி தில்லாலே

6-09-1995

கூத்து

வெளி வாசல்
முன் அமர்வு

யாசித்திருந்த அழகின்
திரள்வெனப்
பூரித்த நிலா
தூரத்துக் கனிப்பொருள்
கண்முன்னே
விரைந்து
வெள்ளித் தட்டொன்றில்
ஏந்துகிறேன்

ஒளிக்கனி!
தனித்து உணல் தகுமா?
பிறை நறுக்குகளாய்
பிறர்க்கும் ஈகிறேன்.

ஒளிநறுக்குண்டவர்
உயிர் முறுக்கேறப்
பித்தாகி, பிறை சூடிகளாகி
சித்தம்பலத்துச் சிவநடத்தை
இங்காட
அட என்னாயிற்று?

உடல் பொன்னாயிற்று!
உயிர் மின்னாயிற்று!
வெளியெலாம் மின்அலை விசிறிட
ஒளிநடம்! ஒளிநடம்!
அடிமுடியற்றதன் ஆடரங்காகப்
புவிதலம்.

ஆடி முடிகையில்
ஒவ்வொருவர் காலடிக்கீழும்
காண்கிறேன்
அவரவர் வேறுந்த
பிணங்கள்

14-09-1995

ஊற்றுக் கண்

பிறக்கும்போதே
கையில் கொணர்ந்ததா
சிற்றுளி?
செதுக்குதல் தொடங்கிற்று
விட்டதை
விட்ட இடத்திலிருந்து

விட்ட இடம்
காலவட்டத்தின் தூரவிளிம்பில்
அல்லது
எரிவெள்ளி ஒளிர்ந்தழிந்த புள்ளியில்
அல்லது
பிரக்ஞைச்சுழலின் பொறிவிழிப்பில்
ஞாபகங்கொண்டதாயிருக்கலாம்.

விட்டதன் தொடரியாய்
விளிம்பு கட்டியது
வாழ்வென வீங்கிற்று

வீங்கின மிகைத்தன
சீவிச் செதுக்கிட
செதில்களின் குவியலிடை
விகாரித்தெழுந்தது
இன்னமும்
கலை இருப்பாய்ச் சமையா மூளி.

ஓங்கிப் பாய்ச்சினேன்
உளி கிள்ளிய நெற்றிப்
பொட்டில்
ஊற்றுக் கண் விழி

5-06-1996

முற்றுகை
முன்னேறிப் பாய்தல்
காற்றில் எரிகற்களென
சீறிவரும் வேட்டுகள்
குண்டுவிச்சுகள்
பீரங்கிகளின் பிளந்தவாயூடே
வந்துவிழுகின்றன
எறிகணைகள்

ஐயோ
ஏணைக்குள் குழந்தை

இடிபடுவன மனைகள்
பொடிபடுவன சுவர்கள்
முறிபடுவன பனைகள்
நுங்கின் குலை
தெங்கின் குலை
எங்கும் தெறித்தோட
இடையுருள்வன
மனிதத்தலை

தறிகெட்டும் மிதிபட்டும் நெரிபட்டும்
தப்பியோடுகிற மனிதரிடை
யாருறவு? யார் சுற்றம்?
அவரவர்க்குத் தம்மம்முயிர்.

ஐயோ ஏணைக்குள் குழந்தை

சட்டியெடு பானையெடு
பெட்டியெடு பேழையெடு

நின்றடுக்குப் பண்ணுதற்குள்
பின்வளவில் எறிகணைகள்
'அம்மா ஏணைக்கை பிள்ளை'யென
கூவிக் கொண்டோடுகிறாள்
தனக்கும் முன் தாவிவிட்டாள்
தன் தாயென்றறியாப் பேதை

அவரவர்க்குத் தம் தம் முயிர்
தாயே உனக்குமாடி
தெருநீள மெங்கும் இழுபடலையோடி
குருதி கொப்பளிக்கும் தொப்பூழ் கொடி

ஐயோ ஏணைக்குள்
குழந்தை

அகதி முகாம்
உச்சியில் இடிக்கிறது நுழைவாசல்
தாய் விரிக்கிற கையிரண்டில்
தவழ்கிறது வெறுமை
விறைத்த பார்வையில்
மின்னலாயிரம்
வெட்டு நொடிக்குள் புரிகிறது யாவும்

தாயின் முடிபற்றி
தலையோடு தலை மோதுகிறாள்
'பாவியடி நான் பாவியடி'
மாரில் அறைகின்றாள்
போய்ச் சுவரில் மொத்துகிறாள்.
பொறிகலங்கும் கபாலத்துள்
விகாரித்தமும் குழந்தை முகம்
பிரக்ஞையற்று வீழ்கின்றாள்
பிள்ளையினை யார் மீட்பார்?

ஐயோ
ஏணைக்குள் குழந்தை.

6-06-1996.

மறுபடி

வாழ்வின்
அநிச்சையில்
வந்து
அமர்ந்து
இருந்தது
ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி.

தேறலின்
தித்திப்பை
அசைபோடலென்ன
சிறகுகள் துடித்தன
பூவுக்கும் நோதலின்றி
சிறகுக்கும் சேதமின்றி.

நோகாமல்
நொடியாமல்
பூங்கனவையே புணர்ந்தபடி
எத்தனை நாள்?

பூவுட் புதைந்த
விழி நிமிர்த்திப்
பார்த்தால்
பரந்தவெளி

வெளியளாவிப்
பறக்கத் துடித்தது
பறந்தது
உதிர நினைத்தது

பூ
உதிர்ந்தது
ஒளிபுணரும் வெளியிடை
பூத்தண்டோ
காத்திருந்தது
மறுபடியும்
அநிச்சையில்
உயிரின்
வண்ண மலர்விற்காய்

15-06-1996.

அம்மா
இவளுள் பிள்ளை
இல்லிடமிருந்து பள்ளிக்கூடம் வரை
போகவும் வரவும்
எட்டுக்கோடு கெந்தி ஆடவும் மட்டுமே
இயன்றவை இவளது கால்கள்.

இதையும் மிஞ்சினால்
எங்காவது கோயில் குளம்
திருவிழாக்கள் என்றால்
கொள்ளை மகிழ்வோடு போகையில்
தூரம் போலத் தெரிவதேயில்லை.

உனக்கோ அப்படியல்ல
தூக்கவும், சுமக்கவும்
தொல்லைகள் நூறு
அடிக்கடி பெயர்வுகள்
இப்போதோ
பெரும் பெயர்வு.
மூட்டை முடிச்சுகள் தோளிலும் கையிலும்.
வைச்சு இளைப்பாறவும்
வழிஇடம் தாராத நெருக்கம்.
பிள்ளை பதுங்கிப் பதுங்கி
பின் தொடர்கிறாள்.

எட்டுக் கோடல்ல இது
கோட்டு வட்டத்துள் குதிநடை போட
கல்லண்டமுள்கிழிக்க
கால்வலிகொள்ளினும்
கண்டு கொள்ளாப் பெருநடை.
நடை நொந்தாள் பிள்ளையென்று

இருந்திளைப்பாற்றவும்
பொழுதில்லாப் பெரும்பயணம்
பிள்ளை நடந்தது பெருநடைதானம்மா
கைதடி வெளியில் காலாறச்சிறிது
குந்தினாய் அல்லவா
அப்போது
கைகளில் ஏந்தினாய் பிஞ்சுக்கால்களை.
வீங்கிப் புடைத்திருந்தது.
விம்மினாய் அழுதாய்
விழி நீரினால்தான்
ஒத்தடம் கொடுக்க முடிந்தது.

முடிந்ததா?
இல்லை
மீண்டும் பயணம்
மீண்டும் பெருநடை.

‘எப்ப முடியும்’
மூட்டை முடிச்சுகளை
தூக்குகையில் மீண்டும் ஒருமுறை
பிள்ளை கேட்கிறாள்

வார்த்தைகள் ஆயிரம்
மனசின் பதுங்கு குழியுள்
புதைந்து கிடந்து பிசையினும்
வாய் பேசமாட்டாய் இப்போது.

நெடுநடந்து
இளைப்பாற வாய்க்கும் மரநிழலின் கீழ்
குந்தியிருந்து குச்சு விறகுகள் எடுத்து மூட்டி
இளஞ்சூட்டு நீரில்
ஒத்தடம் கொடுப்பாயே
அப்போது சொல் உன்
அருமந்தபிள்ளைக்கு
இன்னும் பெருவெளிகள் இருக்கின்றன
கடப்பதற்கென்று.

16-07-1996

புத்தகம் கண்முன்னே திறந்தபடிக்கு
குப்பி விளக்கோபுகை கக்கியபடிக்கு

பாவம் சிறுவன் இவன்
அடிக்கடி
கண்களைக் கசக்கிக் கொள்கிறான்
மீண்டும்
பார்வையை புத்தகத்தின் மீது
ஓடவிடுகிறான்

பூச்சிகளாய் ஊர்கின்றன.
எழுத்துகள் பூச்சிகளாய் மாறுவது எவ்விதம்?
சிறுவனுக்கு விளங்கவில்லை.
பூச்சிகளாய் மாறிய எழுத்துகள்
கண்களினுள் புகுந்து கடிக்கின்றன.

மீண்டும் கண்களைக் கசக்குகிறான்.
குப்பிவிளக்கின் புகையோ
கரிய பாம்பு வளையம் போல
எழுந்து அலைகிறது
அறைமுழுவதும் மண்எண்ணெய் நெடில்.

சின்னக் கண்களினுள் வளர்கிறது காளான்.
பார்வையில் பூஞ்சணம்.
பென்னாம் பெரிய வெளிகளை
அளாவத்துடிக்கிற விழிகள்
குறை வெளிச்சம் கொண்டு சுருங்கின.
பிள்ளை எரிச்சல்படுகிறான்
குப்பிவிளக்கின் மீது.
நான் எரிச்சலுறுகிறேன்

தொடர்கின்ற இரவுகள் மீதும்
கந்தக நெடில் கனத்த நாட்களின் மீதும்

குப்பி விளக்கின்மீது எனக்கேதும்
வெறுப்பில்லை;
குப்பிவிளக்குகள் வரலாற்றில்
ஏற்றிவைத்த வெளிச்சங்களை
அறிந்தவன் ஆதலால்.
ஆயினும் என்னால்
சீரணிக்க முடியவில்லை
சிறுவனின் கண்களினுள்
காளான் வளர்த்தவர்
எண்ணெய்க் குதங்களின் எரிபுகையில்
அணுக்குடைக் காளானை
அடையாளம் கண்டதாய்ச் சொல்வதை.

எண்ணெய்க் குதங்கள் வழங்கிய
துளி தேக்கிய குப்பிவிளக்கை
உங்கள் கையில் தருகிறேன்
இந்தச் சின்ன விழிகளுக்குள்
உற்று நோக்குகையில் நீங்கள்
அடையாளம் காண்பது எதனை?
தேசத்தின் விழிமுழுவதையும்
பற்றிப்படர்கின்ற நச்சுக் காளானை-
இல்லையா?

கவனியுங்கள்
நாம் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்
காளான் குடை நிழலில்
சித்தாந்தங்களை செபித்துக் கொண்டிராமல்
செயன்முறையில் ஏதும் முனைந்தாக வேண்டும்
சின்ன விழிகளுக்குள் மிதமாயிருக்கின்ற
கனவுகளையேனும்
மெய்ப்படுத்தித் தருவதற்கு.
அதுவும்
விழியளாவும் இடமெல்லாம்
வெள்ளெருக்குப் பூத்துப் படர்வதின் முன்பாக.

12 -09-1996

வெண்சோற்றுக் கிண்ணத்தைப் போலவே
நிலவையும்
கையருகில் கொணர்கிறாள் தாய்
கண்ணாடி தவறிவிழ
உடைந்து சிதறுகிறது
கையில் வந்த நிலா.

சிதறுபட்டுப் போன விம்பங்களை
சேர்த்தொரு நிலவாய்
மீட்டும் தர இயலவில்லை
குழந்தையோ அடம்பிடிக்கிறது
சோற்றை மறுக்கிறது
தேம்பியமுதபடியே
தூங்கிப் போகிறது
சிறுகையளாவிய மீதியை
மிசைந்தபடி
தாயும் உறங்கிப் போகிறாள்.

என்ன அருமையான உறக்கம்
இன்பமானதாய்

இல்லிடம் கொண்டதாய்
இனிய குழந்தை நிலாவை அணைத்தபடி.

எப்போதும் போலவா?
கண்ணாடியுள் விசுக்கென
விழுந்தேகும் சிட்டின் விம்பமென
விரைகிறது காலம்.

சிதிலமடைந்த கண்ணாடித்துண்டுகளினுள்
உருக்கிழிந்த நிலவுகள்

காலத்தின் கூர்கிழித்து
காயம் பட்டுத் துடிக்கின்ற மனங்கள்
கண்ணாடிக் குழந்தை மனமும்
உடைவுற்று
காயங்கள் ஏந்தியதாய்.

அம்மாவின் விம்பம்
அப்பாவின் விம்பம்
இல்லிடச் சூழல்
பள்ளிக்கூடம்.
எல்லா விம்பங்களும்
உடைவுற்று
உண்முகச் சிதைவிற்குள்ளாகியதாய்

கண்ணாடி தவறலாம்
கண்ணாடிக் குழந்தை மனம்
சிதறுண்டால்...?
மீட்டாக வேண்டும் குழந்தை நிலவுகளை
கூறுபட்ட விம்பச் சிதைவுகளிலிருந்து

போரின் கூரலகுக் கழுகுகளிடமிருந்து
மீட்டாக வேண்டும்
குஞ்சுப் பறவைகளை
பசேலென இறக்கைகட்டிப்
பறக்கின்றதாய் வெளிக்கு.....

16-09-1996

மரநிழல்
இவள் தோழிகளுடன்
பதுங்குகையில்
பூமியொருகால்
குலுங்கி அதிர
நிழலும் நடுங்கிற்று.

நடுக்கம் நீங்கி
 விடுப்புப் பார்க்க விரையும்
 ஓர் அயலவன் போலவே செல்லும்
 இவள் முன்னே
 இடிந்து போய்க்கிடக்கிறது
 ஓர் உலகம்-
 அம்மா என்றழுத சொல்
 எதிரொலிக்கவும் இடமற்றதாக.
 சிதறிக்கிடந்த
 சதைத்துண்டங்களை
 திரட்டியெடுத்து
 இது உன் தந்தையெனவும்
 இது உன் தாயெனவும்
 உறுதிப்படுத்த யாவரும்
 மொழியற்றுப் போனோம்.

ஒரு நம்பிக்கைமுனை போல
 எப்போதும் இவள் பற்றித்திரிந்த
 தாயின் முந்தானையும்
 இல்லை என்றாயிற்று
 தோளிலிட்டு தூக்குக் காவடியாட
 தந்தையும் இல்லை
 எஞ்சியுள்ளது வார்த்தைகளற்று
 தனித்துப்போன
 ஊமை உலகம் மாத்திரமே.

இவளுக்கோர் அண்ணன்
 சிறுவன் தான்
 ஒற்றைச் சிறகால் நிலமுழுதபடி வரும் பறவையென
 பள்ளியிலிருந்தும் ஓடோடி வருகிறான்
 இல்லிடமெங்கும் இன்மையைக் தண்ணுறுகிறான்
 தாயும் தந்தையும் உருவழிந்தமை அறிகிறான்
 தங்கையின் கையைப் பற்றிக் கொள்கையில்
 தனித்துப் போனோம் என்பதுணர்கிறான்
 வாய்க்கால் வெட்டிப்பாய்கிறது கண்ணீர்
 வற்றி ஓய்ந்த கண்களில்
 இப்போதோ
 எல்லையிறந்த காய்வலைவு

தளிர்ப் பச்சயிக்க வேண்டிய விழிகளில்
பாலையின் படர்வு

நேர்நோக்கவியலாமல் குனிகிறது
என்பார்வை
மனச்சாட்சியுறுத்துகிற
குற்றவாளியினதைப் போல

காண்கிறேன்
சின்னக்கைகள் வயிற்றைப்
பிசைந்து கொண்டிருப்பது
அழைத்துச் சென்று சோறிடுகிறேன்

எத்தனை நாட்கள்?
இன்றும் நாளையும்
அல்லது நாட்களெல்லாமும்
சரி
சோற்றைப் பிசைந்துண்ணும் சின்னக்கைகள்
ஒரு நாள்
சுதந்திர வாஞ்சையற்றுப் போனதாய்
சுருங்கிச் சிறுத்து அந்நியம் கொள்கையில்
என்ன செய்வது?

யாராவது சொல்லுங்கள்
சுருங்கிச் சிறுத்த
இவர்களின் சுதந்திரத் தன்நிமிர்விற்குக்
காத்திரமான உலகம்
நம்கைவசம் உள்ளதா?
துப்பாக்கியை அல்லது இலவசப்
பள்ளிப்புத்தகச் சமைகளைத் தவிர
இவர்களின் கைகளில் தருவதற்கென
நாம் எதை வைத்திருக்கிறோம்?
தாயாகித் தந்தையுமாய் தாங்கிடும்
இதயமே கோயிலாய்க் கொண்ட
மானுடம் இங்கு ஆர் படைத்துள்ளோம்?

சிற்பியின் கையுளிச் செதுக்கல்களாய் - கேள்விகள் ஆயிரம்
ஓசையெழுப்பிக் குடைகின்றன

14-01-1997.

மார்கழிப்பூ

மார்கழி அந்திமாலை
பொன் சரிகையிட்ட
வீதிவழிப் போகின்றாள்
கரிய குழல் விழுதசைவில்
உதிர்கிறது ஒரு பூ

போகும் வழியில் உதிர்ந்த
புன்னகையை இனங்கண்டவனாய்
நெஞ்சிற் பூவிரிய இசைந்து
நின்றேன் சில கணங்கள்
நீங்குகையில்
'நெருட்' டென்றது ஒரு முள்
'போக்கர்களின் காலடிக்கீழ்
இப்புன்னகை மிதியுண்டால்'
மெல்லக் குனிந்து
கைம்மலரில் ஏந்தியெடுத்து
கால்படாத வேலிக் கரைசேர்த்து
மீளுகிறேன்

மின்வெட்டுத் திரும்பலில்
என்னை இனங்கண்டா
புரிசுழல் இன்னும் உதிர்க்குமொருபூ

11-02-1997

பிறகும்
புதைகுழிகள் மேலாய் நகர்ந்தது காற்று

நின்று
மோந்து
நகர்ந்தது

ஈற்றிலோர் புதைகுழியின் காலடியில்
உறங்கிப் போயிற்று
ஒரு வளர்ப்பு நாயைப் போல
முனகியவாரே.

அகாலத்தில் முழிப்புத்தாவ
முழுநிலவில் நனைகிற
புதைகுழிகளை நோக்கி
ஊளையிட்டமுதது
ஓல இரவுகளின் ஞாபகக்கிளர்வாய்.

எதோ நினைந்ததாய்
எல்லை தாண்டிக் கால் பாய்ச்சி
ஓசைப்படுத்தாமல் ஊரைக் கிளப்பி
தீவட்டிகளோடு திரும்பியது.

புதைகுழிக்கீழ் பெருமுனைப்போடு
பிறாண்டிக் காட்டியது
நெம்புகோல்கள்
நிமிண்டுகிற ஒலிகள்
காலத்தின் ஓசைபோல்
கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

2

மதியம் போயிற்று
மைம்மல் பொழுதும் ஆயிற்று
தொலை திருப்பத்திலேயே கேட்கும்
துள்ளல் சிரிப்பொலிகள்
இன்னும் இல்லை
கை கோத்துப் போயின
பள்ளித் தோழமைகள்
கூடவே போன
காற்றுமட்டும் திரும்பி வந்தது
கனக்கின்ற மௌனத்தோடு

வாசற்படிகள் தோறும்
வந்து, நின்று, இரங்கி

விம்மிவெடிக்க
விழிகள் உடைத்துப் பாய்ந்தது
துயரருவி.

புதல்வர் போன வழிச் சுவடெல்லாம்
தாய்மை கழுவியழ
ஒத்தழுதபடி இருக்குமோ தந்தைமை

மைந்தரைத் தேடி நடந்தது
தள்ளாமை துணையாக
ராணுவ ஊர்திகளின் தடம் பார்த்து
தானும் ஊர்ந்தூர்ந்து எங்கோ
தடமழிந்த இருண்மையில்
சிக்கித் தவித்தது

பூமியில் தரிக்காச் சிறகுகள்
புன்னகை மரிக்காப்பூக்கள்
எந்தப் புதைகுழியிலோ?
தந்தைமை தவித்தது

தூரத்தே
மண்ணில் தலைமோதி
மலையருவி கதறுமொலி
கேட்டபடி
காற்று தத்தளித்தது.
எனினும் தரிக்கவில்லை
திக்கெல்லாம் மேய்ந்து
மூசி மூசி மோப்பம் பிடித்தது.

புதரிடை எங்கோ
கறையான்கள் தின்னக் கிடந்த புத்தகங்களின்
பக்கங்களைப் புரட்டிப் புரட்டி
கணக்கிட்டவாறே
கைகாட்டி நகர்ந்தது.

நகர்ந்த திசை வழியில்
புதை குழிகளைப் பிறாண்டிடத் தொடங்கிற்று
மீட்கப்படுவன எலும்புக்கூடுகள்

இறப்பிலும் கை கோத்து விடாமல்
பின்னிழுத்துக் கட்டப்பட்ட கைகளோடு

இவையெலாம் என்ன
புதைகுழிகளா அல்ல
மலை முகடுகளையும் கூன வைக்கும்
நாகரிகப் பெருஞ்சரிவுள்
நைந்து பட்ட மனிதங்கள்

மைந்தனின் புதைகுழியில்
நின்றபடிதான் பேசுகிறேன்
பி.பி.சி நிருபரிடம் நோகிறார் தந்தை
மட்டுமல்ல தந்தையே
மனித உரிமைகளினதும்
மகத்தான பௌத்த தர்மத்தினதும்
புதைகுழிமேல் நின்றபடியுந்தான்

எல்லாமும் தான்
வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை
வாசகங்களாய்ப் போயினவே
கவனம் தந்தையே
கல்லறை வாசகங்கள் ஏமாற்றும்
அரசியல் அங்காடித்தனம்
மலிந்து விட்ட தேசமிது.
கண்டெடுக்கப்பட்ட எலும்புகள்
சிங்கள புராதனத்துச் சின்னங்களாய்
சுட்டெரித்த சாம்பலும்
துட்ட கெழுவினுடையதாய்
விலை கூவப்படும் நாளும் வரும்.
ஆதலால்
கண் விழித்திருப்போம் தந்தையே
மயான பூமியிலும் உண்மையை
விற்று விடச் சம்மதியாத
அரிச்சந்திரனைப் போல.

20-02-1997.

இயல் பூத்திரு

பிடுங்காதே
உயிரின் நிறைவாய்
ஓரேபூ
பிடுங்கில்
செடியின் மலர்விற்கில்லை சாட்சி.

கொத்துக் கொத்தாய் பூத்திருக்குது
எனினும்
பிடுங்காதே
கொத்து மலர்விடை கோறைவிழும்.
கொள்ளை அழகிற்கும் தான்.

கூடியும்தனித்தும்
நீயேன்
இனித்திருத்தலாகாது
இயல்பூத்த சாட்சியாய்
இதழ் மலர்ந்து.

20-02-1997

மழலைகள் பள்ளி
சுற்றிலும்
ஓலங்கள்
ஓப்பாரிகள்

ஓப்பாரிகளை
விலக்கிக் கொண்டு
உள் நுழைகிறார்
ஒரு முதியவர்
இளைப்பாறிய ஆசிரியர்போய்
எட்டிப்பார்க்கிறார்
பள்ளிக்கூடத்தை

புதிதாய்த் திறந்த புத்தகங்களின்
வாசம் முகர மூக்கை நுழைக்கும்
மாணவி போல
நுழைவின் போது இவர் நுகர
விழைந்தது
இலவசக் கல்வியின்
பயன் கமழ்கின்றதை
பதிலாக முகத்தில்
ஓங்கி அறைந்ததோ
இரத்தவெடில்!
மழலைகளின் இரத்த வெடில்

யாவுமே தலைகீழாய்
இருந்த இடத்தில் எவையுமே இல்லை
கைகளும் கால்களும்

உடைந்தும் சிதறியும்
தளபாட உதிரிகளாய்
கண்களிர்ந்த இடத்திலோ
கனவுகள் அழிந்த குழிகள்
கிழவர் கண்ணீருகுத்தவாரே
சிந்திக்கிடந்த உறுப்புக்களை
ஓவ்வொன்றாய்
பொறுக்கி வந்து
பாவைகளின்
பிடுங்குண்ட பாகங்களைப்
பொருத்துவது போலேதோ
முனைகிறார்
முழுமை தேறவில்லை

முறிந்த வெண்கட்டி போலும்
பிஞ்சு விரலொன்றைக் கண்டெடுத்து
எஞ்சியுள்ள மொட்டைச் சுவரில்
எதையோ எழுத முனைகிறார்
கை நடுங்குகிறது
விடை எழுதவியலா மாணவக்கரமென

தோற்றுப் போகிறார்
மீளவும் முயல்தல்
தோற்றுப் போதல்
தோற்றுத் தோற்றுத்
தேற்றவியலாத் துயரத்தோடு
திரும்பியவரின் உதடுகள்
செபிக்க முயன்றது
தேசத்தின் செவிகளில்
எட்டு முன்பாகவே
இரத்தந் தோய்ந்த
இலவசப் புத்தகங்களின் மேலும்
இலவசச் சீருடை மழலைகள் மேலும்
விழுந்து இறந்து போகிறார்
எழுதக் குவிந்த கையிடுக்கில்
இன்னும் அந்த பிஞ்சுவிரல்.....

25-02-1997

புதிதீன்ற பெண்மை

நிலவின்மையால்
இன்றைய இரவொன்றும்
கெட்டுப் போகவில்லை.
நிறையிருள்
நிறைய்ய ஒளிமுத்துகளை
ஈன்றிருந்தது.

ஒளி முத்தொன்று
தெறித்து வந்தெனது
மூக்கு நுனியில்
ஒட்டிக் கொண்டது
ஒரு வெள்ளி மின்னியாய்.

இருளை இழுத்துப் போர்த்தி
முக்காடிட்ட பெண்ணாய்
மூக்குத்திச்சுடரை
நோக்கியவாறு
ஓரகத்திருந்தேன்.

உள்ளிறங்கிய
வெள்ளித்துணுக்கு
உயிரில் தீ மூட்ட
உன்னி எழுந்தபெண்மையின் பிழம்பு
ஆண்மையை விழுங்கிற்று.

மூக்குத்தியின் முத்துச்சுடரொளி
முழுநிலவாய் ஒளி கால
பூத்துக் கிடந்தது உயிர்
புதிதீன்ற பெண்மையாய்

27-02-1997

உண்மை, ஓர் உயிர் கமழ்கிறது

நைந்து நலிந்து மெலிந்து
கிடந்த முதுமையின்
இடுக்கில் பதுங்கிய விழிகளிலிருந்து
எட்டிப்பார்க்கிறது
உதிரப்போகின்றதான
ஓர் உயிர் வெண்மலர்.

வாழ்தல் படுக்கை கண்டு
நாளாக
சாவின் சந்நிதியில் தன்னை
சமர்ப்பிக்க
காம்பின் நுனியில் காத்திருக்கும் உயிர்
இன்னும் எதன்
ஈர்ப்பில் கிடந்தாடுகிறது?

எட்டாத் தொலைவிலாகி விட்ட
பிள்ளைகளின் வரவு குறித்தா?
எட்ட முடியாமற்போன
மீதிக் கனவுகள் குறித்தா?
எவ்வாறாயினும் ஏனிந்த உயிர்வாதை

ஊனுடம்பெடுத்தது உயிர்வாதையுறவா?
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே
என்பதுவும் இதற்குத்தானா?

பரிந்து,
பாவப்பட்டுப் போன இம்முதுமை
நோதல் நீங்கிப் பிரயாணிக்க
என்ன செய்யலாம்?
எனக்குப் பாடவேண்டும்போல்
படுகிறது; பாடுகிறேன்
தேவாரம், திருவாசகம், ஆழ்வார்
பாசுரங்கள், தன்னியல்பாய்
கோத்துப் புனைந்தவெலாம்
பண்ணில் நனைந்து வருகிறது
ஈசா ஏற்றருள் செய்கவென
இறைஞ்சினேன்
இருகண்ணும் நீர்சொரிய.

செவிப்புலன்
சீவனுற்றதாய் நிமிர்வுற்று
தேவார திருவாசகங்களைச்
செவிமடுக்கச் சிந்தை குளிர்ந்ததோ?
ஆவி மகிழ்வது உயிர்வாசம் கமழும்
விழி வெண்மலர்வில் தெரிகிறது.

பேணி நிரம்பப்பால்
பெரிதன்புடன் புகட்டுகிறேன்
விழிகள் சாய்த்து தலைமாட்டிருக்கும் எனை
நன்றியின் முழுத் திரட்சியும்
கனியக் கனியத் தழுவி
ஒற்றியெடுக்கிறதான பார்வை
அப்படியே என்னுள் ஓட்டிக்கொள்கிறது
பரிவுடன் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன்
விழிவெண்மலர்களில்
மெல்ல மெல்லப் படர்கிறது
சாம்பர் நரையேறல்.

சட்டென்று பதறாமல்
உற்றாரை அழைக்கிறேன்
ஓடி வருகின்றார்
நீர் கோத்து நிற்கும் விழிகள்
எல்லோரிடமும்

நெடுந்தூரப் பார்வை அவரிடம்.
ஓலங்கள் வேண்டாம்
ஓப்பாரி வேண்டியதில்லை
நோதல் நீங்கி ஏகும் உயிரை
கூவியழைக்கிற கூப்பாடு வேண்டாம்
பாலைக்கரையுங்கள்
ஓவ்வொருவராய்ப் பருக்குவோம்.

ஓவ்வோர் கரண்டி அன்பின்
ஓழுக்கெனவாயிற்
சிந்தி முடிக்கவும்
தித்திக்க தித்திக்க ஓதுகிற தேவாரம்
சிவப்பொருளை தெளிவிக்கவும்
காம்பின் நுனியில் காத்திருந்த
உயிர் வெண்மலர்
பற்றற விழுந்தது ஈசன்
பாதங்களில் என்றே
அக்கணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டோம்.
நம்பிக்கை பொய்யாகா வண்ணம்
நல்ல குருநாதனை ஏத்தி ஏத்தி
தொழுதோம் இனிதாக ஓர் உயிரை
இறைசந்நிதியில்
வாழ்விடம் கொள்கென வழியனுப்பி வைத்தோம்

அவலங்களுடனான மரணங்களே
நிகழும் நம் நாட்களில்
இப்படியொரு மரணம் இனிதாகச்
சித்தித்ததே என மகிழ்ந்தோம்

மெல்லமைதி சூழ
மெழுகுவர்த்தி ஓசையின்றிக்
கரைந்து உருகுவதாய் உயிர்
உறைந்தடங்கக் காண்பதும்
ஓர் இனிய பாக்கியம்போல
ஆயிற்று;
உண்மை
ஓர் உயிர் அமைதியுறல் ஆயிற்று

சாய்ந்த கட்டைக்கும்.
சடங்குகள் உண்டென்பார்
ஆர்த்தார்; எழுந்தார்!
ஆட்களைத் திரட்டினார்!
ஆரவாரங்களோடு
சுகாட்டிற்கு ஏகியது சடலம்

தகனம் முடிந்து
சாம்பல் அள்ளிய மறுநாள்
கூடு எரிந்து தீய்ந்த இடத்தில்
குச்சுக் கலப்பை செய்து
உழுதார்; நவதானியம் விதைத்தார்;
தேவாரம் பாடி முடிக்கையில் நெஞ்சில்
நினைக்கிறேன் மீளவும்
இவ்வுயிர் மண்ணில் வந்து
உழவும் வேண்டாம்; விதைக்கவும் வேண்டாம்
வறுத்த வித்தாக முளைக்காதிருக்க
வழிசெயல் வேண்டும் என்று
தொழுதேன்;

பின் யாவரும்
எழுந்து நடந்தோம்
பொழுது போய்ச் சாய்கிறது தன்போக்கில்
கடலோடு சாம்பல் கரைந்து போகிறது
கழிந்தது துடக்கென்று மீள்கின்றோம்

மீந்தபொழுதில் மெலிதாய்
நான் உணர்கிறேன்
எரித்து தீய்ந்த பின்னாலும் கமழ்கின்ற
ஊதுபத்தியென
உயிரின் வாசம் இன்னும்
நிறைந்து கமழ்வதாய் காண்கிறேன்

சுற்றிச் சுழன்றுவரும்
வாழ்வில் ஒன்றும்
சூன்யம் இல்லை காண்க.

31-3-1997

நிறைமாசமல்ல
அச்சுறுத்தல், அவலம், அதிர்ச்சி
அவசரப் பிரசவம் பார்க்க
யுத்தத்தின் வாய்ப்பிறந்ததென்ன
பதுங்கு குழிக்குட் குழந்தை.

தாய் முகவாயைத் தடவிப் பார்க்கிறாள்
மூக்கும் முழியும் காண
மூளி இருள்
முலையழகு காணாமலேயே
நிறமறியாப் பாலூட்டும்
பிள்ளைக்குத் தாலாட்டாய்
எறிகணையின் கூவல்கள்.

சூரியன் இல்லை
நிலவில்லை
சுட்டும் சுடர்கள் இல்லை
சுகந்த நறுங்காற்றில்லை
கண்சுவறாக் கசையிருட்டு
பதுங்கு குழியுள்ளோ பாம்பு கிடந்த விஷமூச்சு
வெளியெங்கும் யுத்தத்தின் பேய் மூச்சு
உள்ளேயிருப்பதா?
வெளியே வருவதா?
உயிர் மூச்சு வாங்கவென
தாயும் சேயும் வெளியில் வர
ஊரெல்லாம் திரண்டு
ஓடும் திக்கு எது?
முழிக்கிறாள்.
உயிருக்கு அஞ்சி தானும்
ஒத்தோடலானாள்.

பச்சைப்புண்ணுடம்புக்காரி
மானுடத்தின்
மிச்சம் மீதியையும் தின்று முடிக்கவென
யுத்தம் பரக்க வைத்த காலின் கீழாக
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சமூகத்தில்
ஒருத்தியாகிறாள்.
பச்சைப்புண்ணுடம்பு இறைத்தோடிய

தீட்டின் இரத்தக் கணக்கு
யார் ஏட்டில் பதிவாகும்?

செத்துப் போகிறாள்.
கைவிடப்பட்ட குழந்தை
யார் கையில்?
உன் கையிலா? என் கையிலா?
ஊர் கையிலா?
யாவருமே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம்
யார் கையில்?
நிச்சயமாய் யுத்தத்தின் கையில்தான்.
யுத்தம் பெற்றதை யுத்தமே தின்னும்
காலைத்தின்னும் கையைத்தின்னும்
ஊனைத் தின்னும் உயிரைத் தின்னும்

பீரங்கி பிளந்த
காயத்தின் வாசலில்
சமாதானக் குழந்தையா பிறக்கும்?
பிறப்பதெல்லாம் யுத்தரக்கனுக்கு
பலியாகப் போகும்
யுத்தத்தின் குழந்தைகள் தான்

பள்ளிக்கூடங்கள், பதுங்கு குழிகள்
அகதி முகாம்கள், காடுகள், மீள்குடியேற்ற
வாடிகள் யாவுமே
யுத்தரக்கன் பசியாற வாய்த்த
பலிபீடங்கள்தான்.

ஆயின்
யுத்தரக்கனுக்கு
ஓய்விடம் என்பதே இல்லையா?
யார் சொன்னார்?
சமாதானக் குழந்தை பெற்றளிப்பதாய் சொன்ன
வரதேவதையின் வாசலில்
ஆயுதமுனையால்
பல்லுக்குத்திக்கொண்டிருப்பது அவன்தானே.

19-06-1997

கானல் கொளுத்தும் இப்பாரில்
காணாமல் போன ஒன்றைத் தேடி
பயணம் தொடங்கினேன்
எனக்கு முன்னேயோர் பறவை
பாடிச் சென்ற வழியில்

பறவையின் பாடல் சிந்திய
தேறலை உண்டேன்
என் திறந்தகம் முழுதும்
ஆயினும் ஏதோ நிரம்பாமை.

நிரம்பாமையை உண்டபடியே
இறக்கையை விரிக்கிறேன்
வெளி விரிந்தபடியே செல்கிறது
ஓர் ஒப்பிலாக் காதலாய்
அது நிறைவேறாக் காதலாயினும்.

14-07-1997.

சற்று முன்பு வரையிலும் இது பறவைகளின்
சரணாலயமாகத்தான் இருந்தது

‘காக்கா கண்ணுக்கு மை கொண்டுவர்’
காக்கைகள் மை வண்ணம் கொணர்ந்தன
‘குருவீ கொண்டைக்குப் பூக்கொண்டுவர்’
குருவிகள் வண்ணப் பூக்கள் கொணர்ந்தன
‘பச்சைக்கிளியே பழங்கொண்டுவர்’
தின்னப் பழங்கொண்டு கிளிகள் தந்தன

மழலைகள் பறவைகளாகின
சிறகடித்தன, சீர்வரிசைகள் பேணின
மாலைகள் கோத்தன; மைவண்ணம் பேசின
பாடின; கை வீசி விளையாடியிருந்தன
சற்று முன்புவரையிலும்;
வேண்டாப் பறவை ஊடுருவிற்று.
விழுந்து வெடித்தன ராட்சத முட்டைகள்

காற்றிலெங்கும் செட்டைகள் சிதறின
உதிரக் குஞ்சுகளின் உயிர்கள் துடித்தன
அந்தர வெளியில் அறுந்தறுந்து தொங்கின
அவை இசைத்த பாடல்கள்;
கூட்டிசைத்த குழல்களும், யாழும்
கூட்டுமொத்தமாய் தோற்றே போயின

மை வண்ணம், மலர் வண்ணம்,
மழலைகளின் மெய்வண்ணமெல்லாம்
இரத்த வண்ணத்தில் ஏகமாய்த்தோய்ந்தன

இவை காக்கைகளினவை
இவை குயில்களினவை
இவை குருவிகளினவை
இவை பசங்கிளிகளினவையென
இனம் பிரித்தறிய இயலாமல்
இறக்கைகளின் சிதறலாய்ப் போன இவ்விடம்
நம்புங்கள் சற்று முன்பு வரையிலும்
பறவைகளின் சரணாலயமாய்த்தானிருந்தது
பாட்டுகள் ஒலிக்க

16-12-1997.

முள்ளெலும்பில் நிமிர்ந்த மனிதம்
இருகால்களில் நின்ற போது
விழிகளுள் விரிந்த
திசைகளுக்குச் சிறகு முளைத்தது

அன்று தொடங்கியது
மனிதத்தின்
பறத்தலுக்கான கனவு

தொடுவானம் நோக்கிய
துடிப்புடைய கனவுகளை
அடைகாக்கத் தொடங்கவும்
விலங்கின் நடையினின்றும்
வேறாயிற்று பயணம்.

அடைகாப்பில் திரள்வுற்ற குஞ்சின்
எழுதலுக்கான உந்தல்
கூருணர்வில் அலகு குவிக்க
கோதுடைத்து வெளியேறல்

எழுகிறது பறவை
நிறைவறாக் கனவுகளின்
சிதைநடுவிலிருந்தும்
உயிர்த்தணலைக் கெளவியபடி
வாருங்கள் பாடுவோம்
அதன்
சிறகுதைப்புகள் வாழ்கென்று

உயிர்த்தெழுலுக்கான இசை விருத்தி
எழுகிறது வாருங்கள்

உன்னதம் நோக்கிய முயல்வுகள்
பாடுவோம்
உன்னதத்திலிருந்து மேலும்
மேலும் உன்னதங்களுக்கான
முன்னடை நல்குவோம்
ஒவ்வோர் கோள்களாய்
அமர்வுறும் பறவை
அலகு கூர்த்தும் திசைதொறும்
விரிகிறது வானம்
உயிர்ப்புறும் பயண
இறக்கைகள் மீது
பரவெளி சிந்தும் பா ஓசை
மண்ணில்
சுவறும் வகை வேண்டின்
வேட்டைக் கூச்சல்களை நாம்
விட்டொழித்தாக வேண்டும்

ஈட்டி எறிதூரங்களை
தாண்டி வந்த மனிதார்த்தம்
அண்ட வெளியெங்கும் அறிவின்
எறியங்களின், எதிர்வினையை
ஆய்வு செய்யும் யுகமிதிலே
புதிய தளங்களின் குடியமர்வை
நிகழ்த்துவோம்

நாம் யார்?
பூரண விடுதலையின் விஞ்ஞானர்.

ஒவ்வோர்கணத்தையும்
உயிர்ப்புடன் நகர்த்துவோம்
ஒளிபூத்த உலகங்களை
இலக்கிட்டவாறே
உடன் பயணிப்போம்
அவரவர்க்கான திசையிலும்
வெளியிலும்

26-12-1997.

வெளியிடைப் பறவை
சுவடில்லை
சுவடற்ற பயணம்
சுவடற்ற வெளி

கணந்தொறும் புதுவழி
கணந்தொறும் புது வெளி
வெளியும் வழியும் ஒன்றாய்
விடுதலை தருவதாய்
வீழ்ந்து கிடக்குதொரு பறவை
இதன் வெளி எங்கே?

சிறகிடை தேடாதே
வெளியிடை இசைத்த சுருதியில் தேடு
பறவையின் பண்ணார்ந்த ஆன்மாவை

பருந்து வட்டத் தொனியின் விழி
படர்ந்த எல்லையின்மையை
உன்னுள் மீட்டவல்லாயா
எனின் மீட்டு!

இல்லையெனின்
பரவெளியின் மீட்டலுக்கு உனைத்
திறந்திரு,
வசப்படும் பறவைகள்
சுவடறு வெளி

12-06-1998

புழுக்கட்டி விரல்கள்

விதிக்கப்பட்டிருந்த வீக்கத்தை
மீறிற்று எனது விரல்.

இருந்தாற்போல் நீண்டு நெகுத்து
வான் சுடர் நட்சத்திரம்
ஒன்றைத் தொளையிட்டு
சூடிற்று மோதிரமாய்.

பின்னர் வானில் வளையவந்து
ஒருசுற்றுவலம்;
நறுக்கு மின்னல் துணுக்குகளாய்
விரல் எல்லாம்
நட்சத்திரமோதிரங்கள்.

வெறிச்சோடிய வானம்
முகம் கறுத்தது
மண்ணகம் நோக்கி
கண்ணீர்விட்டது
இரக்கம் மேலிட ஒவ்வொன்றாய்
சுண்டிவிட்டேன்

சுவர்ணத் தொங்கல்கள்
வைரக் கம்மல்கள்
முத்துச் சுடர் மின்னிகள்
நெத்திச்சுட்டியென
வானமகட்கு நான் வழங்கிய
சீர் வரிசைகள் ஜொலித்தன.

கணக்கிலாது ஈந்த களைப்பில்
குறண்டிப் படுத்தனவிரல்கள்;
விடியத் தடவிப் பார்த்தால்
விறைத்த புழுக்களாய் கிடந்தன;
வீட்டுப் பெண்ணாளின்
கைகளிலிருந்தும் சங்குக்
கழுத்திலிருந்தும்
உருவித் தீர்த்த வன்முறையின்
களங்கம் அறியாது.

16-06-1998

காற்றுவெளி ஆடல்

காற்றுவெளியிடைக் கன்னி ஆடினாள்

ஒரு கை வீசினாள் திசை உருண்டன
மறுகை வீசினாள் மடை திறந்தன
எதிர வீசினாள் இரு கரங்களும்
கிறுகிறென்று புவி திகிலுழன்றது.

விழி சுழல்வில் விண்மீன் சுடர்ந்தன;
குழல் விரிக்கிறாள் முகில் திரண்டன;
பதமுறுத்தப்பாதலமிழிந்தது
விதவிதத்தின வேகநர்த்தனள்

கன்னி என்னவோர் காதல் வெறியளா
காட்டகத்தோர் தீயுமிழ்வளா
தன்நிலை மறந்தாடலுற்றனள்
என்ன வந்ததின்று எகிறி ஆடுறாள்

அம்மணி சற்று ஆசுவாசம் கொள்
செம்மனத்தவள் சினத்தலாகுமா
பெண்மணிக்கொரு பித்தன் நானலோ
வீசுதென்றலாய் ஆவிசுளிரடி.

என்றுரைத்ததும் எழில் நகைத்தனள்
சீற்றம் ஓர்படி இறங்கிவந்தது
காற்றின் மென்கொடிக்கைபடர்ந்தது
காதலாகி என் மீதிலூர்ந்தது

‘இல்லை என்னுயிர்க் காதல் நாயக
தொல்லை பற்பல சூழ்ந்துதின்றிட
நொய்தலுற்று நான் நோயில் வீழ்வதா?
நூர்ந்து போவதா நல்லுயிர்ச் சுடர்?
முடங்கி வீழ்ந்திடா வகையிலென்றிறன்
முழுது மோங்கிடத் திடமொடாடினால்
சுற்றுச் சூழ்விலும் சோர்வு மண்டிடா
ஒத்துயிர்ப்பு கலை உடன் நிகழ்வலோ

என்று கூறியென் எழில் நகைத்தனள்
இயங்கு சக்தியாய் உயிர் சுடர்த்தினள்
கண்ணிரண்டில் கற்கண்டு நீட்டினள்
காதல் மென் நகைப் பூவிரித்தனள்.

மென் இதழ்த்தவள் மின் புதைத்தனள்
மேவி இன்கலை தான் நிகழ்த்தினள்
மின்னிமின்னி என் உயிர்சிலிர்த்தது
மெய்க்காட்டிலோர் நிலா தேன் குளித்தது.

காற்று வெளியரங்கில் கன்னி துயில்கிறாள்.

21-6-1998

காற்றைத் தேடிப்போகையில்
அஃதிந்தப் பாடலை இசைத்தது
பாடலைத்தந்த பறவை
எங்கெனக் கேட்டேன்

பாடலிடமே கேளென்றது காற்று
கேட்டேன்
பாடலே உனையாத்தளித்த
பறவை எங்கே

தான் பறந்து சென்ற திசைகளை வெளிகளை
தங்கிச் சென்ற உயர்மரக் கொம்புகளை
தானியம் பொறுக்கியுண்ட வயல்களை
தன்நடை பயின்ற வரப்புகளை
மீன் கொத்தியுண்ட நீர்நிலைகளை
உப்புக் கரிக்கின்ற கடலோரங்களை
கடலலைகள் அரித்துத் தின்னத்
தனித்துக் கிடந்த தீவுகளை
நீராடுதுறைகளை,
பருவ காலங்களை, பெயர்ச்சிகளை
புலம் பெயர்ந்து சென்ற தேசங்களின் புழுக்கங்களை
கடந்து சென்ற மலைமுகடுகளை
மலையடிவாரத் துயரங்களையெல்லாம்
தாரைவார்த்துத்தந்து விட்டு
தேசாந்தரம் போன பறவையின்
திசை வெளி அதிர்வுகளின் கோடெடுத்தத்
தீட்டிப்பாரேன்
தென்படும் அதன் உரு என்றது பாடல்.

தீட்டித் தீட்டிப் பார்க்கிறேன்
தென்படவேயில்லை பறவையின் உரு
காற்றில் கலந்த அதன் பாடலே
தொடர்ந்து எழுந்து விரிகிறது
எல்லையின்மையை அழைக்கின்ற
பாங்கோசை போல

22-06-1998

வீச்செல்லை

வாழ்தலென்பது
மேய்தலெனக் கொண்டால்
பூமியொரு மேய்ச்சல் தரை மட்டுந்தான்.

மேய்தல், இரைமீட்டல்,
வீடுதிரும்புதலெனச்
சுவடகலாச் சுற்றுவட்டம் தான்
நமதுமெனின்
நாமும் விலங்குகள் தான்.

வண்டிக்காரன் தூங்குகிறான்
ஓய்ஞ்சலங்கையொடு
வீடு வந்து சேர்கின்றன
தூங்கல் மாடுகள்
மாடுகளிற்குத் தொழுவம் பின்கோடி
வண்டிக்காரனுக்கு முன்கோடி

தொழுவத்துக் கயிறு இழுபட்டால்
மேய்ச்சல் தரை மட்டுந்தான்
அறுபட்டு விடுபட்டால்
மேய்ச்சல் தரைக்கப்பாலும்
வாழ்வின் விரிபுலங்கள்.

இல்லையென்றால் என்ன
தொழுவத்துச் சுகத்தை இரை மீட்டபடி
ஈக்களை விரட்டிக் கொண்டிருக்கலாம்
வாலின் வீச்செல்லைக்குள் உள்ளதுவும்
வாழ்வுதானெனின்.

10-07-1998

உயிர்கொண்டு விரிகின்ற வெளி
உனதே வெண்பறவாய்
பயணமும் உனதே
உலாப் போகுமுன் வழியில் குறுக்கிடேன்
நானும்
உனைப் போலவோர் வழிப் பயணிதான்.

எனைப் போலல்ல
உடல் உனக்குச் சமையும் அல்ல
கூடுனக்குச் சிறையும் அல்ல
வெளியோடிசைந்த வாழ்வு
வாழ்வோடிசைந்த வெளி
யாவும் உனக்கு இசைந்த வண்ணம்.

பறந்து செல்ல இறக்கை
வேண்டிய மட்டும் வெளி
திசைகள் யாவும் திறந்த வண்ணம்
இசைகள் பாடிச்செல்க
உனை ஏந்தும் வெளி காதல் களிகூர

செல்லும் வழியில் எப்போதேனும்
இளைப்பாறத் தோணின்
இளவிருட்சம் போலும்
எனது தோளில் வந்தமர்க
உன்விடுதலைப் பாடலோடு
அடிவேர்கள் சிலிர்ப்பெய்த

இசைப்பா
17-08-1998.

விபத்துக்கடலும் சசிகிருஷ்ணமூர்த்தியும்

கடைசியாக

நாம் சந்தித்தது வெள்ளவத்தையிலா?
இல்லை; பம்பலப்பிட்டியில்
கற்பகத்தின் பக்கலிலோ
சற்றுத் தள்ளி அப்பாலோதான்.

பேசினோம்

யாழ்ப்பாணத்தின் பெயர்வு பற்றியே
பெரும்பாலும்;
வயசாளியான பெண்மணிக்கு
நடைநொந்ததால் விலக்கு மீண்டு
பெரும்பாடு இறைத்ததைச் சொல்லி
வேதனைப்பட்டாய்.

யாழ்ப்பாணம் திரும்பியபின்னும்
பழைய தெம்பு இன்னும்
திரும்பவே இல்லையெனச்
சொல்லும் போதே உன்முகத்தில்
படர்ந்தது சோர்வு எம் சூழலின்
படிவம்போல.

பேச்சை மாற்றினேன்.

'வீரகேசரி' யில் வந்த கதை
'வேம்பு' என்னைப் பாதித்தது' என்றேன்
'ஏ. ஜேக்கும் பிடித்தது இரண்டே நாட்களில்
இங்கிலிசில் பெயர்த்தும் விட்டார்' என்றாய்.

'வேம்பின் கதை' என்றிழுத்தேன்
'எங்கள் முற்றத்து வேம்புதான்'-
புயல்களுக்கெல்லாம் கிறங்காதது
வன்னியிலிருந்து மீளும் வரை
காத்திருந்து சின்னக் காத்துக்கு
விழுந்து போச்சுது; வேரடியைப் பார்த்தால்
ஏறியிருந்தது ஷெல்லின் துண்டு'
என்றாய்; மெளனித்தாய்

விழிகளிலே வேம்பின் நிழலாட்டம்.....?
இருவரதும் இதயங்களிலும்
ஊடுபாவிக்கசிந்தது
வேரடிக் குருதிதானோ?
நீடித்தது மௌனம்.
வார்த்தைகளால் இடைவெட்டாமல்
மெல்லப் பிரிந்தோம்.

பிறகு
நாம் சந்திப்பதற்கான வேளை
வந்து கூரவேயில்லை.

அண்மையில் ஜெய்சங்கர் தந்த
'Third eye' யில் வேம்பின்
மொழிபெயர்ப்பை கண்ணுற்றேன்.
வேப்பங்காற்றாய்
உன் நினைவு தழுவிச்சென்றது.

பிறகு
யாழிலிருந்து வந்த நண்பர்தானும்
யேசுராசாவும் சுகயீனம் பார்க்க
வந்திருந்ததாய்ச் சொன்ன போதில்
தோன்றி மறைந்ததுன்
முகச் சோர்வு நிலா.

அதன் பிறகு.....
அதன் பிறகுதான் கிளிநொச்சி மாங்குளம்
அமளிகளுக்கிடையில்
குழிபறித்த விமான விபத்தில்
நீயும் என்ற சேதி.....

எரிநட்சத்திரம் ஒன்றெனது
மனவெளியைக் கிழித்திறங்கியது
நம்ப முடியவில்லை நண்பனே
இன்னும் அலையெறிந்து தத்தளிக்கிறது
எமது கடல்

7-10-1998

நிலுவை

கிளை பெயர்ந்தோம்
திசையறியாப் பெயர்வின்
பின்னொரு நாள்
சந்தித்தோம்;
புறக்கோட்டை
அஞ்சலாம்படிச் சந்தியில்.

பெயர்வின் உலர்வென
ஒட்டியிருந்தது
வியர்வைப் பொருக்கு
விழுதெனக் கைகள் நீட்டி
தழுவிய போதில் வேர்களின்
ஈரம் சுவறியது.

எனினும்
அடிவயிற்றை எதுவோ

பிறாண்டுவது போல
எது?
செவிப்பிடியில் எல்லை வேலிக்கு
அப்பால் விட்டெறிந்த
கண்விடுக்காத பூனைக்குட்டியா?
தழுவி நிமிர்கையில்
அவன் விழியோரம்
விளிம்பு கட்டியிருந்தது
அதன் முனகலா?

வெறும் முனகல்தானா
விழி வழியே உடைப்பெடுத்துப்பாயும்
கிளை நதிகளின் கூட்டுக் கதறலாய்
இல்லையா?
கழுவித்துடைக்கப்படாத
பாவத்தின் சம்பளத்தை கண்ணீரால்
அளந்தபடி பெயர்கின்ற
பெருவெளிப் புலம்பலாய் இல்லையா?
விழியோர முனகலின்
வெடிப்பெடுத்த பேரோசை
பெருஞ்சூறை போலெனைத் தாக்கவும்
வீதியில் நான் விறைத்தபடி.

விடைபெற்றுச் செல்கிறான் அவன்
தாக்கியமைக்கான எந்தத்
தடயமும் இன்றி
இடறிய சாரத்தைச் சரிசெய்தவாரே

யாழ்ப்பாணம் 'அப்துல் காதரி' லிருந்து
வசூலுக்காக வந்து போகும்
இவனுக்கான 'பாக்கி' எதுவும்
இல்லையாயினும்,
அழுத்தமாய் உணர்கிறேன்
செலுத்துதற்கான நிலுவை
மிகவும் கனதியாய் உள்ளதாய்.

8-10-1998.

பூமியும் பெண்ணும்

எரிந்து கொண்டிருக்கிறது
நெருப்பு.
ஏர்க்காலில் கண்டெடுத்த பெண்
தீயின் நடுநின்றாள்.

தீயினும் சுடுவதாய்
விட்டெறிந்த சொல்
இன்னும் வேவு பார்க்கிறது
வண்ணான் படித்துறையில்
துணிவெளுக்கும் ஓசையுடன்
ஒத்திசைத்து.

தீயின்னும் எரிந்தபடி
சூழ்வர
பெற்றோல், மண்எண்ணெய்
'கான்' களுடன்.....
யாரிவர்கள் மனுஷங்களா?
குழல் பற்றிவந்து வீசப்படும்
பெண்களின் கூக்குரல்கள்
தீயின் நாவெடுத்தலைகின்றன.

எல்லாக் குரல்களும்
ஏக காலத்தில்
ஒரு குரலினுள்ளிருந்து எழுவதாயும்
ஒன்றினுள் சென்றொடுங்குவதாயும்,
ஒடுக்கு முறையின் அழுக்க விரிவாயும்
நீண்டுகொண்டே செல்ல.....

தீயில் எரியும் பெண்களிற்கெல்லாம்
தீர்வு
பூமி வாய்பிளந்து விழுங்குதல்தானா?
அல்லது தீயின் வாயில் அகப்படுதல்தானா?

பூமி சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது
ஏர்க்கால் உழுதசாலின் வழியே
எறிகம்போச்சும் குரல் போல.

8-10-1998

எதிரெதிர்

இயல்பாக நிகழ்தல் வேண்டும்
என் உதிர்வு
அந்தப் போதிமரத்தின் இலையை
ஏந்தி வந்து காற்று
புற்றரையில் மெத்தென்றிறக்கியது போல.

எதிர்பார்த்தபடியா எல்லாம் நிகழ்கிறது?

போதிமரத்தின் காற்றை புளகம் ஊர
வாங்கி இருக்கிறேன் பணிமனை வாசலில்.
அதே ஜீவசுக நிழலின் கீழ் முகாமிட்டிருந்தும்
வெளியேறிய ஆமிக்காரன்
சுடுகிறான் மேல் நோக்கி,
சுருண்டு விழுந்தது
புகல் கொண்டிருந்த பறவைகளில் ஒன்று
வெருண்டவை வேறு வேறாய்ப் பெயர்ந்தன.

எப்போதும் நிகழ்வதிது.

சுட்டகையோடு அவன்- அவனெனின்
அவன் ஒருவனேதானா- வீரம் கொப்பளிக்க
எனைப் பார்ப்பான் வீழ்ந்த
பறவையைப் பார்ப்பதே போல் அலட்சியமாக
நானோ பாவப்பட்டுப் போன சீவனைப்
பார்த்திருப்பேன்.

இரட்டைக் குழல் திறந்ததென
வெறுப்புமிழும் விழிகளை
எப்படி எதிர் நோக்குவது?
சுமுகம் கொண்டதில்லை எம்பார்வை.
யதேச்சையாய் எதிர்ப்படுகையிலும்
இயல்பாயெழுகிறபுன்னகையுமில்லை.

ஆயினும் எப்போதும் போலவே
இயல்பாக உதிர்கிற அரசிலை மேலே
ஏறிக்குந்திக் கொள்கிறது என்மனசு
எப்போதும் போலவே
விறைப்பேறியதாய் அவனது பார்வை
இப்போதைக்கு விழி மூடித் தூங்குகிறது
அவன் தோளில் துப்பாக்கி

எதிர்பார்த்தபடியா எல்லாம் நிகழ்கிறது?

11 -10-1998

சப்பாத்துக்களின் மொழிபற்றி

சப்பாத்துகளைப் பற்றிப் பேசுவோம்

சப்பாத்துக்களின் மேட்டிமை பற்றியும்
மிடுக்குப் பற்றியும்
மினுக்கிய கண்ணாடி மெருகிடலில்
விழுகின்ற அதிகார நிழல் பற்றியும்

விறைத்த சப்பாத்துக்கள் போல
பாவங்கள் ஏதும் அற்ற
இவ்வதிகார முகங்களின் முன்
சாதி மான்களுக்கு முன் சால்வையை எடுத்துக்
கக்கத்துள் இடுக்கிக் கொள்கின்ற
குடிமக்களின் பௌவியம் எமக்குள் தானாய் படிகிறது

இதற்குச் சற்றேனும் ஏறுமாறாயிருந்தால்
விறைப்பெடுக்கும் பணியில் சப்பாத்துகள்
இறங்கி விடும்;
உயர்திணை அஃறிணை யாவற்றையும்
உதைபடுதிணையாக்கி விடும்
சப்பாத்துகளின் பணியும் பாணியும்
உதைப்பதும் மிதிப்பதும் தான் என்றாகிவிட்டது
அவை இறக்குமதித் தரங்களாயினும்.

சப்பாத்துக்களின் ஒலிபேதங்களில்
மயங்காவிடின் அவற்றின் பின்னமற்ற

ஒரே மொழி அதிகாரம்தான் எனப் புரியவரும்
 எங்கோ வீற்றிருக்கும் அதிகாரத்தை
 இங்கே அமுல் செய்யும் மொழி நடப்பு.
 சப்பாத்துக்கள் ஓசையெழுப்பா
 வேளையும் உள எனின் அது
 அதிகாரத்தின் மோனவரம்பென்று
 கொள்ளவேண்டாம்
 மனித உரிமைக் காப்பாளியினதோ,
 சுதந்திர ஊடக வியலாளினதோ,
 தற்காத்துக் கொள்ளவியலாத
 அபலைப் பெண்ணினதோ
 குரல் வளையை ஏறி மிதித்துக் கொண்டிருக்கும்
 கொடிய தருணமாயிருக்கலாம்
 ஆயினும் அதற்கான எந்தத்தடயமும் இன்றி
 காலடிக்கீழ் மிதிபட்ட பூக்களின்
 முனகலையும் ஊதிவிட்டு மெது நடைபயிலும்

அதை மொழிபெயர்த்து அறிபவர்க்கே
 அவற்றின் கீழ் நசுங்கியவற்றின்
 கணக்கு விபரங்கள் தெரியவரும்
 காணாமல் போனோரின்
 காலடிப்பதிவுகள் புலனாகும்

இருந்தும் என்ன? இந்தச்
 சப்பாத்துக்களை சிரமேல் தாங்குவோரும்
 தூசிதுடைத்து முத்தமிடுவோரும்
 அவற்றின் மினுக்கத்தில் தம் முகலட்சணம் பார்க்கும்
 பிறழ்வுப் பிறவிகளும் உளவே
 சப்பாத்துக்களுக்கோஇவை
 தூசிப் பெறுமானம் தான்
 ஆயினும் தூசிபோல் ஒட்டியிருந்து
 காரியஞ் சாதிக்கும் வல்லமை உண்டென்ற
 குரலும் எழுகிறது
 இதுவும் எம்மத்தியில் இருந்தேதான்
 ஆகவே நாமும் சப்பாத்துக்களின்.....தூ...

18-10-1998

மாறுதளம்

கலகலக்கும் சிரிப்பொலிகள்
கையொலிகள்
வானகத்தின் உச்சிக் குடுமியைப்
பற்றிப் பிடித்துலுப்புவதாய்
மகிழ்ச்சி அலைபுரளும் பேராழியென
மைதானம்

உருண்டோடும் பந்து
உதைந்தாடும் கால்கள்
கொடுத்துவாங்கி திருப்பி
உந்தி விட
என்னண்டைப் பந்து

விடலை ஒருவன் வாகாக
உள்வாங்கி
விட்டானொரு உதை
மேலே மேலே
எழுகிறது பந்து
மாலைப் பரிதியின்
மஞ்சள் விழிநோக்கில்
பந்து இன்னொரு பொன்கோளமாக
மின்னிடும் சுழல்வு

என்ன வியப்பு
உலகம் புதிய திசையில் உருள்கிறதா
புணரொளியில் புதுவலங்கள்
புரிபடா உலகங்களின் பூட்டவிழல்
வானம் தன்னை முற்றிலுமாய்
திறந்து கொண்டது
புவிஈர்ப்பின் கனமிளகிற்று
இன்னுமொரு சுழல் வட்டக்
கூர்ப்பில் குவிமையம் கொண்ட

மாறுதளமாக மைதானம்
மைந்தரிவர் உந்தியெழுந்து
பால் வழிப் பரப்பில்
கோள்களைப் பந்தாடுநராய்
காந்தவிசைப்புலத்திற்கு அப்பாலராய்
யாரிவர்கள்
விண்ணின் புதல்வர்களா
புவி ஈன்ற புதியர்களா
ஈர்ப்பை எதிருந்தி இயல்கின்ற
புதியதிசை காட்டித் துருவர்களா?

திசைகளின் கதவு திறந்து
இறங்கிவரும் பேரறிவின்
நூலேணி வழியாக
புதியரினம் உள்நுழைவு.

ஒளிகூரும் பார்வையொடு
உள்நுழையும் புதியரினம்
புவியின் மாறுதளமையத்தைக்
கைப்பற்றிக் கொண்டதாய்
இணைய வலை நரம்புகளில்
அதிர்கின்ற செய்தி புதிது.

உதயபார்வை மண்ணில்
புதிய ரேகைகளை
வரையத்தொடங்கிவிட்டது.

19-10-1998

வெளியிடை விடுபட்டிருத்தல் இன்பம்
விடு விடு என்மனச் சிறைபடு குருவி
கூட்டைவிடு மனப் பூட்டை விடு
புவி ஈர்ப்பை விடு
விடுபட்டெங்கும் பேரியற்கை
சொரியும் வெளியை உண்டுகளி!

வெளியிடை தோய்தல் இன்பம்
என் சோடிக்கிளியே
சோர்வின் நீங்கு துயரின் நீங்கு
நோயின் நீங்கி
வெளியோடொளியாய்ப் புணர்வோம்
எம் தொல்லை தேயும்

ஓ என்னினிய பிள்ளைக் கிளிகாள்
கிள்ளைப் பேச்சை விட்டிரா விடுக!
கிளர்வுற்றெழுந்து
எல்லையின்மையைத் தொட்டிரா தொடுக
தொட்டெடுத்த பேரறிவை
இம்மண்ணில் நடுவீரா? நடுக

ஒருதளநிலையோடிறுகலை விடுக
விடுபட்டின்னொரு தளநிலை உயர்க
பிறிதொருதளம்! பிறிதொரு பாய்ச்சல்!
மனிதம் விடுதலை வெளியில் புகுதல்
புகுதல் புகுதல் புதியன புகுதல்
புகப்புக புதுவெளி நுகர்வது இன்பம்.

20-10-1998

சுருதி பேதம்

சூரியன்சுடர்கிறது
நிலவு ஒளிக்கிறது
நட்சத்திரங்கள் ஜொலிக்கின்றன
யாவும் ஒளிலயக் கோட்டில்
வலம் வருவனவாய்.

பூமிக்கும் பேரண்டத்திற்கும்
புணர்ச்சிபேதம்
இருந்ததே இல்லை.
பேதித்தது நாமேதான்;
அண்டத்திற்கும் எமக்கும் இடையோடிய
ஆதிலய நரம்பிழைகளை
அறுத்தது நாமேதான்.

சுடர் வெளி உலகங்களின்
ஒளிகொள் உறவிற்கு
தாளிட்ட கதவுகள்
எங்களது.

புதிய ஒளிக்கற்றை
கதவைத் தட்டுகிறது
சுருதி பிசுகாத இசை
வாசலில் மீட்டுகிறது

நாமோ,
பூட்டிய கதவுகளினுள்,
திசைகளை அடைக்கிற முனைப்பில்,
நமக்கான வெளியையும் இழந்து
வெளியிடைத் தோயும் இசையையும் இழந்து
இழந்து போனமைக்கான துக்கித்தலுமற்று

24-10-1998

வெடியோசை கேட்டதும்
பிள்ளைகளைப்
பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள்
தாய்
ஓடிவந்து சுட்டிக் கொள்கின்றன
ஒன்றைத் தவிர.

“அண்ணை எங்கையடி?”
“அதோ”
முற்றத்தைச் சுட்டிய விரல் நுனியில்
சுழல்கிறது உலகம்
தாறுமாறாய்.

விம்மி வெடித்த இதயம்போல்
பிளந்து மாறிய இடத்தில்
சிதறிக் கிடப்பவனை
என்னவென்று பேரிட்டு
எப்படி அழைப்பது?

பேரினை நீக்கி பிணமென்று பேரிடவும்
ஏதுமற்றதாகி
முட்டுத் தேங்காய் பிளந்து சிதறினாற்போல
மூளை இரத்தத்தில் பூத்தபடி!
மூர்ச்சித்துப் போகிறாள் தாய்

நல்லூர் வீதியில்
விளையாட்டுத் துவக்கை வேண்டியழவும்
வாங்கிக் கொடுக்க மறுத்தவளின் பிள்ளை
வெடிகுண்டை எங்கிருந்து
தேடியெடுத்திருக்கும்?
வாழைப் பொத்திபோல
வடிவாயிருக்குதென்று
தேடிக் கொணர்ந்திருப்பான்
வெடிப்பொருள்
விளையாட்டுப் பொருளாயிற்று

விதைத்தவைகளெல்லாம்
வினையாக மாறி
வீட்டு வாசல்களிலும்,
கொல்லைகளினுள்ளும்
வேர்விட்டு
அத்திவாரத்தையே
பேர்க்கும் வகையில்
கிழங்குகள் விழுத்தின
காலந்தாண்டியும் கெட்டுப்போகாத
இராசவள்ளி, கரணைக் கிழங்குகள் கணக்காய்.....

கொடியின் நுனியதென்று
உருவியிழுத்தாலோ
குடி முழுதும் பாழ்.
கிழங்கென கல்லியெடுத்தாலோ
பிளந்து சிதறுகிறது பிள்ளைமை.

பிஞ்சுச்சதைகள்
இன்னும் துடித்தபடி
யாராயினும்
கட்டியள்ளும் வரையிலுமா
அன்றேல்
கூப்பிட்ட குரலுக்கு
ஏனென்பாரின்றியா

29-10-1998

குருதி எழுத்து

'சுவர்களில் எழுதிச் செல்லும்
விரலைக் கண்டாயா?'
'கண்டேன்'
'எங்கே?'
'இங்கே' என்றேனா
சுட்டிய விரலை முறித்துக் கடித்துத்
துப்பிச் சென்றான் தெருநீளம்
சப்பாத்தொலிக்க

எனக்கு நேர்ந்ததை
எழுதி நடந்தேன்
குருதி முனையால்.

எனக்கு முன்பும் எவனோ
எழுதிச் சென்ற குருதி எழுத்துகள்
சுவரெல்லாம்

அவனது எழுத்தில் எனது
சரிதமிருந்தது;
எனது எழுத்தில் அவனது
குருதி வழிந்தது;
'எப்படி?' என்று வியக்கிறேன்.

'எனக்குத் தெரியும்'
சந்தித்திருப்பத்தில்
சத்தம் போட்டுச் சொன்னது சப்பாத்து
இன்னும் ஒரு விரலை முறித்தபடி.

7-12-1998

செம்மணிகளும்
புதை குழிக்க முடியா உண்மைகளும்

கிழியக் கிழியக் கேட்பதற்கு
கைவசம் உள்ளன ஆயிரம் கேள்விகள்
கேட்கலாம் அல்லவா?

தூக்குத் தீர்ந்தவன் வாயவிழும் வரை
உங்கள் குரலை எங்கே அடகு வைத்திழந்தீர்
கேட்கலாமல்லவா

கேட்கலாம்
நாக்கைப் புடுங்கிக் கொண்டுசாகுமாப் போல
வேண்டாம் வாயை மூடிக் கொள்கிறேன்
கிளரா உண்மைகளாய்
இக்கேள்விகளையும் புதை குழிகளுள்
தூங்கவிட்டுவிடுகிறேன்

ஆனாலும் பாருங்கள்

கேள்விகளை முழுசாய்ப்புதைக்க முடிவதில்லை
புதைகுழிக்கு மேலாக
துருத்திக் கொண்டு தெரியும்
கையைப்போலவோ
காலைப்போலவோ
வெளி வந்து விடுகிறது
வரலாற்றின் மூடுண்ட பக்கங்களை
கிழித்துக் கொண்டு.
சிலவேளை
புதைகுழிமேல் குத்திவைக்கப்பட்ட
கள்ளிச்செடியாக
நிரந்தரமாகத் தங்கி விடுகிறது
சிலவேளை
புதை குழிக்கப்பட்டவரின் ஆவியாக
காற்றிலேறித் தன் குரல் கிளர்த்தியலைகிறது.

கிருஷாந்தி வழக்கில்
தூக்கித் தீர்க்கப்பட்டவனின்
தொண்டைக் குழிக்குள்ளும்
இப்படித்தான் தன் குரல் திறந்தது
'புதை குழிகளை அடையாளம்
காட்டுவேன்' என்கிறது.
கணக்கீடும்,

காணாமல் போனோர் பட்டியலோடு
ஒத்தேவருகிறது

எண்ணிக்கை.....?

எண்ணிக்கையிலா எல்லாமிருக்கிறது?
எண்ணிக்கையின் பேரால்தானே
எங்கள் உரிமைகளும் புதைக்கப்பட்டன
தேசமென்பதுதானென்ன?
மக்கள் திரளின் பெருக்கம் மட்டுந்தானா?
எல்லைக்கோடுகளின் உள்ளே
தித்தித்திணறும் சிறுபான்மையரின்
தேசம் எது புதைகுழிமையமா?

சூரிய கந்தை, செம்மணிகளென
தேசமெல்லாம் புதைகுழிகள்.
புதைகுழிக்கப்பட்டவை ஒட்டுமொத்த
மனித விடுதலையும், விழுமியங்களும்
மகத்துவமிக்க மானுடத்தளிகளும் தான்
தோண்டினால் நாறப்போவன
நாட்பட்ட பிணந்தின்னி அரசியலும் தான்
சாத்தான் ஒதும் சமாதான வேதமும் தான்
தொடரப் போவதும்
புதைகுழி ராச்சியந்தான்
பாராளுமன்றிலும் நமக்குவாய்த்தவை
இரவல் குரல்கள்தான்.

ஆயினும்
சாகும் தறுவாயிலும்
நீதிமன்றில் நிமிர்ந்த மனச்சாட்சியாக
தன் குரலெழுப்பி
சூரிய கந்தைக்கும், செம்மணிக்கும் ஒரு
சுரங்கப் பாதை உண்டென்று,
உண்மைசாற்றினானே
அவனுக்கு மும்மணிகளினதும்
ஆசீர்வாதம் கிட்டுவதாக.

12.12.1998

“என்மக்கள் போல்கின்றீர்
நீங்கள் யார் மக்கள்”
நள மகாராசன்தான் கேட்டான்

நான்கேட்கமாட்டேன்
இரக்கத்தை கோருமிந்த
அகதிச் சிறுவனை நீ
ஆர்பிள்ளை யென்று

அசரப் பற்கள் பதித்துப்
பேய்த்தாங்கிகள் கடக்குமிந்தத்
தெருவிலுனைக் கை ஏந்த
விட்டது எதுவெனத் தெரியும்

பள்ளிக்குப் போய்
துள்ளி ஓடிவரும் பாலகம்
இழந்த பிள்ளை
கேட்டாயேடா ‘பிச்சை’
என்றொரு சொல் கை நீட்டி
ஈரற்குலையில் ஈட்டியைச் சொருகி.

இதயத்தைப் பிளந்து வழிகிற
குருதியில் தாரை வார்த்து என்
உயிரே வேண்டுமெனினும் ஈவேன்
என்மகனே இந்தச் சொல்லை
மட்டும் விட்டுவிடு கூடவே
இரக்கத்தை யாசிக்கும் பார்வையையும்.

வயிற்றுக்குக் கஞ்சிவேண்டும்தான்
வாழ்தலுக்கு வேண்டுமடா
நிமிர்வு!
‘இடுக’ என்று கேள்
இடுகிறேன்.
இரந்து யாசித்தலை விடு
சுவடெறிந்து நட
உன்
இறுமாந்த நடையினிலே
எப்படையும் தோற்குமென

16-12-1998

காலம் இகந்த
விழிச் சுடர்வாய்
கல்லறை தீபம்.
குழிக்குள் விழித்தன
பறவையின் கண்கள்.

விழிப்பூர்ந்த ஞாபக
வெளியில்
பயணித்த
திசைகளின் சிறகோசை

வெளியின்
அழைப்பா?
எழுந்தது பறவை

மேலே மேலே
இன்னும் மேலே
விண்முட்டி வழிகிற
மோனவெளியிலொரு
சுருதிவட்டம்.
காலமின்மையுள்
இருமைச் சிறகுகள் ஓய்ந்த
வெண்மிதப்பு.

ஓய்வா?
எனின்
திறந்து கிடக்கும் கல்லறைக்கும்
கடந்து சென்ற காலவெளிக்கும்
இடைநின்ற அதிர்வு...?

ஓய்வு காலச்சங்கீதமா?
இன்னும் திறபடாக் கல்லறைகளின்
உள்நின்ற
உயிர்த் தெழுலுக்கான அருட்டுணர்வா?
மீட்சி விண்ணப்பமா?
வெளியூழிறங்கும் பறவையின் ஆன்மாவா?
எது?
சிறகுதிர்த்து
விரைகிறது பறவை
உதிர்சிறகின் பின்னாலேயே
அலைகிறது மனது.

தொடுவானுக்கப்பால்
குறும் புள்ளியாகிக்
கரைகிறது பறவை
சிறகுதிர்க்கத் தெரியா மனப்பேடு
புவியீர்ப்பின் எல்லைக்குள்
இரைதேடி இன்னும் அலைகிறது.

21-12-1998

முதிர்ந்த தவம் போலும்
முழுநிலா
வெளியிடை வெண்பறவையென
மிதந்தபடி.

நீண்டயர்ந்த மரக்கொம்பரில்
சோகித்திருந்த பறவை
தன்சோடியென்றெண்ணிற்றா?

பயணப்பட்டது
மிகுந்த பரபரப்போடு.

நிலவை அண்மித்ததும்
வீறுற்ற தாகம் கூரலகு நீட்டி
குவிமுலைப் பாலமுதுண்டதா?
பரவெளித்திளைப்பு
பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டது
போலும்.

பள்ளி எழுச்சிப் பாடல் கேட்டது?
மெல்ல அறி துயில் நீங்கிற்று
பூமிப் பரப்பை நோக்கி
இறங்கி வருகிறது
இறக்கை முளைத்த இன்னொரு நிலவாக

வெள்ளி விழுதென வீதிகிழித்து
வரும் அதன் கூரலகில்
விண்மீனா என்ன அது
அண்ட வெளியின் ரஹஸ்யக் குணுக்காய்!

பால் வழியை அண்ணாந்தபடி
நெடுவிருட்சத்தின் சீழே காத்திருக்கிறேன்
பறவையின் ஒளிவருகைக்காக.

வெண்ணமைதியின் இறக்கம்
விழுதீனும் சிந்தாமீட்டல்
சுருதிலயம்
பண்ணார்ந்த சிறகுவிரித்த
பறவையின் மெல்லமர்வு

கரைகிறது காத்திருந்த காலம்
கணங்கள், யுகங்கள் தாண்டிய
நேரொளிக் கோட்டில்
வெண்ணிலவும்,
பறவையும்,
நானும்

அங்காந்திருக்கிறேன்
பறவையின் அலகு திறந்து
விழுகிறது
ஒளியின் குணுக்கு
உயிர்ச்சொல் நறுக்கு
அடியோடி ரீங்கரிக்கிறது
அண்ட வெளி நாதவிந்து

காலப்பெருவிருட்சக்காட்டின்மேல்
நாதப் பறவையென தொல்நிலவு
நிலாக்குளத்தில் நீராடி வந்த
பறவை சிறகுதறலில்
தெறித்த திவலை தீண்ட
திறந்த வெளியினூடே
ஜீவப் பறவைகள்

காற்றும் கனலும் நிலமும், புனல் கங்கையும்
வெளியுமெனப் படைப்பின்
ஊற்றுக் கண் தேடிச் சிறகுதைத்தபடி ஜீவப் பறவைகளின்
போக்கும் வரவும் புணர்வுமென
எங்கும் வாழ்வின் உயிரோட்டம்

உயிரோட்டத்தின் உட்புதைந்த ரஹஸ்யம்
வாயவிழ்தல் எப்போது?

உள்விழுந்த வித்தின் உயிர் மூலம்
கபால உச்சியினூடு ஒளிவிருட்சமாய்
வெடித்துக் கிளம்பி விண்வெளிகமழப்
பூக்குமொரு வாசப் பொழுதிலதைக் கண்டுபிடி!

அதுவரையில் நானும், பறவையும், யாரென்பதையும்
ஒளியீனும் நேர்கோட்டில்
எம்முறவின் நரம்புகள் எங்கு
மையம் கொண்டிழைகின்றன என்பதையும்
வாயவிழ்தற்கில்லை, அது படைப்பின் ரகஸ்யம்

26-12-1998

குறு குறு நடந்து
மேய்ந்து கொண்டிருந்தன
அயலகப்புறாக்கள்
அவற்றின் சுதந்திரத்தின் மீது
நான் குறுக்கிடவில்லை
எனினும்
எழுந்து பறந்தன
சிறகடிப்பில்
ஏதோ விபரீதத் தொனிப்பு
விடுதலை இசைவின்மை
சிறகொடிந்தவை போல
சிறு மரமொன்றில் அந்தரித்தமர்ந்தன.

‘என்ன இது? ஏனிப்படி?’
‘சிறகுகள் நறுக்கப்பட்டதால்’
என்றாள் மனையாள்
நறுக்கென்றது என் உயிர் நிலைக்குள்
செரித்துக் கொள்ள
சிரமப்பட்டது மனசு

மீண்டும் முற்றத்திறங்கி
மேய்தல் செய்தன புறாக்கள்
சிறிது தானியம் இரங்கி
சிறிது உரையாடவும்
செய்தேன்

'இனிய புறாக்காள்,
 ஒரு காலத்தின் செய்தி காவிகளான
 நீங்கள் ஒலிவ்கிளை தாங்கிய போதில்
 சமாதான காவிகளாய் உயர்த்தப்பட்டீர்கள்
 யுத்தடாங்கிகளின்
 வாயிலில் சிதைந்த சமாதானம்போல்
 இன்றுங்கள் இறக்கையறு நிலை
 இரங்குகிறேன்
 எண்ணி எண்ணி மனம் துன்புற
 என் அயலவன்மீது சினம்
 மிகுந்துவரல் பார்க்கின்றேன்
 அன்புக்குரிய என் அயலவனே
 எங்கே உன் கைகளை கொஞ்சம் உதறு
 கழுத்தில் தொங்கும் மத்தளத்திலே
 கைகளை இயக்கு
 பறவையின் இறக்கையடிப்பாய் அவை
 பதறவில்லையா? எனின்
 இல்லிடப் புறாக்களின் இறக்கைகள் நறுக்கையில்
 ஏனவை பதறவில்லை

கேட்கலாமல்லவா?
 கேட்டால் வேலிதாண்டி வார்த்தைகள்
 எழும்; வந்து விழும் எறிகணைகளாய்
 சேதம் இருதரப்பிலும் ஆகும்.
 கேட்கவில்லை.
 கிளரும் மனநிலையை சிறதடக்கி
 தானியம் இரங்கும் போதெல்லாம்
 சிறகொடிந்த பறவைகளுக்காய்
 பிரார்த்திக்கின்றேன்

இறக்கை முளைத்து அவை விடுதலை
 எய்துதல் பற்றிக் கனவுகள் காண்கிறேன்
 கனவுகளின் இறக்கைகளை
 நறுக்குவான் போல கத்தரிக்கோலோடு
 அலைகிறான் அயலவன்
 அவனுக்காக நான் பிரார்த்திக்க
 முடியுமா.

ஆனாலும் உண்டு
எனக்கென்றோர் வெளி
யாவற்றையும் வசமாக்கியதல்ல
சின்னச் சொண்டினால்
கொத்தி இழுத்து வந்து
கூட்டில் அடைகாத்த
துண்டுவெளி உலகம்தான்
எனது வெளி

அதனுள்
வெளியளாவிய சுகத்தை
இருப்பாக்கி வைத்தேன்
எவருடைய வெளியையும் சேதப்
படுத்தாமல்
எவரோடும் குரோதமில்லாமல்

எவரெவர்க்கும் அவரவர்க்கான வெளி
விஸ்தீரண அளவினதாயல்லாமல்
விடுதலையின் அளவினதாய்
ஒருவர் வெளியை இன்னோருவர்
விழுங்காததாய்.

பருந்தின் வெளிவட்டம் பெரிதாயிருக்கட்டும்
குருவியின் சுதந்திர வெளியைக்
குறிவைக்காததாய்
ஆக்கிரமிக்காததாய்;
ஆனாலும் அப்படியேதானாயிற்று:
இல்லையென்றால்
சிட்டுக் குருவி தனக்கான தானியத்தை
கொத்தியுண்ணும் சிறுமுற்றத்தில்
ஏனுனது இரைவட்டம் விரிகிறது?
ஏனுனது கழுகுக்கண் விழுகிறது?

குருவிக்களவினதாய் முற்றம்
குருவிக்களவினதாய் தானியம்
குருவிக்களவினதாய் கூடு
குஞ்சுண்டு வெளி
இதிலேன் உன் குறுக்கீடு
கூரலகை நீட்டும் செயல்பாடு

எனக்கும் உண்டு கூரலகு
எழுந்து பறக்க இறக்கை
எதிர்த்துப் பொருத வலு
இந்த வல்லமை ஆர் தந்தது?
எனது வெளிதான் தந்தது
எனவே விட்டுவிடு
எனது வெளியை
என்னோடு.

கடந்து செல்

தடையெனக் கருதின்
சிறு துரும்பும் தடைதான்
நடை வலியது என்றால்
நம்மைப் பிணித்த தளைகள் தகரும்

கடந்து செல்

நேற்றைகள் நேற்றைகள்தான்
கடந்து செல்லட்டும் அவை தம் காயங்களோடு
வடுக்கள் தங்காமல் நிகழ்கணத்தை விடுவி
அதோ பெருகிவருகிறது
இன்றெனும் ஊற்று
உதயத்து ஒளியிலிருந்து
ஒளியின் உலைக்கனலில்
உன்னைப் புதிதுசெய்

கடந்து செல்

ஒளியைத் தியானி
ஒளியைப் பருகு
ஒளியினை உண்
உயிரை ஒளிசெய்
ஒளியின் வார்ப்படமான
அறிவின் வீச்சுவாளை உருவி எடு
இருளின் கிளைகள் சரியட்டும்
ஒளிவளர் விடுதலை ஒன்றே இலக்காகட்டும்

கடந்து செல்

நடைதளராதே நிலைகுலையாதே
உழுபுலமெங்கும் உண்மைக் காதல்
ஒளியை விதைப்போனாக நட

கடந்து செல்.

இசைப்பா

காயம்

காயம்பட்டவனின்
குருதிகதறிற்று
'கல் எங்கிருந்து?'

யேசுவின் சொல்லிற்கு
கை நெகிழ்த்தோர்
விட்டுச் சென்ற
குவியலில் இருந்து.

சிற்பிதம்

பூர்த்தி ஆயிற்று
நெடுமாலாய் நிமிர்ந்தவொரு
சிற்பம்
ஓங்கி உலகளந்த களைப்போ?
உளி சற்றே ஓய்வெடுக்கிறது.

நெடுமூச்சொன்று
எழுந்து இழைகையில்
ஒளியீனும் கலைப் பிழம்பாக
தன்னை இனம் காணும் கலைஞன்.

சும்மா கிடந்த கல் அல்லது
மரத்துண்டு
கலைஞன் கை உளியால்
உயிர்கொளும் சூட்சுமம்
உள் விழித் தரிசனம்.

செதுக்குவோன்,
செதுக்கு பொருள்
சிற்புளி
யாவும் மறைந்து
செதுக்கோசையம்மட்டும்
ஒளி நூலோட்டத்தியானமாய் எஞ்ச
தியானத்தின் கடைபொருளாய்
லயசிற்பம்.

படைப்பு விழி வீச்சு
சிற்புளிச் செதுக்குதலாகி
எத்தனை குடைவரைக் கோயில்களை
எழிலுற நிறுத்தின

சிற்புளி முயல்வினாள் இருந்த
செதுக்கு விழியை யார்கண்டார்?
இதோ
வடிவில் வாமனனாய ஓர் சிற்பி
செதுக்கி வைத்தவை யாவும்
நெட்டையாய்

நெடுவரைக் கனவின் குறியீடுகளாய்
நிற்பன; நின்றவாறே
எல்லையின்மையைச் சுட்டுவன!

விஸ்வகர்மாவின் படைப்பாம்
இவ்வுலகும் நெட்டைக் கனவேதானா
அல்லது மன்னுயிர்கள்
இன்னொரு படைப்புலகை எழுப்புதற்கான
இந்தளமா?

கனவே ஆயினும்
விதந்திரு கலைகளெனும்
சிற்றுளி முயல்வுகள் எல்லாம்
கனவைக் குடைந்து வாழ்வை
இனிய தளத்தில் நிறுவுதற்கான
எழுப்புதல்கள்தான்.
தனித்தும் கூடியும்
இனித்தமுடைய தேடலின் தொடர்ச்சிகள்தான்.

இதோ இவ்விளை நிலத்தின் உழவனென
இக்கலைஞன் ஏந்திய சிற்றுளி
நெட்டிமுறித்தமை போலொரு கணம்
நிற்கலாம்; நின்றது.
உளியின் செதுக்குலய நீட்சி
நின்றா போய்விடும்?
சிற்றுளியை காலத்தின் சிதை
தின்றா தீர்த்து விடும்?
காலச்சுழல்வில்
கை மாறும் சிற்றுளி.
சிற்றுளியின் முனையில்
திறக்குமொரு படைப்புவிழி.
இவன்பின்னோன்
இன்னுமொரு திசையில்
தன்னைச் செதுக்குவான்
லய ஞானம் சிதையாத கலை நீட்சியாக.

19-01-1999

(யாழ்ப்பாணம் வல்வெட்டித் துறையைப் பிறப்பிடமாய்க் கொண்ட சிற்பி
விஸ்வலிங்கம் அமரரான நினைவார்த்தமாக)

அஞ்சலி

நெட்டநெடும் மருத மரம்.
நிழலுக்கு ஒதுங்கியவன்
தன் பெயர் செதுக்க
இதயம் நொந்தழுதது நெடுமரம்
நீருற்றி வளர்த்தவன்
நினைவிற்கு அஞ்சலியாக.

16-2-1999

ஒளியின் பேச்சு

காலை

ஒளி இதழ் விரிகின்ற கவிதை.

மாலை

மயலூர்ந்து வருகின்ற கவிதையின் ஊர்தி.

இருட்சிறகு கவித்து இறங்குகின்ற கவிதை இரவு
இருளில் சுடரினும் படைப்பு விழிகள் நட்சத்திரங்கள்.
நிலவு பொங்கித் ததும்பும் கவிதையின் பூரிப்பு.

மேனிகுலுங்காக் கவிதையின் இசைவோட்டம்
மெல்லிய ஆற்றுநடை.

மேவும் இருகரையும் வெள்ளிநீர்க்கொலுசு
துள்ளி வருகின்ற சந்தம்.

ஈரக்கரையோரம் கவிதைமொண்டு நடந்த
பாதச்சுவடுகள் படிமங்கள்.

இவையெலாம் அள்ளிப்பருகிய
உள்ளப் பெருக்கின் உறுதிப்பொருள்
விடுதலைக் கவிதை.

அதோ தொடுவான் வளைவில் அலகுதீட்டிடும்
வடிவம் சிறுத்த விடுதலைக் குருவி;
வானை அளக்கும் கவிதையின் உயிரி;
சொட்டுவிழிகளோ சுதந்திரக் கவின் சுடரி;
விட்டு விட்டெழும் விரிசிறகுதைப்பு
முத்தமிடுவதோ கட்டற்ற கவிதை வெளி
நீயும் நானும் சிறகுந்தி
நீந்த விரிந்த காதல் வெளி.

வெளியிடை உயிர்ப்பின் இழைவாய்
பிரபஞ்ச யாழின் தொடுநரம்பாய்
நலமே பிழியின் இசையாய் வழியும்
எனினும் கவிதை
ஒளியின் பேச்சுமொழி.

26-06-1999

கைய்ப்பு

காடாத்தச் சென்றோம்
நீரள்ளி எத்துகையில்
தணலவிந்து பறந்த
மனுச்சாம்பல் துகள்
நுனிநாவில் கையக்கிறது.

அடியோடி
முதுகென்பின் குருத்தாடிறங்கி
பின்
குடைந்தபடி மேலேறி
மீண்டும் நுனிநாவிலொரு
நாறல் பூச்சியென...
காறித்துப்புகிறேன்

கைய்த்தது
வாழ்வா? சாவா?
நானேதானா?

காடாத்தி முடித்து
கடலிற் சாம்பலைக் கரைத்து
நீராடி மீண்டு
வாசலின் குறுக்கே கிடந்த
உலக்கையை கடந்துசென்று
உண்டு பசியாறியபின்
குந்துகிறேன்
மீண்டும்
நுனிநாவில் குந்துகிறது
அதே கைய்ப்பு

29-06-1999

எனது பிண நிழல்

அச்சுறுத்தும் மயான அமைதி
சிதையின் புகை எழுந்து
மரணக் குடையாய் கவிகிறது.
நானும்
எரிசிதையும்
சாவின் நிழலும்
மட்டுந்தான்

மட்டுந்தானா?
சூழும் அச்சமும்

யாவரும் அகல்கின்றார்
மழை
தூறத் தொடங்கிற்று
சாவின் போலும் படிம நிழல்களாய்
குடை விரித்தேகும் மனிதர்.

வாழ்வென்பதுதானென்ன
மரணக் குடைவிரிப்பின் கீழ்
நிகழும் ஊர்வலமா?

படிம நிழல்கள்
ஏகும் மனிதர்
பார்வையில் மங்கித் தேய
சிதையின் தீ வெக்கை
தன்நாவு சுழற்றிற்று

‘படார்’
வெடித்துச் சிதைகிறது மனிதக் கபாலம்
நெஞ்சாங்கட்டையைத் தள்ளிவிட்டு
பிணவிறைப்பாய் எழுந்த
நாளை குறித்த அச்சம்
எனைவிரட்ட
ஓடத்தலைப் பட்டேன்.

காப்பாற்றியாக வேண்டும்
என்னுடைய நாளை

ஓடுகிறேன்
நின்று நிதானிக்க நேரமில்லை
ஓடுகிறேன்
என்னருகே எனது பிணநிழலும்!
நின்றேன்;
நிழற்பிணமும் நின்றது
வென்றேன் என்றுகளித்த
நேற்றுகள் வெறுமையில் விரிய
ஏந்திய கபால ஓட்டில்
நாளையக் கனவுகள் தேங்க
மறுபடியும் ஓட்டம்
இன்றையப்பிணத்தையும்
அள்ளிக் காவிக்கொண்டு

வேட்டையாடப்படும் விலங்கின்
விடுபட்டோடும் மூச்சின் வேகம்
ஓட்டமும் நடையுமாய்
வாழ்வு கனக்கிறது பிணப்பாரமாய்
பிடிக்கிறோடலைகிறது எனை
வேட்டையாடுகிற அச்சம்

காலிடறி விழுந்தாலென் கட்டைப்பிணம்
வாழ்விடறி விழுந்த
வழியெல்லாம் புதைகுழிகள்
சாவு குறித்த அச்சமெழும் போதெல்லாம்
செத்துச் செத்து விழுந்தேன்

இதோ இன்னொரு எனது பிணம்
வேட்டையாடத் துரத்திய கைகள்
வீசிச்செல்கின்றன பிடிமண்
மறுபடியும் குழிக்குள்
விழிக்கிறது பிணம்
அச்சுறுத்தும் பிணத்தை
சுட்டெரிக்கும் வழி அறியாமல்
நான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்
பிணஞ்சுடு தடியோடும்.

30-06-1999

உயிர்த்தழல்

சஞ்சலமில்லை
உயிர் வாழ்வின் சஞ்சாரம் பற்றியும்
இனிக் கவலையில்லை

சாவை எதிர்கொள்ளும் தயார்நிலை
வாழ்வின் மீதான அச்சத்தை சிதையேற்றி
கொள்ளிவைத்தாயிற்று
எனக்கு நானே
எரிவதும் நானே
சாவை சாம்பல் பொடியாய்
ஊதிவிட்டேன்

காலா இனிப் போய்வா
உனது எறிகயிற்றில் சிக்கியதோ
எச்சில் வலையின் சிற்றயிர்க்கூடு

சாம்பசிவனே
என் மனச் சுடலை உனது அரங்கு
உகந்தாடுக ஊழிக் கூத்து
உலகம் என்னுள் நீறாச்சு
எடுத்துப் பூசுக
என் சாம்பர்ப் பொடியும்
சிலிர்ப்பெய்த
நீண்டெரிகின்ற
உன்நித்திய சோதியுள்
மூண்டெரிகின்ற என் சிதை மூச்சும்
கலந்ததெனின்
தாண்டவனே தழலேந்திய செய்கையில்
யாண்டும் உயிர்த்திருப்பேனாக
எதனுள்ளும் உயிர்த்தணலாகிய
சங்கரனே

30-06-1999

மெய்த்தலம்

மூண்டெழுகின்றது நெருப்பு
முடுகி முடுகி எரிகின்றது
ஒருபொறிதான் உள்விழுந்தது
உலகே பற்றி எரிவதென
ஓங்கி எரிகின்றது

கீழிருந்து மேலெழுகிறசோதி
ஆளுகின்றதா? எனது
போக்கும் வரவும்
புணர்வுமெரிகின்றதா?
சிற்றறிவாளும் நினைவுகளை
சீண்டியழித்துச் செயலை முடுக்கி
தூண்டுஞ் சுடரொளியான
சுதந்திரப் பிழம்பாய்
மூண்டெழுகின்றது
நெருப்பு

மேலே மேலே இன்னும் மேலே
வாலின் நுனியை ஊன்றியெழுந்து
வளர்பிறை நிலவை குறிவைத்து
தூவெளி வானில் சோதி சுடர்த்தி
நீல நிறத்துச் சுவாலையை வீசி
சீறியெழுகின்ற அரவென நெளிதரு
நடனம், நடனம் தீயொளி நடனம்!
நர்த்தனமாடும் அக்கினி வீச்சம்

அக்கினியாளே! அக்கினியாளே!
நர்த்தனமாடிடும் அக்கினியாளே
சிற்பரமோன மொய்த்திரள் நிலவை
சுடர்நா நீட்டிக் கொத்திய கொத்தில்
பொத்தல் விழுந்து பொழியுது பொழியுது
முட்டி நிரம்பிய மூவா அமிழ்தம்
மெய்த்தலமாகி மிளிருது உலகம்

31-06-1999

வீட்டைத்திறப்பது.

கவித்த இருத்திரையை
கிழிக்கின்ற கைவலு
எனக்கில்லை;
இருண்ட வீட்டின்
திறவுகோலும்
தொலைந்து போயிற்று

தேடியலுத்தவென்
திண்ணை அமர்வைச் சூழ்ந்தது
இருளின் பூதாசரம்
இருள் கொடியது என்றெண்ணிய மனசு
திண்ணையில் மெல்லச்சாய்வு கொண்டது;
கையை ஊன்றிச் சாய்ந்தேன்.

காற்று வந்தது;
இருளின் இதயத்து ஆழ
ஊற்றிலிருந்து
இனிதாய்ப்படரும் கைபோல.

எழுந்து உட்கார்ந்தேன்;
உள்வாங்கிய உயிர்ப்பின்
ஒளிர்வில் மின்னிற்று திறப்பு
வீட்டைத்திறந்தேன்;
விளக்கேத்தி நடுக்கொள்ள தூக்கினேன்;
அகம் எங்கும் ஒளி எறிகை.

13-07-1999.

இருத்தல்

கனவுகள் காற்றில் கரைகின்றனவா
விட்டுவிடு; காத்திருக்காதே
கனவுகளின் மணம் முகரலாமென.

கனவுகள் வெயிலில் உலர்கின்றனவா
விட்டுவிடு! வெந்து வதங்கட்டும்!
காத்திருக்காதே! கனவுகளின்
வற்றலேனும் உண்ணலாமென.

கனவுகள் கரைதலும், உலர்ந்து
கருவாடாகுதலுமல்ல பிரச்சனை.
கனவுகளைச் சிலுவையில் அறைந்த
காயங்களின் வலியிருக்குமே உன்னுள்
அதில் நீ எதை எழுப்புகிறாய்
என்பதே முக்கியம்.

கனவுகளைச் சிலுவையிலறைந்த காயங்களினின்றும்
வழிந்தோடுகிறது வாழ்வின் குருதி
வாழ்வின் வழிந்தோடும் குருதியினின்றும்
மீள்படைப்புச் செய்.
வாழ்வை உயிர்ப்பி.

காயங்கள் கண் திறக்குமிடத்தை
கனவுகளின் மென்சவ்வால் மூடிவிடாதே
தேவையெனின் மேலும் கண்திறந்து
காயங்களைப் பிளந்து
இருப்பின் ஆழத்தைக் கண்டறி
வற்றலாகிப் போன கனவுகளின் மேலல்ல
உள்ளோடிய ஆதி ஊற்றின்
உயிர்த்தளத்தில் வாழ்வை நிறுவு.

இனிமை கனவுகளிலல்ல
தனக்குளினிக்கும் இருப்பின்
உயிர்ப்பில் உளது.

9-09-1999.

நிலவின் எதிரொலி

பறம்பு மலை
பாரி மறைந்து
பரிதியும் மறைந்த இருளில்
அகதிகளாயினர்
அங்கவையும் சங்கவையும்

'வென்றெறி முரசம்' வீழ்ந்த கையோடு
குன்றிலே
தொய்ந்த முகநிலவின் சோகம் படர்கின்ற
ஒற்றையடிப் பாதையின் ஊடே
பாரிமகளிர் நடந்தனர்
மலையின் இறங்கிப் பெயர்ந்து
தானும் தளர் நடை நடந்தது நிலவும்
தள்ளாத வயதின் கபிலர்துணைபோல

நடந்து
இளைத்து
தேய்ந்து
நரை விழுந்து போனது
வெண்ணிலவும் தான்
கபிலரும் தான்
பாரிமகளிரும் தான்
பறம்பு மலை வாழ்வும்தான்

வாழ்விளைத்த மகளிரை
ஒளவையிடம் பவ்வியமாய்
கையளித்துவிட்டு கபிலர் மறைந்தார்
பயணம் தொடர்ந்தது;
ஒளவையோடும்
கூழ்குடித்த சேரியெலாம்
கூடவே நடந்தனர் பாரிமகளிர்
நின்று நிதானித்து நிலவும் நடந்தது

அதியமான் கொடுத்த நெல்லிக்கனி
ஈந்த ஆயுட் காலம்
முடிவிற்கு வந்ததோ

ஒளவை அவசரப்பட்டுவிட்டாள்
தன்னைப் போலவே
தமிழ் செய்த மகளிரை
பறம்புமலை வாழ்வை அழித்தவர்க்கே
தாரைவார்த்துக் கொடுத்து விட்டாள்
காலந்தாழ்த்திய திறைப்பொருளாகக்
கூழோ கஞ்சியோ வார்த்தவர்
குடியில் கொடுத்திருந்தாலும்
பாரியின் ஆன்மா பரவசப்பட்டிருக்கும்

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்
பறம்பு மலைக்குன்றும்
வென்றெறி முரசும்
அந்தப்புரத்து அடிமைகளாகிய பின்
அங்கவையும் சங்கவையும்
இரங்கி அழுதவையெல்லாம்
இற்றைத்திங்கள் இவ்வெண்ணிலவிலும்
எதிரொலிக்கின்றனவே.

12-09-1999

பேரரிப்பில் மானுடம்

ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்
ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய்
ஏறித்தழுவிப் புணர்ந்து
தாவிவரும் அலைகள்
பேரலையைப் பிரசவித்து
மோதித் தெறித்த
கரையில் மண்துணிக்கை
ஒவ்வொன்றிலும்
பேரரிப்பின் ஊடுருவல்.

பிரம்மாண்டத்தின் பிறப்பென்பதும்
இப்படித்தான்
சிற்றலைகளின் சேர்க்கையின் பேரெழுச்சி.
சிறுச்சிறு நிகழ்வுகளின் கூட்டுப் பெருக்கு.
உயர்த்திய கூர்ங்கைகளின் திரட்சி.
கால நிகழ்வுகள் கூர்ப்பெய்தக்
கூடி முயங்கிய ஆண்டுகளின் கருப்பை முதிர்ச்சி.

ஆண்டுகள் முதிர்வு எய்தின.
வாசல் திறந்து
வழித்துணை ஆண்டுகளின்
தோளேறி வந்த மானுடம்
கை நீட்ட வந்துவிழுந்தது
பொன்நாணயக் குற்றியென
புதிய ஒளிக்கற்றை.

திசைவெளுக்கிறது
ஒளி கூரும் திசையில்
உதய வாகினி
விசுக்கும் ஒளிச் சவுக்கின் ஓச்சம்
உயிரியக்கம் யாவினும் 'சுரீர்' என்றது
இன்னல், நோவு, புண்ணுறுதல் யாவும்
புதிய கூர்ப்பை நோக்கிய பேரரிப்பாய் மாறின.
ஒளிர்நதக் குதிரைகளின் வலுவோடு
எழுகிறது மானுடம்.

20-09-1999

புனைவுகளை வேரறுத்தல்

1

வயிற்றில் ஒங்கிக்குத்தினாள் காந்தாரி
வந்து விழுந்த பிண்டத்தை
நூறு துண்டங்களாய்
நெய்க்குடங்களினுள் ஊற விட்டெடுத்தாள்
பேறுகளின் நூறுமுகம் பெரும்பான்மை வாதமாச்சு.

அங்கோர் அந்தகப் புரத்தினிலே
ஒற்றைப் பிண்டத்தில் இருந்து
உருவான விரிவாக்கம் தான்
விகாரமகாதேவியின் துட்ட வாரிசுகளாய்ப்

பெருகினவா? பெருக்கம் பெரும்பான்மை வாதமாச்சு.
பேரின வாதமும் இன்று பெருகியாச்சு.

நானதைச் சொன்னால் பாவம்
மகாதேரர் சொன்னால் வம்சகாவியம்.

பிணம் தின்னும் சாத்திரங்கள்
பெற்றெடுத்த வன்முகங்கள்
இனவாத நெய்க்குடங்களினுள்
ஊறவிட்டெடுத்தவை எல்லாம்
எரிகக்கி எழுந்தபோதெல்லாம்
வெளிவந்தவை விகார முகங்களேதான்
வாளெடுத்த சிங்கமுகம் இன்றுவரை
கொடிகட்டிப் பறப்பதன் இரகசியம்
அங்கிருந்தேதான் ஆரம்பம்.

'நூற்றுவம்' கொடி நிழல் விரிக்க
வந்தது சுதந்திரம் என்றார்த்தார்
வாளுக்குப் பதிலாய் நவீன கருவியேந்தி
வாழ்வதென்னவோ வேடுவம்தான்
ஆள்வது என்னவோ அந்தகம்தான்.

அந்தகத்தை கடந்து செல்வதற்கான ஆய்வுகளும்
மகாவம்சத்தை வேரறுத்து நகரவில்லை.
மூலவித்தில் முளைத்தெழுந்த பேய்விருட்ச
நிழலின் கீழேதான் இன்றைய
ஆலவட்டம், கொடி, கொற்றக்குடை,
சிம்மாசனம் எல்லாமும்.

2

காந்தாரி மறுபடியும்
கண்ணைக்கட்டிக்கொண்டாள்
குறண்டிப் படுத்த கெழுனுவை கூப்பிட்டு
நிருவாணமாய்பார்த்துவிட்டு.
இலங்காபுரி அத்தின புரியாச்சு.
பிறஇனத்தாருக்கு இடமில்லை என்றாள்

காந்தாரி அரமணையின் நெய்க்குடங்கள்
விகாரமகாதேவியின் வீட்டுக்கோடிக்குள்
இடம்மாறி வந்தாச்சு.

யாரங்கே! தொல்பொருளாய்வு கூடத்திலிருந்து
நெய்க் குடங்கள் கொணர்க! அவற்றுள்
ஊறவிட்ட ஏடுகளை எடுத்து நவீன
ஆய்வாளர்களிடம் கையளிக்குக;

குறண்டிப்படுத்த கெழுநு நீட்டிநிமிர்ந்தான்;
அவனது நிமிர்வு கண்டு ஆய்வாளர்
குறண்டிப்போய் குனிந்திருந்து
எழுதலாயினர்;
குறண்டிப்படுத்த கெழுநுவின்
குண்டுச்சட்டி வீரர்களின் ஆய்வுகளில்
பிசுக்குப் பிடித்த பண்டைய நெய்வாசம்;
பதிப்பு புதிய பேரினவாதம்.

ஆதலால் நெய்க்குடத்தை உடைப்போம் வாரீர்
பேரினவாதம் ஊறும்
நெய்க்குடத்தை உடைப்போம்.

உடைக்க உடைக்க உள்ளீடு பூதம் இடம் மாறும்
எண்ணிறந்த முகம் தரிக்கும்!
சுலோகங்கள் எழுப்பும்; சுவரொட்டிகளில் கைகூப்பும்
நம்பாதே நாளும் நாளும் தோலுரிக்கும் பழம்பாம்பு

தாமரைத் தண்டினுள் போயொளிந்த
இந்திரமாயையென
உந்திக்கொடிக்குள்
உயிர் வாழும் இனவாதம்!

வேண்டும் விடுதலையெனில்
புனைவுகள் உயிர் வாழும்
உந்தி வேரை அறுத்தெறிவோம்
அறிவெனும் கூர்வாளால்

20-09-1999.

ஆரவாரமற்ற அழகு

பீரங்கிகள், சுடுகலன்கள்
ஓய்ந்திருக்கும் சூனியக் காட்டினுள்
உதிர்ந்து போயிருந்தன உயிர்கள்
ஓசையற்று

எம்முடையவை
எதிரியினுடையவையென்ற பேதமின்றி

உதிர்ந்து போயிருந்தவை மீது
போர்த்திக் கிடந்தன
வாழ்விழந்த சருகுகள்.

உயிர்கள் உதிர்ந்து
வாழ்வும் இழந்தது
யாருடைய வெற்றி நிலம்?

வெற்றி என்பது தானென்ன?
வெற்று நிலத்தை மீட்பதா
பகைவேட்கை தணிக்கும் வெறிமீதானதா
எது?

வெற்றியென்பது மக்களை வென்றெடுப்பது
மக்களுடன் வெல்வது
மக்களுக்கானது
இல்லாவிடின்
வெற்று ஆரவாரம் மட்டுமே மிஞ்சுவது.

வெற்றுக்காட்டிலே
பட்டுப்போன நிலவை உரசிடும்
வெற்றிக்கொடி கடைசிப் பராரியான
அகதியிடமிருந்தும் உருவி இழுத்தேற்றிய
கோவணமன்றி வேறல்ல.
அது நிர்வாணமாக்கிக் காட்டுவதும்
வெற்றாரவாரத்தினுள் ஒளிந்திருக்கும்
மலட்டுக் குறியைத்தான்

எனவே விட்டுவிடு
குயில்களை அவை நுழை பொதும்பரிலும்
குருவிகளை கூடல் வெளியிலும்
மயில்களை மகிழ்வனங்களிலும்
விட்டு விட்டு நீ விலகிநில்;
வெற்றாரவாரங்களினின்றும்
விலகி நிற்பதும் ஓர் அழகுதான்;
அதுவும் விடுதலைதான்.

27-09-1999

முட்படுக்கை

முட்களால் கிழியுண்ட
தேசத்திலிருந்து வடிகின்ற
இரத்தத்தில் ஒரு துளியெடுத்து
சாட்சிக்கு வைத்தேன்
காலமுகநுதலில் ஒருபொட்டாக.

பொட்டு விம்மியது.
குருதி நட்சத்திரமாயது
வெடித்துச்சிதறியபோது
பன்முகம் கொண்டது
இரத்த விழிகளாய்
கனன்றமுதது

பூமியின் பாளம் பாளமான வெடிப்புகளுள்
சிந்திய செந்நீர்த்துளிகளால்
மேலும் மேலும் வெப்பேறித் தகித்தது
வெப்பேறித் தகித்த புவித்தலத்தில்
பொழிந்த யுகமழையும்
ஆவியாகி தொக்கிய வெம் முகிலிடை
துவண்டது புவி வாழ்வின் கரு.

இன்னும் யுகங்கள் கழித்த பின்னாலும்
வாழ்வின் கருவைப் போஷிக்க
ஒரு தாயிருப்பாளெனின்
தாயே உனக்காக
முட்களையும் சாப்பிடச் சித்தமாயிருப்பேன்
முட்படுக்கையில் தவமியற்றும்
வல்லமையை எனக்குத்தா.

10-10-1999

வாலறிவு

கூன் நிமிர்ந்த போது
இற்றது குரங்கின் வால்.

கூர்ப்புற்று பின் நடந்தோன்
கூப்பிட்டுக் கையளிக்காமல்
பின்னாடி உதவுமென்று
பேணிக் கொண்டான்

இப்படியே
பின்னோன் தன் பின்னோனிடமும்
பின்னோனுக்கும் பின்னோன்
தனக்கும் பின்னோனனிடமும்
கையளிக்கக் கையளிக்க
என்னாயிற்று வால்?
பின்னோக்கி வளர்ந்ததா?
தேய்ந்ததா?
வள்ளீசாய் முடியுதிர்ந்து
மொட்டை வாலாயிற்றா?

அல்ல; அப்படியல்ல;
மனித புத்தியிலே புதுசாய்
முளைக்கத் தொடங்கிற்று.
நாலுகாசுழைக்க,
கற்ற வித்தையொடு குரங்காட்டி
நடுத்தெருவிற்கு வந்தது போல்,
புத்தியிலே முளைத்த வால்
வித்தைகாட்டத் தொடங்கிற்று.

நாய்வால் போலவும்
நரிவால் போலவும்

பேய்வால் போலவும்
 புத்தியின் பிடிமானங்களுக் கேற்ற பரிமாணங்களில்
 எதனுள்ளும் புகுந்து வரல் கற்றது
 ஆளுக்குத் தக்க விதமாய் அனுசரித்தும்
 அகப்பட்டால் குழி பறித்தும்
 பாலுக்கும் காவலாய்
 பூனைக்கும் தோழனாய்
 காலுக்குக் கீழாய் வழுவியும்
 கைப்பிடிக்குளடங்காது வழுவீயும்
 வளைதிறன் வல்லதாய்
 நுழைதிறன் நுண்ணியதாய்
 புத்தியில் ஓட்டிய புதுப்பரிமாணமான பொருளை
 இற்று விழுந்ததென எவன் சொன்னான்?
 கொணர்க அவ்விஞ்ஞானியை
 நாலு கேள்வி 'நறுக்' கென்று கேட்பதற்கு.

கூர்ப்புற்ற பின்னாலும் வாலின் பாலான
 ஈர்ப்பு விசை எங்கிருந்து-
 இற்றுவிழுந்த இடத்திலிருந்தா?
 இழி புத்தியில் இருந்தா?

வாலின் மாறு கூர்ப்பு
 எவ்வெவ் வடிவம் இனித்தரிக்கும்?
 நறுக்கிய நாய் வாலாய்
 குத்துமதிப்புக் கணக்கேனும் உண்டா?

'வால்வெள்ளி' போல் இதன் நீட்சியும்,
 நெளிவு சுழிவுகளும், அநுமன்தன்
 வாலின் நீட்சியினால் வடிவமைத்த
 ஆசனத்தின் கதைகளும் அலசப்படுமா?

விஞ்ஞானியே பதில் விளம்ப வேணும்

வல்லரசின் ஆய்வு மையங்களுள்
 வளைய வருபவன் நீ எனின்
 உனது 'வாலறிவை' யும் சேர்த்து.

14-10-1999

இலக்கு

தேசமே இது நல்ல இலக்கு
திரும்பவும்
திரும்பவும் பெண்மையைக் குதறு

யுத்தகாலத்தில்
உண்மைதான் முதலிற் காயப்படுவதெனினும்
முற்றிலும் காயப்படுத்தப்படுவது பெண்மை

பட்டியலிட்டுக் காட்டுவது வீண்
பின்னும் பெயர் வரிசைகள் நீள்கையில்
பெண்ணின் இடம் இங்கு எதுவெனத் தேடினால்

மேலும், மேலும் மலக்குழிகளே நாறும்
பெண்ணாளும் தேசமிதில்
பெண்களை வேட்டை நாய்களே குதறும்.

பிய்ந்துபோன பால் முலையாள் தன்
பிஞ்சைத் தேடிக் கதறி அழுகிறாள்
பிறகும்
பிய்க்கிறார்; குதறுகிறார்;
பேயெனக் கூடித் தின்கிறார்.

கடப்பாரைக் குறிகளால்
பிளந்தது போதாதென்று
பெண்ணின் பிறப்புறுப்பில்
வெடிகுண்டைச் சொருகுகிறார்
பீரங்கிகொண்டொரு தேசத்தின் ஆன்மாவைப்
பிளந்தது போலிது இல்லையா
பெண்ணாளும் தேசமே
பால் முலைகளைப் பிய்த்துக் குதறத்தான்
வேட்டை நாய்களைப் பயிற்றுவையா?
மனுக்குல நாகரிகத்தை ஈன்ற
வாசலை நோக்கித்தான் உன்
பீரங்கி குறி வைக்குமா?

தேசமே
இது நல்ல இலக்கு
பிஞ்சென்றாலும் பேரிளந்தாயென்றாலும்
பெண்குறியையே வேட்டைப் பொருளாக்கு.

பெண்மை வாழ்கென்றுபாடு
பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் மீதே உன்
நாய்களை ஏவு
பெண்மை வெல்கென்று கைகொட்டியாடு
பிறகும் பிறகும் அதையே பிய்த்துக் குதறு.

தேசத்திற்கு இது நல்ல இலக்கு
அதுவும் பெண்ணாளும் தேசத்திற்கு.

29-10-1999

நிமிர்கலை

பேரிரைச்சலின் நடுவே
மெழுகுவர்த்தியின் தியானச் சுடரை
பேணிப்பத்திரப்படுத்த
முடியுமா உன்னால்

எனின் நீ கலைஞன்

பாழும் அமைதியில்
முனகும் சிறு தளிரின் தாய்
அகண்டத்தின் நாவெடுத்துக்
குரலெழுப்ப இயலுமா

எனின் நீ கலைஞன்

நரம்பறுந்த வீணையின் சுருதியை
இதயத்தின் குருதி நரம்போட்டத்துள் வாங்கி
பிரபஞ்ச கானமாய் மீட்டுவையா

எனின் நீ கலைஞன்

மலைகளின் இடுக்கில்
உடைந்து விழும் கண்ணீரின் மௌனத்தை
நதிகளின் பிரவாகமாக்கிக்
காட்ட வல்லாயா

எனின் நீ கலைஞன்

ஓ என் கலைஞ!
கலைகள் நிமிர்வு பயிற்றுபவை
நசிந்து போனபுல்லின் நிமிர்வே
எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பெனப்
புரிவையேல் பல்கலையிலும் அந்நிமிர்வு பயிற்றுக!

எனின் நீ கலைஞன்

மகத்துவமுடைய
நிமிர்கலைவாணன்

9-11-1999

கற்பூர மனசின் கரைதல்

காற்றில் அவன் கரைந்து போனதெப்படி
கற்பூரம்போலவா
என்னால் கற்பனை செய்து பார்க்கவும் இயலவில்லை.
கண்முன்னால் ஆடிய விழுது
ஊஞ்சல் கட்டி ஆடிய வயசு
மின்னென மறைந்து போனான்.
எந்தத் தடயங்களும் அற்று.
காற்றில் கரைந்த கற்பூரம் போலத்தான்.

ஏற்றி ஏற்றித் தீய்ந்த கற்பூரங்களின்
கரும்படிவம் எஞ்சிய கல்லைப்போலவா
ஆனதென் நெஞ்சு?
என் நெஞ்சக் கனகல்லில் அவன்
நினைவுகள் கற்பூரமாய் எரிந்தெரிந்து
குழிந்த சிறுபள்ளம்

காயம்பட்ட மனசும் நானும்

மகனே நான் துக்கித்திருக்கிறேன்
என்னைப்போலவே
எத்தனையோ தாய்மாரின் நெஞ்சுகளிலும்

நினைவுகள் கற்பூரமாய் எரிந்து
தீய்ந்தபடியிருக்கும்
இடிந்துபோன கனவுகளின் சிதிலங்கள்
தேங்கியிருக்கும்.

மகனே நான் மிகவும் துக்கித்திருக்கிறேன்
காற்றில் தீய்ந்துபோன
என் கற்பூரக் கட்டிகளுக்காக மட்டுமல்ல
மட்டும் அல்ல
காவு கொடுத்த பின்னும் பிள்ளைகளின்
வரவெண்ணி
நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றக் காத்திருக்கும்
எண்ணிறந்த தாய்மார்களுக்காகவும்தான்.
மகனே தீய்ந்துபோன கனவா நீ
விருத்தெரியா வயசில்
உருத்தெரியாமல் கரைந்துபோன வாசனையா?
என்னால் விபரித்துக் கூறவியலவில்லை.

ஆனையிறவில்
வாய்பிளந்து நிற்கும் பீரங்கிகளுக்கது
தெரியக்கூடும்
நானுனக்கு ஊட்டிய வெண்சோற்றுக்
கவளம் போலுன்னையது பசியாறி இருக்கக்கூடும்
உயிரின் சிறுபருக்கையும் விட்டுவையாமல்.

ஆனையை விழுங்குமளவிற்குப் பள்ளம் குழித்த
பீரங்கிகள் வாய்பிளந்த குடாநாட்டின்
வாசலிலே அசுரம் வீற்றிருக்கும்
இன்றைக்கும் இளமைகளைப் பசியாற

அன்றைக்கும் தாகம் அடங்காத அந்த
மரணப் பள்ளம்தான்
என்பிள்ளையை உருத்தெரியாமல் விழுங்கியது
எண்ணிறந்த இளம் போர்க்களிறுகளையும்
விழுங்கி ஏப்பம் விட்டது

மகனே நீ போய்விட்டாய்
முதலை வாயுண்ட பிள்ளையென

உன்னோடு கை கோத்துச் சென்ற
 இளங்களிறுகளும் திரும்பவில்லை
 திரும்பி வந்தவரில் ஒருவன் உன்தோழன்
 ஒற்றைக் கண்ணிழந்தவனாய் வந்திருந்தான்.
 இரண்டு கைகளும் இழந்த இன்னுமொரு தோழனுடன்
 சேதி கொணர்ந்தான்
 எனைச் சூழ்ந்தது கும்மிருட்டு.
 பின்னர் எந்தேசத்தின் பல வீட்டுவாசல்களிலும்
 ஒப்பாரியாகக் கவிந்ததும் அதே கும்மிருட்டுத்தான்.
 அதனுள்தான் நானும் குந்தியிருந்தேனடா
 தலையில் கைவைத்தபடி.
 அந்த மம்மல் பொழுதில் கவிந்திறங்கிய
 அம்மலிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை
 இதோ இன்னும் ஒருபிள்ளை
 உன் பின்னவன்.
 இவனும் அதே உப்பு நீரேரியில்
 வாய்பிளந்த முதலையின் முன்பாகத்தான்.
 அன்றந்தக் கஜேந்திர யானை எழுப்பிய
 அபயக் கதறல் இன்னும் என்னுள் எதிரொலிக்க
 இன்றும் நான் போர்க்களமானேனடா
 எனக்குள்ளே ஆனை இறவு

மகனே
 வாய்பிளந்த பீரங்கி வாசலிலே
 மீளவும்
 நான் எனது பிரார்த்தனைகளுடன்
 நேர்த்திக்கடன்களுடன்
 என் கடவுளே
 உனக்கே இடமாக வைத்த நெஞ்சக்
 கனகல்லும் நெகிழ்ந்துருகக் கற்பூரம் ஏத்தி
 நித்திய ஆராதனை என்றும் உனக்குண்டு
 கற்பூரக்காடாய் வேண்டுமெனினும்
 எரியக் கடவேன்
 இந்தத் தொட்டில் வயிறு துளிர்ந்தவற்றை
 தப்பிப் பிழைக்கவிடு
 என் பிள்ளைகளை வாழவிடு.

9-12-1999

பரிவட்டம்

புலர் வெண்தாமரை எடுத்து
புத்தரின் காலடிகளில் வைக்கலாம்
புத்தரதைக் கேட்டவரல்லர் எனினும்.

புன்னகையும் வெண்ணிதழ் விரிக்கலாம்
எனின் புடுங்கலாமா அதை உயிர்க்காம்புடன்?
புடுங்கலாம்.
புத்தரதைக் கேட்டவரல்லரென்பதால்
புதை குழிப்படுத்தலாம்.

பிறகொரு தேவை எழுந்தால்
தோண்டலாம் அரசியல் லாபம் கருதி
சூரிய கந்தையில் ராவோடு ராவாய்
சூள்கொளுத்தியும்
செம்மணி தூரமென்பதால்
இடைவெளி கொடுத்தும்

இன்னும் கால இடைவெளி கொடுத்துத்தோண்டினால்
புத்தர் சிலைகளும் மீட்கலாம்
கூடவே பொற்சாசனங்களும்
'பரண விதான'¹ விலிருந்து
'வீர விதான'² வரை
பரிவட்டப்பாதையும் சமைக்கலாம்

பாதை வழியே பெரஹராக்கள் வரும்
பஞ்ச சீலத் தேரோக்களும் வருவர்
பௌத்த சாசன அமைச்சும் வரும்
புத்தர் வரவே மாட்டார்.

புதைக்கவும், தோண்டப்படுவதுமாகிய
மனிதருடனேயே அவரது
புனிதப் பயணமும் அமைவதால்.

10-12-1999

1. பரண விதான - சிங்களப் பேரினவாதத்தை முன்னெடுத்த வரலாற்றாளர்.
2. வீரவிதான - அண்மையில் தீவிரமடைந்து வரும் சிங்கள இனவாத இயக்கம்.

எல்லை கடந்தும் தடங்கள்

காணாமல் போயிற்று
முன் தோன்றி மூத்தவாள்
தொல்பொருட்காப்பாளர்
கண்களில்
காலத்தின் துருவேறலை தூவிவிட்டு.

காற்றிலாடிய தேசீயக் கொடியின்
வாளில் சகோதர வாஞ்சை பிறந்தோ,
காலாதிகாலக்குரோதம் முதிர்ந்தோ,
தப்பித்துப் போயிற்று;
குத்து முனைவிழியில்
குரூரம் வழிய வழிய.

கண்டோர் சிலர் 'கெழுனுவின்
கை வாள்' என்றனர்
இன்னும் சிலர் 'எல்லாளனி'னது என்றனர்.

என்னவோ,
இருவரதும் பிடுங்குப் பாடுகளிற்கான
தொல் அடையாளங்களுடன்
எல்லையோரமாய் இதன் நடமாட்டமிருந்தது.
நவீன கருவிகளின் நடுவிலே,
தனதும் பங்களிப்பிற்கான நாட்களை
எண்ணிப் பதிவிருந்தது.

மனிதவாடை பட்டதும்
பயிர் பற்றாடலை மிதித்தவாரே
எட்டித்தாவி இளனிக் குலைகளாய்

தலைகளைச் சீவித் தள்ளியது
புதிது மலர்ந்த புத்தாயிரமாண்டின்
மடிவிரிப்பிலும் குருதி கொட்டி
மடை விரித்தது.

இடிவிழுந்து பிளந்த தென்னம் பிள்ளைகளாய்
எல்லை இரு புறத்தும்
இரு கூறுபட்ட பிணங்கள் சரிந்தன
அங்கே தலை, இங்கே முண்டம்
எங்கே போயிற்று மனிதம்?
இடைகிழித்துப் பாய்ந்த குருதி
நதியில் அது அள்ளுண்டு போக
குண்டு வீச்சிற் குழிந்த நிலத்திடை
நிலையெடுத்துப் பதுங்கிற்று வாள்
இன்னும் ஒரு தருணத்திற்காய்.
எல்லைதாண்ட.

வன்முறை மட்டும்தான் எல்லை தாண்டுமா?
நல்லறிவின் மேன்மைகளும்
எல்லை தாண்டிப் படராவா
அன்பின் கொடியோடலாக

பதியனிட்டெம் எல்லைகள் மேவிப்
படரவிட்டாலவை
கொழுகொம்பற்றா அலையும்?
தேரெனக் குவிந்த தோள் தருதற்கு
எழுமாட்டாரா பாரிகள் எம்மிடையும்?

எழுவோம்
பறம்பு மலை தோற்றுப் போனாலும்
விளிம்பில் அலையும் கொடிகள்
பற்றிப் படரத் தோள்தருவோம்
வாளுர்ந்த தடங்களை விடவும்
பாரியின்
தேரூர்ந்த தடங்கள் எம்முன்
தெளிவாக.

10-12-1999.

திக்கற்ற ஓலம்

நள்ளிருளைப் பிய்த்தெழும் கூக்குரல்
கொல்லைக்குள் இருந்தா?
கூப்பிடுதொலைவிற்கும்
அப்பால் இருந்தா?

மரணத்தின் பள்ளத்தாக்காய்,
இடுங்கித்தெரிகின்ற
வாய்பிளந்த தொடுவானின்
வளைவிலிருந்தா?
எங்கிருந்து?

புள்ளியளவு முனகல்
புடைத்து வீங்கி உலகையே
போர்த்து மூடுவதாய் கவிந்து
பிறகு....
போர்வையையும் உதறிவிட்டு

தெருவில்
ஓலமிட்டோடும் சிறுமியென....
ஓ ஞாபகத்திற்கு வருகிறாள் அந்த
வியட்நாமியச்சிறுமி.
எரிகுண்டு வீச்சுக்குத்தப்பி
எல்லாவற்றையும்
உரிஞ்செறிந்துவிட்டோடியவளின்
வாய் பிளந்த ஓலம்.....

பிறகு என்ன நடந்தது
அவளது ஓலத்திற்கு?
புல்லும் முளைக்காமல் தீய்ந்து போன
வியட்நாமிய வெளிகளில்
உருண்டோடும் பந்தாயிற்று;
பிறகு
உள்ளமுங்கிய ஓலத்துடன்
படகு அகதிகளோடு பயணம் செய்தது;
பின்னும் அது கைமாறி,
தேசங்கள்தோறும் எல்லைக் கோடுகளில்
முட்டிமோதி.
உயிர்சுவறாத கர்ப்பக்கட்டியாய்....
அல்லது உயிர்சிதைந்து....
இப்படியே தேசங்கள் யாவிலும்
தெறிபட்டோடுவதும்
துரத்துகிற பீரங்கிக் கங்குகளிற்கு தப்ப
உதைபடுகின்ற அகதிப் பந்தாய் உருள்வதுமாய்
தேரினின்றும் தெறித்தொரு அவலச்சில்லாய்
உருண்டோடும் துயர ஓலம்
எப்போது வாழ்வின் இயல்பிற்கு மீளும்?

அமுங்குவதும் பின் பிதுங்கிப் பீறிக்
கொண்டெழுவதுமாய்,
மங்கித் தேய்கின்ற பின் நிலவில்
வாய்பிளக்கும் மரண ஓலம்
அச்சம்தரும் உயிர் வாழ்வின் அலைக்கழிப்பொழிந்து
இருப்பிற்கு எப்போது வரும்?

12-12-1999.

கம்பன் உலா

உலா 1

கால்மேல் கால் போட்டவாறு
இருந்தான் கம்பன்;
கட்டுத்தறி பட்டிழையால்
புடைவை நெய்து கொண்டிருந்தது
கம்பீரத்தோடு.

'பட்டிழை கொண்டு நெய்ததை
எந்தப் பாவைக்குச் சூட்டுவது'
கம்பன் உருவெழுதிப் பார்த்தான்
ஒரு பெண்ணாளை
'கொட்டிக் கிழங்கோ கிழங்கெ'ன்று
கூவிக் கொண்டு வந்தாள் அவனது
உள்ளக் கிழத்தி மருங்கசைய
நிரம்ப எளிமையுடன்

'வழங்கோசை வையம் பெறும்' என
நிமிர்ந்தான் கம்பன்
வெட்டுக் கண்ணால் இதைப் பார்த்த
கட்டுத்தறி பட்டிழையை ஒதுக்கி
எளிமையின் அழகை நெய்யலாயிற்று
கவிதையின் கம்பீரம் குலையாமல்.

உலா 2

வயலோரம்
காலாற நடந்து வந்தான் கம்பன்
தூங்கும் பனிநீரில் துளிர்க்கும் அழகை
மூங்கிலிலை மேல் கண்டான்

ஏற்றம் இறைக்கும் உழவன்
பனி நீரை வாங்கும் கதிரோனை
விழி நிரம்ப வாங்கியவாறே
துலாவில் மிதித்தான்
வாய்க்காலில் ஒளிநீர் வெள்ளம்
வாய்ம் மொழியில் உயிர் வெள்ளம்

உயிரொளி வெள்ளத்தின்
மிடறுண்ட கம்பன்
உழைப்பினால் விளைந்த
பாற்கடலமுது உண்டேனெனத்
திளைத்தான்.

சேற்றில் மிதித்தாலும்
துலாவில் ஏறி மிதித்தாலும்
உழவன் மிதிப்பதெல்லாம்
ஏற்றமுறுதல் எவ்வாறெனத் திகைத்தான்
ஓதிய தமிழில் உயிர்ப்பை விதைத்தான்.

உலா 3

ஓட்டக்கூத்தன் முதலான
ஆஸ்தானவாய்களுக்கும்
அரண்மனைவாயில்களுக்கும்
நுழைவுமறுக்கப்பட்ட ஏழை சொல்
ஆராய்ச்சி மணியில் கறள் கட்டியிருந்தது.
கம்பன் அதைத் தன் கவிதைக்
கொம்பால் இடித்தான்
'உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்'
சொல் அதிகாரம் கேட்டது
பின்னை ஆரை அறிந்தாம்?
'களை கட்டவர்தளைவிட்டெறி'
குவியலில் குவளை மலர் விழிகண்டவன்
சேரிப்புறம் நோக்கி நடந்தான்
சொல்வண்ணம் கேட்ட
'ஆராய்ச்சி மணியகாரர்'
பின் தொடர்ந்தார்.

ஆயர்சேரியில் கம்பனுக்காக
ஆய்ச்சி குடில் போட்டிருந்தாள்;
மோர்கடைந்தாள்;
'துமி' பறக்கும் பிள்ளையள்
தள்ளியிருங்கள்' என்றாள்

சொல்லின் எளிமைக்குச் சாட்சி
சொன்னது ஏழை குடில்
ஏழை சொல் அம்பலம் ஏற
எத்தனை இடைஞ்சல்.

வானரங்கள் கடலில் துள்ளித்
தெறித்தது 'துமி';
வானவர் அமிழ்தெனக் கம்பன் உவந்தான்;
தானுமதை உவக்கத் தயங்கிய கூத்தன்;
தலைமைக் கொம்பன்
துமியைப் பற்றித் துள்ளிக்குதித்தான்.

புனைகதைதான் இது;
ஆயினும் இதனுள்
சொல் ஆதிக்க காரரின்
சூக்குமம் தொக்கிருக்கிறது.
'ஏழைசொல் அம்பலம் ஏறலை' விலக்கும்
சொல்லதிகாரச் சூத்திரம் உள்ளது.
சூத்திரத்தை உடைத்தான் கம்பன்
கட்டமைப்பை
கவிதைக் கொம்பால் இடித்தான்;
'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்ற
நாவுக்கரசனின் குரலை எதிரொலிப்பதாய்
'உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்' என்றான்
விருந்தேற்றுக் கொள்ள வேந்தில்லாவிடிலும்
குடில் போட்டுக் காத்துள்ளார் கூட்டம் உளது;
எளியோர்க்கு உண்மை எட்டுதல் கூடாதோ?
இயல்வன செய்வோம்!
சேரிக்கும் வாழ்வு செழிக்க

15.12.1999

அடைகாப்பு

பதுங்கு குழிக்குள் விழித்த
என் கவிதையைப் புதைத்துவிட்டு
வெளியில் வந்தபோது
எனக்காகக் காத்திருந்தது இருள்.

கவிதையைப் புதைத்த இடத்தில்
ஒரு வெள்ளி முளைக்குமெனக் காத்திருக்க
இருளைக் கிழித்தபடி உதிர்ந்தன
எண்ணிறந்த எரிவெள்ளிகள்.

வெள்ளிகள் மரணித்த
கல்லறைகளின் முன்பாக
சிலுவை குத்திவைத்தேன் எனது கவிதைகளை
பின்னர் அதே சிலுவைகளை குறியிட்டவாறே
காடடைந்தபோது
கூடவே வந்தது இருள் கால்கள் பெயர்த்து.

காட்டின் எங்கோவொரு மூலையில்
முதுமரத்தின் நிழல் விரிப்பின் கீழ்
வாடியிட்டுத் தங்குகையில்
தொலைவில் தூக்கிட்டுத் தொங்கியது நிலவு
ஊனம் வடிந்த பிணத்தை அதில்
அடையாளம் கண்டதென
அலறிப் புடைத்த பறவையின்
மிரளும் விழிகள்
மனசின் பக்க வாட்டில் குடியிருக்கத்தொடங்கின;
விழிகளில் மேலும் எரிவெள்ளிகளின்
சாம்பர் படர்ந்தன.

எனினும்,
இந்த முதுமரக்காட்டினிடையும்,
உயிர்த்தெழலுக்கான கனவின்
ஒருதுளியை காவல்காத்து வருகிறேன்
ஒரு தாய்ப்பறவை அடைகாக்கும்
முட்டையைப் போலப் பத்திரமாக
மிகவும் பத்திரமாக.

2-2-2000

வெட்டுண்டசிறகே
வெட்டுண்டசிறகே
வீதியில் தனித்துக் கிடக்கின்றாயே
ஓட்டுறவை இழந்தாயோ?
உயிரின் ஓட்டுறவை இழந்தாயோ?

வெட்டியதார்?
வாள் கொண்டு வீசி உயிரின் சிறகை
வெட்டியதார்?
அவனும் எனைப் போலொரு வழிப்போக்கன்தானோ?
ஓர் உயிரின் யாத்திரையை
இடையில் தறிக்கும் ஈனச்செயலை ஏன் புரிந்தான்?
உயிர்க்காதல் இல்லா மனிசர்
போகும் வழியில்தானா எனது
போக்குவரத்தும் நிகழ்கிறது

வீழ்ந்து கிடக்கின்றாயே உனது
வீழ்ச்சியின் பின்னால் எந்த வேடுவச்
சூழ்ச்சி வலைகள் பின்னிக் கிடக்கின்றதோ
உனை இழந்த பறவையின் உயிர் எந்தப்
பற்றையில் கிடந்து பதகளிக்கின்றதுவோ?
அதன் குற்றயிர் விளிம்பில் எந்தக்
கூடலின் கனவு சிதைந்து குருதிவடிக்கிறதோ?
உயிர் வற்றிப் போகின்றாயோ
ஓ என்னினிய பறவாய்
கொழுந்துகிள்ளவும் மனசு நோகிற என்னுள்ளும்
ஒரு குற்றயிர்ப் பறவை துடிக்கிறதே

இசைப்பா
9-02-2000

ஓம்

ஆழிகிடந்தது
ஆழப் புதைந்த ரகஸ்யங்களுடன்.

அலையெறியும் மேற்பரப்பு
ஆழ்புதை மர்மங்களை
வாயவிழ்வன அல்ல.
அவை வெள்ளெழுத்துப் பதாகைகள்
வெற்றுச் சுலோக எழுப்பிகள்

ரகஸ்யங்களை கண்டடைய
சுழியோட வேண்டியிருந்ததால்
கரையோர மீன் பிடி வலைகளை
தூர வீசினேன்
புலால் நாற்றமடிக்கும் அவை
எனக்கு தோள் பாரம்

முத்துக்குளிப்பது எங்கள் கடலிலென
முன்னோர்கள் சொன்னார்கள்.
முயல்வேன்,
முத்துகளையும் தாண்டி,
இடம்புரி வலம்புரிகளும் தாண்டி,.....
நடுவிருந்து நாதிக்கும்
பாஞ்சசன்யமே எனது குறி

ஆரவாரிக்கும் அலைகளுக்கு எட்டாத
அடியாழ நாதத்தொனி வாங்கி
அண்ட பகிரண்டமெங்கும் முழங்கும்வரை
ஓயேன்! ஓயேன்!
ஓம்! ஓம்! ஓம்.

12-03-2000

சுட்டி

தொட்டுணர
விரலின் நுனி போதும்
தீயைத் தீண்டி இன்பம்
பாரதி பெற்றது போல.

தீண்டாமல் நுகர்ந்த மீதியை
சொல்லவில்லை அவன் என்பதால்
அதனை இல்லை என்பதா?

வீணையை எவளதோ விரல்கள் வருட
என்னுள் அதிர்ந்த நரம்புகளில்
பின்னும்
பின்னும் இசை பெருகியதே
அதை விரல்கள் இரங்கியதென்றா சொல்ல?

கண்டு, கேட்டு, உற்று, உயிர்த்து...
எல்லாம் சரிதான்
உயிரின் உணர்வின் விளிம்பும் கரைத்து
வெளியில் வெளியாய் மிதந்தேனே
அதை எவ்விரலால் சுட்ட

அதனால் விரலைத் தறித்துவிடலாம்
என்கின்றாயா
அடப் பைத்தியமே
சுட்டும் விரலை நோக்காதே
திசையைப் பார்
சூரிய சந்திரர்க்கும் அப்பாலாய்
சுட்டும் ஒளித்திசையை.

18-03-2000.

கண்டெடுக்கப்பட்ட கவிதை

எழுதிக் கிழித்து
எறிந்த கவிதையை
மீளத் தேடுகிறேன்

'நல்லதாய் இருந்திராது
மனப்பதிவிலிருந்தும்
நழுவியதால்' என்கின்றாயா
அட மூட மனிதா

என் கைவசமுள்ளதுவும்,
கசங்கிப் போய்,
கிழித்து வீசவும் சித்தமாயுள்ள
வாழ்வுதானே
உன் வசமுள்ளதுவும்
கசக்கி வீசிய கடிதத்தை
அல்லது
புத்தகத்தின் கிழிந்த பாகத்தை
தேடியெடுத்து வாசித்தல் போல்தானே
மீளவும் வாழ்வைத் திரும்புகிறோம்.

வீசிய பொருளையும் தேடியெடுத்து
கலையாக்கம் செய்பவன்போல
தேடல் என்பதே
தொலைந்து போனதிலிருந்து தொடங்குதல்தானே

அதுபோலத்தான்
இன்னும் கிளறப்படாத
எனது மனக்குப்பைக் கூடைக்குள்
கண்டெடுப்பேன்
கசங்கிப்போன கவிதையை
கிழிந்துபோகாநிலையில்

18-03-2000.

நினைவு முகம்

நினைவு கொள முடியவில்லை
அன்ப நினைவுமுகம்
சற்றுக் கவலையாய்த் தானிருக்கிறது.

இழையறுந்த ஞாபகங்கள்;
எங்கெங்கோ பிசிறல்கள்;
மீட்டினால்
லயம் சிதைகிறது;
ஞாபக விரல் கோப்பில்
நழுவுகிறது நூல் விளிம்பு.

தலைகுத்தி விழுந்த பட்டம்;
பற்றை முட்களிடை,
வாலும் சிக்க நூலும் சிக்க
குந்தியிருந்தழுகின்ற சிறுவனின்
முகக்குறியே படர்கின்ற தேசமிது
பிய்ந்து போனதன்றி பிற ஏதும்
நினைவில் வர மறுக்கிறதே.

பிய்ந்துபோன பட்டத்தின் ஊடே
அதோ அந்த
பறத்தல் இழந்த குருவியின்
தலையுருட்டலாய்
பதகளிக்கும் விழிகள்

பதகளிக்கும் வாழ்வினிடை
உறவிழந்த ஞாபகக் கூறுகட்கு
குருதிபாய்ச்சி
நினைவுகொள வலுவற்றுப் போனோமே

ஞாபக வெளி முழுதும்
போர்ப்புழுதி
நினைவுகளில் அதன் படிவு.
ஊதி ஊதிக் களைத்த
நினைவுகளின் ஓய்விடத்தில்
உனது முகம்
திரள்வதன் முன்
பூச்சியரித்த நிழற்படமாய்

அன்ப,
என்ன நேர்ந்தது எமது
ஞாபகக் கொள்கலனுக்கு?
ஏன் எங்கள் மூளை நரம்புகளை பூச்சியரிக்கிறது?
புண்ணுமிழ் குருதியில்
புறையோடிற்றாவாழ்வின் முகம்?
எங்கிருந்து மீட்டெடுப்பது
இழையறாமல் ஞாபகங்களை?
யாழின் நரம்புகளில் முறுக்கேற்றி
இரத்தோட்டமையத்தில் இணைத்து
சுண்டிச் சுண்டி மீட்டுகிற
தொனிலயத்தில் வார்ப்புறும் போலும்
வடிவிழந்த வாழ்வின் முகம்

சரியாகச் சொன்னேன் எனதன்ப
ஓய்ந்திருக்கையில்
உனதிருப்பின் முகமெழுதிக் காட்டுவதாய்
நீயனுப்பி வைத்த கவிதைக் கோப்பு;
உன் குஞ்சிரிப்பாய் இதழ் திறந்தபடி

அதன் உள்ளோடி ஓடிக்கடையக் கடைய
ஆய்ச்சியர்கைமத்தில் வழித்தெடுத்த
பச்சை வெண்ணெய் போல் திரண்டதுன்
மாசற்ற மெய்யழகு முகம்
ஞாபகங்கள் சுடர்விழிக்க
நல்லிரத்தம் பாய்ச்சி.

5-05-2000.

இன்னும்

மோன நிலா;
முழுதித் திளைக்கும்
இன்பக் கேணி;
இன்னும் அதன் அழகை
இழைபின்னும் சிற்றலைகள்.

நீரினில் கை விட்டு
ஈரந்தோய நிலவை
முழுதும் அள்ளிப்
பருகத்தான் ஆசை,
விரல் இடினும்
விழக் கூடும் நகக்கீறல்.

இருந்தபடியே இருந்தேன்.
நிலவின் ஒரு திவலை தீண்டிற்றா?
இதயக் குளத்துள் நிலா
இழைகள் பின்னும் அதன் அழகு
இன்னும் இன்னும்....

09-05-2000.

பாழிற் புலரும் வழி

பாழ்நிலத்தின் குறியீடாயின
பதுங்கு குழிக் கண்கள்;
வாழ்வு வற்றிப்போன திசையில்
வழிப்போக்கு.

ஆயுதத்தின் கூர்முனைக்கு
விழிகளை
காவு கொடுத்துவிட்டு
நானிங்கு அலைகின்றேன்
கனவுகளின் கட்டுமானம்
சிதைந்த தெரு வழியே.

என் வாழ்வின் நடை வரம்பில்
நேற்று நாணம் பயின்றன
பச்சைப் பயிர் மங்கையின்
பருவத்து அசைவுகள்
இன்று மனப்பாழின்
நிறம் கெட்டு வெளிநிக் காய்ந்த
வைக்கோலாய் வாழ்வின் உயிர்ப்பிழந்து.....

மெல்ல நடக்கின்றேன்
யாழின் மீட்டலிலோ
பாழின் வெற்றொலிப் படர்வு.

காற்று எதையோ எற்றியது
எச்சில் பொதி போலும்
என்மீது சிந்தின எவனோ
சூப்பிய எலும்பின் துண்டுகள்
காறித்துப்பிவிட்டு
நகர்கின்றேன்;

கல்லொன்று இடறிற்று;
வீழ்ந்தேன்;
வீசுண்டு போனது யாழ்;
வெந்து போன கனவுகளிடை
அதைத் தேடி எடுத்து
நடக்கின்றேன்
தீய்ந்து போன குரலில் பின்தொடர்கிறது
பாழின் சங்கீதம்.
முள்ளைத்தால் போல
'நில்' என்றதொரு குரல்
நின்றேன்;
'சில்லென்று பூத்த சிறுநெருஞ்சிக் காட்டினிலே'
வில்லம்பினோடு சூழ்ந்தனர் வேடுவர்கள்

'ஏறு' என்றெனை இழுத்தோர்
மேட்டிலமர்த்திவிட்டு
இசைமீட்டென்று சொன்னார்!

மேடு!
மனுச்சாம்பல் மேடு!
இதுவா என் பாடுதிடல்?
காத்திருந்து எழுகிறது
பாழின் சங்கீதம்
காதிரைக்க.

பேசாதிருந்தேன்.
பிறகும் 'பாடு' என்றோர் அதட்டல்;
அதிகாரத் தொனி; ஆயினுமோ
இது ஓர் பெண்ணின் குரல்:
ஆரது? என்றேன்!
'பாழ்நிலத்தை ஆள வந்த
பட்டத்தரசி' என்றாள்
இருவர்க்கும் இடையில் ஏதோ
திரையாடுகிறது; ஓ...
பார்வையிலான் தோஷம் படாமல்
பின்னிருந்தா பாடப் பணித்தாள்?
பாடுவேனாயின் என்
பாழ் நிலத்தை
உழுததும் விதைத்ததும்
உரிமைச் செம்பயிருக்கு
நீரிறைத்ததுமெனப் பாயுமோர்
சரித்திரத்தின் பேரருவி!
எனினும் பேசாதிருந்தேன்
பிரளயத்தை மூடியிட்டு

பார்த்தாள்; பின்னர் இது சமாதானப்
பாட்டென்று சொல்லித்
தானே பாடத்தொடங்கி விட்டாள்.
'வெள்ளிச் சிறகடிக்கும் வெண்புறாவே
உங்கள் வரவைக் காணவில்லை'
என்றாளா? அதிர இறைந்தபடி
வந்தனவே பறவைகள்;
நிலைகுத்தி எழும்புகையில்
இட்டனவே இராட்சத முட்டைகள்;
எற்றுண்டு போய்விழுந்தேன்
இன்னுமொரு மனுச்சாம்பல் மேடு;

எதிர்மேட்டில் நின்றபடி இராகாத்தி
கெக்கலி கொட்டுகிறாள் எனது
காயங்களில் ஈட்டிபாய்ச்சி

கணத்திலென்
ஆதிவிழி திறந்தது காண்
உரக்க விழித்தேன்
உயிரில் நெருப்பெடுத்தேன்

‘கேளடி பாதகத்தி
வாழப் பிறந்தவர் நாம்!
பாழைப் பயிர் செய்தோம்
பட்டலுத்த பின்னாலும்
நாலுபயிர் நாம் நடுவோம்
ஆரடி நீ கள்ளி எங்களை
ஆளுவதற்கோடி வந்தாய்’

என்றேன்!
எழுந்தரங்கில் அலாரித்தேன்
வைர மணிக் குரலால் ஒளி
வட்டக் களரி செய்தேன்
தோளிலே பறை;
துடி ஒரு கையினிலே
பாழில் எரியுமோதீ?
கையால் பற்றிடு முன்
ஓடுறாள்; ஓடுறாள்;
ஓய்யாரக் கொய்யகத்தீ

பாழ்திரநகைத்தேன்!

நானென்ன குருட்டு யாழிசைக்கவந்தவனா?
இசைமீட்டும் விரலும் விழிகொள்ளும்
விறலோன் எனதுபறைமுழங்கும்;
இருளின் நரம்புகளும் அதிரமின்னி
இயங்கி இசைகொள்வேன்
காண்க
எனது விழி புலர்ந்து வருகிறது

08-07-2000.

இருள்வெளி

1

கிழக்கு திசைகளின் ஆண்
சூரியம் சுடராண்மை

ஆண்மை எழுகிறது வீர்யத்தோடு.
மேற்கை குறிவைத்த
செஞ்சுடர் நேர்ப் பார்வையில்
சிறு கொஞ்சல்; குளிர்மை:

இவை மாறி சூடேறி
காமாக்கினி உச்சியிலேறிட
பூமிப் பெண்ணாளை புணர்கையில்
நிழலுருக்களையும் தறித்து
வேட்டையாடி உண்ணும் உக்கிரம்.

தானீன்ற வெக்கை தனக்கே ஆற்றாத
காய்கதிர் தணிவுற்று
சாய் கதிராகி
மேற்கின் ஈர்ப்புள் விழுக்காடு.

2

மேற்கு
திசைகளின் பெண்;
மஞ்சள் பூசும் முகத்தழகியாய்
மாலை சூடுவாள்;

மையலின் ஈர்ப்பு வலயத்துள் சிக்கிய
சூரியனின் கடைசிக் கிரணங்களின்
ஒளி ஜாலங்களையே வண்ணச் சேலைகளாய்
உடுத்திக் களைந்துவிட்டு
இருள்வெளியாகிறாள்

இனிய கற்கண்டுக் கறுப்பி

இருள்வெளியுள் சூரியனை
இழுத்து விழுத்திக்
காணாமலே புணர்ந்தவளின்
காதந்திளைப்பின் வெளிப்பாடாய்
இளவியர்வைப் பனியரும்பும்
பிறை நுதல் கீற்று
இருள்வெளிப் புன்னகை
தன்னின்பத் தண்ணமைதி

3

திசைகள்-
சூரியப் பகல் விரித்த சூழ்ச்சிகள்.

இருள்வெளிக்குத் திசைகளில்லை
இடம் ஒன்று
இடமற்ற இடம்
வெளியற்ற வெளி!
இருத்தல் இவள் தருகின்ற இன்பக்கலை
எல்லா இன்பங்களினதும் கூடலி

சூரியன் எழுகின்றான்
தன்னைத் தொழுமாறு
சுடர்க்கிரணங்கள் வீசி
அழைப்பு விடுக்கின்றான்.

இருள்வெளியாள் எவரையும் கூவியழைப்பதிலை
எல்லாம் இவளுட் சுயம் கொள்கின்றன
கொட்டு விழி நட்சத்திரங்களும்
சுடர்விழிக்கும் வெளியாகிறாள்.
சுயஞ் சுடர்விற்கு இடமாகிப்பரந்த
இருள்வெளி வாழ்க.
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்குமான
சுயம்பின் சுயந்தரி
இருளின் கனிந்த கனி
இருட்கனி இவளை
வாழ்கென்று வாழ்த்துவோம்

21-07-2000.

காலசர்ப்பம்

விழுங்குகிறேன்.
உப்புக்கரிக்கிறதோ
உவர்ப்போ, கசப்போ
வாய்வழி நானே விழுங்கித்தானாக வேண்டும்
எனது மேனி வியர்த்ததை
எனது கண்களில் ஊற்றெடுத்ததை

விழுங்குகிறேன்

எனது கண்ணீரும்
குருதியும் வியர்வையும்
எவர்க்குச் சமர்ப்பிப்பேன்?
நானேதான் விழுங்கியாக வேண்டும்.

மனமே, உனது பதுங்கு குழி
வாசலைத் திறந்து வை
அடுக்கடுக்காக வந்து விழுகின்றன பிணங்கள்!
நாட்பட்டவை; அழுகி நாறுபவை;
உருத்தெரியாமல் சிதைந்தவை.

சாவின் அகச்சேரி ஆகினாய்;
சந்தடியில்லாமல்
விழுங்கித்தானாக வேண்டும்;
அகத்ததோபுறத்ததோ,
வேண்டியதோ வேண்டாததுவோ,
அனைத்தையும் விழுங்கு.

விழுங்குகிறேன்.
அச்சத்தின்கவளங்கள்;
அவலங்கள்;
எனது முன்னோரளித்துச் சென்ற
மிச்சம், மீதிகள்;
விழுங்குகிறேன்
விக்கலையும் சேர்த்து.

கதவு தட்டப் படுகிறது
மரணத்தின் வீட்டுக் கதவு.
யாரவன்
மரண தூதனா?
கறுப்பு முகமுடி யணிந்தவன்
யாரவன்
பலஸ்தீன அகதி முகாமுள்
கொலைவாளொடு நுழைந்த பாதகனா
ஏனடா பாவி
என் வீட்டுக் கொல்லையுள் நுழைந்தாய்

பனைகள், தென்னைகள் தறிப்பது போல
மனிதரைதறிக்கவா?
பிணங்கள் விழுத்தவா?

துவக்குப் பிடியால்
இடிக்கிறான் கதவை.
விழுங்கியது செமிக்கவில்லை.
மனசின் புதைகுழியுள்
ஒன்றாய்
விழித்தன பிணங்கள் நூறு.

நூற்றிஒன்றாவது நானா?

ஒற்றைக்கணம்;
மின்னிய கோடரியால்
விழித்த பிணங்களின் மண்டையில் போட்டு
கொத்திச்சிதையிலடுக்கி
என்னுயிர் காக்கும் ஏற்பாடுபற்றிச்
சிந்திக்க....

மறுபடியும்
மரணக்கூச்சல்
இன்னொரு வாசற்படியில்.
எல்லாவாசற்படிகளிலும் மரணத்தின் கை.
ஒருபூச்சியாடவில்லை
பூட்டிய கதவுகள்;
உட்பூட்டு;
உடைபடும் தாழ்ப்பாளர்;
நம்பிக்கைப் பிணைச்சல்
மூட்டு விட
மொத்தப் பிணமாய் முழிக்கிறேன்

கதவைத்தட்டுகிறது
நூறுபிணங்கள் விழுத்திய பேயின்கை
கதவு திறந்து இனிப் பிணங்களை
விழுங்கச் சித்தமாயிருத்தல் வேண்டும்
நூற்றியொன்றாவதையும் சேர்த்து.

கப்பலில் வந்த சலுகைகளை விழுங்கியவன்
தேர்தல் வாக்குறுதிகளை விழுங்கியவன்
சமாதான அறிக்கைகளை விழுங்கியவன்
இனி
பிணங்களை விழுங்கச் சித்தமுடையவன் ஆதல் வேண்டும்
சமாதானத்தின் பிணங்களை.

சமாதானத்தின் பேரால்
சபிக்கப்பட்ட வீதிகளெங்கும்
கனரக வாகனமேறி
பவனி வருகிறான் யமன்
படைக் கலங்களுடன்
பாசக்கயிறெறிந்தபடி.

ஒலிபரப்புச் செய்கிறான்
'ஊரடங்குச் சட்டம்
ஒரு மணிநேரம் தளர்வு.'

உயிர்தளர்கிறது;
என்ன செய்யலாம்?
அவரவர்தருணங்களை ஆயத்தப் படுத்துவோம்
அல்லது அகக்குழி தோண்டி
அவரவர் பிணங்களைப் புதைப்போம்;
அவனவனே அவனவனுக்கு வெட்டியான்.
வாழ்வையும் வெட்டிப் புதை.

வயல் வெளியில்
வாழ்வை வீசிவிட்டு உயிருக்கு அஞ்சி ஓடுகிறான்
பலகுழல் சுடுகலன் குண்டுகள் பாய்கிறது.
கால்களை இழந்து மூர்ச்சை ஆகிறான்
வீட்டுத்தலைவன்
இரத்தம் சோரச் சோர
'தொர தொர' வென்றிழுத்து வந்து
குழி வறுகிப் புதைத்துவிட்டு
கப்பலேறித் தப்பித்து வந்தவர்கள்
குமுறிக் குமுறி அழுகிறார்
'ஐயோ

உயிரோடு புதைத்து விட்டோம்.’
கடவுளே! நாங்கள் பாவிகள்
சமாதானத்தின் பேராலும் சபிக்கப்பட்டோம்
எங்கள் பிணங்களை நாங்களே விழுங்க
நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளோம்
எங்கள் புதைகுழிகளை
நாங்களே சுமந்து திரிகிறோம்.
இதற்கான சுமை கூலியாக
அவ்வப்போது வாய்க்கரிசி.

புதைகுழி தேசமே
யுத்தத்தின் தலைவாசலில் பிள்ளைகுட்டிகளை
பந்தியமர்த்தி மரணத்தைப் பரிமாறுகின்றவளே
பொல்லாங்குகளின் மேலிட்ட சிம்மாசனமே
முலையூட்டுவதாய் சொல்லி நஞ்சூட்டும்
பூதகியின் வாசஸ்தலமே
திக்குகளை விதவைகளின் ஓலங்களால் நிறைத்தாயே.

இதோ உன்மீது
புதைகுழிக்கப்பட்டவர்களின் ஆன்மாக்கள்
ஆவேசம் கொண்டு வாயவிழ்கின்றன
பூதகியின் முலையுறிஞ்சி உயிரும் உறிஞ்சிய
யாதவனின் பேராற்றல் வாய்க்கால் கிழிக்கிறது

யாவற்றையும் விழுங்கப்போகிறேன்

உச்சத் திறன் வல்ல உயிர்ப்பாய்
உயிரச்சத்தை முதலில் விழுங்கி
பிறகு ஒவ்வொன்றாய்
துப்பாக்கியரக்கர்களை...

ஆமாம் அந்தவசிட்டன் போல்
வாய்பிளந்து
ஆயுதங்களை விழுங்கும் ஆயுதமாய்...
விழுங்கித்தானாக வேண்டும்.

7-08-2000

வாழ்வைத் தொலைத்த பாடல்கள்

இளமையும் முதுமையும்
வகிடுடுத்துப் பிரியும்
விளிம்பிலிருந்து நீள்கிறது
இன்னுமோர் இழத்தலின் பாத்திரம்
வாழ்வின் சுரத்திழந்த பாடலுடன்!

வறுமையின் அழுத்தம்;
யுத்தம் கிழித்த வடுக்களுடனான வாழ்வின்
வெட்டு முகத்தோற்றம்;
வெற்றுத் தோட்டாவாய்
உள்ளோடிவற்றிய விழிகள்:
ஒளவையின் கூழுக்கலைகின்ற பாடல் வரிகள்
என்நினைவில்...

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினும்
கொடிது இளமையில் வறுமை....
அதனினும்
கொடிது இளமையில் விதவை
அதனினும்
கொடிது ஆங்கவளின் இடையில்
ஓர் குட்டி ஒளவையின் அமர்வு...

எதை நானிடுவது
இளமையை மீளளிக்கும் நெல்லிக்கனியையா
இதற்கொன்றும் நான் அதியமானல்லன்:
அகதிபோல் இடம் பெயர்ந்து வந்தவன்;
ஆயினும் மனிதன்!
என் விழிகளில் அரும்பியதைப் பகிர்ந்த
மனையாள் இயன்றதை இடுகிறாள்.
'இட்டார் பெரியாரெ'னும் நன்றியுணர்வு
இளம் விதவையின் விழிகளில் வழிகிறது
குழந்தையின் விழிகளிலோ தேசத்தின் வெறுமை
இதோ என் விழிநனையும்
வீதியின் முடிவிட விளிம்பில்
எதிர்ப்படுகிறது இன்னுமோர்
ஓசை எழுப்பாத பாத்திரம்

இதுவும் கடந்து செல்ல இனியும் வருவர்
யுத்தம் ஈன்று புறந்தள்ளும்;
இளம் விதவைகள், குட்டி ஒளவைகளோடும்
வாழ்வைத் தொலைத்த பாடல்களோடும்

19-09-2000

விறைத்த பிணத்தின் விழிகள்

இடிந்து கிடக்கிறது நகரம்;
எரிந்து வெறுங்கூடாய் எஞ்சிய நூலகம்!
எப்படியோதப்பிப்பிழைத்தபடி
மணிக்கூட்டுக் கோபுரம்
நகராது விறைத்த காலமுட்களும்!

அதுபற்றி நாம் அதிகம்
அலட்டிக் கொள்ளாத காலம்!
இடிபடுமுன்னர் கோட்டை
அகழியின் புறக்கட்டு எமக்கு
கூடும் இடமாகவிருந்தது.
நண்பர்கள் இருந்தோம்

இலக்கிய நயங்கள் பேசினோம்
நல்ல காற்று வந்தது.
நான் பாடிக்கொண்டிருந்தேன்.

இருந்தாற்போல் எமது
இதயத்தை வழித்தெடுத்து
ஒளி மூடினாற்போல்
மணிக் கூட்டுக் கோபுரத்தின் மேலே
முழுநிலா!

ஒரே வீச்சில் கோபுரத்திற்குத் தாவி
கை நீட்டிநின்றன அனைவர் மனசும்
காலமுள் நகராமை குறித்து
யார்கவலைப்பட்டோம்.

கையகப்படுத்திய நிலவை
பட்டு நூலேணியில் தரையிறக்கி
பசும் புல்லின் துளிகள் ஒவ்வொன்றும்
சிலிர்த்து நடந்தோம்.

காலமுட்கள் நகராமை குறித்து
கேலியாடினோம்! எனினும்
அக்கோபுரம்
கண் நிறைந்த அழகின்
சின்னமாயிருந்தது;
குதூகலத்தில் கால் பதித்து நடந்த
அற்றை நாட்களில்.

யாரவன் இன்று
கோபுர முகத்தைப் பிளந்து
சொருகிவிட்டான் விறைத்த
பிணத்தின் விழிகளைப்
பெயர்த்துக் கொண்டுபோய்
உச்சியில்
கூரிய ஆயுத முனையையும் வைத்தான்
முழுநிலவைக் குறிபார்த்து.

24-9- 2000

இயல் வெளிப் பொதுமை

இனியும் உனை நான்
எதிரியென விளியேன், எனதன்ப;
இந்தக் கணத்தில் ஒன்றுணர்க

நீயும் நானும் இந்தப் பார்முழுதும்
விரிந்த வாழ்வின் இயல்வெளி ஈன்ற மனிதர்கள்;
பக்குவம் சமைந்த மனிதம் எனும்

வாழ்வின் களஞ்சியத்தை
வள்ளன்மையோடு பரிமாற வேண்டியவர்

இல்லையா?

ஆனாலும் பார்!

எனக்கும் உனக்கும் இடையிற் பெருஞ்சுவராக
இட்டு நிரப்பிய பகை மூட்டம்;
இறுகிப் போன வெறுப்பின் திரட்சி;
எதிரெதிர் முனைகளில்
ஒருவரை ஒருவர் குறிபார்க்கின்றோம்.

உனது குறி பார்ப்பில்
ஊதிவிடத்தக்க தூசியாய் எனதுயிர்;
உனதுயிரோ என் துப்பாக்கி முனையில்
ஊருகிற சித்தெறும்பு
எம்மிருவர்க்கும் இடையிலே
கிஞ்சித்தும் நாம் கவனம் கொள்ளாதிருப்பதோ
உயிர்வாழ்வின் இயல் பூத்தவெளி;
வாழ்வெளிப் பிரம்மாண்டத்தை நாம்
துப்பாக்கிச் சன்னத்தின் அளவிற்குள்
சுருக்கிக் கொண்டோம் பார்த்தாயா?
ஊடாடல் இன்றி கனல்கின்ற துப்பாக்கிகளுக்கிடையில்
ஊறுபடுகின்ற இந்த
வெளி இருக்கிறதே வெளி இது
துவக்கு வெடிச் சன்னங்கள் ஊடுருவுதற்கான
பாதை மட்டும்தான் என்பதே எம் கணிப்பா?

அல்ல; அப்படியல்ல;
அந்த இடைவெளியுள் உயிர் கொண்டிருப்பது
வாழ்வின் மகத்துவங்களைப் படைப்பதற்கான காலம்;
இருவர்க்கும் பொதுவான இன்னுயிர்க் காலம்.

இருபேரும் துப்பாக்கிகளுக்கு சற்றே
ஓய்வளித்து விட்டு
எமக்குள் இறுகிப் போயுள்ள வெறுப்பையும்
வாய்க்குள் விரல் விட்டு வாந்தியெடுத்து விட்டு
இடைநின்று இயல்கின்ற காலவெளி மோனத்தை

கருத்துள் வாங்கித் தியானித்தால்
இருவர்க்கும் பொதுவான இயல்வெளியைத் தரிசிக்கலாம்

இந்த இயல் வெளி,
இருபேர்க்கும் புதிய பிறப்பாக்கம் ஈனுகின்ற
கருப்பை என்பதைப் புரிந்துணரலாம்.
இதே கணத்தில் இன்னும் ஒன்று
இதுகாறும் நாம் துப்பாக்கிகளால்
தொளையிட்டுச்சிதைத்துக் கொண்டிருப்பதும்
காலத்தின் கருப்பையைத்தான் என்பதே துயரமானது.

இந்தச் சிந்தனையின் நிகழ்கணத்தையும் அன்பு
இதோ உனது துப்பாக்கி சிதறடிக்கிறது.
நிகழ்கணத்தின் ஒளி நட்சத்திரம் உதிர்கிறது.
எனது துப்பாக்கி கனல்கின்ற மறுதலிப்பில்
இதோ இன்னுமொரு ஒளிக்கணத்தின் சிதைவு;
இப்படியே ஒவ்வொரு நட்சத்திரங்களினதும்
உயிரிழப்பில் நமது நம்பிக்கை வானம்
இழவு வீட்டைப்போல் வெறுமைகாக்கிறது.
நட்சத்திரமண்டலம் நோக்கிப் பயணித்த மரண இரவுகளில்
ஓலமிட்டுப் பறவைகள் உதிர்த்த
இரத்தந் தோய்ந்த இறக்கைகளால்
மூடுண்டு கிடக்கிறது எமது வாழ்நிலம்;
இதனின்றும் வெளிநீளும் சுடுகலன்
எந்த உதிரா நட்சத்திரத்தைக் குறிபார்க்கின்றது?

இல்லை அன்பு, வேண்டாம்
அந்த நட்சத்திரம் உயிரிழந்து விடக்கூடாது
எம் உயிர் வாழ்தலின் அர்த்தம்
அந்த நட்சத்திரத்தில்தான் உறைந்துள்ளது
நாமதைக் காத்தாக வேண்டும்;
கருந் தொளைகள் மட்டுமே எஞ்சிய வானகத்தின்
ஒரேயொரு உறுதி நட்சத்திரத்தின் ஒளியை
மரணத்தால் கௌவப்பட்ட எமது
வாழ்வெளியின் மீது வாங்கி
இருவரதும் நெற்றிப்பரப்பில் குடியமர்த்துவோமாக.

10-10-2000

வெள்ளிமணி ஓசை

குடை விரியும் பேரண்டத்தின்
இனந்தெரியா விளிம்பில்
பறக்கின்ற நட்சத்திரத்தின்

390 • சு.வில்வரத்தினம்

ஒளித்திசுக்களை
நான் மின்னுணர்கின்றேன்;

எவ்விதம்?
எனது சார்பில் பேசவிடுகிறேன்
இந்நரம்பிழை வாத்தியத்தை!
கேள்!

நரம்புகள் இழைக்கப்பட்ட
இச்சட்டகத்திற்குள்ளேயே
என் சங்கீத வாழ்வை முடக்குவேனாயின்
சட்டகக் குரலையே இசைத்திருப்பேன்

அபூர்வ விரல்களின் தீண்டலினால்
எனது இதயத்தின் ஆழ நரம்புகள்
பேரண்டமெங்கும் நீள்கின்றன
சட்டகத்தைமீறி;

மீறலின் பேரனுபவத்தை
நேரிழை நரம்புகளில் வாங்கிப்
பிழிகையில் பீறிடுவது என்ன?
பிரபஞ்ச கீதம்.

தூவெளிப் பிரமாண்டத்தின் முன்
அகம் பூரணியாய் நிற்குமோர்
உந்தல் எழுந்தால்
தீண்டுவது என்ன?
திகம்பரமோனம்.

தனித்த ஓட்டத்தை
இனித்த முடையதாய் எங்கும் இயல்கின்ற லயம்
பிறழாமல் மீட்டவல்லாயா?
எனின் உனதுள்ளும்
அதிராது இயலும்
பேரண்டத் தேரோட்ட
வெள்ளி மணிக்குலுங்கல்

23-10-2000

எழுதுகோன்மை

நான் கொண்ட எழுதுகோன்மை
எனது வாழ்நெறியின்
வலப்பாகத்திலிருந்தோ
இடப்பாகத்திலிருந்தோ
எழுந்தது அல்ல!
ஊடறுத்து நடுநின்று
ஊன்றி எழுந்தது.

எல்லோர்க்குமான விடுதலை வாழ்வை
அவாவுறும் எனது நெஞ்சின்
உறுதிப்பாட்டிலிருந்து
உருவியிழுத்த எழுதுகோலை
மண்ணில் நடுகின்றேன்
உரம்பாய்ந்த முதுகெலும்பாக.

எதையும்
கூறுகிழித்துப் போடும்
குறுங்குழுவாதத்தின்
பிடிக்குள் அகப்படாது
சிறுமைக்குள் குறுகாது
மண்ணிற்கும் விண்ணிற்குமான
வைரச் செங்கோலாய் நிமிர்ந்துளது
மண்ணில் உயிர் வாழ்வின்
மகத்துவங்கள் படைப்பதற்கு.

உள்நின்ற நிமிர்வே!
உயிரின் ஊடு பாவியெழுகின்ற
ஒளிப்பிழம்பே!
உனை நிறுவவல்லேன் ஆயின்
வாழ்வேன் என் எழுத்தில்.

23-10-2000

புல்லின் இதழின் இயல்பவிழும்
குறுநகையும் அரும்பாமல்
என்னே மனிதரிவர்?
எடுத்துப் பொருத்திய முகங்களுடன்
பூசி மினுக்கிப் போகின்றார்
போடாபோ
பொய் முகங்கள் தறித்தல் வாழ்வல்ல

பொய்யாய் முகங்கள்!
போலி வார்த்தையாடல்கள்!
மெய்யாய் ஒரு மனிதன் அகப்படமாட்டானா?
மேலும் மேலும் முகங்கள் தரிக்க
மூண்டு போகுது வாழ்வின் இயல்முகம்
பொழுதிற்கொரு முகங்கள் முகங்கள் தரிக்கின்றாயே
அட போடா போ
பொய் முகங்கள் தறித்தல் வாழ்வல்ல.

போலிப் பூச்சுகள் உதிர்ந்துவிழும்!
பொய்க்கட்டுமானங்கள் உடைந்து விடும்
போலிமுகங்களைக் கழற்றியெறி
பொய்க் கட்டுமானங்களை தகர்த்தெறி
எத்தனைதான் எடுப்பாக இருந்தாலும்
புனைவுகளற்ற இயல்பே மெய்யழகு
அட போடா போ
பொய் முகங்கள் தறித்தல் வாழ்வல்ல.

திசைவெளி விருட்சங்களில்
திசு திசு வென்று காற்று நுழைகையில்
இலைகளின் சலசலப்பு
ஓய்ந்த கணங்களில் ஒருயிராக
உள்ளுறைகின்ற அமைதியின் இயல்பு லயம்
உனக்குள்ளும் சுயத்தின் சுருதி லயம்
அதை இழந்து போகாதே
அட போடாபோ
பொய்யம்முகங்கள் உதிர்ந்து விழும்

இசைப்பா
23-10-2000.

தாயின் நிலம்பாடி

கூட்டிசைத்த குரல் வளையில்
பாய்ந்தது குத்துவாள்;
உட்சொரியும் குருதியினுள்
உறைந்ததென் ஆன்மா

தலையைப் பிடுங்கி வீணைவாசித்து
இதயத்தைப் பிடுங்கி முரசு கொட்டி
வந்தது சமாதான இசைக்குழு;
முதுகெலும்பை விற்றோர் முண்டுகொடுக்க
முகாமடித்துத் தங்கியது

சந்திகள், தெருக்களில்
எம் சுதந்திர வாழ்விற்கு எழுப்பப்பட்ட
சமாதிகளாய்காப்பரண்கள்;
சமாதிகளின் முன்னே தலைபணிவதென்ன
'இறங்கு; தொப்பியைக் கழற்று; குனி;
குனிந்த தலை நிமிராமல் நட'
இதற்குப் பெயர் சமாதானத் தெரு.

உள் நுழைந்த வஞ்சகம்
உருப்பெருக்கம் எய்திற்று;
வார்த்தைகளால் பூச்சூட்டி
பாழ்நகரிற்கு தோரணவாயில் எழுப்பி
சப்பறமும் கட்டி மின்னொளி அலங்காரம்.

திருவிழா அமளி; சமாதானக் கூச்சல்!
'வளையல் சமாதான வளையல்'
சந்தைக் கூப்பாடு! சலுகைகள்
கடை விரிப்பு
வண்டி வண்டியாய் வைக்கோல்

கத்தை 'யாவாரம்'
விடுதலையை அடகு வைத்தோர்
வியாபாரம் தொடங்கிவிட்டார்
வைக்கோல் பட்டடையின் மேல் நின்று
பார்த்தால் தெரிகிறது
பாராளும் தந்தகோபுரம்.
கொளுத்து; தீவைத்து கொளுத்து
வைக்கோல் பட்டடைகளையும்
கூடவே தந்தகோபுரக்கனவுகளையும்

வயல்காடு போச்சு; முன்னோர் வளர்த்தெடுத்த
பனைபோச்சு; தென்னை போச்சு;
வாழ்நிலம் பாழ்நிலமாகிப் போச்சு
எழில் சிதைந்த பூமியிலே எஞ்சியிருப்பன
வைக்கோல் பட்டடைகளும்
அடிமை இருளைக் குடிவைத்து
ஆணியறைஞ்ச பாறைத் திமிரும்தான்.

பாறைத் திமிருக்கு எதிர் வைக்கோல்
பட்டடை என்றாகாது!
பாறைத்திமிரின் ஆணிவேரின்
அடிவரையில் குழிவறுகி
வெடி வைத்துப் பிளக்கவேண்டும்;
அதற்கு வேண்டும்
எதிர் நிற்கும் வீரவலு

கொடிபிடித்தல், கோஷங்கள், கும்மாளங்கள்
கோர்வை வெடிகளாய் சிதற
பாறைத் திமிரை கெல்லியெறிந்த
ஆழக்குழியின்
நீருற்றில் நான் காணவேண்டும்
விடுதலையின் ஆன்மமுகம்
வீரவலுவுடையோர் வென்றெடுத்த தாய்நிலத்தில்
கூன் நிமிர்ந்து ஆடவேண்டும்;
கைகொட்டிக்
கூட்டிசைத்துப் பாடவேண்டும்

25-10-2000

ஓர் எழுதுகோலின் நடையாத்திரை

ஓர் எழுதுகோலின் நடையாத்திரை
ஒன்றின் மரணப் புள்ளியிலிருந்தும் தொடங்கலாம்
ஒரு மறு விசாரணையாக;
ஓர் எழுத்தாளனின் மரணவாக்கு மூலத்திலிருந்தும்
தொடங்கலாம்; எழுதப்படாத வாழ்வின் பக்கங்களாக.
புதை குழியில் பீறிடும் விரல்களிலிருந்தும் தொடங்கலாம்
புதிய ஆன்மாவின் புறப்பாடாக.

ஆனால்
 உண்மை எழுத்தின் யாத்திரை தொடங்குவது
 எப்போதும்
 முதுகெலும்பை தொலைத்தவரின் வாழ்விலிருந்துமல்ல;
 எரிசிதையிலிருந்துமல்ல;
 சிதையிலும் எரிய மறுக்கின்ற முள்ளெலும்பு
 உண்மை எழுத்தாளனின் நடையாத்திரையில்
 உயிரேந்தி முன் நடக்கும்;
 இது பொய்யல்ல.

உறுதியின் வார்ப்படத்தை
 தொளையிட்டுச்சிதைக்கலாமெனத்
 துவக்கெடுத்தவனே
 இந்த எழுதுகோலை யாதெனக் கருதினாய்?
 வச்சிராயுதக் கூர்மை வளைந்துனக்கு
 முதுகு சொறியுமென்றா?

எரிந்து கிடக்கின்ற பாழ்நகரம்
 எரிசிதையின் நடுவிலிருந்து உருவி
 'கேட்டிலும் உண்டோர் உறுதி'யென
 ஓர் இதழியலாளனிடம் ஏன் கையளித்தது தெரியுமா?
 'கிளைஞரை நீட்டி அளப்பதோர் கோலாயிருக்க
 ஏசுவார்கள்; எரிப்பார்கள்! உண்மையை எழுது;
 உண்மையாய் எழுது' என்பதற்காக.
 உண்மையை எழுதிய கோலை என்ன செய்தாய்
 உயிர்முனையை ஒடித்து
 குருதி ஒழுக ஒழுக எரி
 நெருப்பிடை வீசினாய்!
 நீயறியமாட்டாய் அதுதான் அதன் உயிர்ப்பிடம்
 எதிர் மின்வலுவேந்திய முதுகெலும்பாய்
 அது எழுந்து வரும் என்பதறியாய்!
 மறுபடியும்
 தற்குறி வேடுவக் கருவியைத் தூக்குவாய்
 உனக்கெங்கே தெரியப்போகிறது
 எழுதுகோலின் இன்னொரு பிறப்புப்பற்றி.

எழுதுகோல் வலியது!
 இன்று புதிதாய்ப் பிறக்கும்

இதன் எழுத்தும் வலியது;
இதன் விழிநிமிர்வேந்திய வியாபகம் பெரியது;
மிகவும் பெரியது

நீ முத்தமிட்டிருக்கிறாயா
இந்த எழுதுகோலின் வலிமையை;
வலிமையின் உழுபுல வியாபகத்தை

முனை மழுங்கா எழுத்துகளின்
சிறகு விரித்த பக்கங்களின்மீது
காதல் மீதூர கண்களில் ஏற்றியிருக்கிறாயா
புத்தகங்களின் கட்டுமானமான
நூலகங்களின் நுழைவாசற்படிகளில் ஏறுகையில்
நீ அநுபவித்ததுண்டா ஒரு தயக்கம்
அறிதொறும் அறியாமை கண்டாற்போல்.
கோபுரவாசலில் நுழையும் பக்தரைப்போல் இவற்றின்
முன்னே விழிதாழ்த்தி நின்றவரை நீ பார்த்திருக்கிறாயா?

அப்படியொரு அறிவார்த்த விழிதாழ்த்தலின்
வாசம்பட்டிருந்தாலும் இந்த எழுதுகோலின்
நிமிர்விற்கு சற்றேனும் தலைதாழ்த்தியிருப்பாய்
ஏனெனில் எழுதுகோலின் நிமிர்வுகள்தான்
நிகரற்ற நூலகங்களினை தாங்கிநிற்கும்
உறுதிப் பொருள்; வலுமிக்க தூண்கள்.
அவற்றில் ஒன்றைத்தறித்தாய்
நீ உவகை கொள்கையில்
இன்னுமோர் எழுதுகோல்
தூண்பிளந்தெழுந்த நரசிங்கக்
கூர்முனைபோல்
கூறுகெட்ட அரசியலை குதறும்!

‘அசுரம் வாழ்க’ வென்று எழுதப் பணிப்பாயேல்
‘விடுதலை வாழ்கெ’ன்று எழுதுகோல்கள் படைதிரளும்
அறிக
எழுதுகோல்களிற்கு இல்லை இறுதியாத்திரை

3.11.2000

(படுகொலை செய்யப்பட்ட நிமலராஜன் நினைவிற்காக மட்டும் அல்ல)

எவரேனும் சொல்க

சுவரொட்டிகளுக்கும்
இரண்டு முகம்
என்பது தெளிவாச்சு
சுவர்ப் புறமாய்
முகம் மறைந்த பின் புறத்தில்
எழுதியாச்சு
வன்முறையின் வாசகங்கள்
தெரு நாய்கள் இதைப் பார்த்து

முறைத்து விட்டு
சிறுநீர் கழித்துச் செல்லலாம்;
இனவாத நாய்கள்
கடிக்கவும், குதறவும், புலியிறைச்சி
தின்னவும் பொழுதாச்சுதென்று
சப்புக் கொட்டியபடியும் செல்லலாம்;

கும்பிட்ட சுவரொட்டி
கொடுவாள் தூக்கியதைக்
கண்டுபிடிப்பதற்குள்
பண்டாரவளைக்கு
வந்து சேர்ந்து விட்டன
லொறி லொறியாய்
வெலிக்கடைக் கழிசடைகள்;
கத்திகள், வாள்கள், கோடாரிகள்,
புதை பொருளாய்வில்
புத்தரை மீட்டெடுக்க உதவிய
ஆயுதங்கள் கூட வந்தாயிற்று;
எல்லாமும் எண்பத்திமூன்றின்
இரத்தக்கறைமாறாதவை.

இனியென்ன? நித்திரைப்
பாயை விட்டு எழும்புதற்குள்
வெட்டு, கோடாரியால்
நெஞ்சைப் பிள;

ஈரற்குலையைப் பிடுங்கி
இரத்தக் காட்டேறிகளிடம் போடு;
கண்கள்!
குட்டி மணிக்கண்கள்!
தோண்டியெடு!
மூஞ்சியை மொங்கானால் சப்பளி!
மூக்கிற்குள் ஊக்கை ஓட்டியிழு!
அலவாங்கை காதுட் செலுத்து
மறுகாதின் வழி இழுத்து
ஊஞ்சலாட்டு!

தீமூட்டி வீசு! வீரிட்டமும் குரல்களும்
வெந்துபோகட்டும்! வீசு!

ஒன்று ரெண்டு
ஓரிரண்டு ரெண்டு!
ஈரிரண்டு நாலு!
நாலிரண்டு எட்டு!
எண்ணிரண்டு பதினாறு!
பதினாறிரண்டு முப்பத்திரண்டு!

ஆர்தொடக்கி வைச்சதிந்த
அரிச்சவடிக் கணக்கு!
ஆர் தொடக்கினாலும் என்ன
அப்படியே பின்பற்று!
வெலிக்கடை விட்ட வழி
வியாபாரம் அமளி!
இன்றைய விசேடம் புலியிறைச்சி!
மனிதப் புலால் நாறும் கையோடு
புணர்வாழ்வைத் துண்டாடு!

வடக்கு உனக்கு; கிழக்கு அவைக்கு;
பிணக்குப்படுக எனப்பிரித்தாளு;
இளைப்பாறு மடம் கட்டி
பஞ்சத்து ஆண்டுகளுக்கு
பொதியை அவிழ்த்து வைத்து
பரிமாறு பழைய சோறு!

ஆகட்டும் எங்களுக்கு புலியிறைச்சி!
ஆரங்கே! புனர்வாழ்வு முகாமிற்கு
புதுசாகக் கொண்டுவா இளசுகள்!
புலியிறைச்சி இனவாத உடம்பிற்கு நல்லது!
வெலிக்கடை வாசல் திறந்தது திறந்ததேதான்;
பலிக்கடாவாய் களுத்துறைகள்
இன்றைக்கு பிந்துனு வெல
இது புதுசு
புனர்வாழ்வின் பேரால் புலியிறைச்சிக் கடைவிரிப்பு;
சமாதானத்தின் பேரால் யுத்தம் என்பது போல்.

வேடுவம்; வெறியாட்டம்;
 மலையகத்தில் ஆடுபுலியாட்டம்;
 பாவம்! பச்சிலங் கன்றுகள்
 மடி முட்டிக் குடித்தவைகள்
 வாலைக்கிளப்பிக் கொண்டு
 ஊர் வழியே ஓடித்திரிஞ்சதுகள்!
 வீதி விடங்கப் பெருமானே!
 விடுதலை நாளை அல்லது நாளையின்றென
 கூவிக் களிச்சதுகள்
 அதர்மச் சக்கரங்கள் ஏறிமிதிக்க
 ஆணையிட்டதார்?
 குரல் வளைகள் முறிந்து
 குருதி பீச்சிக் கிடந்தன காண்;

பிறகென்ன? வெட்டிக் கொத்தி
 விடிய.... விடிய புலியிறைச்சி
 விநியோகமாச்சது
 இனவாத நாய்களுக்கு!
 தெரு நாய்கள் முகஞ்சுழித்த
 சுவரொட்டி வாசகங்கள்
 இனவாத நாய்களால்
 எல்லாம் பலிதமாச்சு
 பேயரசு செய்தால்
 பிணந்தின்னும் சுவரொட்டிகள்.

கவனியுங்கள்;
 இன்னும் மீதமிருக்கின்றன சுவரொட்டிகள்;
 இன்னும் மீதமிருக்கின்றன இனவாத சுலோகங்கள்;
 இன்னும் மீதமாயிருக்கின்றன புத்த சாசனங்கள்.
 புனித சின்னங்களும் பத்திரமாய்;

எவராவது சொல்க
 இன்னும் மீதமாய் இருக்கின்றனவா புத்தரின்
 அன்பு கருணை நற்செயல்கள் துளியேனும்?
 எவரேனும் சொல்க
 இனவாதப் புலால் நாறாத வாயால்

09-11-2000

மலைக்கண்

எல்லோரும் கவனமாயிருக்கிறார்கள்;
மலையகத்தின் மக்கள் விழித்தெழுந்து விடக்கூடாது.

கூடையினுள் கிள்ளிப் போடப்படும்
தேயிலைக் கொழுந்துகள் போல

நசித்துப் போய்க் கிடத்தல் வேண்டும்
குரலெழுப்பாது, தன்னிச்சையாய்
கிளர்ந்தெழுந்து;
சற்றேனும் அதை முகர்ந்து பிடித்துவிட்டால்
தலைமை தானே கூவியழைக்கும்
'தொழிலாளர்களே பிரார்த்தனை செய்வோம் வாரீர்!'

மலையடிவாரங்களில் மக்கள்
படிக்கற்களாய்க் கிடக்க ஏறிமிதித்தபடி
இவர்கள் எங்கேயோ போய்விடுவர்
கிடைகூலியாக சந்தாவும் வசூலித்தபடி
மக்களோ அடிவாரங்களிலேயே கிடத்தல் வேண்டும்
கிடைக்கின்ற சலுகைகளை வாங்கிக் கொறித்தபடி
கிளர்ந்தெழுந்து விடக்கூடாது
எழுந்தால் தலைமைதானே முந்திவிடும்
எல்லோரும் பஜனை செய்வோம் வாரீர்!

எப்போதும் போலவா மக்கள்
மலைகளின் மடிப்புள் உறைகின்ற குளிர் காற்றாக
தூங்கிக் கிடப்பர்?
கீழுக்குப் பெயர்ந்து கிளர்கின்ற அக்கினிக்
குழம்பின் மூச்சுக்கனல்கின்ற காற்றாய் எழாதா?
எழுந்தது மலைகளின் மடிப்பை மீறி
மக்களின் அனல்கொள் மூச்செனத் திரண்டு

முஷ்டிகள் உயர்த்தி மலையக மக்கள் எழுந்தார்
சலுகைகளுக்காக அல்ல;
மலையகத்தின் இருதயஸ்தானத்தில் வைத்து
கொத்தியும், வெட்டியும் குதறப்பட்ட
சகஜீவிகளுக்காக.

இனவாதக் கோடரி
மலையின் இதயத்தைப் பிளக்கையில்
தெறித்துப் பறந்த இரத்தத் துளிகள் இவர்களில்
நெருப்புப் பொறிகளாய் விழுந்தன;
விழிப்பின் கனல்களாய் வேகம் மூட்டின
தேயிலைக் கொழுந்துகளை
ஏந்துகின்ற கைகள்

தீயின் கொழுந்துத்திரள்வை ஏந்தி நடந்தன.
 ஊரடங்கையும் மீறி.
 நீயும் ஏந்துகிறாய் தீ!
 இனவாதத் தீ
 நாமும் ஏந்துகிறோம் தீ
 விடுதலைத்தீ;
 எமக்குள்ள கைகள் வெறுமனே
 சலுகைகள் ஏந்துதற்கல்ல;
 வெந்தீ ஏந்தவும்தான் என்றெழுந்தன
 தலைமைகளைக் குனிந்து வணங்குவதற்கல்ல
 தறிகெட்டவர்க்கெதிராய்
 குரலெழுப்பி முஷ்டிகள் உயர்த்துதற்காகவும்தான்.

இனவாதமே
 நீ எரித்த தமிழரும் பிணமலை வெளிச்சத்தில்
 இதோ கண்டுகொள்
 மலைமேல் எங்கள் கூனலை நிமிர்த்தினோம்;
 மண்டியிடும் அடிமை வாழ்வைப் பொசுக்கினோம்;

என்றே கிளர்ந்தெழுந்தது மலையகம்
 குன்றில் நிமிர்ந்தன வீரத்தீயின் கொழுந்துகள்
 நின்றிது தணியுமென்றெண்ணிடல் வேண்டாம்
 சலுகைகளின் நீரள்ளித் தணியவைத்து
 தலைமைப் பதவிகளைத் தக்கவைக்கலாமென
 தப்புக் கணக்கும் போடாதீர் எவரும்

ஏனெனில் மக்கள் விழித்துக் கொண்டாட்டர்கள்
 விழிப்பின் கனல் தீண்டிற்று; அஃதினி
 அகத் தூண்டலாய்த் தொழிற்படும்;
 இனிவேண்டுவது உலைக்கனல் வார்ப்பொன்றே!
 அதையும் மக்கள் விழிப்பே படைக்கும்
 அறிவின் விழிப்பை அவர்கள் ஏந்துவர்
 அதோ அங்குச் சுடர்கின்ற மலைக்கண்ணாக.

(11-11-2000)

(பண்டாரவளைப்படுகொலைகளைத் தொடர்ந்து மலையக மக்களின் எழுச்சியைப்
 பாடியது)

விழிப்பு

விழிப்பென்பது
இருவிழிகளையும்
சேரத்திறந்து வைத்திருத்தல் அல்ல

406 • சு.வில்வரத்தினம்

எதிரியைக் குறித்த கவனக்குவிப்பு
மட்டும் அல்ல;
தன்னுள் மையமிட்டெழும் உயிர்ப்பு.

சருகுகளின் உரைசலுக்கும்
செவிகளைத் தீட்டியிருப்பதுடன்,
மெளன மலர்வையும் உற்றுக் கேட்பது விழிப்பு
கண்ணுட் செவி சுடர்வதும்
காது கண் கூர்வதும்
விழிப்பிற்குச் சாலும்;
கண் விழிக்கும் குறும்புவின் தலையாட்டலையும்
காலடியில் மிதிபட்டபின்னும்
புல்லுயிர்க்கும் கம்பீரத்தையும்
அடையாளம் காணும்.

தூங்கி வழிபவனின் காலம்
களவு போய்விடுகிறது
கட்டை வண்டிச்சத்தம் கேட்டு
கண் விழிக்கையில்
எஞ்சிநிற்பது எட்டாக் கனவுமட்டும்.
ஆக, விழிப்பிலா தவனிற்கு
காலம் கையருகில் இருக்கும் தூக்குக்கயிறு
விழித்திருப்பவனுக்கோ
கடந்து செல்லும் நூலேணி.

விதைத்து விட்டு நடைவரம்பில்
அவ்வப்போது உலாவந்துபோவது விழிப்பல்ல
உழுகின்ற போதும் கொழுவின் கண்ணாயிருப்பது;
நாற்று நடும்போதும், களைகட்டும்போதும்
விரல் நுனிகளில் விழிகொள்வது;
கதிர்முற்றி நெல்மணிகள் காணும் வரையிலும்
விழிப்புமே சேர்ந்தே விளையுமெனின்
அறுவடையாவது நெல்மணிகள் அல்ல;
விழிப்பின் மணிகள்
வாருங்கள் மானுடர்காள் மண்ணில்
விழிப்பின் மணிகள் விளைப்போம்.

11-11-2000.

விழித்தழல்

தூங்கிக் கிடக்கின்ற பிரக்ஞையில்
துணிக்கண் மெல்லவிழ்ந்தென
விழிப்பு;
பாற்கடலின் மீன் விழிபோல்
எப்போதும் இமையா நாட்டத்தினதாய்.

வாய் திறந்திருக்கிறது ஆழியுட்சிப்பி
வந்து விழுகிறது ஆகாய விந்து

அபூர்வ மழைத்துளியாய்;
ஏந்தி இமை மூடிற்று
உள்ளியல்கின்ற ஓயாவிழிப்பின்
அடைகாப்பில்
ஒளிமுத்தின் திரள்கை;
ஓ மனிதா! அணிந்து கொள் அதனை
நெற்றி மணிச்சுடராய்;
நேர்த்தியான ஓர் அணிகலன் அது.

ஒளி விழித்த உள்ளியல்பு
யாவற்றினும் இமைய விழ்க
எழுத்து, பேச்சு, இயல்கலைகள்,
முயல்வுகள் யாவினும் ஒளிவிழிப்பு
விழிப்பு பிறழாத பிரக்ஞைப்
பெருந்தளத்தில் நிமிர்கிறது
கலங்கரை விளக்கம்;
கலங்குகிற வாழ்புலத்தின் கடலோடிகாள்
வருக! உயிர்த்திருப்பின் ஓயாவிழி
உங்களுக்கானது

வாயுபுத்திரா எங்கே தாவுகிறாய்;
ஒளிக்கனி பறித்துணவா?
ஏன் அது உன்னுட் திரளலையா?
உந்துகிற வாயுவேக சக்தியை
உள்ளிழுத்து வந்தமர்க்;
முற்றிக் கனிகிறது அல்லவா
முழுவிழிப்பின் பரிணாமக் கனி;

எல்லோரும் வாருங்கள்
குழந்தைப் பருவத்திலேயே
சூரியப்பழம்பறிக்க உந்தியவன்
முழுவிழித்த பிரக்ஞையின்
உயிர்க்காற்றாய் தூண்டுகிறான்
மூண்டு கிடக்கும் உயிர்ச்சக்தியை
மேலெழச்செய்யுங்கள்;
மூளுக விழிப்பின் தீ!

11-11-2000

சாயாவனச் சுதந்திரம்

எரிந்து போயின எல்லாப்புத்தகங்களும்;
எற்றிச் சென்றது காற்று
ஓர் எரிந்த பக்கத்தின் எரியா முனையை;

ஒற்றை ஸ்பரிசுத்தில் வாசித்தேன்
எரிந்துபோன நூறாயிரம் வாழ்வின்
உயிர்பூத்திருந்த இதழ்விரிவுகளை;
புரட்டிச் சென்ற விரல்முனைகளின் இரேகைகளை;

தட்டச்சுப் பொறிவிரல்களால் காற்று
படபடவெனப் புரட்டிய பக்கங்களனைத்தும்
உரத்துச் சொல்லின ஓர் உண்மையை;

காட்டு வாசிகள் மிகவும் பண்பாடானவர்கள்
உண்பதற்கன்றி வேறு உயிர்கொல்லார்!
காடுகளை அவர்கள் அழித்ததேயில்லை
அடர் இருளினுள்ளும் காட்டகத்தின்

உள்ளோடித் திறந்த பக்கங்களைக் காணும்
கண்ணோட்டமிருந்தது அவர்களிடம்;

இறந்துபோன ஆதிவாசிகள் தலைவன்
திஸ்ஸ அப்புஹாமி
என் நினைவில் வருகிறான்;
ஒவ்வோர் சுதந்திரதினங்களின் போதும்
அரசுத் தலைவரின் அழைப்பின் பேரில் வந்து
கூட நின்று படமெடுத்து வழமைபோல
வாக்குறுதிகளை வாங்கிச் செல்பவன்.

இன்று அவனது மகன்
நிறைவேற்றப்படாத வாக்குறுதிகளின் பேரால்
'சிஹல உறுமய' தலைவரைச் சந்தித்துத் திரும்புகிறான்
தோளில் தொங்கும் தந்தையின் குறுங்கோடரியோடு
ஆயினும் தந்தையைப் போலவேதான் இவனும் எந்த
சுதந்திர வனத்தையும் சிதைத்ததேயில்லை.
விலைப்பட்டவனாய் யாரையும்
வெட்டிக்கொத்திப் பிளந்ததுமில்லை;

புத்தக வனத்தை எரித்தவரதும்
புனரமைப்பதாய் சொன்னவரதும்
வாக்குறுதிகளை வாங்கி வந்து
எரிந்த மண்ணிடை விதைத்த எம்மவரைப் போல
இடங்கொண்ட காட்டை வெட்டிச் சரித்து எந்தச்
சுதந்திர வாக்குறுதிகளையும் விதைத்தவரில்லை.

ஏனெனில் இந்த இனிய வனத்திடை
இவர்களுக்கென்றொரு வாழ்விருக்கிறது
எதையும் எதிர்கொள்வதாக;
விடுதலை விருட்சங்களை தறித்து
அடிமைத்தனத்தில் தூண்கள் நிறுவி
எதையும் புனரமைக்க இவர்கள் எண்ணியதில்லை;
ஏனெனில் இவர்களுக்கென்றொரு
சுதந்திரமிருக்கிறது சாயாவனமாய்;
வறுமை மிகுந்த வாழ்வினிடையும்;

14-11-2000

இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தனம்

இறுதியாக
புத்தரைப் பற்றிப் பேச்சுத் திரும்பியது;
என்றோசுடப்பட்டிறந்த
இளம் பெளத்த துறவியை
நினைவு கூர்ந்து நண்பன்
கிளறிவிட்டான் மனசினுள்
ஆழமாய்ப் பதிந்திருந்த காயத்தை;

இன்று நான் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டேன்

யாழ்ப்பாணத்தின்
காயம்பட்ட தெருக்களின் சந்திகளில்

தாளம் ஒலித்தபடி
ஏதோ சேதியைப் பறையறையும்
புதிய பாணன் போல் வந்த
பிலிப்பினோ இளந்துறவி
இயம்பிய சேதி என்னவாயிருக்கும்?
இளநகையை மீறித் ததும்பி நின்றதுதானென்ன?

மின்னல் சொடுக்கெனக் கேள்வி
கொழுக்கியிட்டெறிந்ததெனை
இளந்துறவியின் புதை குழிமேட்டில்
மெல்லமைதி பூத்து வருகையில்
விழிகளில் விழிந்த தாரையின் தடம் பற்றி
தாள ஒலி கேட்பது போலிருந்தது
பூமிக்குள்ளிருந்து;

இன்று நான் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

எனது புரிந்துணர் நரம்புகள்
தொலைந்து போன பாடலை மீட்டியவாறு
புதைகுழி இதயத்துட் பொருந்தின
பொருந்திய வேகத்தில் துப்பாக்கிரவை
துளைத்த காயத்தைத் தேடினேன்
பூத்திருந்தது இளநகைத் தாமரை
இன்று புதிதாய்ப் பிறந்த சித்தார்த்தனின்
ஏழாவது காலடி அதில் பதிந்திருந்தது.
முகங் கொண்டிருந்தது மொங்கோலியச்
சாயலை முற்றிலும் துறந்த புன்னகை.
மனசின் புதைகுழியினின்றும் மீள்கையில்
அதே இளநகைக் கீற்றின் சாயல்
என்னுடனும் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது
போலவிருந்தது;
இளந்துறவியின் இதயத் தாளஒலி
என்கவிதாலயத்தில்
இசைப்பது போலவுமிருந்தது;

இன்று நான் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டேன்

14-11-2000

எற்றோ மற்றற்று என்று

ஒளவை

நீ இளையவளா? முதியவளா?

நெல்லிக் கனியுண்டு ஆயுள் நீண்டனையா?

அன்றியவ்வப்போது பெண்பாலறிஞர்

ஒளவையெனப் பெயர் தாங்கினரா?

எவ்வாறெனினும் ஆசுக;

ஒன்று மட்டும்

எனக்குறுதியாய் பதிந்துளது;
அரிச்சுவடி தொட்டு எமக்கு நீ
அறமுரைத்தருளிய தாய்;
சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தந்த
தலைமுறைகளின்தாய்.

அற்புதம் நின்றதுன் அழகு
பாணனிசைத்த தமிழ்ப்பட்டினத்தில்
மூளிப்படுத்திவிட்டனரே மூர்க்கர்.

சேலைத் தலைப்பால் இழுத்துமூடாதே!
நில்! அப்படியே நில்!
சிமெந்தைக் குழைத்தப்பி சிறிது
ஒப்பனைகள் செய்தாரா?
அப்படியே கிள்ளி அவரின்
மூஞ்சியிலே விட்டெறிந்து விட்டு நில்!
மூர்க்கருக்கு நேரவிருக்கின்ற
முளிவியளக் கேடாக;

‘நெற்கொண்டு போமளவும் நில்லாய்
நெடுஞ்சுவரே’ யெனச்
சொற்றமிழால் தாங்கினையே சுவர்
வீழாமல் தொழிலாளனுக்காய்;
கொஞ்சம் நீயும் நில் வீழாமல்;
கூனாதமிழோடு
வஞ்சம் சிறிதும் மனசில்வை
ஏனென்றா கேட்கின்றாய்!
உனை மூளிப்படுத்திய அதே மூர்க்கர்கள்
ஒரு மூதாட்டியை வழிமறித்து
முந்தானையை பிடித்துருவி...
அதே மூர்க்கர்தான் வேறல்லர்;
முது பழத்தின் மனசைக் கீறி கிழித்து
காயப்படுத்தி....

நான் பால் குடிச்ச முலையடியோ
பச்சை இறைச்சி தின்னி நாய்களிடம்
ஏதென்று சொல்வதம்மா?
ஏத்தி ஏத்தி ஆத்திகுடியை

கெட்டுப் போட்டவாயால்
இதையும் இயம்புவதா?

தாய்ச்சி! தாய்க்கும் தாயாய்
தமிழ்சுரந்தளித்த முதுகலையாட்டி!
கூழுக்கலைகையிலேயுன்
முதுமையை யாரும்
கேவலப்படுத்தியிருந்தால், சொல்
சேவகமா செய்திருக்கும் உன் தமிழ்?
செந்நெருப்புமிழ்த்திருக்காதா?

ஏதுக்குறைத்தாய் எமக்கு அறம்?
இயலாமைக்குள் பதுங்குதற்கா?
கூழுக்குள் கரைத்து வல்லரக்கர்
ஊதிக்குடிப்பதற்கா?

பேதை, பெதும்பையிலிருந்து
பேரிளம் பெண் வரையும் நில்லாது
கூனற்கிழங்களிடமும்....
போல! மூளிப்பட்டா போயிற்றுன் தமிழும்
முதுகெலும்பின் மச்சையினுள்
ஊழிப்புயல் ஊரலையா?
உயிர் மூச்சிலதை மந்திரித்து
ஏவிவிட்டடி! என்னம்மை பகை நீறுபட;
ஓடவிரட்டட அலகைகளை
உன் தமிழால் அறம்பாடி;
எற்றோ மற்றற்று எற்று!¹

18-11-2000.

1. நெற்கூலிக்கு சுவரெழுப்பிய கூலியாளன் சுவரெழுப்ப எழுப்ப அவ்விடத்தில் நின்றதொரு பேய் (அலகை) அதைத் தள்ளிவிட்டது. இதனால் கூலியாளன் ஓளவையிடம் இதை முறையிட கூலியாளன் 'நெற்கூலி பெறுமளவும் நில்லாய் நெடுஞ் சுவரே' என்று பாடி சுவர் விழாமல் ஓளவை காத்தாள். நெற்கொண்டு போனதும் சுவர் விழுந்துவிட்டது. ஆனாலும் இதனால் ஆத்திரமுற்ற அலகை ஓளவையைச் சீண்ட 'எற்றோ மற்றற்று எற்று' என்று ஓளவை அதை ஓடவிரட்டியதாக கர்ணபரம்பரைக் கதை ஒன்றுளது.

பார்க்கின்றேன் பறவையின் கண்களால்;
 கீழே எனதிறக்கை நிழலூரும் பரப்பெங்கும்
 உறங்கிக் கிடக்கிறது உலகு;
 ஒளியை நோக்கிச் செல்லும் திசையில்
 துயிலும் உலகையும் தூக்கிச் செல்லத் தோணுகிறது
 இறக்கைகளை கீழ்நோக்கி இசைக்கின்றேன்
 ஒளிகூரும் திசையை என் அலகுகள் ஜபித்தபடி;

அதோ சிறு கூட்டுள் என் துணை துயில்கின்றாள்!
 அன்பின் சிறகெடுத்து அவளின்
 கண்மணி விளிம்பின் கனவுகள் கலைந்து
 போகாமல் மெல்ல நீவி விடுகின்றேன்;
 காதல் மக்களும் நோதலிலாது துயில்கின்றார்
 பாவம்; சிறிசுகள்; எழுந்திருக்கும் போதில்
 எம் அகதி வாழ்வின் முட்கள் சீண்டாமல்
 இவர்களிற்கு குதூகலங்கள் விடிகவென
 சிறகுகள் கூர்ந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்;

இந்தவிதமே இயல்போட்டமான அன்பு பூண்டிருந்தால்
 வாழ்வில் அழகற்ற பக்கம் எது சொல்!
 பொருத நேர்ந்தாலும் முரணும் எதிர்முனையும்
 வாழ்வின் இன்னோர் அழகிய பக்கமே!
 கூட்டிருப்பில் உதிர்வது ஓர் உறவெனினும்
 பகையெனினும்- பகையும் ஒருவகை உறவேயென
 அழகிய இறக்கைபோல் அதன் நினைவை மனதிற
 சூடிக் கொள்!
 எவ்வயிர்க்கும் விடுதலை கூட்ட உனதுழைப்பை நல்கு!
 உழைப்பின் உயிர்ப்பில் உள்ளது அழகு!

வானமுளது மண்உளது; இடைநின்றது
 இன்பக்கூடல் வெளி!
 வானும் மண்ணும் புணரும் மகிழ் நன்வெளி!
 மானசீகமாய் நீயும் புணர் புணர்ச்சிப் பிரகாச
 வெளியில் புகுந்துகளி; எழு!
 குறுக்கும் மறுக்கும் பற! பாடு!
 கூட்டைக்கலை; புதிது கட்டு!
 விடுதலையைக் குடியமர்த்தும் வரை
 ஓயா உழைப்பில் உயிர்ப்புற்றிரு பறவாய்.

24-11-2000.

உயிர்த்தெழுகின்ற காலத்திற்காக

மிகவும் ஆதியான விலங்குகளுக்கு நீண்டகழுத்து;
கூர்முகம்; கூர் நெற்றி;
நெற்றி நடுவில் ஒற்றை விழி.

ஒற்றை விழி மட்டுமெனின்
கழுத்தை வளைத்து தலையைத்திருப்பி

சூழலை அவதானித்தல் பெரும்பாடாயிருந்திருக்கும்.
அந்த நோக்காட்டில்தான் அவை
பிறகு இருவிழிக் கூர்ப்பு எய்தினவாம்.

பிறகு என்றால்
பெரிய யுகம் கழித்து.
கூர்ப்பெய்தும் பருவத்து மனிதனுக்கு
பெருவிரல் தகவமைய எடுத்த காலத்தை விடவும்
அதிகம்

இருவிழிக் கூர்ப்பு எய்துமுன்
அசைவியக்கத்திற்கு சிரமப்பட்ட
பிரம்மாண்ட விலங்கினங்கள்
ஒரு பனியுகத்தில் மண்டையைப் போட்டன
ஒற்றை விழி அவஸ்தையோடு
பனியுகத்தின் உறைநிலைத்தியானத்துள்
இருவிழிக் கனவுகள்.

பனியுகம் கழிந்தது;
பிரம்மாண்ட விலங்கினங்களின் உயிரணுக்கள்
வேற்றுரு தரித்தன சிறுத்து;
உருச்சிறுத்த முகபடத்தில் ஒளிகூர் இருவிழிகள்;
வேட்டைக் குணத்தில் வேகம் கூர்ந்து
இன்னொரு யுகத்திற்கான புதுப்பசியுடன்;
அசைவியக்கம் கொண்டது புது விலங்கு.
ஒளியுமிழும் இருவிழிகளில் ஏனோ
இனம் புரியாத சோகத்தின் படர்வு;
எதையோ இழந்துவிட்டதான ஏக்கபாவம்!
எதை?
நெற்றிகூர் விழியை?

என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் அந்த ஒற்றை விழிக்கு?
பிரக்ஞையின் உணர்கொம்பாய் ஒளிகூர்ந்திருக்குமா?
ஒவ்வொரு பனியுக அழிவுகளின் பின்னும்
இன்னொரு யுகத்தின் கூர்ப்பை நோக்கி
தொலைந்த யுகத்தின் தொடர்விழியாய் இமை மூடி
துயில் நிலைப்பயணம் செய்தபடியிருக்குமா?
யுகயுகாந்திரங்களின் சேற்றுப் படிவத்துள்

உயிர்ப்பு மணியாய் புதைந்திருந்து
புது முளைவின் இமையவிழ்விற்காய் காத்திருக்குமா?

காத்திருப்பது அதுவா? அல்லது காலாதிகாலமாயதை
தொலைத்துவிட்டு புதுச்சுவடு தேடிநடக்கின்ற
பிரக்ஞையின் முதிர்வா?
புவி ஈர்ப்பால் தலை நிமிர்த்தவியலாத
கிடைப்பார்வை விலங்கினம் கூர்ப்பெய்தி கூர்ப்பெய்தி
நிமிர்வுகண்ட போதில் முள்ளத்தண்டின் அடியில்
நறுக்கென்று முடிச்சவிழ்ந்ததென்ன?
மனிதத்தின் முதுசொத்தான மூன்றாவது விழிதானா?

திசைகளை அளந்து
திக்குபரிமாணங்களைத் தொட்டளைய அவாவுகிற
இரு விழிச்சிறகுகளின் நடுவில்
ஒளிகூரல்கின் உயிர்க்கூறு;
புருவ மத்தியில் ஒளிமின் குமிழிருந்து,
உயிர் மின்னோட்ட நாடி, உந்திக் கொடி போல் நீண்டு
கிடைப்பார்வை விலங்குகளின் அசைவியக்க யுகமும் தாண்டி
பிரம்மாண்ட விலங்குகளின் யுகமும் கடந்து
தாவரசங்கமத்தின் வேரையும் உருவித்தாவி,
தரைக்குத் தாவிய முதல் ஈருடத்தையும் ஊடுருவி
நீரில் நெளிந்த ஒற்றை உயிரியின்
கடல் பரப்பில் மையம் கொண்டு
மத்தாய்க் கடையத் தொடங்கியது.

கடல்; பிரக்ஞைப் பாற்கடல்;
பாற்கடலில் பள்ளிகொள் தூய்மை;
உந்திக்கொடி பூத்த உயிர்த்தாமரை;
உயிர்த் தாமரையில் படைப்பின் தவம்;
உலகப் படைப்பு; இதுவுமொரு கடைதல்தான்;
கடைதல்; அமிழ்தும் நஞ்சும் திரள்தல்;
நஞ்சுண்ட கண்டன்; முக்கண்ணன்
கண்ணா! முக்கண்ணா உன்
மூன்றாவது விழியை எங்குப் பெற்றாய்
தீக்கடைதலிலிருந்தா?
ஒவ்வோர் பனியுகங்களின் கீழும் எரிமூண்ட
காலதகனத்தில் கண்டெடுத்த

ஞான விழியா அஃது; அல்ல;
காலவிழி.

காலவிழிப்பிரக்கை!
எண்ணிறந்த யுகங்களை
எரிமூட்டிப் பெற்ற விபூதிக்குப்
பின்மின்னும் தணல்;
ஒன்றையொன்று வெட்டியாடும்
ஊடியக்கக் காலவெளியின்
உயிர்க்கண்;
காலவிழிப்பிரக்கை;

புருவ மத்தியில் பொட்டிடுகிறோம்!
உயிரின் லயமாக
சந்தனஒளிவட்டம்
அதன் மேல் தீவிழிக்கும்
உயிர்ச்சக்தி வலுவாக
குங்குமச் செவ்வட்டம்.

எதற்காக?
இழந்துபோன ஒற்றைவிழிக்கு
மூன்றாவது விழிப்பரிமாணம்
வழங்கும் முகமாக

நெத்திப் பொட்டில் அடித்தால் மரணம்
ஓர் ஒளி நட்சத்திரம் குடியிருக்கும்
உன்னத நடுவத்தைத் தாக்காமல் தாக்கித் தாக்கி
உயிர்ப்புறும் தியானச் சுடரேற்றினால்
பிரபஞ்ச விழி திறக்கும்; திற;
திசைகளின் நடுவம் அது;
திகழ்வுறும் தியானத் தீ வேள்வியில்
எல்லா யுகங்களையும் அங்குத் தகனமிடு;
காலதகனம்.

கடந்து வந்த கூர்ப்புகளின் அசைவியக்கத்தின்
ஊடு கனன்ற பிரக்கை உள் வாங்கி
புருவமத்தியின் இமைதிற;
புறப்படுகிறது கூடுதுறந்து

அறிவின் அலகு கூர்த்திய ஒளிப் பறவை;
நோக்கு; முன்னோக்கு.

நோக்க நோக்க நுழைதரு திசை தொறும்
திரையவிழ திரையவிழ முடிவிலியை
முட்டி மோதிய ஒற்றை விழி
இப்போழுது உள்நோக்குகிறது;
விட்டு விடு;
ஒற்றை விழி நோக்கின் விழிப்பு நிலையை
பிரக்ஞையில் உள்வாங்கியிரு;
ஏனெனில் அந்த மூன்றாவது விழிப்பிரக்ஞை
உன் தொல்பிறவி;
உறங்கு நிலையிலும் அதைத் திறந்துவை.

இரவின் எல்லா நட்சத்திரங்களையும்
விழுங்கிவிட்டு அந்த ஒற்றைவிழியை மட்டும்
உறங்கா விழிப்பில் வைத்திரு;
உறங்காவிழி;
கண்டு கொண்டாயா? எனின் நீயுன்
மூன்றாவது விழியைக் கண்டடைந்தாய்.

உள்விழி; தொல்விழி; உயிர்விழி
யாவும் உன் உள்ளார்ந்த பிரக்ஞையில்
ஒட்டித் தொடர்ந்து வந்து
தருணம் பார்த்துத் தன்னைத் திறந்து கொள்வதுதான்.
மூன்றாவது விழியென்றும் அதற்குப் பெயர்!
உந்திக்கொடியில் இதழ் விரித்த தாமரையாய்
உயிரோட்டப் பிரக்ஞையில் மின்பூத்த விழிப்பு நிலை.

விழிப்பு நிலை கூடிற்றா? பார்
நீ கிடந்தாடிய தொடட்டிலிற்கும் காவலாய் இருந்ததந்த
ஒற்றை விழி; உலகிற்கே பால் சுரந்த
உண்ணாமலைக் கண்.
கண்டுகொள்; உனது வானம் வெறிதல்ல;
உயிர்க்கண் வெளித் திகழ்வு.

7.12.2000.

(கூர்ப்பு: பரிணாமத்திற்கான ஈழத்துக் கலைச்சொல்)

தியானித்தல்

சிவன் தியானத்தமர்ந்தனன்

சிவப்பிரதேசமெங்கும்
ஓடித்திரிந்த பாம்புகள்
இருப்பிற்கு வந்தன;
உச்சியிலிருந்த கங்கை
உண்முக அருவியாயிற்று;
மான் மருட்சி நீங்கிற்று;
பிறை சிவக்கொழுந்தாயிற்று.

சகல யோகங்களும்,
சிவப் பொருளுள் சங்கமித்தொடுங்க,
ஒடுங்கிற்று முயலகனின்
கடைசி மூச்சும்;
மூலாதாரத்து மூண்டதுகனல்;
இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனையெனும்
மூவிலைவேலின் மேல் தாவுதலில்
மூன்றாவதுவிழி ஒளிகனன்றது;
கருணையின் சூரியன் எழ எழ
சிவப் பிரகாசம்;
கண்விடுத்த ஜீவத்தளிர்கள்
ஒளிப்பாலுறிஞ்சி
சிவனித்தன;
தவனித்திருந்த சிவத்தின்
தண்ணமைதி தழைந்தது எங்கும்;

இன்று நான் தியானத்தமர்ந்தனன்;

21-12-2000

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு - 1

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

யாழ்குடா நாட்டின் தென்பகுதியில், ஏழு தீவுகளில் ஒன்றான புங்குடீவில் பெருங்காடு என்றழைக்கப்படும் மூன்றாம் வட்டாரத்தின் ஒரு குறிச்சியில் 07-08-1950 ஆம் ஆண்டு சாதாரண சைவ மரபைச் சேர்ந்த வேலாயுதர் சுப்பிரமணியம் - மாணிக்கம் தம்பதியினருக்கு கடைசிப்புதல்வனாக சு.வில்வரத்தினம் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் விவசாயி, வியாபாரி. இவர் புங்குடீவு மேற்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை என்னும் அரசினர் தமிழ்ப்பள்ளியில் ஆரம்பக்கல்வி பயின்றார். பின்னர் புங்குடீவின் பிறிதொரு அரசினர் தமிழ்ப்பள்ளியான அரசினர் மகாவித்தியாலயத்தில் மூன்றாம் ஆண்டிலிருந்து ஏழாம் ஆண்டு வரை பயின்றார்.

அவ்வாறான சிறுபிராயத்திலேயே வீட்டுச் சூழலில் திராவிட இயக்க, தமிழரசுக்கட்சி அரசியலில் ஈடுபாடுகாட்டிய சகோதரர்களின் வாசிப்பு ஆர்வம் பல பத்திரிக்கைகளையும், சஞ்சிகைகளையும் இவருக்கு அறிமுகம் செய்தது. ஆகையால் இளவயதிலேயே இவர் தமிழியக்க (எல்லாம் தமிழியக்கம்) ஈடுபாடு கொண்டவரானார். சுதந்திரன் பத்திரிக்கையில் வெளிவரும் 'கவிதைப் பூங்கா'வின் கவிதைகள் பலவற்றையும் நறுக்கிப்பத்திரப்படுத்தவும் பரமஹம் சதாசன் போன்ற கவிஞர்களின் தமிழியக்க இசைப்பாக்களை மெட்டமைத்துப் பாடவும் செய்தார்.

இவர் தமது மேல்வகுப்புக் கல்விக்காக சுன்னாகம் ஸ்கந்த வரோதையாக் கல்லூரிக்குச் சென்று (கனிஷ்ட பொதுத்தராதரம்) பயின்று வரும் போதும் இவரது இலக்கிய நாட்டம் தொடர்ந்தது. கல்லூரியில் பயிலும்போது யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் இரத்ததானம் செய்ததால் கிடைத்த அரசு நிவாரணப் பணத்தில் சி.என்.அண்ணாதுரையின் ரங்கோன்ராதா முதலான நூல்களை

வாங்கி வாசிக்குமளவிற்கு வாசிப்புப் பைத்தியம் இவரைப் பற்றி நின்றது.

கல்லூரியில் நிகழ்ந்த சில ஆர்ப்பாட்டங்கள், போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டதன் பெறுபேறாக கல்வியில் சித்தி எய்தாமலேயே ஊருக்குத் திரும்பினார். ஊருக்குத் திரும்பியதும் இவருக்கு இருந்த வாசிப்பு நாட்டம் இவரது அத்தானும், சைவப்புலவரும், ஆசிரியருமான அ.தாமோதிரம்பிள்ளை அவர்களின் தூண்டுதலால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், சமய இலக்கியங்கள் பால் திரும்பியது. ஊரில் திருவள்ளுவர்மன்றம் ஒன்றை நிறுவி அதன் செயலாளராயிருந்து திருக்குறளைப் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இவ்விதம் முயன்று வருகையில் கனிஷ்ட பொதுத்தராதரத்தின் கலைப்பிரிவில் சேர்ந்து புங்குடுதீவு அரசினர் மகா வித்தியாலயத்தில் கற்றுத்தேர்ந்தார்.

இவர் அப்பள்ளியில் ஆசிரியராக மு.தளையசிங்கம் அவர்களை சந்திக்க நேர்ந்தது. அங்கு 'குடியியல்' பாடத்தை இவருக்கு கற்பித்த ஆசிரியரான அவருடன் ஏற்பட்ட ஈடுபாடே ஒருவகையான முரண்பாட்டுடன்தான் இருந்தது. இவருக்கு வித்துவான் பொன்.அ.கனகசபை போன்ற ஆய்வாசிரியரின் பயிற்றுதலினால் பழம் சைவ இலக்கியங்களுடன் இருந்த ஈடுபாடும் சைவ சித்தாந்தத்தின் பாலிருந்த ஈர்ப்பும் மு.தளையசிங்கம் அவர்களின் வேதாந்த ஈடுபாட்டுடன் முரண்பட நேர்ந்தது. இந்த முரணோடு மு.தளையசிங்கத்தின் நவீன இலக்கிய ஈடுபாடும் சேர்ந்திருந்தமையால் ஒருவகையில் ஈர்ப்பும் முரண்பாடும் ஒருவரை ஒருவர் பாதித்துக்கொள்ளும் வகையில் அமைந்தது. மு.தளையசிங்கம் சைவ இலக்கியங்களின்பால் ஈடுபாடுகாட்டவும் நாவலர் போன்றோரின்பால் ஆய்வுக்கண்ணோட்டம் செலுத்தவும் ஓரளவிற்கு இவர் காரணமாக இருந்தார். மு.தளையசிங்கத்தின் வேதாந்த ஈடுபாடும் ஆத்மீக நாட்டமும் இவர்மீது தாக்கம் செலுத்தின. இவ்வாறான ஆத்மீக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சமகாலத்திலேயே அதற்குச் சற்றும் குறையாத சமூகச்செயல்பாட்டின் மீதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். அதன் ஆரம்பம் அவரது பள்ளிக்கூடத்தின் மலசலக் கூடம் நாற்றமெடுத்தபோது அவரும் அவரது பள்ளித் தோழர்கள் மூவருமாக அதைச் சுத்திகரிப்பதிலே தொடங்கியது. இதிலிருந்தே பின்னர் புங்குடுதீவுக் கிராமத்தில் பாடசாலை விடுமுறைக் காலத்தில் மு.தளையசிங்கத்தின் தலைமையில்தான் அணிசேர்ந்து மேற்கொண்ட சிரமதானப் பணிகள் தொடர்ந்தன.

ஆன்மீக நாட்டத்தால் அதற்கு வழிகாட்டும் ஒரு குருவைத்தேடி

பள்ளிப்பருவத்தின் போதே இவர் அலைந்தது, ஈற்றில் மு.தளையசிங்கம் அவர்களின் குருதேவராகிய ஸ்ரீ நந்தகோபாலகிரி அவர்களைச் சந்தித்ததன் மூலம் ஒரு முடிவிற்கு வந்தது.

இவரது ஆத்மீகஈடுபாடு என்பது கோயில்மரபு, ஆசாரமரபு மற்றும் பிராமணியமரபுக்கு எதிரானதாகவும் மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுச்சிக்கு வித்திடுவதான உழைப்பும் முயற்சியுமாகவும் தான் இனம்காணப்படவேண்டும். மு.தளையசிங்கத்தோடு அவர் மேற்கொண்ட சமூகப்பணிகள் தான் அவரது இலக்கிய அக்கறையை விடவும் முன்னிடம் வகித்தன. புங்குடுதீவின் கிராமத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு ஆட்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்காக இவர் இளம்வயதிலேயே உழைத்தார். அவர்களது கல்வி முன்னேற்றத்திற் கான பணிகளை முன்னெடுத்தமை, ஆலய பிரவேச நடவடிக்கை களில் முன்னின்று உழைத்தமை, சாதீய ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான மக்கள் நன்னீர் கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளுவதற்கான சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தின் போது பெரிய சாதியினரால் தாக்கப்பட்டு மு.தளையசிங்கத்தோடு சிறை சென்றமை, மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கம், சக்தி கூட்டுறவு இயக்கம், தும்புத்தொழிலாளர்சங்கம் என பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் மு.தளையசிங்கம், மு.பொன்னம்பலம் போன்றோரோடும் இன்னும் பல இளைஞர்களுடனும் இணைந்து நின்று இயங்கியமை எனப் பல பணிகளில் இவர் தமது கிராமத்தில் பிறர்க்கும் முன்னுதாரணமாக இயங்கினார். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் போது மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபட்ட தரப்பினர் மீதான விமர்சனங்களை முன்வைத்து அகதிகளுக்கான பணிகளை முன்னேடுக்க வெகுஜன விழிப்பு ஒன்றியம் என ஒன்றை நிறுவிப் பணிகள் புரிந்தார்.

இவரது அணிநடையின் முதலாவது சுவடு பதிப்பு அச்சில் வெளிவந்தது 1970இல் மல்லிகை இதழில். அதற்கு முன்பு 1969இல் பள்ளிக்கூட இறுதி நாட்களில் நிகழ்ந்த சரஸ்வதி பூசையின் போதுதான் இவரது கவிதை அரங்கேற்றம் ஆகியது. பூரணி, அலை, திசை, புதுசு, இதயம், வெளிச்சம், வானம்பாடி, மூன்றாவது மனிதன், களம் எனப் பல இதழ்களில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்தன. இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு 'அலை' வெளியீடாக 1985இல் 'அகங்களும் முகங்களும்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. பின்னர் 1995ல் 'ஆகவே' வெளியீடாக 'காற்றுவழிக் கிராமம்,' வி.ஜெ.பதிப்பக வெளியீடாக 'காலத்துயர்' ஆகிய இருகவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்தன. 2000இல் 'கூடல்' வெளியீடாக 'நெற்றிமண்' என்ற தொகுப்பும் வெளிவந்தது.

1979இல் மணம் புரிந்த கவிஞரின் துணைவியின் பெயர் மணிமேகலைசாம்பசிவம். இவர் மறைந்த எழுத்தாளரான மு.தளையசிங்கத்தினதும், மு.பொன்னம்பலத்தினதும் ஒரே சகோதரியின் இரண்டாவது புதல்வி. இவர்களுக்கு ரட்ஷகி என்னும் புதல்வியும், சசிபவன் என்னும் புதல்வனும் உள்ளனர். தொடர்ந்து நிகழும் இராணுவக் கெடுபிடிகளுக்கு உதாரணமாக தமது வீட்டையும் எரியக்கொடுத்து (1989இல்) பின்னர் 1991இல் தீவுப் பகுதியை இலங்கைப் படையினர் சிறைப்பிடித்த பின்னர் இவர்கள் இடம்பெயர்ந்து திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

சு.வில்வரத்தினம் விபவி சுதந்திரஇலக்கிய அமைப்பின் 1995ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த கவிதை நூலிற்கான (காற்றுவழிக் கிராமம்) விருதைப் பெற்றிருக்கிறார். அரசு சார்ந்த பண்பாட்டு நிறுவனங்களில் இவர் பரிசுக்கு விண்ணப்பித்ததும் இல்லை. தரப்பட்டால் பெறுவதாகவும் தோன்றவில்லை.

இவர் புங்குடுதீவு பலநோக்கு கூட்டுறவு விவசாயச் சங்கத்தில் எழுத்தராகவும், விவசாயச் சேவைத் திணைக்களத்தின் பொறுப்பாளராகவும் (Caretaker), பதிப்பகத்திணைக்களத்தில் ஒப்பு நோக்குநராகவும் பணியாற்றி வருகிறார். இவர் தற்போது 198/2 கீழைவீதி, திருக்கோணமலை, தென்தமிழ் ஈழம், இலங்கையில் வசித்து வருகிறார்.

(இரத்தினம் கிருஷ்ணகுமார் தமிழ்மொழிப் பட்டப்பின்படிப்பிற்காக யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பித்த 'சு.வில்வரத்தினம் கவிதைகள்-ஓர் ஆய்வு')

என்னும் ஆய்வேட்டிலிருந்து சில திருத்தங்கள் மற்றும் சுருக்கங்களுடன்.)
பின்னிணைப்பு - 2

அகங்களும் முகங்களும், அலைவெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை, ஆகஸ்ட் 1985.

என்னுரை

எனது கவிதைகளின் தொகுப்பு இங்கே அலை வெளியீடாக முகங்கொள்கிறது. என்னைப் பாதித்தவற்றை உள்ளூரை அனுபவ ஒளி கொண்டு பின்னி இழைத்தெடுத்து வேய்ந்ததோர் சிறு கவிக்குடில் இது. சிறு குடிலேனும் அதன் இருப்போ ஒரு பரந்த பெருவெளியில்! இது ஒன்றே எனக்குப் பரவசம் தருவது. 1970 இல் ஆரம்பித்த நான் பதினைந்து வருடங்களின் பின்னால் ஒரு சிறுகுடில் போடல் சாத்தியமாகியுள்ள இவ்வேளையில், என் சிந்தனை சார்ந்துநின்ற பரந்த பெருவெளியில் நேர்ந்த தேடலின் காலவெளியைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அப்படியான ஒரு திரும்பிப் பார்த்தலில், நான் போட்ட இச்சிறுகுடில் இன்னுள் சிறுத்தே தெரிவதுபோல் தோற்றங்கொள்ளுகிறதேனும், சார்ந்து நின்ற பரந்த பெருவெளிதான் எனக்குப் பர நிம்மதி தருகிறது.

அந்தப் பரந்த பெருந்தள, விடுதலைவெளிக்கு என்னைக் கூவியழைத்த குரலை இத்தருணம் பெருமிதத்துடன் நினைவு கூருகிறேன். இதோ காற்று வெளியிடை, பிரபஞ்சவெளியிடையிருந்து கூவும் அக்குரல்ஒலி எனக்குள்ளும் கேட்கிறது. அக்குரலுக்குரியவரை அடையாளம் காண்கிறேன். திரு.மு.தளையசிங்கம். எனது வளர்பருவ காலத்தின் பள்ளி ஆசிரியராக வந்து என் வாழ்வின் அத்திவாரத்தையே ஓர் உலுப்பு உலுப்பியவர். ஊன்றி நோக்கி உள்ளன்போடு என்னை அறிவால் தூண்டி நடாத்திய ஒரு தனிக்குரல் அவரது. சகல துறைகளிலும் ஒரு வழிகாட்டியாய் இருந்து ஆத்மீக குருவிடம் என்னை ஆற்றுப்படுத்தியவர். கலைபற்றிய அவரது நோக்கின் பூரண பரிமாணத்தை எய்திய கலைஞனாய் வாழ்ந்து காட்டி எம்மையும் அவ்வழி இட்டுச் சென்றவர். “விடுதலை என்ற இலட்சியத்துக்குரிய வழிகளும் விடுதலை பயப்பனவாய் இருக்கவேண்டும்” என்று ஒலித்த பரந்த விடுதலைப் பெருவெளிக் குரிய அவரின் குரல், இதோ இச்சிறுகுடிலினுள்ளும் ஒலித்துக் கொண்டேயுள்ளது!

சிறுகுடில் என்றேனா? இச்சிறுகுடிவை நிமிர்த்துவதில்தான்

எத்தனை சிரமங்கள். இந்தச் சிரமங்களில் ஒன்றையேனும் என் முதுகு சுமந்ததில்லை! ஏழைமை நிரம்பிய இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய- கலாசாரக் குடிவை பஸ்துறை அடுக்குப் பரிமாணங் கொண்ட மாளிகையாய் நிமிர்த்த மனங்கொண்டவர், ஆத்மார்த்தமான உழைப்பைப் பிழிந்து தமிழியல் வளமூக்கியாய் நின்று செயல்படும் நண்பர் திரு. இ. பத்மநாப ஐயர். இதன் நிமிர்வுக்கும் முதுகு கொடுத்தவர் அவரே. இன்றைய ஈழத் தமிழ் இலக்கிய- பஸ்துறை வெளியீடுகளின் பின்னணியில் இவரின் ஆத்மார்த்தமான உழைப்பின் திறன் நின்றதை, அறிந்தோர் அறிவர். தன்னை முன்னிறுத்தாத அவரின் பங்களிப்பை ஒருநாள் தமிழுலகம் முற்றாய் அறியவரும்போது, அதிசயப்படும் என்பது உண்மை.

மு. பொன்னம்பலம் நீண்டதொரு முன்னுரையை இச்சிறுகுடிலின் முன்றலில் கோலமிட்டுள்ளார். அவர் எனது கவிதைகளைக் கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே படித்த முதல் வாசகனாகவும் விமர்சகனாகவும் இருந்து என்னை நெறிப்படுத்தியவர்: தன் படைப்பாற்றலால் என்னை நிரம்பவும் பாதித்தவர்; 'அகங்களும் முகங்களும்' என்பதையே கவிதைத் தொகுதியின் தலைப்பாக வைக்கலாம் என்று அக்கவிதை வெளியானபோதே ஆலோசனை கூறியவர். அவரது முன்னுரை எனது கவிதைகளின் போக்கை இனங்கண்டு கொள்ளும் பின்னணியாய் இருக்கிறது என்பதற்கும் மேலாக, நானே என்னை விமர்சன ரீதியாகக் கண்டுகொள்ளும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது.

கனமான படைப்புகளை இனங்கண்டு தேர்ந்து தெள்ளி எடுக்கும் கூரிய நோக்குடையவர், அ. யேசுராசா. தமது அலை இதழில் எனது கவிதைகளைத் தேர்ந்து பிரசுரித்ததோடு, எனது தொகுதியையும் 'அலை வெளியீடு' நிறுவனத்தினூடாக வெளிக்கொணர்வதில் மிக முனைப்போடு செயல்புரிந்தவர். அவ்வப்போது விமர்சனங்களால் என்னை நெறிப்படுத்தியதில் அவருக்கும் பங்குண்டு. தக்க இடங்களில் மனமுவந்து பாராட்டும் பண்பைவிடவும், அவரின் சமநிலை நோக்கே, என்னை மிகக் கவர்ந்தது எனலாம். மற்றும் இ. ஜீவகாருண்யன், மு. புஷ்பராஜன் ஆகியோரும் என்னை இவ்வகையான ஒத்துழைப்பால் கவர்ந்தவர்களே.

இவர்கள் எல்லோருக்கும் இதனால் நன்றி கூறல் என்பது, வெறும் சம்பிரதாயமாகக் கீழிறங்கிவிடும் செயல் என்பதனால் அதைத் தவிர்த்துவிடுகிறேன். அவர்கள் மேற்கொள்ளும் அரிய தமிழ் இலக்கியப்பணிகளில் எம்முடையவுமான ஆத்மார்த்த ஒத்துழைப்பை வழங்குதல் ஒன்றே, அதற்கான கைமாறாகும்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கவிதைகள் பல ஏற்கனவே பூரணி,

அலை, மல்லிகை, புதுசு, வானம்பாடி இதழ்களில் பிரசுரமானவை. அவ்வேடுகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் இதனால் என் நன்றி உரியது.

இது என் முதல் வெளிப்பாடு; முதற்சுழல் வட்டத்தின் சிந்தனையை உள்ளடக்கியது. இதைத் தளமாய்க்கொண்டு இனிவரும் படைப்புகள் வேறொரு பரிமாணத்தைக் கொண்டதாய் அமைதலே என் விருப்பு. அதை முனைப்போடு செயல்படுத்துதல் காலத்தின் கையில்தான் உள்ளது. ஒன்றுமட்டும் உண்மை; என் அகப் புற வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சங்களிலும் கூட ஒளிகூர்ந்த உக்கிரம் தெறிக்க வாழ்தல் ஒன்றேதான்- வாழ்வையே கலை வடிவமாக்கி நின்றல் ஒன்றேதான், பூரண கலைஞன் என்ற பெருமைக்கு என்னை உரித்தாக்கும். மற்று இவை ஒன்றும் எனக்குப் பெருமைதரா.

31.7.1985

பின்னிணைப்பு - 3

காலத்துயர், வி.ஜெ.பதிப்பகம், திருக்கோணமலை, இலங்கை, 25-12-1995.

முன்பதாக....

18-10-1992ல் யாழ்ப்பாணத்தின் தீவுகள் சிறைப்பிடிக்கப்படுவதற்கு முதல்நாள் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். மறுநாட்காலை ஊர்திரும்பி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் நானும் யாழ்ப்பாணம் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

நம்பிக்கை பொய்யாயிற்று. ஊர்திரும்ப முடியவில்லை. தீவகத்தையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் இணைத்த பாலமும் துண்டிக்கப்பட்டாயிற்று. நான் துடித்துப் போனேன். ஊரில் என் குடும்பம். நானோ யாழ்ப்பாணத்தில். குடும்பத்தவருடன் இணையத் துடித்து துயரிடைக் கழிந்தன எட்டு மாதங்கள் இந்தக் காலத்துயர் கவிதைகளாயின. யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற காலத்திலேயே பிரதிநிலையில் 'காலத்துயர்' எனும் தலைப்பில் தொகுப்பாயிற்று. நியாயமாகப் பார்த்தால், 'காற்று வழிக் கிராமம்' தொகுப்பிற்கு முன்னதாகவே காலத்துயர் வெளிவந்திருக்க வேண்டியது. எனினும் இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும்பெயர்வின் சூழலில் இது வெளிவருவதும் காலப்பொருத்தமுடையதாகவே உள்ளது. 'தொல்லிருப்பு' 'தோப்பிழந்த குயிலின் துயர்' எனும் கவிதைகள் இரண்டும் பின்னாட்களில் எழுதப்பட்டனவாயினும் பொருத்தம்

கருதி இதில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பெயர்வு நிகழ்ந்த பின்னால் பெயர்வுற்றவர்களின் துயரங்கள், துன்பங்களையும் பிறந்தகம் குறித்த ஏக்கங்களையும் 'காலத்துயர்' பிரதிபலிக்கிறது. 'காற்றுவழிக் கிராமமோ' மக்களில்லாத பாலையாகி விடும் கிராமங்களின் வெறுமை கொண்ட வாழ்வை பதிவு செய்கிறது. ஒரே நிகழ்வின் இரு பக்க அவலங்களையும் பதிவு செய்ய முடிந்தமை குறித்து காலக் கடமையை செய்து முடித்ததாய் ஒரு திருப்தி.

'காற்று வழிக்கிராமம்' வெளிவந்து மாதங்கள் பலவாகியும் அது பற்றிய விமர்சனங்களையோ குறைந்தபட்சம் அபிப்பிராயங்களையோ சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் எதிர்பார்க்க ஒரு கலைஞனுக்கு அவாவுண்டு. துரதிஷ்டவசமாக அவ்வாறு எதுவும் இங்கு ஆழமாக நிகழ்வதில்லை. யாவும், ஆக்கபூர்வமானவையாவும் இங்கு கிணற்றில் போட்ட கல்லாகவே 'ஆழம்' கொண்டுவிடுகின்றன. 'காலத்துயருக்கும்' அவ்வாறே நிகழ வாய்ப்புண்டு. இன்றைய ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் படிந்துள்ள மந்த நிலைமைக்குச் சான்றாகவே இதைக் கொள்ளலாம். இந்த மந்த நிலையைத் தகர்க்கவும் தேக்கத்தை உடைக்கவும் கலைஞனே முன்கை எடுக்க வேண்டிய நிலையையும் இது குறித்து நிற்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

இதற்கான காலப் பணியையும் நாம் உணரவே செய்கின்றோம். காலத்தில் அதற்கான கள முயற்சிகளையும் முனைந்து முயல்வோம். இனி எமது பணிகளில் அதுவும் ஒன்றாக இருக்கும். 'காற்றுவழிக் கிராமம்' தொகுப்பிற்கு நிறைந்த ஆதரவை நல்கிய வாசகர் இக் 'காலத்துயருக்கும்' தமது ஆதரவை நல்குவர் என்ற எதிர்பார்ப்புடனும், இவ்வெளியீட்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட சகலருக்கும் நன்றியுடனும்.

25.12.95

பின்னிணைப்பு - 4

காற்றுவழிக்கிராமம், ஆகவே, திருக்கோணமலை, இலங்கை, மார்ச் 1995.

நன்றி

கவிதைகள் எழுதுதல் என்பதை விடவும் முக்கியமானது காலத்தில் அவற்றை வெளிக்கொணர்வது. காலத்தில் வெளிக்

கொணரப்படாமல் ஊறுகாய் போடப்பட்டிருக்கும் எனது முந்தைய தொகுப்புகள் போலல்லாமல் அவற்றையும் முந்திக் கொண்டு 'காற்றுவழிக் கிராமம்' வெளிவருகிறது. இதுவும் காலத்தாற் பிந்தியதாகிவிடக் கூடாது எனும் பெருமுனைப்பினால் காலத்தாலாகிய இவ்வதவிக்குக் காரணர் நண்பர் எம்.ஐ.ஏ.ஜபார், 'ஆகவே' இதழின் வேலைகளையும் தள்ளி வைத்துவிட்டு இத்தொகுப்பை அதன் வெளியீடாகக் கொணர்ந்துள்ளார். அவர்க்கும், இதில் உள்ள முதல் கவிதையை வேண்டிப்பெற்று 1994-ஜனவரி சிறப்பிதழில் பிரசுரித்த 'சரிநிகர்'க்கும், துரித காலத்தில் அச்சுப்பதிவு வேலைகளை முடித்துத்தந்த 'டெக்னோ பிறின்ட்' டாருக்கும், அட்டைக்கான புகைப்படம் தந்துதவிய பனம்பொருள் அபிவிருத்திச் சபையினருக்கும், பலவழியாலும் பரவலாக இதன் விநியோகத்திற்குதவும் எனது மருமகர்கள், செ.பாஸ்கரமூர்த்தி, தா.பாலகணேசன், மற்றும் பெயர் குறிப்பிடாத அன்பர்க்கும் எனது நன்றிகள்.

பின்னிணைப்பு -5

நெற்றிமண், கூடல்வெளியீடு, திருக்கோணமலை, இலங்கை, 21.04.2000.

முன்னுரை

இது எனது நான்காவது கவிதைத் தொகுதி. இது வெளிவரும் இப்புத்தாயிரமாம் ஆண்டில் எனக்குள் இருக்கும் கவிஞனுக்கு வயது முப்பதாகிறது. இந்த முப்பது வயது கால படைப்புலக வாழ்வை மதிப்பீடு செய்ய முனைந்தால் ஈழத்தின் கவிதைப் பரப்பில் எனது சாதனை இன்னது, கவிஞர்களின் பட்டியல் வரிசையில் எனது இடம் இது என்று நிறுவுவது அல்லது அதனை அவாவுவது எனது நோக்கமல்ல. ஆனால் நான் ஈடுபாடு கொண்ட துறையில் மெய்யுடை ஒருவனாய் நான் தொழிற்பட்டிருக்கிறேனா என்பதொன்றே எனது அக்கறைக்குரியதாக எப்போதும் இருந்திருக்கிறது. ஏனெனில் கவிதைக்கு மெய்யழகு எனக்கருதுபவன் நான். கவிதைத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கும் முன்பாகவே ஆத்மீக ஈடுபாடும், சமூகப் பணிகளில் உணர்வுபூர்வமான செயற்பாடும் கொண்டிருந்தவன். அவற்றில் ஈடுபட்ட போதெல்லாம் என்னை நோக்கிய கவன ஈர்ப்பை மையமாக வைத்துத் தொழிற்பட்டவனல்ல. அதுபோலவே எனது

கவிதைத் துறையிலான படைப்பாக்க ஈடுபாடும் ஒரு தேடலாகவும், சமூக அக்கறையின்பாலான ஈர்ப்பாகவும் இருந்ததே அன்றி என்னைச் சூழ ஒரு மாயவலைப் பின்னலை உருவாக்கி அதில் வலம்வர விரும்பும் பூச்சியாக இருக்க நான் விரும்பியதில்லை. அது எனது நோக்கமுமல்ல.

அவ்வாறாயின் என்னை எழுதத் தூண்டியது எது? எதற்காக இது எழுதுகிறது? எனும் கேள்விகள் தவிர்க்க முடியாமல் எழுகின்றன. என்னை எனக்குள் விசாரணை செய்ய எது தூண்டியதோ, என்னைச் சார்ந்த சூழலை விசாரணை செய்ய எது தூண்டியதோ, அதற்கான செயற்பாடுகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைந்து தொழிற்படு என எது தூண்டியதோ, அதுதான் என்னை எழுதவும் தூண்டியது. தரித்து நிற்காத பயணத்தின் ஆற்றோட்ட அரிப்பு 'மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து... ஊற்றாகி உண்ணாரமுதமுமாய்' இயங்கும் பேரரிப்பு. இந்த மண்ணுலகில் எதனுள்ளும், எவ்வயிரினுள்ளும், எவ்வொரு மனிதருள்ளும் இந்த அரிப்பு நிகழ்ந்த வண்ணமே உள்ளது. ஒவ்வொரு துறையிலும், ஒவ்வொரு செயலிலும் இதன் முனைவுதான்; உந்தல்தான். 'வையம் முழுமையும் அதன் மூச்சோசை'தான். இந்த உந்தலை தனக்குரிய பண்பாட்டுத் தளத்தில் நின்று உள்வாங்கும் படைப்பாளி, தான் ஊடகமாக்கிக் கொண்ட வாய்க்காலின் ஊடாக தனது பண்பாட்டின் நல்லூட்ட வளங்களை பாய்ச்சுவனாகிறான். கவிதை, உலகின் எல்லாப் பண்பாடுகளிலும் முதல் இடம் வகிக்கும் கலை வடிவம். எனவே கவிதையே ஒருதொன்மம்போல தொல்கனிமங்களின் உரமும் ஊட்டமும் வாய்ந்தது. தனது மண்ணின் பண்பாட்டின் வண்டலை வேரூடு வாங்கி புதிய திசை வெளிகளில் கிளை பரப்பி பூமலர்த்தி மணம் பரப்புவது. தாயின் பாலூட்ட மூலவளம்போல மண்ணின் பண்பாட்டு வளத்தையும் உள்வாங்கும் திறன் வாய்ந்த கவிஞன் தனது 'மண்ணார்ந்த அருவித் திரளான' கவியோட்டத்தைப் பாயவிடும் போது உலகின் பண்பாட்டிற்கும் ஒரு உயிர்ப்போட்டத்தை நல்கும் ஒருவன் ஆகிறான்.

இன்றைய தமிழ் தேசியப் போராட்டச் சூழலில் கவிதையின் பங்கு பல பரிமாணமாக வடிவெடுக்கிறது. கவிதையாக, உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுத்திறன் வாய்ந்த பாடல்களாக, (இத்தகையனவற்றை வெறும் போர்ப்பரணிகள், என மட்டந்தட்டுவோர் பாரதியின் 'ஜெயபேரிகை கொட்டடா' வகைகளை எந்த வகையில் அடக்குவர்? அதேவேளை பாரதியின் 'கொட்டுமுரசு' போன்ற பாடல்கள் பரணிவகையினின்றும் மேம்பட்டு நிற்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.) கவிதா நிகழ்வுகளாக, மேடை நாடகப் பாடல்களாக, வீதி

நாடகப் பாணியினவையாக என கவிதையின் இயங்குதளம் பன்முகப்பட்டு விரிகிறது. ஏன் போர் எதிர்ப்புப் பாடல்களையும் கூட போராட்டச் சூழலின் எதிர் நல்விளைவாகவும் நாம் காணலாம். உண்மையில் இத்தனை நிகழ்வுகளிலும் கவிதை தான் வேர்கொண்ட பண்பாட்டுத்தளத்தின் வண்டல் ஊற்றை எவ்விதம் ஆழவேரோடி பாறை பிளந்தும் வாங்கிக்கொண்டு வழங்குகிறது என்பதிலேயே அதன் இயங்குதிறன் அமைகிறது.

தமிழ்க் கவிதையின் வேரோட்டம் மிகவும் நீண்டது; நெடியது. அது வேரோடி நின்ற பண்பாட்டுத்தளமும் ஒன்றல்ல. 'ஐந்திணை நெறியளாவி' எனக் கம்பன்கூறும்போது பல்வகை நிலங்களிற்கேற்ற வித்தியாசமான பண்பாட்டுத்தளங்களைக் கொண்டது என்பது தெளிவாகிறது. ஒருமுகப்பட்ட பண்பாட்டுத்தளம் அல்ல, பன்முகப்பட்ட பண்பாட்டுத்தளம். எழுத்துவழி மரபு, வாய்மொழி மரபு என இருமுகங்கிளைத்ததாய் இலகுவாகப் பார்க்கக்கூடியதாய் அமைந்தபோதிலும் இருமரபுகளினதும் வேரடிக்கீழ் நீரோட்டம் ஒன்றல்ல, இதனடியில் பல்வேறு நீரோட்டங்கள். எமது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் இன்றும் கூட வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம், வன்னி, மன்னார், எனப் பல வேறு கிளை நீரோட்டங்களைக் காணலாம். கிளையுள் கிளைத்தனவாய் இன்னும் பல உபநீரோட்டங்கள். குழப்ப மற்றுத் தெளிந்த நீரோட்டத்தில் இந்தக் கிளை நீரோட்டங்களின் தனித்தனி ஓட்டங்களை இனங்காண்பது இலகு. ஆனால் மழை வெள்ளம் அடித்துப் பெயர்ந்து ஓடும்போது அவ்வாறான தனி நீரோட்டம் அடையாளம் காணப்படாமல் ஒரே நீரோட்டமாகத் தென்படும். அப்படித் தென்படுவதும் பிழையன்று. அதுவும் ஒரு தேவையின் பாய்ச்சலேதான். இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ்ப்போராட்டச் சூழல் அவ்வகையிலான ஒரு நீரோட்டப் பாய்ச்சலே. அந்தப் பாய்ச்சல் பல கிளை நதிகளின் வண்டல்களையும் ஒரே பாய்ச்சலுள் கலந்து வண்ணங்களின் கலவைத் திரளாக்கிப் பாய்கிறது. இவ்வாறான பெரும் பாய்ச்சலின் போது வண்டல் விழுமியங்கள் முழுவதுமாக அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டு விடாமல், அவற்றைத் தன்னுள் படியவிட்டு 'வேகம் கெடுத்தாண்டு' தருபவனாக, புதிய எழுச்சிகளுக்குரிய பண்பாட்டிற்கான எருவாகமாற்றி பயன்விளைப்பவனாக இயங்குபவனே உண்மைக் கவிஞன் ஆவான். அதற்காக அவன் காலத்தின் எதிர்வினைகளை, பக்க விளைவுகளைப் பாராமுகம் செய்யும் ஒருவனாக இரான். முற்றிலுமாக அப்பாய்ச்சலின் எதிர்நிலை எடுப்போனிடம்கூட அப்பண்பாட்டின் இன்னுமொரு பாய்ச்சலுக்குரிய அருட்டலைக் கண்பான். தமிழ்ப் பண்பாட்டு நீரோட்டத்தில் தொழிற்பட்ட பல்லவர் காலப் பக்திஇயக்கம் தணிவெய்த

பின்னொரு காலம் அதே பண்பாட்டுச் சூழலிலேயே கருக்கொண்ட சித்தர்களின் கலகக்குரல் அல்லது எதிர்க்குரல் எழவில்லையா? அதைப் போலத்தான்.

இங்கேதான் எனது கவிதை வேர் கொண்டிருக்கும் தளம் எது என்பதைக் காணவேண்டும். பல்லவர்காலத்தின்தமிழ் பக்தி இயக்கம் அன்பைத் தளமாகக் கொண்டிருந்த வேளை 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என வீறாப்புக் குரலாகவும், 'மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்' என வாழ்வுறுதிப் பாட்டுக் குரலாகவும், 'பொய்மையாளரைப் பாடாதே' எனும் எச்சரிக்கைக் குரலாகவும், 'இறைகளோடிசைந்த இன்பம்; இன்பத்தோடிசைந்த வாழ்வு' என இப்புவியை வாழ்விக்க இறையின்பத்தை மண்ணில் இசைவிக்கும் குரலாகவும் ஒலித்தது அல்லவா, அக்குரலின் வழிவழி ஓட்டம் இன்றைய யுகத்தில் வந்து பாரதியிடம் 'கிருதயுகம் எழுகமாதே' என மோதி அதிர்கிறது அல்லவா. எனது கவிதையின் இயங்குதளமும் இவ்வாறேதான் ஆதிக்குரல்களின் ஊட்டம் பெற்ற ஒன்று. அதனாலே அது மாற்றத்திற்கு எதிரான வளைவு சுழிவுகளைக் கையாளாமல் ஆதியான 'வடிவேலது வாங்கி மூசி வீசுகிற' நேர் நின்றுங்கும் குரலாக இயங்குகிறது. 'மாற்றமாம் வையகத்தே வெவ்வேறே வந்த அறிவாம் தேற்றமும் தெளிவும்' கண்டு இயங்குவது.

ஆக, நான் தமிழ்ச்சூழலே ஈன்ற தமிழ்க்கவி. ஆங்கிலக் கவிதைகளையோ, ஆங்கிலம் வழியாக பிறமொழிக் கவிதைப் பரப்பின் ஆழ அகலங்களையோ கற்றுத்தேர்ந்தவனல்ல. அவ்வாறான பரிச்சயம் தேவையற்றதென்றோ அது எமது கவி வளத்திற்கு ஊட்டம் தராது என மறுதலிப்பவனும் அல்ல. ஆனால், அதேவேளை தமிழ்க் கவிதையின் நீண்ட நெடிய பாரம்பரியம் முழுவதையும் விழுங்கிக் குடித்தவனும் அல்ல. எனது கவியாக்கத் திறனுக்கு வளம் சேர்க்கத் தக்க அளவு செரித்துக்கொண்ட ஒருவன். நான் செரித்துக்கொண்டதை ஆங்காங்கு எனது கவிதைகளினிடையே அடையாள வரிகளாய் இடைப் பெய்து நீண்ட எமது பாரம்பரிய பண்பாட்டு அடையாளங்களை படிமப் படுத்திக் காட்ட முயல்வது எனது கவிதை ஆக்கத்தில் ஒரு பகுதி போலாகிவிட்டது. இதை நான் தெரிந்தே, தேவைகருதியே, பிரக்ஞைபூர்வமாகவே கையாள்கிறேன். இதனூடாக எனது வாசகன் தமிழின் வழிவழி ஓட்டத்தைத் தரிசனம் பண்ணுவதோடு அத்தரிசன ஒளியில் எனது கவிதை வேரோட்ட வளத்தின் புதிய முகத்தையும் காணட்டும் என்கின்ற வேணவாவும் தான். 'அகங்களும் முகங்களும்' தொகுப்பிலிருந்து இந்த 'நெற்றி மண்' தொகுப்பு வரையிலும் அத்தகைய அடையாளப்படுத்தலை இனம் காணலாம். 'எழுந்திரு பிள்ளாய் இது விடுதலைப் பொழுது' என அகங்களும் முகங்களும்

தொகுப்பில் இடம்பெற்ற 'விடுதலைப் பொழுது' கவிதையின் வரிகளிலும், இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதை ஒன்றில் வரும் 'வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் போலும் ஓர் விடியல்' எனும் வரிகளிலும் ஆண்டாளின் குரல் ஒளி விழுத்திச்செல்வதை உதாரணமாகக்காட்டலாம். இதுபோலப் பலப்பல. எனது கவிதைகள் சமகாலப் பிரச்சனைகளை பற்றிப் பேசும்பொழுதும் தமிழின் ஆதிக்குரலை ஆங்காங்கு மீட்டிச் செல்வதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்டதை நினைவு கூரும் இத்தொகுப்பில் வரும் கவிதையிலும் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் தொடட்டிலாக அதை உருவகப்படுத்திக் காட்டுகிறேன். 'துய்யதான சங்கமென்னும் தொடட்டிலில் வளர்ந்த பிள்ளை' எனும் பாரதிதாசனின் வரிகளை ஞாபகப்படுத்தி 'சங்கப் பலகையிலே சரிக்கட்டி வைத்த தொடட்டில்' எனத் தொடங்கி 'தொட்டிலிலே கண்வளர்ந்திருந்தவை குழலும்தான்; யாழும்தான்; முழவும்தான்; மனிதமுயல்வின் திறன் முழுதுந்தான்.' எனத் தொடர்கின்ற அக்கவிதை ஒரு பண்பட்ட தமிழ்த் தேசியத்தின் தொடட்டிற்குரல் என்பதை யாவரும் அடையாளம் காணவேண்டும். தமிழக விமர்சகர் இந்திரன் நுண்கலை இயக்கத்தின் ஊடே தேடுகின்ற தமிழ் அழகியல் என்னும் பார்வை, எனது கவிதையின் ஊடே தன் முகம் காட்டுகிறது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

'புதுயுகம் பிறக்கிறது' சிறுகதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற அமரர் மு.த. 'தொகுப்பை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு எழுதப்படும் சிறுகதைகளின் தொகுப்பிற்கிடையே காணப்படும் ஒரு இழையோட்டம் தனித்தனிச் சிறுகதைகளை மீறிய வேறொரு பரிமாணத்தை தரும்' என்ற கருத்துப்பட எழுதியிருந்தார். தனித்தனிச் சிறுகதைகளாக நிற்கும் அதேதருணம் அவற்றுள் இழையோடி நிற்கும் ஒரு முழுப்பரிமாணமும் கொண்டது அது. அத்தகைய ஒரு தொகுப்பு முறைமையில் கவிதைகளைத் தொகுக்கும்போது ஏற்படும் பரிமாணம் ஒரு குறுங்காவியப் பண்பு தரும். இத்தகைய ஒரு தொகுப்பு முறைமை எனது 'காற்றுவழிக் கிராமம்' தொகுதியில் இருந்தது. 'கொல்லைப் புறத்திலிருந்து காற்று சோம்பல் முறித்தபடி எழும்பி மெல்ல வருகிறது' என முதல் கவிதையில் கட்டவிழும் காற்று ஊரெல்லாம் தழுவி ஒன்றுமற்ற சூனியக் கிராமத்தின் உயிர்நிலை தேடித்தடவிப்பின்னர், தானும் வெளியேறுவதாய் வரும் இறுதிக் கவிதையில் 'வேற்றாகி நின்ற வெளியிடைக் குமைகிறது காற்று' என முடிகிறது. இதிலே காணப்படும் காற்றின் விரிவும் ஒடுக்கமும் என தொகுப்பில் இயங்கும் இந்த தொடர்போட்டத்தை நான் திட்டமிட்டு எழுதியதில்லை. தொகுப்பின் முடிவில்

என்னையே ஆச்சரியத்திற்கு உள்ளாக்கியது. படைப்பு வெளியில் முயங்கும், படைப்பு மனத்திற்கே சொந்தமான, உள்விழிப்பெய்திய பிரக்ஞையின் விளைவு என்றே இதைச் சொல்லவேண்டும். ஒரு கலைஞனின் மூன்றாவது கண்ணாகத் தொழிற்படும் படைப்புவிழிக்கே வெளிச்சமான தருணங்களில் இந்த பிரக்ஞை விழிப்புக்கொள்கிறது. கவிதைகளின் சொந்தேர்வுகூட இந்தப் படைப்பு வெளியில் பயணிக்கின்ற உணர்கொம்பின் விரல்களின்காந்தமுனைப்புலத்தில் ஈர்ப்புறுகின்றவைதான். இந்தப் படைப்பு மனத்தின் உள்ளியக்க முறைமை ரசமான ஆய்வுக்குரிய ஒன்று. **Underground Notes** என அல்பேர் காம்யு குறிப்பிடுவதும், 'அடிபெயர்க்கும் நினைவுகள்' என மு.பொ.குறிப்பிடுவதும் இதுவேதானோ? அத்தோடு எனது படைப்புலக அனுபவத்தின்படி பலபடிமங்கள் தொடர்ச்சியாக என்னுள் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும் (விழுதுகள், விரல்கள், சூரியன், சிலுவை, நெற்றி, முற்றம்) சில தொன்மங்கள் விடாப்பிடியாக அழுத்தம் கொண்டு நிற்பதும் (நிலம், நீர், காற்று, வெளி எனப் பலதும், பண்டைய தொன்மக் கதைகளின் நிகழ்வுகளும், பாத்திரங்களும்) காவியப்பண்பு தொனிக்க ஒரே கருப்பொருளைத் தொட்டுக் கட்டவிழும் பல கவிதைகளின் தொடரோட்டமும், ஆய்வுக்குரிய ஒன்றேதான். இவை எனக்கு மட்டுமே பிரத்தியேகமான ஒன்றென நான் சுட்டவரவில்லை. வேறுபடைப்பாளி களுக்கும் நேர்ந்திருக்கக்கூடிய அநுபவங்கள்தான் இவை. எனின் இந்தப் படைப்புமனங்கள் தொட்டு நிற்கும் ஆழ்பரப்பு எது? தொல்கூட்டுமனதின் தொழிற்படுகளமா? எல்லையற்ற ஆன்ம ஓட்டம் அகப்புறத்தூண்டுதல்களுக்கு ஏற்ப எழுப்புகிற உருவேற்றங்களின் தொல்கூடமா? தொல்கூட்டுப் பிரக்ஞையின் படைப்பு வெளிப்பாடா? எது? இது உண்மையிலேயே ரசமான ஆய்விற்கு உரிய ஒன்றுதான்.

சரி, இதை இப்போதைக்கு விடுத்து மீளவும் காற்று வழிக் கிராமத்தின் தொகுப்பு முறைமைக்கு வருவோம். 'இத்தொகுப்பின் கவிதைகளின் தலைப்புகளை நீக்கி விட்டால் இத்தொகுப்பு ஒரு குறுங்காவியம் போலாகும்' என சேரன் ஒருமுறை விமர்சன அரங்கொன்றில் குறிப்பிட்டார். இக்கூற்று, தலைப்புகள் இடப்பட்டிருந்தபோதும் அதையும் மீறி அவர் இதை ஒரு குறுங்காவியமாகக் கண்டு ரசித்தார் என்பதையே காட்டுகிறது. 'ஒரே கருப்பொருளை மையமாகக் கொண்டு வெற்றிகரமாக எழுதப்பட்ட பல்வேறு கவிதைகளின் தொகுப்பு' என நிலாந்தன் எனக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆக, இவ்விருவரது கூற்றும்

அத்தொகுப்பு ஒரு குறுங்காவியப் பண்புடையது என்பதைக் கூட்டுகின்றன.

இந்த 'நெற்றிமண்' தொகுப்பு வெளிவரும் இத்தருணம் மீண்டும் என் நினைவில் நிலாந்தன் வருகிறார். புங்குடு தீவினின்றும் பெயர்ந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து நின்ற காலத்தில் என்துயரின் நிழல் போல ஒட்டித் திரிந்த நிலாந்தன், 'காலத்துயர்' தொகுப்பில் இடம்பெற்ற 'ஈரப்பதன்' எனும் கவிதையைக் கையெழுத்துப் பிரதியில் படித்துவிட்டு, மண் பற்றிய உங்களது கவிதைகளின் தொகுப்பொன்றைப் போடலாமே எனக்கேட்டார். அத்தூண்டுதல் என்னுள் அப்படியே உறைபோடப்பட்டது. ஆனால் அப்போது அதற்கேற்ற அளவினதாய் கவிதைகள் போதாமலேயே இருந்தது. ஆனால் நான் தீவிலிருந்தும் திருகோணமலைக்கு இடம்பெயர்ந்த பின்னால் கொழும்பில் திருமறைக் கலாமன்றம் 1995லும், கொழும்பு கம்பன் கழகம் 1997, 1998 இலும் நடாத்திய விழாக்களின் கவியரங்குகளில் எடுத்தோதப்பட்ட என்னுடைய நீண்ட கவிதைகள் யாவும் மண்ணைப் பற்றியதாகவும் மண்ணின் பெயர்வுகள் பற்றியதாகவும் இருந்தன. அவையும், இடைக்கிடை எழுதப்பட்ட வேறு கவிதைகளும், நண்பன் ஜெய்சங்கர் தூண்டுதலால் எழுதப்பட்ட இசைப்பாடல்களும் சேர்த்தொகுக்கப்பட்டதாக இந்த நெற்றிமண் குறுங்காவியப் பண்பு தொனிக்க தலைப்புகளை நீக்கிய தொகுப்பாக வெளிவருகிறது.

'நெற்றிப்பரப்பின் நிகழ்வுகள்' எனும் 'அலை'யில் வந்த கவிதை இந்திய அமைதிப்படை வடக்கு கிழக்கில் நிகழ்த்திய அனர்த்தங்களிற்கு சாட்சியாக எனது வீடு எரிக்கப்பட்ட நிகழ்வைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டது. அவ்வீட்டிலிருந்து யதேச்சையாக அல்லாமல், எனது துணைவியின் உள்ளூர்வின் முன்தூண்டலுக்கு ஏற்ப, நானும் எனது துணையாளும் பிள்ளைகளும் வீட்டை விட்டுச் சென்றோம். கையில் எடுத்துச் சென்றது அன்றைய இரவு உணவிற்காக சுட்ட ரொட்டிகளும், சுந்தர ராமசாமியை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'காலச்சுவடு' இதழுந்தான். அன்றிரவு எனது நண்பர் அரசுவிடம் காலச்சுவடு இதழில் வெளிவந்த பழைய சீனக்கவிஞர் ஒருவரது கவிதையின் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றை நான் வாசித்துக் காட்டினேன். இருபது வருடங்களாக நகரில் வீடற்றலையும் கவிஞரின் அநுபவ வெளிப்பாடாக அக்கவிதை இருந்தது. நல்ல கவிதை என நானும் நண்பரும் ஆளுக்காள் புகழ்ந்து கொண்டோம், நள்ளிரவு ஆயிற்று. ஒரு வெடிகுண்டின் சத்தம். என் துணைவி துயில் கலைந்து 'எங்கள் வீட்டுக்குத்தான் ஏதோ நடந்திற்று' என்றாள். விடியப்பிறம் போய் பார்த்தோம். வீட்டு நாய் எமது நெஞ்சின் மேல் கால் போட்டுத்

தாவிதாவி ஓலமிட்டமுதது. நாங்கள் அழவில்லை. வீட்டின் பின் சுவரில் எரியாதிருந்த காந்தியின் படம் பொறித்த கலண்டரொன்றை என் துணைவி 'எஞ்சியிருந்தது இது ஒன்றுதான்' என்று என்கையிலே தந்தாள். நான் காந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். காந்தி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். எரிந்து போன வீட்டின் திறப்பு என் கையிலிருந்தது. 'இனி இது ஏனப்பா?' என்று என் மகன் கேட்டான். 'எங்களுக்கு ஒரு வீடு இருந்தது என்பதற்கு இது ஒன்றுதான் அடையாளம்' என்றேன் நான். என் துணைவி இதைக் கேட்டு அழுதாள். நான் அழவில்லை. ஆனால் இந்தக் கவிதையை எழுதிய பின்னால் அந்தச் சீனத்துக் கவிஞன்போல் நானும் வீடற்றுப் போனேனே என்று அழுதேன். இந்திய அமைதிப்படை எம்மண்ணில் நிலை கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுதிய பிற கவிதைகள் சிலவும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'கோடை தகிக்கிறது/ மாரி பொய்த்தது இம்முறையும்' எனத் தொடங்கும் கவிதைகளும் அக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவையே. இதில் பொருத்தப்பாடு கருதி இணைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய வேறு பல கவிதைகளினதும் பிரதிகள் வீட்டுடன் எரிந்த புத்தகங்களுடன் சாம்பராகிப் போயின.

இந்திய அமைதிப்படையின் காலத்தவைபோல முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம்... எனக் கட்டம் கட்டமாக விரிந்து ஈழப்போரின் அவலநிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்தும் கலாரீதியான முயற்சிகளான எனது கவிதைகள் பலவும் முழுஅளவில் வெளிவரும்போது சமகால வரலாற்றின் பன்முகத்தரிசனம் வெளிப்படலாம். ஆவணப்படுத்தல் என்பதையும்விடவும், மண்ணின் யதார்த்தச்சித்தரிப்புகள் என்பதைவிடவும், மண்ணின் ஆத்மார்த்தக் குரலாய் அவை ஒலிக்கின்றன என்பதே எனக்குத் திருப்தி தரும் ஒன்றாகும். அதன் நெற்றிமுகம் காட்டும் தரிசனமே இந்தத் தொகுப்பு.

இத்தொகுப்பைக் கொண்டுவர நிதிஉதவிய எனது லண்டன்வாழ் நண்பன் ந.சபேசனுக்கும் குறுகிய காலத்தில் இதனை அச்சியற்றித் தந்த நண்பன் ரஞ்சகுமாருக்கும், மற்றும் அலை, திசை, பூவரசு, வெளிச்சம், திருப்பம், முத்தமிழ் விழா மலர் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் கவிதைகளின் படிநிலையில் வாசிப்புக்குட்படுத்தி விமர்சனங்களை முன்வைத்த நண்பர்கள் நந்தனி சேவியர், கௌரிபாலன், நிலாந்தன், அரசு, செல்வி.யோகசாந்தி ஆகியோர்க்கும், கொழும்பு கம்பன் கழகத்தினருக்கும், குறிப்பாக நண்பர் இ.ஜெயராஜிற்கும் திருமறைக்கலா மன்றத்தினருக்கும் எனது மனம் கனிந்த நன்றிகள்.

13-04-2000

வில்வரத்தினம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	V
என்னுரை	VII
அகங்களும் முகங்களும்	
1 தியானம்	3
2 விடுதலைப் பொழுது	4
3 கோடை	6
4 மழையின் பொழிவில் நனையும் பொழுதுகள்	8
5 அகங்களும் முகங்களும்-1	10
6 அகங்களும் முகங்களும்-2	12
7 வெறும் இறக்கை	14
8 வீழ்ச்சி	15
9 ஊடாக	17
10 கலப்பு	19
11 உராய்வு	21
12 வெறும் காற்றில் கலந்திடுமோ...	22
13 இந்தியாவே நீ என்கு செல்கிறாய்?	24
14 விடுதலைக் குருவியும் வீட்டு முன்றிலும்	26
15 விமர்சக விகடங்கள்	29
16 காற்றுள்ளபோதே...	30
17 மின்னியக்கம்	32
18 எங்கள் வீதியில் எமக்கென மீட்போம்	34
19 தூது	37
20 சிறகடிப்புகள் என்றும் சிறைப்படா	41
21 புத்தரின் மௌனம் எடுத்த பேச்சுக்குரல்	44
22 புதுயுகச்சங்கொலி	48
23 நிலவும் நெகிழ்வும்	49
24 நிலவுக்கு எழுதல்	54
25 பொழிவு	56
26 எதிர்ப்பு	57
27 இடிபாடுகளின் மேல் ஒரு படைவீடு	58

28	தூரக்கடல் தாண்டி...	61
29	சுழலின் மையம் தேடி	62
30	ஸ்தல புராணம்	66
31	மீண்டும் உயிர்த்தல்	73
32	விடுதலை ஒன்றே உடைமையாய்...	76
காலத்துயர்		
33	சூரிய நமஸ்காரம்	81
34	துளிமுகத்துள் கங்கை	82
35	பிடுங்கப்பட்ட ஒரு சூர்யகாந்திக்கான கவிதை	84
36	அது ஒரு காலம்	86
37	காலத்துயர்	87
38	உயிர்ப்பின் கணங்கள்	89
39	தனித்துவிடப்பட்ட தீவின் புதல்வனுக்கு	94
40	வாழி நீ திங்கள்	96
41	குருதிக்காட்டின் ஓலங்கள்	98
42	நிமிர்வு	101
43	தொல்லிருப்பு	102
44	தோப்பிழந்த குயிலின் துயர்	105
45	குருதி உறைந்த மௌனத்தினின்றும்	107
46	முடிவது எங்கு	109
எ		
காற்று வழிக் கிராமம்		
47	காற்றுக்கு வந்த சோகம்	119
48	புள்வாய்த்தூது	122
49	காற்றே...	126
50	இலையுதிர்காலத் தேய்பொழுதில்	128
51	காயப்படுத்தப்பட்ட தேவதைக்கு	132
52	இறக்கையால் எழுதியது	135
53	கிழிந்ததன் நகலாய்	136
54	வேற்றாகி நின்ற வெளி	139
நெற்றிமண்		
55	அம்மா	143
56	கர்ப்பத்தில் இருக்கும் போதே	144
57	நீண்ட நாட்பெயர்வு	145

58	சங்கப் பலகையிலே	147
59	மண்ணில்	149
60	மண்விளையாடிக் கொண்டிருந்த	151
61	ஈரமற்றுப்போனதடா	153
62	காதலைப் பாடுவேன்	155
63	மாரிபொய்த்தது இம்முறையும்	156
64	கோடைதகிக்கிறது நெடுநாளாய்	157
65	ஓ மனிதா.	159
66	விட்டுவிடாதே	161
67	நெற்றிப் பொட்டில் அடிபட்டு	162
68	மீறி	166
69	எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்	171
70	பிறகு அந்தப் பனைகள் தலையசைக்க	179
71	நீள நடக்கின்றேன்.	180
72	பூமியம்மா பூமியம்மா உன்	181
73	தூரத்தொடு வானம் பனியில் உறைகிறது	182
74	நிலவின் பொழிவில் நீள்கடல்பரப்பு	183
75	தேவதையின் நகரம் சிதைந்து கிடக்கிறது	184
76	அகால வேளையில்	186
77	எங்கள் மண்ணின் சுதந்திரப் பண்ணை	188
78	தீராப் பிணி அழுத்தச் சிறுவயதில்	189
79	வலிமையைப்பாடு	191
80	மண்ணிடை உயிர்கள் நாங்கள்	192
81	போர் நிகழ்கின்ற களம்	197
82	உயிர்த்தெழலுக்கான ஜபங்களுடன்	199
83	யதேச்சையாய்த்தான் கேட்டேன்	203
84	கடல்	204
85	சாபம் நீங்கியதும்	206
86	ஈரப்பதன்	209
உயிர்த்தெழும் காலத்திற்காக		
87	குறி	213
88	கண்ணற்ற வீதிவழியே	214
89	ஒருதுளி மனிதம்	221
90	இருளும் ஒளியும்	222
91	கொக்கட்டிச் சோலைக் காற்றிடம் சொன்னது	226

92	நதிமூலம்	228
93	ஊனம்	231
94	என் பிலிகளுக்கு	232
95	துப்பல்	234
96	வரலாற்றின்மையப் புள்ளியும் நாமும்	236
97	வாதை	238
98	யாவாரம்	239
99	தில்லாலெங்கடி தில்லாலே	240
100	கூத்து	242
101	ஊற்றுக்கண்	243
102	முற்றுகை	244
103	மறுபடி	246
104	அம்மா	247
105	புத்தகம் கண்முன்னே திறந்தபடிக்கு	248
106	வெண்சோற்றுக் கிண்ணத்தைப் போலவே	250
107	மரநிழல்	253
108	மார்கழிப்பூ	256
109	பிறகும்	257
110	இயல்புத்திரு	261
111	மழலைகள் பள்ளி	262
112	புதிதீன்ற பெண்மை	264
113	உண்மை, ஓர் உயிர்கமழ்கிறது	265
114	நிறைமாசமல்ல	269
115	கனல் கொளுத்தும் இப்பாரில்	271
116	சற்றுமுன்பு வரையிலும் இது	272
117	முள்ளெலும்பில் நிமிர்ந்த மனிதம்	273
118	வெளியிடைப் பறவை	275
119	புழுக்கட்டி விரல்கள்	276
120	காற்றுவெளி ஆடல்	277
121	காற்றைத் தேடிப் போகையில்	279
122	வீச்செல்லை	280
123	உயிர்கொண்டு விரிகின்ற வெளி	281
124	விபத்துக்கடலும் சசிகிருஷ்ணமூர்த்தியும்	282
125	நிலுவை	284
126	பூமியும் பெண்ணும்	286
127	எதிர்ரெதிர்	287

128	சப்பாத்துக்களின் மொழிபற்றி	289
129	மாறுதளம்	291
130	வெளியிடை விடுபட்டிருத்தல் இன்பம்	293
131	சுருதி பேதம்	294
132	வெடியோசைக்கேட்டதும்	295
133	குருதி எழுத்து	297
134	செம்மணிகளும் புதைகுழிக்கமுடியா உண்மைகளும்	298
135	என்மக்கள் போல்கின்றீர்	301
136	காலம் இகந்த	302
137	முதிர்ந்த தவம் போலும்	304
138	குறுகுறு நடந்து	307
139	ஆனாலும் உண்டு	309
140	கடந்து செல்	311
141	காயம்	312
142	சிற்பிதம்	313
143	அஞ்சலி	315
144	ஒளியின் பேச்சு	316
145	கைய்ப்பு	317
146	எனது பிணநிழல்	318
147	உயிர்த்தழல்	320
148	மெய்த்தலம்	321
149	வீட்டைத் திறப்பது	322
150	இருத்தல்	323
151	நிலவின் எதிரொலி	324
152	பேரரிப்பில் மானுடம்	326
153	புனைவுகளை வேரறுத்தல்	327
154	ஆரவாரமற்ற அழகு	330
155	முட்படுக்கை	332
156	வாலறிவு	333
157	இலக்கு	335
158	நிமிர்கலை	337
159	கற்பூர மனசின் கரைதல்	338
160	பரிவட்டம்	341
161	எல்லை கடந்தும் தடங்கள்	342
162	திக்கற்ற ஓலம்	344
163	கம்பன் உலா	346
164	அடைகாப்பு	349

165	வெட்டுண்ட சிறகு	350
166	ஓம்	351
167	சுட்டி	352
168	கண்டெடுக்கப்பட்ட கவிதை	353
169	நினைவுமுகம்	354
170	இன்னும்	356
171	பாழிற் புலரும் வழி	357
172	இருள்வெளி	361
173	காலசர்ப்பம்	363
174	வாழ்வைத் தொலைத்த பாடல்கள்	368
175	விறைத்த பிணத்தின் விழிகள்	370
176	இயல்வெளிப் பொதுமை	372
177	வெள்ளிமணி ஓசை	375
178	எழுதுகோன்மை	377
179	புல்லின் இதழின் இயல்பவிழும்	378
180	தாயின்நிலம்பாடி	379
181	ஓர் எழுதுகோலின் நடை யாத்திரை	381
182	எவரேனும் சொல்க	384
183	மலைக்கண்	388
184	விழிப்பு	391
185	விழித்தழல்	393
186	சாயாவனச் சுதந்திரம்	395
187	இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தனம்	397
189	எற்றோ மற்றற்று என்று	399
190	பார்க்கின்றேன் பறவையின் கண்களால்	402
191	உயிர்த்தெழுகின்ற காலத்திற்காக	403
192	தியானித்தல்	408
பின்னிணைப்புகள்		
	வாழ்க்கைக் குறிப்பு -1	411
	பின்னிணைப்பு -2	415
	பின்னிணைப்பு -3	417
	பின்னிணைப்பு -4	418
	பின்னிணைப்பு -5	419
	வரைபடம்	
	பொருளடக்கம்	427